

Giới thiệu Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách

Editor: Kiwi

Beta: Dâu Tây

Số chương: 63 chương + phiên ngoại

Thể loại: ngôn tình, trọng sinh, nữ cường...

Diêu Mỹ Nhân may mắn trọng sinh, quyết định vì 3 mục tiêu lớn nhất của cuộc đời mà phấn đấu:

Đầu tiên là trở thành một cô gái xinh đẹp trắng trẻo mỹ miều.

Thứ hai, cố gắng phấn đấu trở thành con ngoan "trò giỏi" (học bá)

Cuối cùng, nghênh đón cao phú soái (thanh niên đẹp trai giàu có) xuất hiện trong cuộc đời mình.

Hai mục tiêu đầu không có chút áp lực gì hết, mục tiêu thứ ba có vẻ hơi khó khăn, bởi vì cô bị anh thợ hồ sát vách đề ý tới.

Đoạn ngắn 1:

Trong phòng, ánh đèn mờ nhạt, Thư Mạch áp cô vào bức tường loang lổ, giữa hai người không có chút khe hở nào.

"Em sờ nó đi, trái tim tôi đang nhớ em đến điên cuồng."

Tay Diêu Mỹ Nhân khẽ run lên, cảm nhận được tiếng đập thình thịch của nó, từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ thiếu niên này lại thích trêu ghẹo người khác như vậy.

Đoạn ngắn 2:

Thiếu niên năm đó giờ đã trở thành một người đàn ông, ôm chặt Diêu Mỹ Nhân, úy khua nói: "Bọn họ đều nói anh có bệnh."

Lòng Diêu Mỹ Nhân trở nên nhói đau, dịu dàng lên tiếng: "Không sao, em là thuốc của anh."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Editor: Kiwi

Beta: Dâu Tây □

Giây phút Diêu Mỹ Nhân bị xe đâm ngã nhào trên mặt đất, cô trở nên căng thẳng và mơ hồ, không hề nghe thấy tiếng hét chói tai hoảng sợ của những người xung quanh, cũng không nhìn thấy cảnh tượng máu đỏ giàn giụa khắp nơi. Cô chỉ biết cuộc sống gian khổ của mình có thể sẽ kết thúc, trong lòng vô cùng nhẹ nhõm...

Ánh mặt trời rọi lên gương mặt, đầu Diêu Mỹ Nhân đau từng cơn. Ánh sáng quá chói khiến cô phải dùng tay che mắt. Đợi tới khi mắt đã dần thích ứng mới từ từ hạ tay xuống. Cô nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mình đang nằm trên giường.

Cô nhớ rõ là mình đã bị xe đụng.

Vì vậy... cô đang ở bệnh viện sao?

Không đúng, nơi này... tại sao lại... giống phòng của cô vậy?

Đôi tay Diêu Mỹ Nhân chống trên giường, cơ thể mập mập từ từ ngồi dậy. Cô nhìn tờ lịch nhỏ trên bàn, "tháng 5 năm 2000", mấy chữ này làm cô hết sức hoảng hốt. Diêu Mỹ Nhân dụi dụi mắt, phát hiện bản thân không hề nhìn lầm, cô đã quay về thời học cao trung.

Điều Mỹ Nhân nhìn chăm chăm ngày tháng trên lịch, tay che miệng lại, cố gắng đè nén sự xúc động.

Cô... cô... cô trọng sinh?

Tuy cảm thấy điều này thực hồ đồ nhưng có thể khẳng định đây không phải mộng. Không thể ngờ được cô có cơ hội làm lại cuộc đời. Từ giờ trở đi, cô tuyệt đối không để cuộc sống của mình tầm thường vô vị, không bỏ qua cho những kẻ chơi xấu mình, không khiến người thân chịu khổ.

Điều Mỹ Nhân xuống giường, đi giày cẩn thận rồi vào phòng vệ sinh. Cô đứng nhìn gương, trong gương xuất hiện một bé gái cao to, da đen thô ráp nổi nhiều mụn, hai bên mặt toàn thịt là thịt. Cô nhũn mày, dơ tay捏捏 vòng eo to, phì đến muốn đùn lên làm mỡ rần, đã vậy còn rần chắc chứ không mềm mại, vì vậy rất khó giảm cân.

Trước kia cô đã từng thử giảm béo, sau một năm vẫn không có tiến triển gì, vẫn nặng trên 150 cân, cô cao gần một mét sáu tám, vậy nên cả người trông rất khổng lồ.

Không nhịn được thở dài một hơi, đứng là trước sau như một mà.

Bởi vì đen béo xấu xí, từ nhỏ đến lớn cô đều bị bạn cùng lớp xa lánh. Ra ngoài xã hội thì đồng nghiệp khinh thường, ngay cả khi cô vất vả kiếm được khách hàng thì cũng sẽ bị bề ngoài xuất sắc của đồng nghiệp cướp đi. Thậm chí, còn ghét bỏ nói cô làm người khác không muốn ăn.

Một thời gian dài như vậy, so với bất kì người nào khác, cô nhìn ra được đó là một mặt của xã hội. Xinh đẹp chính là ưu thế thế lớn.

Mẹ Điều Mỹ Nhân - Tô Tú Phương khi còn trẻ nổi tiếng là mỹ nhân trong thôn, cha cô - Điều Thiên Nhai cũng cao lớn anh tuấn, nhưng con gái bọn họ lại không được di truyền ưu điểm của hai người. Trong trường hợp đó, có không ít người bị hoài nghi ôm nhảm con, may mắn cô có đôi mắt đào hoa giống cha, mới ngăn chặn được miệng lưỡi thiên hạ.

Bỗng dung Điều Mỹ Nhân nhìn vào gương nở nụ cười, cười một cách thoải mái vui vẻ, cho dù bộ dáng có hơi khó nhìn, nhưng đã có cơ hội trọng sinh, cô sẽ không bao giờ để bản thân giống đời trước. Cô phát hiện trên thế giới này chỉ có phụ nữ lười, không có phụ nữ xấu, cô không tin bản thân nỗ lực thay đổi mà không làm được, nếu thế chẳng phải làm lỡ dở cơ hội sống lại ư?

Sau một hồi nghiêm túc suy nghĩ, cô dùng tay che mắt, kẹp tóc mái lên, trán lộ ra một mảng lụa trắng băng quanh. Cô bị thương?

Sờ sờ lụa trắng, cô hoàn toàn không có ấn tượng gì. Nơi bị băng bó nổi không ít mụn đỏ.

Cô luôn để tóc mái thật dày che trán, làm cho mụn nổi lên nhiều, càng nổi nhiều lại càng muốn che, từ đó hình thành một vòng tuần hoàn ác tính.

Điều Mỹ Nhân mở vòi nước, làm ướt khăn lông, xoa xoa mặt, trên mặt quá nhiều dầu, khiến mụn mọc tràn lan, tuy rằng gương mặt khó coi, nhưng ít nhất cũng phải để sạch sẽ sáng sủa.

Rửa sạch xong, dạ dày cô kêu lên từng cơn. Cô đi vào bếp, trong tủ lạnh chỉ còn hai quả trứng gà và hơn chục bình sữa tươi.

Điều Mỹ Nhân nhấp máy môi, từ nhỏ đến lớn, cô rất ghét uống sữa bò, đặc biệt là sữa tươi, uống một ngụm liền cảm thấy buồn nôn muốn phun ra.

Những lúc Tô Tú Phương bắt Điều Mỹ Nhân uống sữa bò, cô đều hít sâu uống một hơi đến cạn rồi bỏ đi.

Nhưng giờ phút này, nhìn mấy bình sữa tươi trước mặt, cả người cô nổi lên cảm giác kì lạ, mỗi té bào đều kêu gào, mong muốn có cái gì đó lấp đầy.

Âm thanh trong đầu thúc giục cô cầm lọ sữa tươi lên, khát vọng càng lúc càng mãnh liệt, tựa như cá cắn câu, liều mạng giãy giụa, khát cầu được trở lại trong nước vậy.

Khi đệ nhất sữa vào bụng, đáy lòng Điều Mỹ Nhân thốt ra một tiếng cảm thán, thật thoải mái, vị sữa trong miệng không hề nhạt nhẽo, ngược lại có vị ngọt nhân nhật, mùi hương tràn ngập trong miệng. Không mất nhiều thời gian do dự, cô cầm lên uống hết ngụm này tới ngụm khác. Uống lọ sữa trị giá 250 hào xong, mỗi chỗ trên người đều cảm thấy sáng khoái.

Loại cảm giác này duy trì không đến một phút, thân thể lại kêu gào, yêu cầu bổ sung. Điều Mỹ Nhân uống thêm một chai, hành động này lặp đi lặp lại, mãi đến khi uống cạn bình thứ bảy, cô chép chép miệng, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn.

Điều Mỹ Nhân nhẹ nhàng thở ra, uống nhiều như vậy, cô đang điên ư? Không hiểu tại sao cơ thể cô sinh ra cảm giác khao khát sữa bò, rõ ràng từ nhỏ cô đã chán ghét uống chúng. Không có thời gian tự hỏi, bụng liền truyền đến từng đợt đau nhức, Điều Mỹ Nhân che bụng chạy nhanh tới WC.

Lúc ra ngoài đã là một tiếng sau.

Điều Mỹ Nhân cảm thấy nhẹ nhàng hẳn, tựa như công tay nải nặng hành tẩu trên đường, trong nháy mắt giảm được mấy chục cân, có thể thở dốc một hơi.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến âm thanh chia khóa tra vào ổ. Theo tiếng động Điều Mỹ Nhân nhìn qua, một người thân hình cao lớn xuất hiện trước mắt.

"Cha....."

Điều Thiên Nhai nhanh nhẹn đóng cửa, buông đồ ăn trong tay, sốt ruột hỏi: "Mỹ Mỹ, con tỉnh rồi? Đầu còn đau không?"

Nhìn cha vẫn khỏe mạnh, viên mắt Điều Mỹ Nhân phỉếm hồng. Đồi trước, cha cô gặp tai nạn qua đồi trước ngày cô bị tông xe vài hôm. May mắn thay, cô được quay về thời cao trung. Người thân cô vẫn còn sống, mọi thứ đều có thể thay đổi.

Suy nghĩ phiêu bạt, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, Điều Mỹ Nhân trả lời: "Cha, con không sao hết."

Điều Thiên Nhai không yên tâm, quan sát kĩ miệng vết thương một lần, mới thở phào nhẹ nhõm: "Không sao thì tốt rồi, sau này con đừng xúc động cứu người như vậy, nếu con xảy ra việc gì, cha mẹ biết làm sao?" Nghĩ đến việc con gái bảo bối xảy ra chuyện, lòng Điều Thiên Nhai quặn lại.

"Cứu người?" Điều Mỹ Nhân ngây ngốc hỏi, sao cô hoàn toàn không có ấn tượng?

"Con quên mất rồi à? Lúc lớp con đi tham quan, bạn cùng lớp con trượt chân lăn xuống sườn dốc, con liền cứu cậu ấy, không biết vì sao về sau cả hai lại cùng nhau lăn xuống."

Lăn xuống sườn dốc? Đồi trước không hề phát sinh việc này, không biết xảy ra chuyện gì, đồi này cô lại rơi vào sự việc cứu người. Mặc kệ chuyện là thế nào, cô vẫn thật sự cảm kích, bằng không cô sẽ không được trọng sinh.

Điều Thiên Nhai thấy biểu cảm con gái ngưng trọng, an ủi: "Nghĩ không ra cũng không sao, bác sĩ nói đầu con bị va chạm, may mắn không nghiêm trọng, chỉ bị trầy da một chút, sau này sẽ từ từ nhớ lại thôi."

"Dạ, con biết rồi."

Lúc này tiếng đập cửa vang lên.

Điều Thiên Nhai dẫn Điều Mỹ Nhân tới sô pha: "Ngoan, Mai Mai, con đứng lâu như vậy, ngồi một lúc đi, cha ra mở cửa."

Thấy con gái ngoan ngoãn ngồi xuống, ông mới đi về phía cửa.

"Cháu đến rồi ư?" Điều Thiên Nhai nhìn thiếu niên đứng ngay ngắn ở cửa, bất đắc dĩ nói: "Cháu không cần qua đây mỗi ngày, bác sĩ nói không có vấn đề gì, Mỹ Mỹ cũng đã tỉnh." Tuy rằng con gái bởi vì cậu ấy mới bị thương, nhưng đứa nhỏ này cũng vô tội, ông không đành lòng trách cứ, huống chi do con gái chủ động cứu người ta.

"Bạn ấy... đã tỉnh rồi ă?" Một tia sáng xẹt qua con ngươi đen.

"Cái này là cho bạn ấy." Thiếu niên đem túi nhỏ trong tay đưa cho Điều Thiên Nhai.

Điều Thiên Nhai liếc nhìn chiếc túi một cái, bên trong có một con cá to và chút thịt. Ông lắc đầu cự tuyệt: "Đồ cháu đưa tới hai ngày trước còn chưa ăn xong, tâm ý của cháu chú hiểu, cháu cầm về ăn đi. Mai Mai cũng đã tỉnh, sau này cháu không cần mua đồ đưa sang đây nữa." Ông biết thiếu niên sát vách này và bà nội sống nương tựa nhau, có thể nhìn ra hai người sinh hoạt khá thiếu thốn.

Thiếu niên không biết làm sao cho phải, lập tức nhét túi vào tay Điều Thiên Nhai, bỏ chạy thật xa.

"Đứa nhỏ này thật là..." Điều Thiên Nhai thở dài, đành phải xách theo đồ vào nhà.

Điều Mỹ Nhân nhìn túi đồ trên tay cha, nghi vấn nói: "Cha, là ai đến vậy?" Vừa rồi cô mơ hồ nghe thấy tiếng người khác.

"Bạn học được con cứu mang đồ đến tặng, chính là thằng nhóc ở nhà sát vách kia, con nhớ không?"

Thằng nhóc sát vách?

"Nhớ ă." Điều Mỹ Nhân chậm rãi mở miệng.

Trong trí nhớ cô đúng là có một người như vậy. Cạnh nhà cô có một bạn học, thường xuyên mặc quần áo cũ, bị rách nhiều chỗ. Cô và cậu ấy đều là đối tượng bị cười nhạo ở lớp học. Trước kia nàng nhất gan yếu đuối, không chú ý gì khác, nên đối với vị bạn học kia không ấn tượng cho lắm.

Điều Thiên Nhai bỏ túi đồ xuống, cảm thán: "Tính cách cậu bé không tồi, biết cảm ơn người khác. Hai ngày này đều mang đồ sang đây, có thể nhìn ra nó cũng lo lắng cho tình trạng của con. Tuổi còn nhỏ, không chỉ đi học mà còn đến công trường phụ hồ, chăm sóc bà nội trong nhà, đúng là không dễ dàng gì."

Điều Mỹ Nhân kinh ngạc, phụ hồ?

Trách không được toàn thấy quần áo cậu dính xi-măng, tro bụi, cứt nát, giờ đã có thể giải thích tại sao.

Buổi tối, lúc ăn cơm, dưới ánh mắt kinh ngạc của Điều Thiên Nhai và Tô Tú Phương, cô liên tục uống cạn năm bình sữa tươi, vì không đủ, lại chạy ra ngoài mua thêm ba bình, uống xong liền chạy tới WC một chuyến. Đối với sự nghi vấn của cha mẹ, cô chỉ có thể giải thích hàm hồ rằng đột nhiên thích uống sữa tươi.

Bóng đêm dần dần hạ xuống, gió đêm hơi lạnh.

Tắm rửa xong, lau khô tóc, Diêu Mỹ Nhân nằm trên giường, thần kinh căng thẳng được thả lỏng xuống, cô hoàn toàn tiếp nhận việc mình trọng sinh, mang theo hy vọng, mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Editor: Kiwi

Beta: Dâu Tây ☐

Ánh mặt trời sáng sớm ấm áp rơi khắp người làm Diêu Mỹ Nhân càng thêm lười biếng, trong không khí thoang thoảng hương hoa lan trắng, làm người khác say mê.

Diêu Mỹ Nhân đứng trước cửa lớn, có hơi choáng váng.

Hiện tại cô đang học cao trung, từ nhỏ đến lớn, cô luôn đạt thành tích khá tốt, cho nên thi đậu trường trọng điểm của thành phố, phân lớp cũng vào lớp chọn. Về sau xảy ra một ít chuyện không hay, đến năm thứ 3 cao trung cô bị đẩy xuống lớp thường, từ đó thành tích trượt dốc không phanh, cuối cùng chỉ thi đậu một trường đại học tầm trung, học bốn năm đại học trong sự nhàm chán. Sau khi tốt nghiệp cô vào làm tại một công ty tiêu thụ sản phẩm, liều sống liều chết kiếm khách, cha mẹ phải ở phòng trọ hẹp hòi, bốn ba kiếm sống, đã vậy về sau cha cô bởi vì kiếm tiền mà...

Đang mãi mê suy nghĩ cô giật mình bừng tỉnh, ánh mắt Diêu Mỹ Nhân trở nên kiên định, cô được trọng sinh, phải biết quý trọng cơ hội này.

Sửa lại cổ áo, cô đi về phía trước.

Hình như cô tới hơi sớm, trong lớp chỉ có vài người, Diêu Mỹ Nhân đi thẳng về chỗ ngồi của mình. Cô còn nhớ tương đối rõ, do to cao nên cô vẫn luôn ngồi ở vị trí cuối cùng cạnh cửa sổ, như vậy trong giờ học sẽ không che mất tầm mắt của bạn khác.

Diêu Mỹ Nhân ngồi xuống, lấy từ cặp sách ra một chai sữa bò tươi. Vốn dĩ Tô Tú Phương đã chuẩn bị bữa sáng cho cô, nhưng cô không hề muốn ăn, chỉ có cảm giác khát, thèm nước, đặc biệt là sữa tươi. Tô Tú Phương không chịu nổi khi cô làm nũng, đành phải đưa cho cô mấy bình sữa.

Sữa tươi tinh khiết vốn không có mùi thơm, hương vị nhàn nhạt. Nhưng Diêu Mỹ Nhân lại cảm thấy sữa bò trong miệng có hương nhẹ, thơm ngọt. Uống xong cô thấy thật thoải mái, tựa như được tắm suối nước nóng giữa trời đông giá rét, tư vị này làm người khác vô cùng yêu thích hưởng thụ.

Diêu Mỹ Nhân uống xong lọ sữa bò, đang định lấy chai thứ hai ra thì có âm kéo ghế phát ra bên cạnh.

"Hahaa, xem ra người béo tốt khác hẳn người bình thường, hồi phục rất nhanh chóng." Nghiêm Thi Lâm hạ giọng, cười nhạo.

Diêu Mỹ Nhân thu hồi ánh mắt, không hề quan tâm tới những người không đáng để ý.

Nghiêm Thi Lâm nghịch nghịch mái tóc nâu xoắn tự nhiên, trên gương mặt trắng nõn lộ ra biểu cảm không thoải mái, trợn mắt nhìn Diêu Mỹ Nhân.

Đối với thái độ này của bạn cùng bạn, đối trước Diêu Mỹ Nhân cũng áp dụng phương thức coi thường. Cô sắp xếp lại đồng sách trên bàn một lần, phân loại sách bài tập và sách giáo khoa. Cô học khá tốt mấy môn xã hội, còn với khoa học tự nhiên thì hơi đuối. Lâu ngày không tiếp xúc với môn xã hội, nhưng vẫn có ấn tượng, riêng khoa học tự nhiên thì khác, cô bỏ không đoái hoài đến, cho nên kế hoạch học tập tiếp theo là chú trọng vào khoa học tự nhiên.

"Không biết lại chạy tới nơi nào nhặt rác mà giờ mới vào." Lúc này, Diêu Mỹ Nhân nghe thấy tiếng oán giận nhỏ của Nghiêm Thi Lâm, cô quay đầu nhìn ra.

Một người có thân hình cao lớn ngồi an tĩnh bên cạnh lối đi. Mái tóc dài bù xù che mất gương mặt đối phương, cả người dính không ít xi-măng, tro bụi. Cô có thể nhìn ra cậu đang mệt mỏi.

Trong lòng Diêu Mỹ Nhân nghĩ thầm, đó chính là Thư Mạch.

Hai tiết học chính khóa cuối cùng của buổi sáng đều là môn toán học, bởi vì ký ức mơ hồ nên ấn tượng không sâu, cô tập trung tinh thần chăm chú lắng nghe. Chuông tan học vừa vang, Diêu Mỹ Nhân nhẹ nhàng thở một hơi.

"Tên nhặt rác rớt cuộc cũng đi rồi."

Nghiêm Thi Lâm dùng tay phẩy phẩy gió trước mũi, khuôn mặt đầy sự ghét bỏ.

Diêu Mỹ Nhân thấy một bóng dáng vội vàng ra ngoài.

"Mỹ Nhân." Đợi Nghiêm Thi Lâm rời đi, bạn học ngồi phía trước xoay người lại gõ lên mặt bàn cô.

"Sao vậy?" Da Diêu Mỹ Nhân khê ửng, mặt hơi nóng lên, mỗi lần nghe người khác gọi mình như vậy, cô đều cảm thấy ngượng ngùng, bởi vì diện mạo cô kém quá xa hai chữ mỹ nhân.

Bạn học nữ tên Vu Hiểu Tuyết hỏi: "Sức khỏe của cậu có ổn không? Vốn dĩ sáng nay muốn hỏi cậu ngay, nhưng con quý Nghiêm Thi Lâm chán ghét kia ở đây, mình đành không hỏi."

Diêu Mỹ Nhân nhớ rõ tên bạn học này, khoe môi cong nhẹ "Hiểu Tuyết, mình không sao, cảm ơn cậu đã quan tâm"

"Không có việc gì thì tốt, lúc cậu và Thư Mạch lần xuống sườn dốc, tất cả mọi người đều bị dọa." Tạm dừng một chút, Vu Hiểu Tuyết nghi vấn: "Sao đột nhiên cậu cứu Thư Mạch vậy? Bình thường không thấy cậu và cậu ấy tiếp xúc gì cả."

Diêu Mỹ Nhân xấu hổ cười, trả lời hàm hồ: "Chúng mình là bạn học, thấy đối phương có nguy hiểm, đương nhiên mình phải đưa tay tương trợ người ta rồi." Cô khá buồn bực, bởi vì cô hoàn toàn không nhớ gì về chuyện lúc đó.

Vu Hiểu Tuyết không hề có ý định truy vấn, đề tài mau đến cũng mau đi: "Mỹ Nhân, giọng cậu nghe rất hay, bình thường nên nói nhiều một chút." Vu Hiểu Tuyết không kiềm được mà tán thưởng. Giọng nói của Diêu Mỹ Nhân hoàn toàn tương phản so với bề ngoài của cô, dịu dàng thanh thoát, lại mềm mại như nhung, phẳng phất nước mưa mùa xuân nhỏ giọt trên mặt hồ, vén lên mùi dấm sóng gợn, làm người nghe say lòng, nhộn nhạo.

"Có thật không? Cảm ơn cậu, giọng cậu cũng rất êm tai." Diêu Mỹ Nhân chân thành đáp. Trước kia từng có người khen giọng cô dễ nghe, nói trời cao không ban cho cô vẻ ngoài, nhưng lại mở ra một cửa sổ nhỏ ở điểm khác, cả người cô chỉ có một ưu điểm đó là thanh âm dễ nghe.

Vu Hiểu Tuyết thấy đối phương khen mình liền vui vẻ mời gọi: "Cậu muốn đi ăn cơm cùng mình không? Nhà ăn gần đây có rất nhiều món ngon mới."

Diêu Mỹ Nhân sờ sờ bụng, sáng nay uống từ từ hết bốn bình sữa, cô không dám tu một hơi, sợ phải ngồi lâu trong WC, hiện giờ thân thể đang bắt đầu kêu gào bổ sung năng lượng.

"Cảm ơn lời mời của cậu, Hiểu Tuyết, mình chưa đói bụng, uống bình sữa là được rồi." Hai ngày nay sau khi uống sữa, cô không có chút hứng thú nào với những món ăn khác, cô thử ăn cơm, nhưng khi nuốt xuống, cô vẫn đói và thèm sữa.

"Vậy được rồi, mình đi trước, chiều gặp lại."

"Được, hẹn gặp lại vào buổi chiều."

Diêu Mỹ Nhân phát hiện lọ sữa cuối cùng cũng bị uống hết rồi, đành móc tiền đến quầy bán quà vặt. Thời tiết quá oi bức, cô đi ra ngoài một chuyến, toàn thân vô cùng nóng nực, đặc biệt đối với những người thân hình to lớn như cô thì mồ hôi tuôn đầm đìa như suối. Tiện công đi, cô mua về hơn mười bình, cất trong ngăn bàn, đói có thể uống ngay.

Tiết học đầu của buổi chiều là tiếng Anh, giáo viên tiếng Anh là một người đàn ông trung niên họ Quách, tính cách tương đối rộng rãi. Thầy thấy vị trí cuối còn trống, khê cau mày, cũng không nói gì thêm.

Nghiêm Thi Lâm hừ một cái, thấp giọng thì thầm: "Buổi chiều luôn không đi học, còn không phải ý vào thành tích tốt sao, chắc lại chạy đi nhặt rác."

Diêu Mỹ Nhân nhìn thoáng qua vị trí không người, Thư Mạch không đi học. Trong ấn tượng, đời trước hẳn cũng thường xuyên nghỉ đi làm, nhưng thành tích luôn luôn xuất sắc nhất lớp, vì vậy dù cậu không đi học, thầy cô cũng không nói gì.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve cán bút trong tay, thu lại suy nghĩ, yên tĩnh, nghiêm túc nghe giảng.

Nhiều môn như vậy, nhưng thành tích môn tiếng Anh của cô là tốt nhất, kiếp trước khi ra ngoài xã hội, cô thường xuyên dùng tiếng Anh giao tiếp với khách hàng, cho nên, cô nghe giảng cực kỳ nhẹ nhàng. Thầy Quách rất nghiêm khắc, trong tiết học của thầy không ai dám ngủ gà ngủ gật.

Kết thúc một ngày học, về đến nhà, Diêu Mỹ Nhân nhanh chóng lấy sữa bò trong tủ lạnh ra, cầm chai to nhất uống, cô thật sự rất đói bụng, vừa rời trên đường về luôn nghĩ tới việc uống sữa.....

Mùi hương, vị ngọt, tất cả đều tốt, vậy mà trước đây cô không phát hiện ra sữa bò uống ngon đến vậy.

Chờ cơ thể hấp thụ, cô lại chạy vào WC. Không biết có phải ảo giác hay không, hai ngày nay, cô cảm giác thân thể nhẹ hơn, nhìn mặt mình trong gương cũng thấy mẩy mუნ to đang xẹp dần. Vậy nên, uống sữa bò có thể giúp cô biến thành mỹ nhân ư?

Đối với phát hiện này, Diêu Mỹ Nhân rất vui vẻ, ai chẳng yêu cái đẹp, huống chi cô lại chưa từng được thử cảm giác xinh đẹp.

Từ sau khi phát hiện uống sữa bò có thể xinh đẹp, mỗi ngày, Diêu Mỹ Nhân đều tích cực uống sữa bò, gần như không thể bỏ được nữa.

Hiện giờ, cô vừa uống sữa vừa làm đề. Bút không ngừng chuyển động trên tờ giấy trắng, ý nghĩ trong đầu càng lúc càng rõ ràng. Uống sữa bò, không chỉ có thể xinh đẹp còn nâng cao trí nhớ, tuy rằng không làm được nhưng đã nhìn qua thì sẽ không quên được, còn kiến thức cơ bản nhìn một lần cô đã hiểu.

"Chào buổi sáng, Mỹ Nhân!" Vu Hiểu Tuyết đi vào phòng học, chào hỏi. Cô để cặp sách vào chỗ, quay đầu nhìn lại "A!"

Nhìn tờ giấy trắng tràn ngập phép toán, cô tỏ vẻ khủng khiếp, cô chưa thấy ai sáng sớm đã làm vô số đề như vậy.

Ngồi bút trong tay Diêu Mỹ Nhân dừng chuyển động, nuốt một ngụm nước bọt, mỉm cười trả lời: "Hiểu Tuyết, chào buổi sáng" Âm thanh thật êm tai.

"Mỹ Nhân, cậu thật lợi hại, đề này cũng giải ra rồi." Cô nhớ rõ hôm qua Diệt Tuyết Sư Thái nói đề này là kiến thức đại học, không cần giải.

Diêu Mỹ Nhân liếm liếm sữa còn sót bên khóe miệng, chớp chớp mắt, nghiêm túc trả lời: "Kỳ thật, so với sách giáo khoa cấp 3 thì nó lòng vòng hơn chút thôi, câu hỏi rõ ràng, không rập bầy của nó thì có thể giải dễ dàng."

"Mỹ Nhân, về sau những chỗ mình không hiểu, cậu có thể dạy mình không?" Vu Hiểu Tuyết cảm thấy Diêu Mỹ Nhân bình thường không thích nói chuyện, nhưng sau khi tiếp xúc mới biết cô rất dễ gần.

"Có thể mà."

15 phút sau tiếng chuông vào học vang lên, Diêu Mỹ Nhân uống xong chai sữa bò, lấy ra từ ngăn bàn sách giáo khoa ngữ văn. Giáo viên ngữ văn họ Tần cũng đồng thời là chủ nhiệm lớp. Cô trang nhã xinh đẹp, mặc áo xám thêu hoa xanh, bên dưới mặc váy dài màu trắng, cả người toát ra sự thanh nhã. Diêu Mỹ Nhân nghe nói cô Tần tính thông cảm kỳ thi họa, nhìn khí chất bây giờ, lời đồn chắc không phải giả.

Nhìn sách giáo khoa quen thuộc, Diêu Mỹ Nhân xem qua một lần, những điều cơ bản vẫn nhớ rất kỹ.

"Bạn nào trong lớp có thể đọc bài thơ trong sách cho cả lớp nghe?" Cô Tần kéo dài âm nói.

Diêu Mỹ Nhân đang vừa nhớ vừa đặt bút viết, bỗng dừng tay bị người khác nắm lên.

"Thưa cô, bạn Diêu Mỹ Nhân nói bạn ấy có thể đọc." Nghiêm Thi Lâm đáp lại.

"Đúng không?" Cô Tần nhìn về phía Diêu Mỹ Nhân, cô nhớ học sinh này tính cách hướng nội lại hay thẹn thùng.

"Em muốn thử sao?"

Diêu Mỹ Nhân không ngờ bạn ngồi cùng bàn lại trêu cô mình, chưa kịp phản ứng, trông thấy ánh mắt cổ vũ của cô chủ nhiệm, mặt cô hơi phỉếm hồng, gật đầu, cầm lấy sách giáo khoa, đứng lên.

Thấy người đứng dậy là Diêu Mỹ Nhân, cả lớp cười vang lên.

"Bạn ấy? Không phải định đóng hài chứ."

"Không sợ mình chưa đủ xấu, bây giờ còn muốn chơi trội sao?"

Gương mặt Nghiêm Thi Lâm tươi cười như hoa, ánh mắt tựa như đang chờ cô xấu mặt.

Diêu Mỹ Nhân nhấp môi, mí mắt hơi rũ, thờ ơ với những tiếng nghị luận xung quanh, nghe suốt nhiều năm như vậy, phản ứng của thần kinh đối với tiếng cười nhạo đã chết lặng.

Ngồi bút của Thư Mạch khẽ dừng lại trên giấy, cái nhú mày nhẹ được ẩn dưới làn tóc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Kiwi

Beta: Dâu Tây ☐ and Su

Cô Tần yêu cầu cả lớp trật tự.

Cô nhìn Diêu Mỹ Nhân gật đầu: "Bạn học Diêu, có thể bắt đầu rồi, gặp chữ khó hay chữ lạ, cô sẽ nhắc em."

Diêu Mỹ Nhân cầm sách lên, cúi đầu chậm rãi đọc.

"Manh chi si si,

Bảo bố mậu ty,

Phi lai mậu ty,

Lai tức ngã mưu.

Tổng tử thiệp Kỳ,

Chí vu đồn khâu.

Phi ngã khiên kỳ,

Tử vô lương mai.

Thương tử vô nộ.

Thu dĩ vi kỳ." [*]

[*] Dịch nghĩa bài thơ Manh 1

Một gã ngáo ngơ không biết gì,

Ôm tiền đi mua tơ.

Chẳng phải đến mà mua tơ,

Đến là để mua tính với em việc vợ chồng.

Chàng đưa em đi ngang qua sông Kỳ, Đến nơi Đồn Khâu.

Chẳng phải vì em lỗi hẹn.

Chỉ vì chàng không có mối mai giới.

Em xin chàng chớ giận dữ,

Và xin hẹn chàng mùa thu.

Lúc đầu còn có người thấp giọng thì thầm bàn tán, cười nhạo.

Dần dần, xung quanh trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng trầm bổng của người đọc sách, tất cả các từ đều được đọc rõ ràng, chứa đầy cảm xúc. Nam nữ chính trong câu chuyện là thanh mai trúc mã, yêu nhau say đắm, tâm hướng về nhau. Đến khi kết hôn, chàng trai thay lòng đổi dạ. Cả câu chuyện như hiện ra trước mắt mọi người thông qua giọng đọc dạt dào cảm xúc của Diêu Mỹ Nhân.

Cho tận đến khi đọc xong chữ cuối cùng, âm thanh kia vẫn quanh quẩn bên tai mọi người, không chịu tiêu tán.

Người lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng chính là Diêu Mỹ Nhân: "Thưa cô, em đọc xong rồi ạ."

Cô Tần bình tĩnh: "Cảm ơn bạn học Diêu, xem ra em đã chuẩn bị bài trước, đọc rất tốt."

Bài này có không ít chữ lạ, không ngờ học sinh họ Diêu này không chỉ đọc chính xác toàn bộ các âm, mà còn rất diễn cảm, chắc chắn là đã tìm hiểu qua, nếu không sao có thể đọc lời cuốn như vậy.

Mọi người trong lớp đều gật đầu, bình thường chỉ chú ý tới ngoại hình của Diêu Mỹ Nhân, không ngờ giọng cô hay như vậy.

"Đọc hay quá." Vu Hiểu Tuyết xoay người lại nhỏ giọng khen, cô có cảm giác bản thân như bị cuốn vào giọng đọc của Diêu Mỹ Nhân. Diêu Mỹ Nhân nhẹ nhàng đặt sách xuống, thật ra cô phải cố gắng mãi mới không đọc sai.

Thấy khoe miệng đối phương lộ ra ý cười nhạt, Nghiêm Thi Lâm khinh thường bĩu môi: "Hừ!"

Vạn Từ Khoa ghé mặt lên bàn ngủ bị giọng của Diêu Mỹ Nhân làm tỉnh dậy, lúc đầu có chút không kiên nhẫn, về sau lại yên lặng lắng nghe, đến khi Diêu Mỹ Nhân đọc xong, cậu mới thốt lên một lời cảm thán: "Không ngờ Diêu Mỹ Nhân có vẻ ngoài xấu xí mà đọc sách hay như vậy." Rồi lại cười cười nói tiếp: "Người vốn không thích nghe mấy cái này còn bị thu hút. Thư Mạch, tôi nói đúng không?" Cậu dùng khuỷu tay huých bạn ngồi cùng bàn.

Chiếc bút trong tay bị Thư Mạch ném lên mặt bàn. Cậu khép vở lại, một tay sờ đầu, bên tai vang lên tiếng vọng mềm mại: "Nắm tay của ta". Đôi mắt đen như mực của Thư Mạch càng thêm phần thâm thúy.

Vạn Từ Khoa thấy không được đáp lại, cũng không để ý, cậu ta sớm quen thuộc với hành vi của đối phương rồi.

Thật lâu sau, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần lạnh lẽo truyền đến: "Cậu ấy không xấu."

Vạn Từ Khoa kinh ngạc quay đầu, cậu không nghe lầm chứ? Người này vừa đáp lời mình sao? Vạn Từ Khoa bày ra vẻ mặt không thể tin nổi: "Cậu vừa nói chuyện sao?"

Ngồi cùng bàn lâu như vậy, Thư Mạch nói chuyện với cậu không quá năm câu, vừa rồi là câu thứ năm!

Không được đáp lại, Vạn Từ Khoa nhìn góc mặt không cảm xúc của Thư Mạch, mái tóc dài bù xù che hết biểu cảm trên mặt cậu, hình như cậu ấy đang nhún mày, mà cũng có lẽ là không phải.

Thời tiết tháng sáu oi bức khó chịu. Buổi chiều trời đột nhiên mưa to.

Giọt mưa rơi trên mặt đất bắn lên một tầng hơi nước. Hai bên đường trường hoa bạch lan đổ hết xuống mặt đất, thoáng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt.

Diêu Mỹ Nhân ngồi bên cửa sổ, xòe bàn tay ra ngoài, nước mưa nhỏ giọt rơi vào lòng bàn tay.

Hai bên tường lớp lấp vài chiếc quạt nhỏ, nhưng rất vô dụng, bên trong không khác gì một cái bếp lò. Trận mưa này khiến nhiệt độ giảm đi không ít, xua đi bức bối trong lòng mọi người. Trước kia, Diêu Mỹ Nhân rất ghét thời tiết oi bức này.

Không biết có phải do uống sữa bò hay không, Diêu Mỹ Nhân cảm giác bản thân không chỉ ít ra mồ hôi mà làn da còn mềm mại hơn, điều này khiến cô thực sự thoải mái.

Nhìn những cánh hoa khê lượn lơ trên không rồi từ từ tiếp đất, khoe môi Diêu Mỹ Nhân hơi cong lên.

Được trọng sinh thật tốt.

Nước mưa từ trên mái cửa sổ chảy xuống, bắn không ít lên bàn học trước mặt, Diêu Mỹ Nhân bèn đóng cửa sổ lại, sắc trời trở nên âm u, mưa càng lúc càng lớn.

Xem ra, trận mưa này không thể tạnh trong chốc lát được.

Hôm nay đến lượt Diêu Mỹ Nhân trực nhật, mọi người phân công nhiệm vụ rõ ràng, rất nhanh cô đã hoàn thành nhiệm vụ.

Thờ dài một hồi, Diêu Mỹ Nhân thấy có mấy người đem theo ô rời đi, chỉ còn lại mình cô.

Buổi tối, Tô Tú Phương và Diêu Thiên Nhai đều phải tăng ca, cho nên cô không gọi đến văn phòng nhờ họ mang ô tới.

Diêu Mỹ Nhân nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, quyết định chờ mưa ngớt một chút rồi về.

Cô lấy từ ngăn kéo ra một lọ sữa bò, vừa uống vừa chăm chú làm đề vật lý. Gần đây, cô phát hiện tốc độ giải đề của mình càng lúc càng nhanh, ngày càng nhẹ nhàng, hơn nữa cô cảm thấy đề rất có ý nghĩa, không đơn thuần chỉ là để làm bài.

Diêu Mỹ Nhân làm xong đề, chuẩn bị vươn vai, lúc ngẩng đầu lên thì đột nhiên phát hiện một thân hình cao lớn đang đứng trước mặt.

Diêu Mỹ Nhân bị dọa đến ngây ngốc, mồ hôi lạnh ứa ra: "Cậu....."

Lấy lại bình tĩnh, cô mới thấy rõ quần áo đối phương mang theo vết bẩn, mái tóc bù xù ướt đẫm, người đó là...

"Thư..... Mạch?" Âm cuối còn mang theo vài phần ngạc nhiên.

Cô không biết cậu đã đứng đây bao lâu, mà bản thân lại không hề phát hiện ra.

"Ừ."

"Sao cậu.... ở đây?"

Diêu Mỹ Nhân vuốt vuốt trái tim nhỏ bị dọa một phen, lên tiếng hỏi.

Giọng nói trầm thấp hơi khàn mang theo vài phần quẫn bách: "Mưa rất lớn, tôi tới đưa dù cho cậu."

Hình như cậu đã làm cô sợ.

"Cậu tới đây, là để đưa ô cho tôi?"

Diêu Mỹ Nhân hỏi lại một cách khó tin.

Thư Mạch đưa ô trong tay ra, ý bảo đúng là như vậy.

Diêu Mỹ Nhân nhìn thiếu niên có điểm chột vật trước mặt, không biết nên nói gì.

Giữa hai người hoàn toàn không có mối quan hệ nào. Không đúng, nghe nói cô đã cứu cậu, đó là lần tiếp xúc duy nhất. Cho nên, cậu đang trả ơn ư?

Một lát sau, Diêu Mỹ Nhân thu hồi suy nghĩ, có chút ngượng ngùng, nhưng không hề cự tuyệt, nhẹ nhàng trả lời: "Cảm ơn cậu."

Cô nhanh chóng thu dọn mọi thứ. "Có thể đi rồi."

Hai người ra ngoài hành lang, mưa vẫn còn nặng hạt, từng tiếng tí tách rơi xuống mặt đất tạo thành âm thanh vang dội.

Thư Mạch mở ô ra, che về phía Diêu Mỹ Nhân.

Trong mưa, Diêu Mỹ Nhân thấy dù che hết trên đầu mình, cô hơi giật mình, thân hình cô to lớn nên chiếm nhiều vị trí, hơn nữa Thư Mạch đem dù che hết về phía cô, vì vậy cả người cậu hòa lẫn vào mưa.

Cô quay đầu, vừa định mở miệng thì nhìn thấy tóc cậu bị nước mưa dính sát vào mặt, lộ ra đôi mắt đen như mực. Lông mi ướt nhẹp, đen sì, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi cong lên, làn da trắng nõn. Đây chẳng phải là một gương mặt vô cùng hoàn mỹ sao?

Thực sự rất đẹp.

Cô chưa bao giờ biết, ẩn dưới mái tóc đó là một gương mặt làm điên đảo chúng sinh.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của cô, cậu có chút hoảng, nhưng rất nhanh đã trấn định lại mà đánh đòn phủ đầu: "Cậu vẫn ổn chứ?"

Vừa dứt lời, Diêu Mỹ Nhân bừng tỉnh, hai má nóng lên, không ngờ mình lại bị mê hoặc, ngắm người ta đến ngây ngốc.

Cô mau chóng dời mắt, giấu đầu hờ đuôi nhìn về phía khác. Nếu không phải làn da ngăm đen, giờ phút này trên mặt cô đã sớm ửng đỏ một mảng.

Nhận ra bản thân đang xấu hổ, cô ảo não cắn cắn môi dưới, mở miệng: "Sức khỏe tôi đã tốt rồi, dù đều che cho tôi, quần áo cậu ướt hết, rất dễ bị cảm đó."

Giọng nói mềm mại dưới mưa càng thêm dịu dàng.

Thư Mạch thấy lỗ tai hơi ngứa, kiên định lắc đầu: "Không sao đâu."

Diêu Mỹ Nhân kinh ngạc, nước mưa đã làm ướt hơn nửa người cậu, vậy mà cậu vẫn kiên quyết che dù cho cô, người hơi nghiêng đi.

Cô không ngờ đối phương lại vội vàng báo ơn như vậy.

Nước mưa đánh rớt lộn tóc, lướt qua khuôn mặt lãnh đạm của cậu thiếu niên, Diêu Mỹ Nhân không đành lòng nhìn cậu bị ướt, liền duỗi tay cầm ô che cho cả cậu.

Mắt Thư Mạch khẽ đảo, yên lặng nhìn Diêu Mỹ Nhân đem ô đẩy ra khỏi người mình. "Mỗi người một nửa đi."

Khóe miệng cô hơi cong. Thư Mạch nhìn nước mưa nháy mắt đã làm ướt ống tay áo Diêu Mỹ Nhân, đáy mắt phảng phất mang theo vài phần ảo não.

Trước ngày hôm nay, Diêu Mỹ Nhân và Thư Mạch không có bất kì sự tiếp xúc nào, hơn nữa tính cách Diêu Mỹ Nhân tương đối hướng nội, dọc đường đi hai người đều trầm mặc.

"Về đến nhà tôi rồi." Diêu Mỹ Nhân dừng lại trước cửa, phá vỡ sự yên tĩnh này giờ: "Hôm nay, thực sự cảm ơn cậu."

Cô thấy quần áo đối phương ướt đầm, giọng nói mang theo vài phần sốt ruột: "Cậu mau trở về thay quần áo đi, nếu không sẽ cảm lạnh."

Khóe miệng Thư Mạch nhếch lên, định mở miệng nhưng cuối cùng chỉ khẽ gật đầu, xoay người đi về phía bên cạnh.

Mưa quá lớn, sau khi Thư Mạch đi vài bước, Diêu Mỹ Nhân chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, mãi đến khi đối phương vào phòng, cô mới xoay người mở cửa đi vào.

"Mẹ."

Mới vừa mở cửa, cô liền thấy Tô Tú Phương chuẩn bị đẩy cửa ra: "Con đã về rồi sao?"

Tô Tú Phương khá kinh ngạc khi thấy con gái đã về: "Mỹ Mỹ, mẹ đang định tới đón con."

Bà buông ô xuống, xem xét kỹ một lần, phát hiện con gái chỉ bị ướt một chút ở vai, lông mày này giờ nhú chặt thoáng giãn ra: "May là không ướt, con mau đi tắm rửa đi, giờ mẹ nấu canh gừng cho con, không lại bị cảm bây giờ."

"Mẹ có thể nấu nhiều chút không?"

Diêu Mỹ Nhân nhớ tới tình cảnh nam sinh nào đó quần áo bị ướt nhẹp liền mở miệng: "Bạn học sát vách đưa con về, con muốn cho cậu ấy một chén, vì nhường dù cho con mà cậu ấy ướt hết."

"À, thì ra cậu nhóc kia đưa con về."

Tô Tú Phương gật đầu tán thành: "Nên đến nhà cảm ơn cậu ấy, đợi lát nữa nấu xong, con mang qua nhé."

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên, xung quanh ngập tràn hương sữa tắm thảo mộc nhàn nhạt.

Diêu Mỹ Nhân nhìn bản thân qua gương.

Trong khoảng thời gian này cô không ngừng uống sữa, hôm trước cô cân thử, chưa đến một tháng mà giảm gần mười cân.

Ngạc nhiên nhất là, cô cúi đầu nhìn làn da trên người, hồi xưa ngăm đen thô ráp, bây giờ không chỉ trắng lên mà còn mịn màng hơn, ngay cả mụn trên mặt, cũng đã xẹp và bớt đỏ. Ước chừng qua một thời gian, mụn sẽ biến mất.

Tắm rửa xong, dưới sự giám sát của Tô Tú Phương, Diêu Mỹ Nhân uống cạn một chén canh gừng lớn.

Nhìn điệu bộ khảnh trương của con gái, Tô Tú Phương cười: "Khó uống như vậy sao?"

Bà đưa một ly nước qua cho Diêu Mỹ Nhân súc miệng.

"Mỹ Mỹ, lát nữa con đem chén canh gừng kia cho bạn học sát vách đi."

Cửa bị mở ra, trước mặt là nam sinh với mái tóc hỗn độn, bọt nước nhỏ giọt dọc theo bả vai, cậu mặc quần xám rộng thùng thình, dáng người cao ráo, thật sự rất đẹp trai.

Cậu cầm khăn lông lau tóc, chắc là vừa tắm xong. Cảm nhận được ánh mắt đầy nghi hoặc của người nào đó, Diêu Mỹ Nhân cầm chén đưa tới trước mặt cậu.

"Đây là canh gừng, mẹ tôi mới nấu, uống vào có thể đề phòng bệnh cảm, cậu bị mắc mưa, mau uống đi."

Thư Mạch nhận chén, hình như vừa nấu không lâu nên vẫn còn nóng.

Cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay, cậu có chút không quen trả lời: "Cảm ơn."

Nhìn đối phương cầm ô đứng ở cửa, cậu do dự một chút rồi dò hỏi: "Cậu..... muốn vào trong ngồi một lát không?"

Giọng nói trầm thấp xen lẫn ngại ngùng khó nói. Diêu Mỹ Nhân vội vàng lắc đầu: "Cảm ơn lời mời của cậu, để lần sau đi."

Dù sao cô và cậu cũng không quá thân thiết.

"Được."

Thư Mạch bung chén lên, uống một hơi hết sạch canh gừng, sau đó cầm chén không đưa cho Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân nhận chén rồi nhìn cậu một cái, chỉ thấy mày kiếm của đối phương nhú chặt, cô không khỏi cong khóe miệng.

Thì ra, cậu cũng không thích uống canh gừng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Editor: Hạ Thiên

Beta: Dâu Tây □

Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của Diêu Mỹ Nhân trôi qua khá náo nhiệt. Kỳ thi giữa kỳ kết thúc, cô trở thành con mọt sách chăm học, thành tích tiến bộ vượt bậc, từ vị trí gần cuối lớp nhảy vọt vào top 10. Không chỉ khiến giáo viên chủ nhiệm nhìn với cặp mắt khác xưa mà còn làm cho bạn cùng lớp bất ngờ. Mỗi lớp trọng điểm đều có xếp hạng khá giỏi, đối mặt với nhiều học sinh ưu tú, muốn lên hạng là một chuyện khó khăn. Suy cho cùng, mình cố gắng, người khác lại càng cố gắng hơn. Nhưng Diêu Mỹ Nhân là trường hợp đặc biệt, lần thi giữa kỳ này, cô nhảy vọt lên 30 hạng.

"Mỹ Nhân, sao cậu thi tốt vậy? Cậu tiến bộ nhiều thật đấy, thật là siêu, chỉ mình bí quyết được không?" Tính cách Vu Hiểu Tuyết tương đối ngay thẳng, nói chuyện không quanh co lòng vòng, trong bụng nghĩ câu nào liền nói ra câu đó. Đây cũng là nguyên nhân làm cho Diêu Mỹ Nhân cảm thấy thoải mái khi ở cùng Hiểu Tuyết.

Câu hỏi của Hiểu Tuyết cũng chính là câu hỏi mà mọi người rất muốn biết câu trả lời. Mặc dù thông qua lần đọc sách trước, tất cả bạn học đều nhận ra được Diêu Mỹ Nhân là người tiếp thu nhanh, nhưng mà đây chỉ thể hiện việc không hề bài xích cô thôi, nhưng rất ít người chịu tiếp xúc với cô, vì vậy xung quanh cô không ít người tỏ mò giống Vu Tiểu Tuyết.

Diêu Mỹ Nhân dừng bút một chút rồi ngẩng đầu, chớp chớp mắt, nghiêm túc trả lời: "Tìm hiểu nhiều, làm nhiều đề, nhiều dạng thì cậu sẽ phát hiện ra có nhiều thứ "dị bất biến ứng vạn biến". [*]

[*] Dị bất biến ứng vạn biến: là một triết lý, lấy cái bất biến (không thay đổi) mà ứng phó với cái vạn biến (cái luôn thay đổi). Ý nghĩa triết lý trên là ở chỗ dù mọi sự vật hiện tượng phong phú, đa dạng, thay đổi khôn lường nhưng đều xoay quanh trục của nó, đó là bản thể, cái gốc. Ở đây có nghĩa là dù đề có xoay như thế nào thì cũng đều xoay quanh kiến thức gốc đã học.

Nhất thời, Hiểu Tuyết lơ đãng nhìn vào mắt của Diêu Mỹ Nhân, cô ấy phát hiện mắt đối phương phảng phất chút nước, giống như viên ngọc lưu ly khẽ chớp, nở rộ vô số ngôi sao sáng: "Diêu... Mỹ Nhân..."

"Ừ?" Diêu Mỹ Nhân chớp mắt nhìn lại: "Có chuyện gì sao?"

Vu Hiểu Tuyết vội hoàn hồn, dụi mắt lần nữa, nhìn về phía Mỹ Nhân thì đã không thấy khoảnh khắc kinh hãi vừa rồi, quả nhiên là ảo giác.

"Làm nhiều đề giống cậu là được đúng không?" Hiểu Tuyết tiếp tục đặt câu hỏi.

"Cũng không phải, chúng mình nên đọc hiểu đề rồi làm bài, chỗ nào khuyết, hỏng kiến thức thì phải bù đắp vào chỗ đó nhiều hơn." Diêu Mỹ Nhân chia sẻ căn kinh nghiệm học tập của mình, không che dấu chút nào, nói đúng hơn là cũng chẳng có gì quá tốt để mà che giấu.

Cô không biết rằng chính việc mình chia sẻ một cách vô tư như vậy lại vô tình khiến không ít người thay đổi cái nhìn về cô. Về việc cố gắng để thành tích của mình đi lên, tất cả mọi người đều là đối thủ, rất ít ai có thể chia sẻ bí quyết tâm đắc của mình.

Chỗ của Nghiêm Thi Lâm bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng "Cạch", cô nàng cầm cái gương nhỏ đặt ở trên bàn lên, khước miệng mỉm cười: "Mình đề nghị các bạn nên thận trọng, nghe có chọn lọc một chút. Một lần tiến bộ chưa có ý nghĩa gì. Tính cờ vuron lên nhờ may mắn là chuyện rất bình thường mà."

Trong mắt cô, Diêu Mỹ Nhân chẳng qua chỉ cao thôi, chứ thật sự rất xấu xí, chuyên gia phá hoại.

Vu Hiểu Tuyết liếc nhìn Nghiêm Thi Lâm nói: "Chẳng phải, lần này bạn học Nghiêm không có tên trong top 20 sao, để bạn học Nghiêm đây chỉ giáo chúng tôi chẳng dám nghe theo."

Nghe như vậy, khước mắt Nghiêm Thi Lâm nhếch lên, hung hăng trừng mắt, liếc lại Hiểu Tuyết: "Cậu..."

Lời nói của Vu Hiểu Tuyết giống như mũi tên đâm vào trong lòng cô ta. Nhiều cuộc thi gần đây, cô ta chỉ đứng bất động ở hạng 21, dù có cố gắng học như thế nào cũng vẫn không lọt nổi top 20.

Chuyện này đã trở thành câu chuyện khiến mọi người chê cười, ghim vào trong lòng cô ta một cái gai.

Nhìn về mặt Nghiêm Thi Lâm tức giận đến không nói được câu nào, Vu Hiểu Tuyết sáng khoái nghịch tặc, tinh nghịch nhìn về phía Diêu Mỹ Nhân nháy mắt một cái.

Diêu Mỹ Nhân cong cong khước miệng, thấy Nghiêm Thi Lâm ngoài miệng chịu thiệt, cô cũng cảm thấy lòng mình hả hê. Bình thường, Nghiêm Thi Lâm thích nhất là chĩa chọc vào cô, cô cũng không phải thánh mẫu, chẳng qua thấy đối phương chưa động đến giới hạn của mình nên không muốn so đo quá nhiều mà thôi.

Thấy Diêu Mỹ Nhân cười, Nghiêm Thi Lâm mím môi lại, lồng ngực phập phồng cáu giận, đến cả người xấu xí cũng dám cười cô, lần sau nhất định sẽ tìm cách xử đẹp, hừ!

Đối diện với vẻ mặt đầy tức giận của Nghiêm Thi Lâm, Vu Hiểu Tuyết gục đầu xuống bàn Diêu Mỹ Nhân mà cảm thán: "Lần này đứng đầu lại là Thư Mạch, hơn nữa lại còn đứng đầu toàn khối. Mỹ Nhân, cậu nói xem cậu ấy học hành kiểu gì vậy, ngày ngày trốn học nhưng lúc nào cũng đứng nhất, thật không công bằng mà."

Diêu Mỹ Nhân rũ mắt xuống, ánh mắt nửa vờ, nhớ tới người có hai vẻ mặt kia, không thể không gật đầu đồng ý: "Ừ, quả thật có chút không công bằng."

Nắng chiều ngả dần về hướng tây, những tia sáng còn sót lại chiếu xuống nền đường, tuy nhỏ nhưng phủ kín tất cả.

Diêu Mỹ Nhân chậm rãi đi trên đường, hưởng thụ sự yên bình hiếm có này. Bài thi giữa kì kết thúc, trên lớp thầy giáo không còn nói về kì thi, cũng không cần phải học bài mới, cho nên xế chiều hôm nay cả lớp được tan học sớm một tiết.

Đúng lúc này, một cảnh tượng chấn động lòng người phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh.

Diêu Mỹ Nhân nhìn thấy một chiếc xe ô tô lao đến cực nhanh, đâm vào một bà cụ đang đi ra từ con ngõ nhỏ gần đây.

"Tiêu rồi!" Diêu Mỹ Nhân không chút do dự, nhanh chóng chạy về phía trước. Bà cụ rơi vào trạng thái hôn mê, nằm bất động trên mặt đất. Cô không dám đỡ bà dậy, sợ ảnh hưởng đến vết thương, đưa tay lên mũi, phát hiện vẫn còn hơi thở, Diêu Mỹ Nhân thở nhẹ, nhìn về phía có đồng người kêu to: "Bà ấy vẫn còn sống, mau gọi xe cứu thương đi!"

Người xung quanh mắt thấy tai nghe, vẫn đứng đung như không có chuyện gì. Diêu Mỹ Nhân ngăn người, mới nhớ ra mình đã quay lại những thập kỉ trước, điện thoại di động vẫn chưa được lưu hành, không phải ai cũng có điều kiện để sử dụng. Cô nhìn bốn phía xung quanh, vội vàng chạy sang quầy bán quả vật đối diện.

May mắn là bên trong quầy có lắp điện thoại, cô nhanh chóng gọi xe cứu thương, đưa bà lão đến bệnh viện. Lúc này Diêu Mỹ Nhân mới dám thở mạnh một cái.

Cô dựa người vào tường, nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, hai chân nhũn ra. Lâu rồi không hoạt động nhanh như vậy, hơn nữa còn trong tình huống khẩn cấp, vậy nên cả người cô rơi vào trạng thái căng thẳng, bây giờ tinh táo lại thì toàn thân cảm thấy trống rỗng.

"Em gái, bệnh nhân vừa đưa vào là người nhà của em phải không?" Y tá cầm lấy giấy ghi viện phí tới hỏi cô: "Đây là giấy thu tiền viện phí của bệnh nhân, em kí tên thì chúng tôi mới có thể tiến hành phẫu thuật"

"Không phải, em cũng không biết làm thế nào để liên lạc với người nhà bà cụ." Đang nói Diêu Mỹ Nhân lại đột nhiên lắc đầu: "Vây phiền chị chờ một chút để em liên lạc với gia đình của em được không ạ?" Mặc dù cô không quen biết bà cụ nhưng liên quan đến tính mạng người khác, cô không đành lòng bỏ qua.

Cha Diêu vội vàng chạy tới bệnh viện, thấy con gái ngồi lẳng lặng trước phòng cấp cứu, nỗi lo trong ông tiêu tan không ít.

"Mỹ Nhân, xảy ra chuyện gì? Con có bị thương chỗ nào không?"

Diêu Mỹ Nhân thấy ba tới, trong lòng lập tức thấy vui mừng, sau đó thì cảm thấy mình thật may mắn khi có người ba này bên cạnh: "Ba, con không bị thương...". Cô từ từ kể lại mọi chuyện.

Diêu Thiên Nhai nhớ đến tính cách hướng nội trước kia của con gái, vậy mà hôm nay lại nhìn thấy con giúp đỡ người khác nhiệt tình. Diêu Mỹ Nhân vừa kể xong, ông nhìn thấy được sự quyết đoán và dũng cảm ẩn lấp sâu trong cô. Ông vui mừng sờ đầu Diêu Mỹ Nhân, con gái ông đang trưởng thành, ông có thể bớt lo rồi.

"Ba, con lo cho bà cụ..." Diêu Mỹ Nhân mím chặt môi, không nói được nữa.

Diêu Thiên Nhai sợ con gái chịu áp lực quá lớn, vỗ vỗ vai con an ủi: "Mỹ Nhân, hôm nay con đã làm tốt rồi, ba rất hạnh diện về con. Vừa rồi ba đã hỏi y tá, họ nói bà cụ được đưa tới kịp thời, chắc không có gì đáng lo."

Màn đêm buông xuống, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

"Bác sĩ, bệnh nhân bên trong sao rồi ạ?" Thấy bác sĩ bước ra ngoài, Diêu Mỹ Nhân gấp gấp hỏi.

Bác sĩ tháo khẩu trang, nở nụ cười: "Bà cụ được cứu rồi, đã qua giai đoạn nguy hiểm. Nhưng cụ đã nhiều tuổi, khả năng hồi phục tương đối chậm, cho nên sẽ lâu tỉnh lại, người nhà không cần quá lo lắng."

Nghe xong lời của bác sĩ, sắc mặt Diêu Mỹ Nhân tốt lên không ít, giọng nói có vài phần kích động: "Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi, thực sự cảm ơn bác sĩ."

Đứng trước phòng bệnh, nhìn bà cụ đang ngủ mê man, Diêu Mỹ Nhân thả lỏng tâm trạng căng thẳng của mình.

Diêu Thiên Nhai nói chuyện điện thoại xong thì trở lại, nhìn về phía Diêu Mỹ Nhân nói: "Con gái, chúng ta về thôi, bà cụ đã có y tá và bác sĩ ở đây chăm sóc, ngày mai chúng ta sẽ đến thăm bà."

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Diêu Thiên Nhai, Diêu Mỹ Nhân không nói gì thêm, lập tức gạt đầu.

Ra khỏi bệnh viện đã hơn 8 giờ tối, Diêu Thiên Nhai vội đưa cô về nhà, sợ con gái đói bụng bởi cả chiều cô chưa ăn gì.

Không bao lâu, khi hai cha con đi tới ngõ nhỏ thì chạm phải vóc người cao lớn của một thiếu niên. Diêu Mỹ Nhân cùng ba nói chuyện phiếm, không chú ý phía trước, vô tình va vào cậu, kinh hãi hét: "A..."

Thiếu niên giờ tay ra nắm lấy tay cô, đợi đến khi nhìn rõ đối phương, người đối diện hơi sùng sốt, cất giọng xin lỗi: "Thật sự xin lỗi."

"Thư Mạch?" Sau khi đứng vững Diêu Mỹ Nhân mới phát hiện người vừa va phải mình là ai.

Diêu Thiên Nhai vốn thấy tức giận, phát hiện đối phương là tiểu tử nhà hàng xóm, khuôn mặt mới giãn ra một chút.

Từ mái tóc hơi rối của đối phương, Diêu Mỹ Nhân cảm nhận được có chuyện không ổn, cô thử cất giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì sao?" Cô chưa bao giờ thấy cậu cuống quýt như vậy.

Giọng Thư Mạch trầm thấp xen lẫn lo lắng: "Tôi không thấy bà nội đâu, cậu có gặp bà không?"

"Cái gì?" Diêu Mỹ Nhân thoáng sùng sốt: "Không thấy bà nội cậu đâu sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

Cả người cậu thiếu niên đầy bất an, nói đầy run sợ: "Từ xế chiều đến giờ, không thấy bà quay về, nhất định là có chuyện gì rồi. Bà chưa bao giờ ra ngoài lâu như vậy, bây giờ đã trễ thế này..."

"Bà nội của cháu trông như thế nào?"

Lúc này, bỗng dưng Diêu Thiên Nhai cắt đứt lời nói của cậu, ông cảm nhận được sự bất an mãnh liệt trên người thiếu niên này.

Diêu Mỹ Nhân chợt nghĩ đến gì đó, cô kinh ngạc nhìn về phía Diêu Thiên Nhai, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ...

"Cậu gặp bà nội tôi sao?" Thư Mạch nhìn vào mắt Diêu Mỹ Nhân, có vài phần chắc chắn hỏi: "Cậu có thể cho tôi biết bà nội tôi ở đâu không?"

Diêu Mỹ Nhân mấp máy môi, cẩn thận trả lời: "Thư Mạch, tôi không chắc đó có phải bà nội cậu không..." Cô kể lại câu chuyện buổi chiều cho cậu nghe.

"Tôi muốn đến bệnh viện" Nhìn hai tay nắm chặt đến nỗi gân tay nổi lên rõ mồn một của cậu, Diêu Mỹ Nhân nhẹ giọng an ủi: "Bà cậu không có chuyện gì đâu, yên tâm đi."

Cậu mím môi, toàn thân tỏa ra khí lạnh...

Đứng bên giường bệnh, Thư Mạch nhìn đầu bị băng bó của bà, trên mặt cũng có vài vết thương, nằm trên giường ngủ mê man, trong lòng cậu cảm thấy đau xót, người thân còn lại bên cạnh cậu chỉ có bà thôi.

"Tôi đã hỏi bác sĩ rồi, họ nói bà nội cậu đã qua giai đoạn nguy hiểm, không lâu nữa sẽ tỉnh thôi."

Diêu Mỹ Nhân nhìn người có chút bị thương trước mắt, không biết nên an ủi thế nào. Thư Mạch ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt trong veo của cô, từ chuyện lần trước đến giờ đã hơn hai tháng trôi qua, hai người không có nhiều cơ hội tiếp xúc, cô gầy đi và trắng lên không ít. Cậu mím môi nhìn cô, nghiêm túc cảm ơn: "Cảm ơn cậu, tôi lại nợ cậu một mạng rồi."

Diêu Mỹ Nhân vội vàng phẩy tay: "Đừng nói thế, ai gặp chuyện này cũng sẽ làm như vậy thôi." Lúc đó tình huống khẩn cấp, cô chỉ một lòng cứu người, không nghĩ gì nhiều, ai ngờ người cô cứu lại là bà nội của Thư Mạch.

Mặc dù không quá để ý, nhưng nếu như cô không cứu bà cụ thì không biết bà sẽ xảy ra chuyện bất trắc gì. Khi đó, sao cậu ấy có thể chịu được chứ?!

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phương Mộng Nhân

Editor: Hạ Thiên

Beta: Cam

Hôm nay là thứ bảy, nhưng Diêu Mỹ Nhân vẫn rời giường sớm.

Sau khi uống xong sữa bò, cô liền sắp xếp lại bữa sáng đã được chuẩn bị trước, chuẩn bị mang đến bệnh viện.

Tối qua, Thư Mạch ở lại bệnh viện, nghĩ đến việc cậu có thể còn chưa ăn sáng, hơn nữa cô cũng lo lắng cho sức khỏe của bà cụ nên muốn tới thăm một chút.

"Tôi mang bữa sáng tới cho cậu."

Vào phòng bệnh, cô lập tức nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Thư Mạch, đáng vẻ hình như vừa mới tỉnh ngủ, đặt bữa sáng lên bàn, Diêu Mỹ Nhân nhẹ nói: "Nhân lúc còn nóng, cậu ăn chút đi."

Thư Mạch vừa tỉnh ngủ, có thể là do nằm trên giường nên mái tóc cắt ngang trán bị ép vênh lên, lộ ra khuôn mặt tuấn tú như sương như ngọc, xuống dưới là hàng mi dày cùng với đôi mắt đen như mực, con ngươi linh hoạt mông lung, lông mày hơi nhíu thiếu đi mấy phần khí chất, Diêu Mỹ Nhân cảm thấy lúc này Thư Mạch có vài phần ngốc nghếch.

"Cảm ơn cậu" Giọng điệu rằm thấp, không còn dễ nghe như bình thường, có thêm chút khàn khàn vì mới tỉnh ngủ.

"Cậu không cần khách khí, chúng ta là hàng xóm, lại là bạn học, giúp đỡ lẫn nhau là điều tất nhiên, không phải lần trước cậu đã đưa tôi về nhà sao". Cô chỉ đơn thuần muốn giúp cậu mà thôi.

"Ừ"

Thư Mạch súc miệng rửa mặt xong ra ngoài thì thấy Diêu Mỹ Nhân đã bày từng món ăn sáng lên trên bàn, hương thơm của sữa đậu nành hoà cùng với bánh bao nóng, đẩy mắt tôi tâm của cậu hiện lên một mảng sáng nhu hòa.

"Cậu ăn chưa?"

"Ăn..... ăn rồi." Diêu Mỹ Nhân nhìn thiếu niên đang tiến đến trước mặt, cảm thấy có vài phần bí bách, hình như cậu lại cao thêm, chắc phải được mét tám đi, nếu không, cô cao gần một mét sáu tám, sao lại chỉ đứng tới cằm cậu. Ánh mắt cô chuyển về hướng cửa sổ, không dám nhìn trực diện chiếc cằm tinh xảo cùng với đôi môi mỏng ẩn chứa sự sắc bén trước mặt, "Tôi vừa hỏi qua bác sĩ, bác sĩ nói thân thể bà nội Thư khôi phục rất tốt, tin chắc rằng bà sẽ tỉnh lại nhanh thôi."

Thư Mạch gật gật đầu, nghiêm túc ăn bữa sáng.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, Thư Mạch ăn với tốc độ không nhanh không chậm, không gọi là ưu nhã, nhưng lại không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào. Cho đến khi nuốt ngụm đồ ăn cuối cùng xuống, cậu mới mở miệng: "Tiền thuốc tối hôm qua, tối nay tôi sẽ trả lại cậu."

Diêu Mỹ Nhân không ngờ rằng cậu lại nhắc đến chuyện này, cô hơi sững sốt một chút, hướng hồ tình cảnh của cậu...

"Việc này..... Không cần phải vội đâu."

"Hử?" Thư Mạch nghi hoặc nhìn về phía cô.

Diêu Mỹ Nhân cân nhắc từ ngữ một chút, uyển chuyển nói:"Chi phí không cần trả lại tôi gấp, thời gian này chắc hẳn cậu phải trả không ít tiền thuốc men, mà về sau cậu còn phải mua một ít đồ ăn ngon và thuốc bổ cho bà Thư bồi bổ thân thể nên sẽ cần dùng nhiều tiền, cho nên, cậu giữ tiền lại đi, sau này trả cũng được."

Thư Mạch nhìn cô bé bộ mặt nghiêm túc, dụng ý thuyết phục cậu không cần trả tiền vội trước mặt, khóe miệng hơi cong lên thành một đường,

"Được!"

Giữa trưa, khi Diêu Mỹ Nhân về đến nhà thì phát hiện có khách tới.

"Con đã về". Diêu Mỹ Nhân vào trong nhà, nụ cười trên khóe miệng giảm đi mấy phần khi nhìn thấy người ngồi trong phòng khách, bàn tay không tự chủ nắm chặt.

"Ôi, Mỹ Mỹ đã về!"

Trên ghế salon, một người phụ nữ trung niên thời thượng, trang điểm nhẹ, tóc cắt ngắn nhuộm màu hạt dẻ lên tiếng.

Diêu Mỹ Nhân lãnh đạm gật đầu chào hỏi: "Dì"

"Mỹ Mỹ, dì và chú con, còn có chị họ con - Mộng Nhân hôm nay tới thị trấn G chọn nhà ở, thuận đường đến thăm chúng ta". Diêu Thiên Nhai nói.

"Dì muốn chuyển sang bên này?" Dù cô đã biết, ở kiếp trước cũng vào lúc này, một nhà của dì chuẩn bị chuyển đến thị trấn G, tuy nhiên cô vẫn giả bộ kinh ngạc.

Tô Tú Nhã dùng tay xoắn mấy lọn tóc, đuôi mắt giương lên, đáy mắt không kiềm chế được ý cười, "Chú cháu được điều đến tổng công ty bên này nhận chức quản lý, mọi người không còn cách nào, chỉ đành chuyển đến bên đây ở".

Lúc này, Phuong Châu ngồi bên cạnh Tô Tú Nhã mới lên tiếng: "Qua một khoảng thời gian nữa chị họ cháu cũng sẽ chuyển tới trường cháu học, đến lúc đó cháu phải giúp đỡ chị họ nhiều hơn chút, tuyệt đối đừng để bị người khác bắt nạt."

Cho dù biết kết quả như thế, điều nên đến vẫn phải đến, nhưng cô vẫn mong chờ, lịch sử sẽ không tái diễn.

Diêu Mỹ Nhân dời ánh mắt về phía cô bé đang yên lặng ngồi trên ghế sofa - đó là Phuong Mộng Nhân. Da thịt trắng nõn làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo, mắt hạnh sáng động lòng người, mái tóc nâu dài tự nhiên xõa trên bờ vai, người mặc váy liền màu vàng nhạt kết hợp lụa trắng, lộ ra vẻ tươi sáng làm người khác động tâm. Cô không thể không thừa nhận, Phuong Mộng Nhân quả thật rất xinh đẹp.

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của đối phương, Phuong Mộng Nhân vui mừng cười, giọng nói nhỏ nhẹ, ôn hòa, lịch sự "Em họ, đã lâu không gặp."

Khóe miệng Diêu Mỹ Nhân chỉ cong lên một đường nhỏ, "Đã lâu không gặp." Tốt nhất là không gặp.

"Chị họ cháu bình thường ở lớp đều đứng trước nhiều người, lần này chuyển đến trường của cháu nhất định có thể thi vào lớp chọn, Mỹ Mỹ cháu phải chăm sóc chị họ cháu thật tốt nhé!" Tô Tú Nhã cũng dặn dò một câu.

Không đợi Diêu Mỹ Nhân trả lời, Phuong Mộng Nhân đã mỉm cười cảm tạ, "Cảm ơn em họ"

Trong lòng Diêu Mỹ Nhân âm thầm giễu cợt, khóe miệng giật giật.

Không bao lâu, Tô Tú Phuong từ trong bếp bung đồ ăn ra, "Có thể ăn cơm rồi."

"Mẹ, để con giúp mẹ" Diêu Mỹ Nhân đến phòng bếp phụ giúp mang đồ ăn đã nấu xong ra, sắp xếp mâm cơm thật gọn.

"Mỹ Mỹ thật chịu khó, không giống Mộng Nhân nhà em, lúc nào cũng không muốn làm việc nhà." Tô Tú Nhã kéo Phuong Mộng Nhân đến một bên bàn ăn rồi ngồi xuống, che miệng cười nói tiếp: "Nhưng mà em cũng không nỡ để nó làm việc nhà. Nghe nói, hiện nay con gái cần chăm sóc thì mới có thể thông minh xinh đẹp."

Tay đang bày bát đĩa của Tô Tú Phuong dừng lại, nụ cười thu lại mấy phần. Diêu Mỹ Nhân đã quen nên giả bộ như không nghe thấy gì.

"Ai nha, nhìn em, cái miệng này không biết nói chuyện, chị, em không có ý tứ gì khác, chỉ đơn giản biểu đạt tình thương với Mộng Nhân mà thôi, chị tuyệt đối không nên hiểu lầm....." Tô Tú Nhã giải thích, khóe mắt dạt dào ý cười.

"Mẹ....." Phuong Mộng Nhân nũng nịu gọi Tô Tú Nhã một tiếng, ra hiệu cho bà ta đừng nói nữa.

Diêu Thiên Nhai ngồi xuống nói: "Thôi, ăn cơm đi."

Diêu Mỹ Nhân yên tĩnh ăn cơm trong chén, mặc dù cô không muốn ăn chút nào. Từ khi thích uống sữa, cô không còn dục vọng (ham muốn) mạnh đối với đồ ăn khác nữa, hơn hết, chỉ có uống sữa mới có thể ngăn cảm giác đói của cô.

Mỹ Mỹ, sao cháu không gấp thức ăn?"

Tiếng Tô Tú Nhã nghi hoặc hỏi, trước kia cô cháu ngoại này của bà rất thích ăn, nếu không cũng sẽ không mập như vậy, nhưng hiện tại...

"Không biết xảy ra chuyện gì với đứa nhỏ này, từ khi bị vỡ đầu, sau khi tỉnh lại thì không thích ăn nhiều nữa, nếu như không phải nhìn thấy thân thể nó khỏe mạnh, không giống sinh bệnh thì chị đã sớm dẫn nó tới bác sĩ rồi. Hazz, gần đây nó gầy quá". Tô Tú Phuong ưu sầu nói.

Tô Tú Nhã trêu ghẹo: "Mỹ Mỹ, không phải muốn giảm béo đó chứ?"

"Con gái có thịt mới dễ nhìn" Diêu Thiên Nhai nhin không được mà phát biểu, sợ con gái thật sự giảm béo nên khuyên nhủ: "Mỹ Mỹ, ăn nhiều một chút đi con."

Diêu Mỹ Nhân thầm tròn mắt trong lòng, cô sắp mập thành heo, vậy mà cha mẹ còn lo cô gầy. Thật vất vả mới có thể giảm đi ít thịt, đánh chết cô cũng không cần bù lại.

Lúc này, Phuong Mộng Nhân ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Mỹ Nhân, đánh giá vài lần. Cô ta phát hiện Diêu Mỹ Nhân gầy đi rất nhiều, ngũ quan không

còn giống một đồng, làn da cũng không còn mọc đầy mụn cùng với đáng vẻ đen xanh khó coi, mà ngược lại còn trắng lên được vài phần, làn da từ đen chuyển sang vàng. Khuôn mặt cũng toát lên vài nét thanh tú.

Xem ra, em họ đang thật sự giảm cân.

Phuong Mộng Nhân khẽ lắc đầu bật cười, coi như giảm béo thành công, Diêu Mỹ Nhân cũng không thể đẹp lên tí nào.

Lúc này, Phuong Châu nhìn về phía Diêu Thiên Nhai hỏi: "Anh rể, anh bây giờ vẫn làm kế toán ở công ty cũ hả?"

Tay đang gấp thức ăn của Diêu Mỹ Nhân thoáng dừng lại.

"Chuyện gì vậy?"

"Em muốn hỏi anh xem có hứng thú qua công ty của em không, dù sao anh đã ở công ty kia năm sáu năm rồi mà cũng không được lên chức, không bằng chuyển sang nơi khác....." Phuong Châu đề nghị.

"Cái này..... Anh cần suy nghĩ một chút". Diêu Thiên Nhai không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên đề nghị như vậy.

"Chuyện này mà còn phải cân nhắc sao, đây là công ty lớn. Anh rể, đến lúc đó anh đến công ty Phuong Châu đang làm, có Phuong Châu giúp anh, chắc chắn không thể kém với khi anh ở công ty cũ kia." Tô Tú Nhã cười nhạo.

Diêu Thiên Nhai nghe Tô Tú Nhã nói xong, lông mày nhíu lên, có chút gì đó không vui: "Đề sau đi."

"Chị, chị hãy khuyên anh rể, cơ hội này rất hiếm, cần phải có nắm chắc." Tô Tú Nhã chuyển sang nói với Tô Tú Phuong.

Tô Tú Phuong gật đầu: "Anh rể em tự biết chừng mực"

Diêu Mỹ Nhân đặt chén đũa xuống, "Con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn tiếp ạ."

"Nhanh như vậy đã ăn no rồi? "Tô Tú Nhã kinh ngạc nhìn lượng cơm mà Diêu Mỹ Nhân ăn.

"Vâng, đúng vậy." Diêu Mỹ Nhân lãnh đạm trả lời.

Diêu Mỹ Nhân biết vì sao chú lại khuyên ba cô đến công ty ông làm việc, ông ta muốn đưa ba cô vào bộ tài vụ làm việc. Kiếp trước, ba cô vì nghe lời họ khuyên mà vào công ty Hoành Viễn, vì Phuong Châu khẩn cầu nên Diêu Thiên Nhai đã giúp ông "mượn công quỹ", mặc dù cuối cùng cũng trả về nhưng vẫn bị phát hiện. Phuong Châu trốn tránh mà đem toàn bộ trách nhiệm đẩy cho Diêu Thiên Nhai, dù sau này không phải ngồi tù, nhưng lại gây huyên náo khiến mọi người trong ngành huyên náo đều biết, hủy hết thanh danh, không ai đồng ý nhận. Đến mức sau này gia đình suy sụp, vì để cô đi học mà trong nhà đã thiếu không ít tiền.....

Đời này, cô tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện tái diễn.

Ban đêm, Diêu Thiên Nhai ngồi trên ghế sa lon xem tivi, Diêu Mỹ Nhân rót một chén nước rồi đi qua.

"Ba, ba uống chút nước đi."

"Con còn chưa ngủ? " Diêu Thiên Nhai nhận lấy chén nước.

Diêu Mỹ Nhân ngồi xuống, "Dạ đợi chút nữa con liền đi ngủ. Nhưng mà con có chút việc muốn hỏi ba."

"Hử? Chuyện gì?" Ông phát hiện con gái đã thay đổi rất nhiều, không còn hướng nội như trước mà trở nên rộng lượng hơn, hay nói chuyện hơn và đặc biệt là dũng cảm hơn.

Diêu Mỹ Nhân không có ý định quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Ba, ba muốn đến công ty chú làm việc không?"

Diêu Thiên Nhai không ngờ chuyện con gái hỏi chính là chuyện này, "Ba có cân nhắc qua, giống như chú con nói, nếu làm ở công ty cũ ba sẽ không có không gian để phát triển, cũng đã đến lúc thay đổi hoàn cảnh công việc ".

Quả nhiên, ba cô muốn đi. Cô nên làm thế nào để khuyên ba đây, sự việc còn chưa có xảy ra, ba căn bản không biết rõ Phuong Châu là người như thế nào.

Diêu Mỹ Nhân chần chờ: "Ba, ba đã quyết định rồi ư?"

Nhìn con gái nhíu mày, trong lòng Diêu Thiên Nhai vui mừng hơn, xem ra con gái bảo bối rất quan tâm tới ông. Nghĩ như vậy, quyết định trong lòng cũng tự nhiên được thả lỏng hết ra: "Cũng không nhất định, con còn nhớ chú Giang mà trước kia thường xuyên đến nhà chúng ta không?"

"Ba đang nói người cao cao gầy gò, nói chuyện rất lớn tiếng - chú Giang Nam sao!" Cô có ấn tượng với người này, kiếp trước nghe nói ông đã lập nghiệp thành công, thành lập một công ty địa sản, kiếm lời rất nhiều, sau này cô không hề gặp lại lần nào.

"Đúng, chính là người đó, hiện giờ chú ấy đã từ chức, muốn học người ta làm ăn, còn muốn kéo ba nhập hội. Nhưng mà, ba thấy việc này khó thành, vài ngày nữa chú ấy đến nhà chúng ta, đến lúc đó thì ba sẽ tính tiếp."

Diêu Mỹ Nhân kiềm chế cảm xúc muốn thét lên vì xúc động, không ngờ rằng, ban đầu chú Giang Nam đã từng muốn kéo ba cô nhập bọn, từ kiếp trước cho tới bây giờ cô chưa từng nghe ba nói qua chuyện này. Nhưng mà, nhớ lại lúc ấy cô là người hướng nội, không quan tâm chuyện xung quanh, suốt ngày chỉ trốn trong thế giới riêng của mình, chắc chắn cô sẽ không giống hiện giờ, giao lưu tâm sự với ba.

Thở phào một hơi, Diêu Mỹ Nhân bình tĩnh lại, cô nhìn ra được ba đang có khuynh hướng ngã về phía công ty Hoàn Viễn, có một số việc không thể vội vàng được, để mấy ngày nữa chú Giang Nam đến, đến lúc đó cô sẽ tìm cơ hội thuyết phục ba. Nghĩ thông suốt xong, tâm trạng cô dễ chịu hơn nhiều, "Ba, con cảm thấy ba nên nghe chú Giang Nam nói thế nào rồi hãy quyết định, chú ấy đã từ chức để mò kim đáy biển, hẳn là đang ôm lòng tin tất thắng."

"Ồ? Mỹ Mỹ, con tán thành cách làm của chú Giang Nam?" Diêu Thiên Nhai kinh ngạc.

"Vâng, dù sao con cũng cảm thấy tự mình lập nghiệp là việc rất tốt, hiện nay người làm ăn càng ngày càng nhiều, từ đó có thể thấy được đây là một xu thế lớn."

Lúc đầu Diêu Thiên Nhai dự định tùy tiện suy tính một chút, sau đó từ chối khéo Giang Nam, nhưng bây giờ nghe mấy lời con gái nói thì lại có chút dao động, chẳng lẽ thật sự nên liều một lần?

"Con để cho ba suy nghĩ lại một chút."

"Vâng, chúc ngủ ngon, ba ba." Diêu Mỹ Nhân đứng dậy trở về phòng, chỉ cần ba nghiêm túc cân nhắc, như vậy tương đương với việc thành công một nửa, việc còn lại phải chờ mấy ngày nữa chú Giang Nam đến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thay đổi

Editor: Luru Ngac

Beta: Mayar

Trước khi đi ngủ, Diêu Mỹ Nhân uống một hơi cạn hết ly sữa bò nóng đã chuẩn bị, rồi mới an tâm chìm vào giấc ngủ. Cô không hề phát hiện, lỗ chân lông trên da đều mở ra, dưới ánh trăng, cả người dường như được phủ bởi một tầng ánh sáng mờ ảo trong suốt.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ được làm bằng kính, tán mát ở trên sàn nhà, tạo thành những tia sáng lấp lánh.

Diêu Thiên Nhân ngồi bên cửa sổ cạnh bàn đọc sách, cô đang học thuộc các từ đơn trong sách tiếng Anh. Ánh nắng mặt trời chiếu trên người cô, không gian yên lặng đến hoàn hảo.

"Mỹ... Mỹ..." Tô Tú Phương đứng ở cửa muốn gọi con gái xuống dưới ăn sáng, vừa lúc chứng kiến một màn đẹp như tranh vẽ trước mắt, bà không đành lòng phá vỡ hình ảnh này. Bà có cảm giác con gái đã thay đổi rất nhiều, gần đây không chỉ gầy đi, mà khí chất trên người cũng khác, giống như sau một đêm liền trưởng thành.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, Tô Tú Phương vui mừng đi xuống lầu.

Diêu Mỹ Nhân không hề phát hiện việc mẹ mình đi lên, rồi lại đi xuống. Cô chuyên chú học thuộc từ, lúc trước đã quen với chuyện học thuộc các từ đơn, hơn nữa cô có khả năng xem qua một lần là nhớ, chưa tới một tiếng, toàn bộ từ đơn đã được nhớ kỹ.

Khi cô xuống lầu, cha mẹ đã ra ngoài, bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn trên mặt bàn. Tối hôm qua nghe nói ba muốn đưa mẹ đi xem phòng ở. Hiện giờ cha mẹ không biết rõ bộ mặt của bọn họ, tạm thời cô không ngăn cản hai nhà lui tới.

Trên mặt bàn có vài bình sữa tươi, Diêu Mỹ Nhân cầm lấy một bình, gỡ ống hút cắm vào, rồi mở miệng hút. Quả thực quá mỹ vị rồi, mùi vị sữa tươi nhàn nhạt thuận theo cổ họng chảy vào trong dạ dày, cơ thể cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Uống sữa tươi xong, Diêu Mỹ Nhân mang một vài cái bánh hạt đậu đỏ và bánh móng ngựa đã hâm nóng bỏ vào hộp giữ nhiệt.

Khi cô tới bệnh viện, Thư Mạch đang rót nước, mà bà nội Thư cũng đã tỉnh, bà ngồi ở trên giường.

"Bà nội Thư, bà đã tỉnh!" Diêu Thiên Nhân vui mừng.

Thấy Điều Thiên Nhân đến, Thư Mạch đem ly nước ấm đặt vào tay bà, tới gần nhẹ nói bên tai bà:

"Bà nội, cô gái đó là Điều Mỹ Nhân, chính cô ấy là người gọi xe cứu thương, đưa bà tới bệnh viện đó."

Bà nội Thư nhìn Điều Mỹ Nhân, khoé miệng mỉm cười, gian nan mở miệng.

"Cám ơn con, cô gái nhỏ."

Điều Mỹ Nhân nhanh tiến đến, nhỏ giọng chào hỏi:

"Bà nội Thư, cháu là bạn học của Thư Mạch, bà mới dọn tới, nên chưa có cơ hội gặp mặt, nhà cháu ở ngay sát vách nhà bà ạ."

"Tốt, thật tốt... Đây cũng coi như là duyên phận." Bà nội Thư cảm thán.

"May mà có cháu, nếu không, bà già ta đã đi gặp ông nội của Thư Mạch..."

"Bà nội!" Giọng Thư Mạch hơi cao một chút, cậu không muốn nghe mấy lời như vậy, cũng không muốn tưởng tượng luôn.

"Được, được rồi, bà không nói." Bà cũng không nỡ bỏ cháu trai lại, như vậy cậu sẽ phải cô độc một mình.

Có lẽ do thân thể mới khôi phục, bà nội Thư uống mấy ngụm nước, rồi nằm xuống nghỉ ngơi, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Thư Mạch thay bà nội đắp kín mền, xoay người quay lại nhìn xem Điều Mỹ Nhân đang ôm hộp giữ nhiệt, lông mày nhướng cao.

"Cậu muốn đưa bữa sáng cho tôi?"

Chắc là mới rửa mặt không bao lâu, nên toàn bộ tóc được Thư Mạch vén cao lên đỉnh đầu, đường nét khuôn mặt phơi bày rõ nét trước mặt Điều Mỹ Nhân. Quảng mắt màu đen mờ mờ, đoán được rằng hai ngày nay cậu không nghỉ ngơi tốt, thế nhưng đôi mắt màu đen thâm thúy như đá quý vẫn nhìn cô đầy lấp lánh và có hồn.

Trong nháy mắt, Điều Mỹ Nhân cảm thấy hai má nóng lên một, nếu như da của cô trắng một chút, nhất định sẽ lộ.

"Ủm". Cô nhẹ nhàng lên tiếng.

"Cám ơn cậu, vậy đưa cho tôi đi." Thư Mạch vươn tay muốn lấy.

Lúc Điều Mỹ Nhân đưa hộp tới, không cẩn thận chạm phải tay của đối phương, trong nháy mắt, tay tê dại phân nửa, mặt càng đỏ hơn. Trong lòng không nhận được sự khinh bỉ dành cho chính bản thân, linh hồn rõ ràng hai mươi mấy tuổi, lại còn xấu hổ với một thiếu niên, thực sự uống công sống vài chục năm qua, không phải đối phương có đáng đáp đẹp trai sao, sao cô lại khấn trương đến vậy.

Âm thầm thở mấy hơi, tâm trạng đã hoà hoãn lại.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, hai người ngồi hai góc trên ghế, hạ giọng, nhẹ nói chuyện với nhau.

"Ngày mai là thứ hai, cậu phải đi học, vậy bác sĩ sẽ tới chăm sóc bà nội Thư hả?" Điều Mỹ Nhân hỏi.

"Bà nội hồi phục được phần nào, bác sĩ biết hoàn cảnh của tôi, đã tìm giúp một người hộ lý, ngày mai sẽ tới chăm sóc bà." Thư Mạch chậm rãi mở hộp đựng đồ ăn, lập tức thấy bên trong chứa bánh ngọt.

Điều Thiên Nhân gật đầu.

"Vậy là tốt rồi, bác sĩ giới thiệu, chắc là kinh nghiệm mười phần, nhất định sẽ chăm sóc bà nội Thư thật tốt. Thế nhưng..."

Lông mày của cô không khỏi nhíu chặt, tiền chữa bệnh nhiều như vậy, hiện tại cây ấy còn thuê hộ lý, khoản phí này cũng không ít...

"Nhưng cái gì?"

Giọng nói của cô mang theo vài phần cẩn thận:

"Nếu như, cậu cảm thấy cần, tôi có thể giúp cậu."

Cô gái trước mặt có đôi mắt đào hoa long lanh, trong veo như nước, trong đó phản chiếu rõ bóng hình của cậu, khoé miệng Thư Mạch khẽ nhếch lên. Cô ấy đang lo lắng cậu không đủ tiền, rồi lại sợ tổn thương lòng tự tôn của cậu, nên mới không nói rõ!.

Cậu cầm lấy một cái bánh đậu đỏ, vẫn còn hơi nóng, cắn nhẹ một cái, tình cảm ấm áp truyền vào trong lòng.

"Ừm, đến lúc cần, sẽ làm phiền cậu."

Sáng sớm, lúc Diêu Mỹ Nhân tới lớp, đã có nửa già người đã ngồi vào chỗ. Trong phòng học rất yên tĩnh, mọi người chăm chỉ học tập. Học kỳ sau sẽ lên lớp mười hai, tất cả mọi người đều rất nỗ lực.

"Mỹ Nhân, chào buổi sáng." Vu Hiểu Tuyết mới vừa ngồi xuống đã lập tức chào hỏi.

Diêu Mỹ Nhân cười đáp lại:

"Sáng tốt lành, Hiểu Tuyết."

"Bạn đang ăn sáng sao?"

"Ừ, mình đang ăn." Diêu Mỹ Nhân lắc lắc bình sữa bò về phía cô như muốn nói.

"Uống sữa tươi sao có thể no, hơn nữa bụng rỗng uống sữa cũng không có hiệu quả." Vu Hiểu Tuyết nói.

Diêu Mỹ Nhân lười giải thích, mỉm cười, trả lời:

"Mình quen rồi."

Vu Hiểu Tuyết bị nụ cười của Diêu Mỹ Nhân làm cho hoa mắt, sững sờ một chút, mới mở miệng:

"Mỹ Nhân, mình phát hiện da cậu gần đây thay đổi theo chiều hướng rất tốt nha."

Cô lao đến gần khuôn mặt Diêu Thiên Nhân.

"Không chỉ hết mụn, còn trắng lên, xinh tươi hơn, thậm chí ngay cả lỗ chân lông cũng không có."

Càng đến gần, cô nàng càng phát ra hiện giờ da Diêu Mỹ Nhân được cải thiện rất nhiều, mặc dù không trắng, nhưng so với lúc trước, cũng tốt hơn nhiều.

Quan trọng nhất là, cô gầy đi rất nhiều. Vu Hiểu Tuyết cảm thấy Diêu Thiên Nhân lại gầy đi nữa chắc hẳn đáng đáp sẽ rất đẹp mắt.

"Mùi gì đó?" Lúc này, Vu Hiểu Tuyết đột nhiên dùng sức ngửi xung quanh, cô ngửi thấy trên người đối phương có mùi.

"Bạn... Người cậu thơm quá!"

Nhân nhật, ngọt ngào, lại tựa như mùi sữa dê, xen lẫn vài phần hương hoa, mùi đó thật thơm và dễ chịu.

"Bạn xịt nước hoa?" Vu Hiểu Tuyết thấp giọng hỏi.

"Không hề, có thể đó là mùi sữa tắm." Diêu Mỹ Nhân nói đùa. Mùi này tỏa ra từ trên người, sáng nay lúc rời giường cô mới phát hiện ra, cô cũng không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng may là mùi không quá nồng, chỉ cần không dựa sát vào, thì về cơ bản sẽ không ngửi được.

"Xem ra mình phải đổi sữa tắm rồi." Vu Hiểu Tuyết không truy hỏi nữa, trêu ghẹo nói.

Kỳ thi giữa kỳ chấm dứt, kế tiếp là kỳ nghỉ học mới. Diêu Mỹ Nhân đã chuẩn bị hết bài, cho nên khi ngày thi tới, cô không có áp lực chút nào.

"Vào đi."

Mỹ Nhân dừng việc ghi bài lại, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa. Thân hình cao lớn thẳng tắp đứng đó, nghe thấy lời của thầy sư, cậu bước dài bước đi vào. Diêu Mỹ Nhân không thể không cảm thán, trong đám bạn cùng lứa tuổi, chiều cao của cậu thực sự chiếm ưu thế.

Tóc che nửa gương mặt Thư Mạch, cô không thấy rõ thần sắc của cậu, thế nhưng cô rõ ràng cảm nhận được một cách rõ ràng, khi cậu thiếu niên đi ngang qua, ánh mắt khẽ lướt qua Nghiêm Thư Lâm, dừng lại trên người cậu ta một chút.

Tay cầm bút của Diêu Mỹ Nhân nắm chặt lại trong vô thức.

Cô cho là hôm nay cậu sẽ không đi học, nên cũng không nghĩ nhiều, đôi mắt khẽ rũ xuống, tiếp tục chuyên tâm làm.

Thầy Thư Mạch đến lớp, mọi người cũng không để ý nhiều. Mọi người đã quen với chuyện Thư Mạch nói đến là đến, nói đi là đi, không còn biện pháp, người không lên lớp, cũng chính người có thành tích đứng đầu lớp.

Mặt trời ngả về phía tây, cũng đã đến lúc tan học.

Trước đây, có thể Diêu Mỹ Nhân sẽ thấy thời gian dài đằng đẳng, nhưng sau khi trọng sinh, cô rất quý trọng thời gian, đi học chuyên chú, tan học nỗ lực làm đề, việc làm mỗi ngày đều rất phong phú.

Lúc này, học sinh trong phòng học đều lần lượt thu dọn đồ đạc ra về, dần dần, lớp học chỉ còn lại Diêu Mỹ Nhân đang tập trung làm bài.

"Cách giải đề quá rắc rối, tìm một vòng, khi phân tích không chỉ chú ý tới vai trò và ứng dụng, đặc biệt hơn hết là cậu phải hạn chế việc khoanh vùng, bám sát định nghĩa."

Giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn của thiếu niên đang tuổi dậy thì vang lên bên tai Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân hoảng sợ, giọng nói dịu dàng mang theo vài phần run rẩy:

"Cậu... Vẫn chưa đi?"

Nhất thời bị dọa nên tim đập nhanh, cô vô lực trừng mắt liếc nhìn Thư Mạch, người mà đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô.

Nhìn tiểu mỹ nhân búng nổ, cậu mím chặt khóe môi, sâu trong đáy mắt ẩn chứa nụ cười thần nhiên.

"Ừm". Cậu cầm bút của cô, rút một tờ giấy nháp, bắt đầu suy nghĩ và biểu diễn cho cô xem.

Trong phòng học vắng vẻ, chỉ có tiếng nhỏ của giấy. Rất nhanh, Thư Mạch đã tính ra.

"Nhìn có hiểu không?" Cậu đưa giấy nháp cho cô, nhẹ giọng hỏi.

Diêu Mỹ Nhân gật đầu, không hổ là học sinh giỏi nhất lớp, cách làm rõ ràng lại đơn giản dễ hiểu, tiết kiệm rất nhiều bước, cô không thể không phục.

"Cám ơn cậu."

"So với những gì cậu giúp tôi, cái này không tính là gì." Nói xong, cậu giúp cô thu dọn đồ đạc.

"Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà."

"Hả?" Diêu Mỹ Nhân nghi ngờ nhìn về phía cậu.

"Tôi nghe nói phía ngoài trường học có tên biến thái háo sắc, những lớp khác đã có mấy học sinh nữ gặp, một mình cậu đi không an toàn." Giọng Thư Mạch rất nghiêm túc.

Chuyện này cô cũng đã nghe, việc học sinh có thành tích tương đối cao cùng vị trí địa lý là có quan hệ, xung quanh là hồ nước và đất hoang, cảnh vật tĩnh mịch, có sự ngăn cách với bên ngoài, về hay đi đến trường học, đều phải đi qua một con đường với hai bên đều là cánh rừng. Vậy nên, hoàn cảnh như vậy rất thích hợp cho việc học tập.

Cô nghe nói, tên biến thái thường trốn ở trong rừng, chuyên quấy rầy nữ sinh, cảnh sát đã triển khai hành động, nhưng hiện giờ vẫn chưa bắt được nghi phạm.

Thế nhưng, cô chưa từng lo lắng, với vẻ ngoài như cô, trừ phi tên biến thái kia đói bụng ăn quàng mới có thể quấy rầy cô.

Nghĩ như vậy, cô liền thốt ra:

"Về ngoài của tôi rất an toàn."

Đáy mắt Thư Mạch đầy tràn ý cười:

"Tôi không yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Học sinh chuyển trường

Editor: Linh Luru

Beta: Lavender

Không khí trên đường khá tĩnh mịch, gió nhẹ thổi qua, lá cây ở hai bên đường phát ra tiếng xào xạc.

Thư Mạch thờ dài, ấn đường [*] nhấn lại, cậu xoay người liếc nhìn cô gái phía sau một cái, cại đi một bước, cô đi theo một bước nhỏ, đầu hơi cúi xuống, không thấy rõ biểu cảm. Cậu làm cô sợ sao?

[*] Ấn đường là bộ vị nằm giữa hai đầu lông mày và là nơi tiếp giáp với phần trán.

Cậu đột nhiên ngừng lại.

"A....." Diêu Mỹ Nhân đứng vào.

"Ha ha." Thư Mạch cười ra tiếng, thuận tay đem cô nửa đỡ nửa ôm vòng vào trong ngực, "Mỹ Nhân, đây là cậu đang nhào vào trong ngực tôi sao?"

Tiếng cười đầy sức hút mang theo chút khăn khăn vang lên bên tai, tai Diêu Mỹ Nhân nóng lên, hơi tê mỗi một chút. Trong nháy mắt cô lập tức bừng tỉnh và phát hiện bản thân đã đắm vào lòng Thư Mạch.

Cô nhanh chóng muốn thoát ra, đứng thẳng người, mặt đã nóng hổi, quả thực là mặt mặt mà, "Xin lỗi, tôi...tôi không cố ý....." Giọng nói vừa nhỏ vừa e thẹn.

Khi Diêu Mỹ Nhân mới vừa chừaàm bị rời khỏi lồng ngực Thư Mạch, thì da đầu cô trở nên đau xót, "A!" Tóc bị kéo lại đằng sau.

Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra tóc cô đã bị mắc vào cúc áo đồng phục của đối phương.

Mặt cô gái càng đỏ hơn, vội vàng duỗi tay gỡ "..... Thật sự xin lỗi."

Khoảng cách giữa hai người gần hơn, Thư Mạch hơi hoảng hốt, trong không khí là mùi hương nhàn nhạt trên người cô gái, cậu khẽ hít vào, cảm giác tất cả tế bào như đang kêu gào, cậu buông cô gái trong lòng ra, tay bên hông không bắt giác nắm chặt.

Không biết tóc mắc vào có nhiều hay không, Diêu Mỹ Nhân vội vã gỡ bỏ, càng lúc càng xấu hổ, tay chân luống cuống mãi vẫn không gỡ được.

Thư Mạch cúi đầu nhìn cô gái gấp đến sắp rơi nước mắt trước ngực, tay cậu buông lỏng rồi nhẹ đỡ hông cô, "Đee4 tôi." Cậu nói một cách hết sức tự nhiên, chỉ sợ cô sẽ khóc thật.

Thư Mạch cúi đầu, ngón tay thon dài linh hoạt bắt đầu gỡ, mọi thứ diễn ra thật nhẹ nhàng, mười phần nhẵn nại được sử dụng để gỡ chỗ tóc bị quấn ra.

Hai người dựa rất gần, có thể nghe được cả tiếng hít thở nhẹ nhàng của đối phương. Diêu Mỹ Nhân nhìn người trước mắt, mũi cao thẳng, môi mỏng ản chứa sự sắc bén, tim cô đập cực nhanh giống như sẽ nhảy ra ngoài ngay lập tức vậy.

Thời gian trôi qua rất chậm, mỗi một giây đều rất dài. Diêu Mỹ Nhân nắm chặt tay, kiểm chế tâm trạng của mình.

Thư Mạch nhẹ nhàng gỡ tóc từ cúc áo ra mà không làm đứt một sợi tóc nào "Xong rồi."

Diêu Mỹ Nhân thở phào nhẹ nhõm, cô sắp chề vì hít thở không thông rồi, bởi vì dựa gần cậu, những gì cô hít vào đều là mùi cơ thể đối phương, nó không hề khó ngửi, rất tươi mát và sạch sẽ, nhưng cô không dám thở mạnh, sợ sẽ thêm xấu hổ.

"Cảm ơn cậu!" Diêu Mỹ Nhân cúi đầu tai hồng như sắp chảy máu.

"Không cần khách khí." Khóe miệng Thư Mạch khẽ nhếch, "Chúng ta đi thôi."

Dọc đường đi, Diêu Mỹ Nhân yên lặng mà bước, không dám liếc mắt nhìn Thư Mạch dù chỉ một cái, mãi đến khi về đến cửa nhà, cô mới liếc một cái về phía cậu.

"Tôi tới nơi rồi, cậu về nhà đi Thư Mạch."

Thư Mạch đứng thẳng tắp ở đó, đưa cặp sách cho cô, "Cầm lấy."

Diêu Mỹ Nhân nhận cặp sách, nói lời cảm ơn với cậu, xoay người mở cửa đi vào. Đóng cửa lại, Diêu Mỹ Nhân dựa vào cửa mà toàn thân mất hết khí lực.

Cô cúi đầu nhìn vào vị trí của tim mình mà có chút ư oải.....

Không biết có phải tâm trạng bị ảnh hưởng hay không, Diêu Mỹ Nhân tỉnh dậy rất sớm, cô gối đầu nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, đã 6 giờ 10.

Sự ái mộ thời thanh xuân luôn gây thơ mờ mịt, lo được lo mất. Diêu Mỹ Nhân chưa trải qua chuyện tình cảm, giờ phát hiện tim mình vì một thiếu niên mà đập nhanh hơn, cô ngỡ ngàng không biết làm sao.

Đi đến trước gương trang điểm, Diêu Mỹ Nhân đánh giá khuôn mặt trong gương, mụn đã rút đi, không lưu lại chút dấu hiệu nào của mụn. Do uống sữa bò nên mấy tháng gần đây, cô gầy đi hai đến ba mươi cân, không vừa béo vừa khỏe giống trước, mà giống một cô gái nở nang có thịt, không nhìn thấy

eo. Làn da cũng không còn đen, tuy không trắng nõn, nhưng lại sáng hơn trước, đoán chừng qua một thời gian nữa sẽ trắng lên.

Cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt mình, vì gầy đi, nên mặt đã có góc cạnh tinh tế hơn. Nhưng, nhớ tới Thư Mạch đẹp tựa khói sương, mặt mũi tuấn tú kia, vài phần vui sướng mới xuất hiện lui xuống trong nháy mắt. Tuy giờ cô không còn khó coi như trước, nhưng ném vào biển người, thì vẫn không thể liếc mắt một cái mà nhìn ra được.

Đem chua xốt đề xuống đáy lòng, Diêu Mỹ Nhân không nghĩ thêm nhiều.

"Mẹ, chào buổi sáng." Cô rửa mặt xong, liền xuống tầng một, chào Tô Tú Phương đang làm bữa sáng trong phòng bếp.

"Vẫn còn sớm mà, Mỹ Mỹ, sao hôm nay con dậy sớm vậy?"

Diêu Mỹ Nhân e thẹn nói: "Con... chắc tại tối qua con ngủ sớm ạ."

"Bữa sáng chưa xong, con chờ một lát nhé."

Diêu Mỹ Nhân vào bếp, "Mẹ, để con giúp mẹ làm nhé."

"Đừng đừng đừng, ngoan, con ra ngoài ngồi một lát, rất nhanh sẽ xong thôi." Tô Tú Phương nhanh chóng ngăn cản con gái, bà nhớ có lần con gái nói muốn giúp bà, mà thiếu chút nữa là đem phòng bếp đốt cháy. Diêu Mỹ Nhân không phù hợp với việc bếp núc, Tô Tú Phương thờ dài, không biết về sau Mỹ Mỹ của bà sẽ tìm một người bạn đời thế nào, có thể yêu thương, không bắt cô vào bếp hay không.

Diêu Mỹ Nhân mình đang bị mẹ ghét bỏ, nhưng cũng biết phân lượng của mình, đành miễn cưỡng ra ngoài chờ.

Lúc này, Diêu Thiên Nhai từ trong phòng đi ra, "Mỹ Mỹ, hôm nay con dậy sớm vậy."

"Ba, chào buổi sáng, tối hôm qua con ngủ sớm, cho nên mới dậy sớm."

"Ừ, ngủ sớm dậy sớm, sẽ tốt cho thân thể." Ông lấy tập báo ra, thuận tiện bồi thêm một câu: "Đúng rồi, tối nay chú Giang Nam sẽ đến nhà chúng ta ăn cơm, con tan học thì về sớm một chút."

"Chú Giang Nam sẽ tới!" Diêu Mỹ Nhân vui mừng.

Diêu Thiên Nhai cảm thán: "Đúng vậy, lần cuối con thấy chú ấy đã là rất nhiều năm trước, thời gian trôi qua thật nhanh mà."

Diêu Mỹ Nhân mừng thầm, giờ đây, cô nhất định phải thay đổi vận mệnh của baba, không để những chuyện đời trước tái diễn, không để nhà phải nghèo đến cùng đường.

Khi bữa sáng được làm xong, Diêu Mỹ Nhân chỉ ăn một chút, rồi cầm sữa bò uống liên tục.

"Mỹ Mỹ, uống chậm chút." Tô Tú Phương lo lắng nhìn Diêu Mỹ Nhân, cô đã uống sáu bình sữa bò, bụng không bị trướng sao?

Sau khi uống xong sữa, Diêu Mỹ Nhân liếm liếm môi, ngon thật đấy.

"Sao con có thể uống nhiều như vậy?" Tô Tú Phương rất kinh ngạc, này....vẫn bình thường ư? Nếu không phải thấy sắc mặt con gái hồng nhuận, sợ rằng bà đã dẫn con gái đi gặp bác sĩ.

"Uống ngon quá ạ." Diêu Mỹ Nhân nũng nịu nói, cô biết là mình nóng vội, rốt cuộc vẫn là nóng lòng mong muốn trở nên xinh đẹp.

"Đứa nhỏ ngốc, thích uống cũng không nên uống nhiều như vậy, chướng rồi thì phải làm sao!"

Rõ ràng trước kia chán ghét sữa bò đến cực điểm, tự nhiên giờ lại yêu thích như vậy, thật không thể tưởng tượng được mà.

"Thư Mạch?"

Khi Diêu Mỹ Nhân ra ngoài thì vừa lúc thấy cậu đang đứng ở trước cửa nhà cách vách.

"Vẫn sớm." Giọng nói khàn khàn, pha thêm vài tia mệt mỏi.

"Cậu mới trở về từ bệnh viện à?" Cô cũng đại khái đoán được.

"Ừ."

"Bà Thư thế nào rồi? Có tốt không?"

"Bác sĩ nói khoảng hai tuần sau là có thể xuất viện."

Diêu Mỹ Nhân nghe ra được cậu đang vui sướng, cô cũng vui vẻ thay cậu, "Vậy là tốt rồi, cuối tuần, tôi sẽ đi thăm bà." Nhìn thấu sự mệt mỏi của cậu,

cô vội nói, "Kia..... Tôi đi trước, gặp cậu ở lớp học sau."

Nói xong, cô vừa mới xoay người chuẩn bị đi qua, nháy mắt tay bị bắt lấy, giọng nói trầm thấp mang theo chút ngây ngô, khàn khàn truyền tới bên tai, "Chờ tôi một chút, tôi đi cùng cậu."

Điều Mỹ Nhân kinh ngạc, không nghĩ tới thiếu niên sẽ kéo tay cô, chỗ bị cầm như bị lửa đốt, vừa nóng vừa tê. Cô nỗ lực khắc chế tim đang bắt đầu đập nhanh, cô giãy giụa khẽ động, nhưng không thể tránh thoát, ngược lại tay còn bị thiếu niên nắm đến đau đớn.

Thư Mạch chỉ cảm thấy tay trơn trượt, mềm mại, cậu nhìn về phía cô hỏi "Được chứ?" Âm cuối vang lên, phảng phất mang theo âm chút khẩn cầu.

Điều Mỹ Nhân bị nắm đến đau, cắn cắn môi, "Vậy cậu nhanh lên đi."

Thư Mạch cúi đầu, khoe miệng hơi cong "Tốt."

Cậu không buông tay cô gái ra, mà nhanh chóng bước vào cửa.

Vì tránh để người khác chú ý và hiểu lầm, khi đi vào cổng trường hai người liền một trước một sau mà đi.

Khi Điều Mỹ Nhân vào lớp học, cảm giác không khí xung quanh có gì đó không đúng..... Hình như phá lệ mà ấm áp hơn?

"Mỹ Nhân, cậu nghe tin gì chưa?"

Vừa mới ngồi xuống, Vu Hiểu Tuyết đã nghiêng qua nhỏ giọng nói: "Hôm nay lớp chúng ta sẽ có học sinh mới chuyển vào."

Điều Mỹ Nhân sững sốt một chút, mắt đảo hơi trầm xuống.

"Nghe nói là một nam một nữ, quan trọng nhất là, có người đã thấy bọn họ, có vẻ nhan sắc rất đẹp..."

Vu Tiểu Tuyết càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn không phát hiện sự khác thường của Điều Mỹ Nhân.

Điều Mỹ Nhân có dự cảm không tốt, đến khi chuông vào học vang lên, cô Tần - chủ nhiệm lớp dẫn theo hai học sinh chuyển trường vào, mọi người được nghiệm chứng, quả nhiên....

"Hôm nay, lớp chúng ta có học sinh học mới, các em hãy vỗ tay chào mừng hai bạn nào."

Cô Tần vừa dứt lời, mọi người vỗ tay vang dội, dù là nam sinh hay nữ sinh, tâm trạng đều kích động, không có biện pháp nào khác, vì hai người trên bục giảng đều có vẻ ngoài rất xuất sắc.

"Bây giờ hai bạn học mới hãy tự giới thiệu một chút đi." Cô rất vừa lòng đối với học sinh chuyển trường này.

"Chào mọi người, tôi tên là Lục Hạo Niên, đến từ thành phố S." Người đầu tiên lên tiếng chính là nam sinh chuyển trường, giọng nói như được xử lý qua, nghe rất êm tai.

Cậu mặc áo sơ mi màu đen, mặt mày sáng sủa, góc cạnh rõ ràng, mắt đen nhánh, mũi cao, lông mày dày mang theo khí chất lạnh lùng, đứng thẳng tắp ở đó, có sự hấp dẫn đến mê người. Phía dưới bục giảng hai mắt các bạn nữ đều lập lòe ánh sáng, cảm thấy sau này thật có phúc.

Lúc này, nữ sinh bên cạnh cậu ta cũng tiến lên, người mặc som trắng, phía dưới là váy ngắn, mái tóc nâu dài tự nhiên phủ ở sau, trẻ trung lại thanh thuần, làn da trắng nõn kết hợp với ngũ quan tinh xảo càng thêm động lòng người.

Cô từ từ mở miệng, giọng nói ôn nhu tao nhã, "Chào mọi người, mình cũng đến từ thành phố S, tên mình là Phương Mộng Nhân, rất vinh hạnh khi được trở thành bạn học với mọi người, rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người." Tự giới thiệu xong, cô hơi khom lưng cúi đầu chào đầy lễ phép.

Phương Mộng Nhân biểu hiện hào phóng khéo léo, còn có chút nhu nhược động lòng người, khí chất ôn nhu dịu dàng, khiến hào cảm đối với nam sinh trong lớp tăng lên, lòng tự phong cho cô là hoa khôi giảng đường.

"Kì lạ, đều chuyển tới từ thành phố S." Một nữ sinh không nhận được mà nói thầm.

"Họ cùng nhau chuyển trường? Chắc là họ có quen biết!"

"Bọn họ có quan hệ gì nhỉ." Có người không nhận được mà thấy nghi vấn.

"Các em trật tự một chút." Thầy Tần làm động tác ngừng thảo luận.

Mọi người đều vâng lời mà trật tự.

"Bạn học mới đã có yêu cầu giúp đỡ, vậy sau này các em chiếu cố bạn một chút. Chúng ta là một tập thể, mỗi người đều là một phần tử quan trọng, thầy

hy vọng các em có thể hòa thuận, vui vẻ đi qua hơn một năm còn lại."

Cô quay đầu nhìn về phía Lục Hạo Niên và Phương Mộng Nhân, "Về chỗ ngồi thì Mộng Nhân ngồi ở chỗ trống ở giữa của tổ hai. Còn Hạo Niên, em ngồi ở chỗ trống cuối cùng tổ ba. Tháng sau sẽ có một bài kiểm tra trắc nghiệm, đến lúc đó vị trí sẽ dựa vào thành tích của các em mà sắp xếp lại."

"Cảm ơn thầy." Phương Mộng Nhân mỉm cười cảm tạ.

Cô Tần có thêm ấn tượng tốt với cô ta, học sinh này có phẩm chất rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chú Giang Nam

Editor: Mayar

Beta:

Không khí lớp học rất sôi nổi, hai bạn học mới tới, một người là hotboy, còn một người là hoa khôi học đường, tất cả mọi người đều đắm chìm trong hưng phấn. Thời thanh xuân, ai cũng thích và chú ý tới vẻ đẹp bên ngoài của người khác, rồi ngây thơ ngưỡng mộ, cảm giác yêu thầm khiến những trái tim hồn nhiên tràn đầy khát vọng.

Diêu Mỹ Nhân thu hồi cái nhìn đối với Lục Hạo Niên đang đứng trên bục giảng, đúng lúc bị Nghiêm Thi Lâm nhìn thấy, cô ta khẽ nhếch môi trên, ngữ khí châm chọc: "Lục Hạo Niên rất tuần tú, nên nhìn lại bản thân mình như thế nào, đừng mơ tưởng nữa."

Lục Hạo Niên rất tuần tú? Điều này là sự thật, nhưng mà, đã được ngắm nhan sắc khuynh thành của Thư Mạch, đối với diện mạo của Lục Hạo Niên, Diêu Mỹ Nhân không có cảm giác gì khác.

Cô liếc nhìn Nghiêm Thi Lâm, không nói gì, nhưng ánh mắt biểu lộ ý tứ rất rõ ràng: Liên quan gì đến cậu.

Hồ hấp của Nghiêm Thi Lâm thoáng cứng lại, hung hăng trừng Diêu Mỹ Nhân một cái. Cô ta cũng không hiểu nổi tại sao bản thân lại muốn cảnh cáo Diêu Mỹ Nhân, nhưng khi nhìn thấy thân hình ngày càng gầy của đối phương, ngũ quan thêm sắc sảo, trong lòng cô ta diễn ra một trận hoảng loạn, cảm giác đối phương sẽ uy hiếp vị trí của mình.

Chuông tan học vang lên, chỗ ngồi của Lục Hạo Niên và Phương Mộng Nhân đều có rất nhiều người vây quanh.

Thấy nữ sinh mới được hoan nghênh như vậy, Nghiêm Thi Lâm khó chịu cảm gương nhỏ trên mặt bàn, từ trước tới nay, cô ta chính là hoa khôi của lớp, giờ bỗng dưng có một người xinh đẹp hơn cô ta xuất hiện, làm sao có thể thuận khí.

Diêu Mỹ Nhân yên lặng dùng bút sửa lại tên bài học, cô biết Phương Mộng Nhân giỏi giao tiếp với người khác, với năng lực như vậy thì cho dù đáp ở đâu cũng sẽ như cá gặp nước, cô chưa bao giờ nghĩ ngờ điều đó.

"Mỹ Nhân." Vu Hiểu Tuyết trở về từ phía Phương Mộng Nhân.

"Hả?" Diêu Mỹ Nhân lơ đãng ngẩng đầu nhìn Vu Hiểu Tuyết "Sao vậy?"

Câu nói "Phương Mộng Nhân thật xinh đẹp" của Vu Hiểu Tuyết bị tắc nghẽn ở cổ họng, đối mặt với Diêu Mỹ Nhân, đột nhiên cô không nói được nên lời, rõ ràng Diêu Mỹ Nhân mặt mỉm cười, cả người toát ra vẻ nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi cô lại có cảm giác kinh diễm.

"Không..... Không có việc gì."

Diêu Mỹ Nhân cười cười, lại cúi đầu đọc sách.

Buổi sáng chủ yếu học môn Tiếng anh và Ngữ văn, Diêu Mỹ Nhân đã chuẩn bị bài trước, hơn nữa ít kiến thức trước đây còn chưa quên, vậy nên nghe giảng rất dễ hiểu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến giữa trưa, lúc Diêu Mỹ Nhân chuẩn bị đến nhà ăn thì bị Phương Mộng Nhân chặn lại.

"Em họ, em muốn đi ăn cơm sao? Chúng ta cùng đi đi." Cô ta mỉm cười, ôn nhu nói

Một tiếng em họ, khiến mọi người xung quanh hết sức kinh ngạc, bạn học mới và Diêu Mỹ Nhân là chị em họ sao?

"Minh không nghe lầm chứ?" Có người nhỏ giọng nghi hoặc.

"Chị em họ gì mà chênh lệch lớn thế!" Một nam sinh cười nhẹ.

"Bạn học Phương rất ôn nhu." Nam sinh khác đỏ mặt lên tiếng.

Mọi người xung quanh đều nhìn về phía Phương Mộng Nhân và Điều Mỹ Nhân, tràn ngập tò mò và nghi hoặc.

Điều Mỹ Nhân lãnh đạm trả lời, "Không cần đâu, em mang về phòng học ăn." Thật sự cô không muốn tiếp xúc nhiều với Phương Mộng Nhân.

"Vậy được rồi, chị không làm phiền em nữa."

Khuôn mặt trắng nõn của Phương Mộng Nhân mang theo vài phần cô đơn, khiến lòng mọi người xung quanh mềm nhũn, cảm thấy Điều Mỹ Nhân quá vô tình.

Điều Mỹ Nhân không quan tâm ánh nhìn của người khác, đôi trước xem qua quá nhiều rồi, cô cầm hộp cơm, xoay người rời đi.

Ánh nắng giữa trưa chiếu xuống, chói chang đến mức khiến người ta không thể mở mắt. Ngẫu nhiên cũng sẽ có cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn đi vài tia oi bức.

Điều Mỹ Nhân ngồi trên ghế đá, chuyên chú ghi chép bài vở, việc uống sữa bò đã khiến da thịt cô thay đổi, dù không tính là băng cơ ngọc cốt [*], nhưng chạm tay vào sẽ thấy ấm mát, vừa căng vừa tròn vừa mịn, dưới thời tiết nóng bức cũng không đỏ chút mồ hôi nào.

[*] Băng cơ ngọc cốt: 1) Da dẻ dấp dáp trắng nuột mịn màng của người đẹp.

2) Ý chỉ đoá hoa đẹp và chịu được lạnh.

Khi Thư Mạch tìm được cô, cậu thấy dưới tầng lan trắng tươi tốt có một cô gái nhã nhặn lịch sự, vòng eo thẳng tắp cúi đầu chuyên chú nhìn vào vở. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây, rơi xuống người cô, giống như mạ một tầng ánh sáng trong suốt, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Đôi mắt cậu thiếu niên đen như mực, một dòng tình ý khác lạ chảy qua, càng lúc càng thêm thâm thúy, chờ tới khi cậu phản ứng lại, chân đã bước đến trước mặt cô gái.

"Thì ra cậu ở đây."

Điều Mỹ Nhân kinh ngạc ngẩng đầu, "Thư Mạch."

Vườn cây này nằm bên cạnh trường học, tương đối heo lánh, rất ít người đi qua, sự xuất hiện của Thư Mạch khiến cô hơi kinh ngạc, hơn nữa, lúc tan học không phải cậu đã về nhà rồi ư?

"Ừ." Cậu tự nhiên ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô.

Khoảng cách giữa ghế đá và bàn đá khá gần, đôi chân dài của Thư Mạch co lại để sát bên chân Điều Mỹ Nhân, chỉ cần không cẩn thận là có thể sẽ chạm vào nhau.

Vốn dĩ Điều Mỹ Nhân không bị ảnh hưởng bởi buổi trưa nóng bức, nhưng giờ đây đột nhiên cô lại cảm thấy không khí khô nóng lên.

"Sao cậu lại ở đây?" cô phá vỡ sự an tĩnh. Không biết có phải ảo giác hay không mà cô cảm thấy số lần tiếp xúc với Thư Mạch tiếp xúc ngày càng nhiều.

"Đọc sách." Nói xong, Thư Mạch lấy một quyển sách ra, mở rồi để lên mặt bàn.

Điều Mỹ Nhân:.....

Thời gian trôi rất chậm, hai bên, lá cây xanh vịn vào bàn đá hai hòa cùng màu hoa đỗ quyên kiêu diễm, chớp mũi quanh quẩn hương lan trắng, khung cảnh thoải mái hợp lòng người, hôm nay Điều Mỹ Nhân dậy sớm hơi sớm, giờ bắt đầu có cảm giác mơ màng muốn đi vào giấc ngủ.

Thư Mạch buông quyển sách trên tay xuống, đầu cô dần dần hạ thấp, cuối cùng cô tựa mặt xuống bàn đá, môi mím cong lên, tràn đầy ý cười.

Dưới ánh mặt trời, đầu Điều Mỹ Nhân đen như mực, tóc dài phủ sau lưng, ánh sáng chiếu xuống khuôn mặt mím mím trắng nõn, tầng lông tơ tinh tế giúp da thêm mềm mịn, môi hồng hơi mở, Thư Mạch cảm thấy bản thân đang nhìn đến ngây ngốc.

Cậu duỗi tay nhẹ vuốt mái tóc đen của cô, khi chạm vào có cảm giác mềm mại, trơn mịn.

Sữa bò không chỉ làm thay đổi dáng vẻ của Điều Mỹ Nhân, ngay cả tóc cô cũng chậm rãi chuyển từ ngọn tóc vàng khô khốc sang màu đen như mực của bây giờ, trơn mịn tựa như lụa. Mọi người đều đặt trọng tâm lên trên mặt Điều Mỹ Nhân mà bỏ qua sự thay đổi ở những nơi khác.

Trong lúc ngủ, Điều Mỹ Nhân cảm thấy khá thoải mái, đầu hơi động, dần tiến sát tới bàn tay to của Thư Mạch.

Cô gái yên tâm ngủ, đáng vẻ ngoan ngoãn làm lòng Thư Mạch mềm nhũn.

"Làm sao bây giờ, tôi rất muốn hôn cậu." Giọng nói trầm thấp nghe cũng rất ôn nhu.

Tan học, trên đường về nhà, Diêu Mỹ Nhân không lộ rõ biểu cảm, cô sờ sờ cánh môi, giữa trưa khi tỉnh lại, Thư Mạch đã không còn ở đó nữa, không biết có phải ảo giác hay không, khi tỉnh lại cô thấy môi hơi tê dại.

Gật sự rung động trong lòng đi, Diêu Mỹ Nhân đã về đến trước cửa nhà.

"Con đã về."

"Mỹ Mỹ, con đã về, mau tới đây." Diêu Thiên Nhai gọi.

Diêu Mỹ Nhân đi vào phòng khách, thấy đáng một người đàn ông cao gầy đang ngồi uống trà trong phòng khách.

Diêu Thiên Nhai giới thiệu: "Đây là chú Giang Nam, con còn nhận ra chú ấy không?"

"Ồi, đây là tiểu Mỹ Nhân ư, lần gặp cuối cùng, cháu vẫn còn học lớp 6, lâu không gặp, giờ đã cao đến bả vai chú." Giang Nam cười nói.

"Tất nhiên là nhớ rồi, chú Giang Nam khỏe không ạ?" Đối với chú Giang Nam cô vẫn còn lưu lại chút ấn tượng, khi còn nhỏ chú thường xuyên mua đồ chơi cho cô, đối xử với cô rất tốt, sau đó ba ba nói chú phải chuyển công tác, từ đó chưa hề gặp lại.

Giang Nam nghe Diêu Mỹ Nhân nói vẫn còn nhớ rõ mình, nhìn rõ sự yêu quý của tiểu nha đầu, tâm trạng ông trở nên vui sướng, giọng nói to và vang dội hơn: "Đến đây, chú mua quà cho cháu, cháu nhìn xem có thích hay không?"

Diêu Mỹ Nhân quay đầu nhìn ba ba.

"Con nhìn ba làm gì, chú Giang Nam mua cho con, con hãy nhận lấy đi." Ông và Giang Nam chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm rất tốt, vậy nên không để ý mấy loại nghi thức xã giao này.

"Ba cháu nói rất đúng, không cần khách khí với chú, chú vẫn nhớ rằng khi còn nhỏ cháu rất thích nhận quà." Giang Nam trêu ghẹo.

Mặt Diêu Mỹ Nhân nóng lên, "Cháu đã lớn." Ý tứ là hiểu chuyện hơn rồi...

"Ha ha ha, tiểu nha đầu vẫn đáng yêu như ngày nào."

Diêu Mỹ Nhân nhận quà, cẩn thận mở ra. Sau khi thấy rõ bên trong là gì, cô hơi giật mình, "Đây là..... Di động." Bên trong hộp được đóng gói rất sang trọng, nằm bên trong là một chiếc điện thoại nắp màu trắng ngọc trai, rất đẹp.

"Tiểu nha đầu lợi hại thật, biết đây là cái gì, thế nào, có thích không? Chú mang từ thành phố B về đây, mới vừa đưa ra thị trường, nghe nói năm nay loại này được rất nhiều cô gái yêu thích."

Diêu Thiên Nhai biết di động không hề phù hợp chút nào, "Tiểu tử ông mua quà quý như vậy làm gì?"

"Chú Giang Nam, quà này quá quý....."

"Không quý, tặng quà cho cháu chú, sao có thể đo đếm bằng tiền, hơn nữa, gần mười năm rồi chú không về, chắc chắn sẽ muốn bồi thường cho cháu gái một chút." Giang Nam nhe răng trợn mắt giải thích.

"Tên nhóc này." Diêu Thiên Nhai cười mắng, "Vậy thì, Mỹ Mỹ, đây là tâm ý của chú Giang Nam, con hãy nhận đi."

"Đúng vậy, tiểu Mỹ Nhân, ba cháu nói chuẩn không sai chỗ nào."

"Cảm ơn chú Giang Nam, cháu rất thích món quà này." Không thể từ chối, Diêu Mỹ Nhân đành phải nhận lấy di động, hướng chi, cô thật sự rất thích món quà này.

"Không cần cảm ơn, hiếm có cô nhóc nào ngoan như vậy." Giang Nam vui sướng nói, "Nghe ba cháu nói, bây giờ cháu đang học trung học?"

"Dạ vâng, cháu học lớp 11."

Giang Nam cười trêu chọc: "Cô nhóc ngoan, Nhất Trung là trường trọng điểm, cố gắng học tốt, thi vào trường đại học danh tiếng, cho chú cháu được nở mày nở mặt."

Diêu Mỹ Nhân nghiêm túc gật gù đầu: "Chú, cháu sẽ nỗ lực phấn đấu."

"Ha ha, tiểu Mỹ Nhân vẫn ngoan như vậy nha, thật đúng là tiểu áo bông tri kỷ."

Diêu Thiên Nhai liếc nhìn một cái, tức giận nói: "Hầm mộ con gái giống tiểu áo bông, vậy còn không mau kết hôn sinh một đứa, anh cũng đã lớn tuổi rồi."

"Đừng đừng đừng, tôi còn chưa lập nghiệp thành công đâu, thành gia chẳng phải sẽ gieo tai họa cho người khác sao? Đúng rồi, anh Thiên, tôi và anh đã nói việc kia, anh suy xét thế nào rồi?" Giang Nam ngừng cười, đứng đắn hỏi.

"Anh học mọi người làm bất động sản, có người chỉ dạy sao? Hơn nữa vốn lấy từ đâu ra." Diêu Thiên Nhai vốn định hút điếu thuốc, nhưng thấy con gái ngồi bên cạnh, tay lập tức rút ra bỏ vào túi tiền, yên lặng ngồi uống trà.

"Điều này thì anh yên tâm, ở thành phố B tôi quen thêm không ít người, người chỉ bảo tự nhiên sẽ có. Quý tài chính tôi bảy anh ba, cổ phần chúng ta năm năm, anh Thiên, tôi không tin những người khác, tôi chỉ tin anh thôi."

Diêu Thiên Nhai vẫn có chút do dự: "Chuyện này..... phương diện bất động sản tôi chưa tiếp xúc qua, hướng hồ trước mắt trong tương lai các ngành sản xuất trang phục và ngành sản xuất điện gia dụng sẽ phát triển, làm địa ốc có thể thu được lợi nhuận sao? Không chỉ vậy, trong bản tin hôm trước chính phủ đã đưa ra chính sách, làm vậy là muốn không chế giá nhà sao?"

Giang Nam biết những điều Diêu Thiên Nhai suy xét đều là đúng, ông không biết nói thế nào để thuyết phục đối phương, "Anh Thiên, anh hãy tin tôi, tôi có trực giác, giờ chính là thời điểm ngành địa ốc quật khởi. Anh hãy nghĩ đi, dân số nước ta ngày càng tăng, kinh tế phát đạt, ngay cả khi chính phủ điều tiết và khống chế, giá nhà nhất định vẫn sẽ bay lên."

Diêu Thiên Nhai cúi đầu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xuất viện

Editor: Mayar

Beta: Quanh

Mọi người yên lặng không nói.

Diêu Mỹ Nhân nghe chú Giang Nam nói xong, trong lòng vô cùng kinh ngạc, trực giác của chú ấy rất chuẩn, thậm nào có thể trở thành ông vua địa sản, nhất định không chỉ dựa vào vận khí mà còn có năng lực cùng bản lĩnh, quan trọng nhất là trực giác, đây chính là một loại thiên phú.

Cô pha trà cho hai người, thử kiến nghị: "Con có thể nói ra quan điểm của con được không? Tuy rằng con còn nhỏ, không biết làm ăn buôn bán như thế nào, nhưng bình thường ở trên lớp thầy giáo cũng phổ cập một ít tin tức thời sự."

Giang Nam cười nói: "Ha ha, được, nói nghe một chút, chú Giang muốn biết con có ý kiến gì không." Hắn cũng không để ý nhiều lắm, chỉ coi đây là lời của con trẻ.

"Vừa rồi lời của chú Giang Nam nói con rất tán thành. Kinh tế phát triển, chất lượng cuộc sống của nhân dân tăng lên, không còn là cái thời cả nhà hơn mười miệng người hoặc là mấy cái gia đình cùng nhau ngồi xỏm trong căn nhà nhỏ mấy chục mét vuông, tất cả mọi người đều theo đuổi cái tốt, hơn nữa thành thị yêu cầu xây dựng hạ tầng, nhất định sẽ xuất hiện không ít cửa hàng, chung cư, thương mại. Tất cả đều yêu cầu phải có đất đai. Hiện tại giá đất là hai ba ngàn một mét vuông, từ năm 90 tới giờ, từ mấy trăm lên tới mấy ngàn, gấp hơn mười lần, về sau còn có thể...." Diêu Mỹ Nhân tạm dừng lại, một hơi nói quá nhiều, quả thực rất khát.

Giang Nam và Diêu Thiên Nhai đang nghe hăng say, thấy Diêu Mỹ Nhân ngừng, nhanh chóng truy vấn: "Về sau thế nào?"

Diêu Mỹ Nhân thấy bọn họ nghe lời cô nói, lúc này mới chậm rì rì uống ngụm trà, tiếp tục phân tích nói: "Về sau kinh tế phát triển, giá đất khẳng định tiếp tục lên cao. Dân cư càng ngày càng nhiều, cung không đủ cầu, chỉ có thể cạnh tranh, đương nhiên giá đất sẽ tăng lên." Khóe miệng cô cong lên: "Lên tới trình độ nào? Một vạn một mét vuông, hai vạn một mét vuông, thậm chí năm sáu vạn một mét vuông vẫn là cung không đủ cầu, khi đó ai dám nói ngành địa ốc không đầu tư được!"

Diêu Thiên Nhai và Giang Nam thần thờ tiêu hóa lời Diêu Mỹ Nhân nói, lúc lâu sau hai người mới bình tĩnh lại được, dường như bọn họ đã thấy được tương lai ngành địa ốc.

"Nói hay lắm." Giang Nam nhin không được cảm thán: "Tiểu Mỹ Nhân nói chính là điều ở trong lòng chú, quả nhiên là được giáo dục tốt có khác, kiến thức có phần hơn người bình thường."

Diêu Thiên Nhai phục hồi tinh thần: "Mỹ Mỹ, sao con biết nhiều như vậy."

Diêu Mỹ Nhân biết cha đã bị mình thuyết phục, cô hí hóp cười: "Đôi khi thầy giáo sẽ giúp chúng con mở rộng kiến thức."

Giang Nam tin thật: "Thầy giáo cấp ba có khác, quả là tri thức uyên bác, nhìn xa trông rộng. Anh Thiên, thế nào, cùng em hợp tác đi, em tin tưởng chúng ta sẽ thành công."

Diêu Mỹ Nhân tán thành: "Ba ba, con tin chú Giang Nam."

"Nếu mọi người đều nói như vậy, được, tôi liền liều mạng một phen. Tài chính cứ chia đều, sao lại có thể để chú bảy phần, anh chỉ có ba phần được."

Diêu Thiên Nhai đáp ứng hợp tác khiến cho Giang Nam vô cùng vui sướng, cũng không cùng ông tranh cãi vấn đề ai bỏ vốn nhiều hơn nữa.

Buổi sáng chủ nhật, Diêu Mỹ Nhân đi tới hiệu sách, sách luyện tập mới mua lần trước đã làm xong, cô nghĩ nên chọn thêm mấy quyển mới.

Trên thị trường sách tham khảo, các loại sách luyện tập rất đa dạng, Diêu Mỹ Nhân chọn rất cẩn thận, cô biết loại nào mới là loại mình muốn. Không bao lâu sau đã chọn được mấy quyển sách hay, đang lúc muốn đi trả tiền, lúc đi qua kệ sách không cẩn thận đụng phải một người.

Sách của đối phương cùng sách của cô lập tức rơi trên mặt đất, cô vội vàng thu thập lại: "Thực xin lỗi, tôi không cẩn thận đụng vào cậu."

Cô nhanh chóng đem sách nhặt lên trả lại cho đối phương: "Thật sự rất xin lỗi, cậu..... Lục Hạo Niên?"

"Cậu biết tôi sao?" Lục Hạo Niên một tay xò túi, giọng nói thanh lãnh nhưng cũng mang theo chút ôn hòa. Hắn nhìn cô gái trước mặt, một đôi mắt trong trẻo ánh nước, tầm mắt lại nhìn xuống gương mặt trắng nõn của cô, phát hiện mình đối với cô không có chút ấn tượng nào.

Diêu Mỹ Nhân không nghĩ tới người va phải sẽ là hắn, nhất thời quên thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm về phía đối phương: "Đúng, chúng ta cùng lớp."

Lục Hạo Niên nhướng mày, nhìn thấy cô gái trước mặt cứ nhìn mình chằm chằm, khóe miệng hắn nhấc lên nụ cười trào phúng: "A, thì ra là bạn cùng lớp." Hắn vươn tay: "Làm phiền cậu trả sách lại cho tôi."

"A? Ừ!" Diêu Mỹ Nhân hoàn hồn, lập tức đem sách đưa qua.

"Hạo Niên, tôi chọn xong rồi."

Lúc này một giọng nói nhu hòa truyền đến.

Phương Mộng Nhân từ chỗ quẹo đi tới, cô ta mặc váy hồng nhạt, làn váy theo bước đi mà phiêu động, trông thật phần thanh thuần dễ thương.

"Hửm? Em họ, sao em lại ở đây?" Nhìn Diêu Mỹ Nhân đang đứng đối diện với Lục Hạo Niên, cô ta hơi kinh ngạc.

Diêu Mỹ Nhân không nghĩ tới sẽ thấy Lục Hạo Niên cùng Phương Mộng Nhân xuất hiện tại đây, nhưng thấy hai người đứng chung một chỗ, cô mơ hồ đoán ra được chuyện gì đó.

Cô gật đầu chào hỏi Phương Mộng Nhân: "Chọn một ít sách luyện tập."

Phương Mộng Nhân nhìn chằm chằm Diêu Mỹ Nhân, thần sắc có phần ý vị: "Quả là chăm học."

Cô em họ này biến hóa quá lớn.

Trong khoảng thời gian này, Diêu Mỹ Nhân càng ngày càng gầy, hơn nữa càng lúc càng đẹp, ngay cả mọi người trên lớp vốn không chú ý tới nó cũng dần dần thay đổi. Làn da tuy không trắng hơn tuyết nhưng cũng là trắng nõn, mang theo vài phần trẻ con, mắt ngọc mây ngài, môi đỏ mọng, có loại cảm giác làm cho người khác không rời được mắt. Nếu nó lại gầy đi..... Mắt Phương Mộng Nhân hơi nheo lại, cô không cho rằng nó sẽ trở nên đẹp hơn so với mình, nhưng cô không thích sự thay đổi của Diêu Mỹ Nhân, rất không thích, đáy mắt Phương Mộng Nhân hiện lên một tia ác ý.

"Đợi lát nữa chị cùng Hạo Niên sẽ đi ăn cơm trưa, em họ, em muốn đi cùng không?" Phương Mộng Nhân mỉm cười hỏi.

"Không được, lát nữa em còn có việc, hai người ăn vui vẻ, tạm biệt." Nói xong, Diêu Mỹ Nhân xoay người rời đi.

Phương Mộng Nhân thấy Lục Hạo Niên nhìn bóng dáng Diêu Mỹ Nhân rời đi, liền đi lên trước ngăn trở tầm mắt hắn: "Hạo Niên?"

"Cô ta là em họ cậu?" Lục Hạo Niên hỏi.

"Đúng vậy, quan hệ của chúng tôi rất tốt, khi còn nhỏ thích nhất chơi cùng nhau, không nghĩ tới khi trưởng thành, em ấy cùng tôi trở nên xa lạ. Hơn nữa con gái mười tám hay thay đổi, khi còn nhỏ em họ rất mập mạp, gần đây không biết làm sao lại gầy đi." Cô khẽ cau mày, trên mặt tràn đầy thần sắc lo lắng: "Em ấy gầy nhanh như vậy, mình lo lắng em ấy dùng thuốc giảm béo, thứ thuốc kia làm tổn thương thân thể rất nhiều."

"Vậy ư?"

Phuong Mộng Nhân thấy đáng về Lục Hạo Niên không quan tâm nhiều, liền rời sang vấn đề khác: "Hạo Niên, chúng ta đi ăn cơm đi, mình nghe nói phía bên kia đường có một nhà hàng Pháp mới mở, chúng ta đi nếm thử."

"Ừ."

Phuong Mộng Nhân không nhận được sung sướng. Lúc trước cô đồng ý chuyển tới thành phố G chính là vì Lục Hạo Niên. Xem ra hành động này của cô rất sáng suốt, so với ở thành phố S, số lần Lục Hạo Niên tiếp xúc cùng cô càng ngày càng nhiều.

Sau khi Điều Mỹ Nhân rời hiệu sách, cô thuận đường đi tới tiệm trái cây chọn một ít hoa quả, sau đó đến thẳng bệnh viện. Cô bảo Phuong Mộng Nhân có việc cũng không phải nói dối. Hôm nay là ngày bà nội Thư xuất viện, cô muốn đi đón bà.

Đại khái mất nửa giờ xe buýt mới tới bệnh viện.

"Bà nội Thư." Cô gõ gõ vài cái, sau đó vịn chốt cửa đi vào.

"Mỹ Mỹ tới rồi đó ư?" Bà nội Thư ngồi ở mép giường, trên người đã mặc quần áo bình thường.

Điều Mỹ Nhân buông túi hoa quả xuống, vội đi qua: "Cháu tới đón bà xuất viện."

"Quả là có tâm." Bà nội Thư rất thích cô gái nhỏ này, không nói cô bé đã cứu bà, Điều Mỹ Nhân còn có bộ dáng xinh xắn, đôi mắt thanh thuần, vừa thấy chính là cô gái thiện lương hiểu thảo, khiến người ta không thể không thích.

Thư Mạch thu thập hành lý, thấy Điều Mỹ Nhân tới, khoe miệng khẽ nhếch: "Cậu đã đến rồi."

"Đương nhiên, đã cùng cậu giao ước rồi, tôi chính là người giữ chữ tín." Điều Mỹ Nhân kiêu ngạo nói.

"Tốt, có thể đi rồi, tôi đã gọi xe." Thư Mạch nắm chặt tay lại, nhin xuống xúc động muốn sờ đầu cô, xách hành lý lên.

"Bà nội Thư, cháu tới đỡ bà." Điều Mỹ Nhân đi đến mép giường, thật cẩn thận nâng bà nội Thư dậy.

Trên mặt bà nội Thư tràn đầy tươi cười: "Được, đợi lát nữa Mỹ Mỹ sẽ đến nhà của chúng ta ăn cơm, bà nội còn chưa cảm tạ cháu đâu."

Điều Mỹ Nhân chậm rãi đỡ bà đi: "Bà nội Thư không cần khách khí, đó là việc cần làm"

"Cháu đừng từ chối, bằng không trong lòng bà sẽ không vui."

Điều Mỹ Nhân nhìn về phía Thư Mạch, chớp chớp mắt cầu cứu hần.

Thư Mạch làm bộ không nhìn thấy, yên lặng đem tầm mắt dời đi.

Điều Mỹ Nhân mở to hai mắt nhìn, cứ liếc mãi như vậy, cuối cùng đành phải đáp ứng: "Bà nội Thư đừng nói như vậy, cháu đây liền quấy rầy rồi."

"Quấy rầy cái gì chứ, cháu nguyện ý tới, bà rất cao hứng." Bà nội Thư cầm lấy tay Điều Mỹ Nhân, từng bước một đi về phía trước, thân thể mới vừa khôi phục nên bà không đi nhanh được, bên cạnh có Điều Mỹ Nhân chiếu cố mình, bà quay đầu nhìn cháu trai một cái, âm thầm suy tính.

Nhà của Thư Mạch ở bên cạnh nhà cô, sau khi tiến vào, Điều Mỹ Nhân đỡ bà nội Thư ngồi xuống, cô bắt đầu đánh giá nội thất xung quanh.

Phòng ở thoạt nhìn không khác so với nhà cô lắm, dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, nhưng nhà cô trang trí theo tông màu ấm, phòng ở này lại tương đối quạnh quẽ, âm đạm.

"Uống nước đi." Thư Mạch rót nước ấm cho bà nội Thư và Điều Mỹ Nhân: "Hai người ngồi xem TV, cháu đi nấu cơm." Cậu thuận tay bật TV lên.

Điều Mỹ Nhân rất kinh ngạc: "Cậu biết nấu cơm?"

"Đúng vậy."

Bà nội Thư chậm rãi uống nước, sau đó mở miệng nói: "Mỹ Mỹ, đợi lát nữa cháu ăn nhiều chút, Tiểu Mạch làm đồ ăn rất ngon." Trong giọng nói của bà không tự giác mang theo vài phần tự hào.

Điều Mỹ Nhân kinh ngạc, cô có chút không thể tiếp thu nổi, vì sao cô là nữ mà không biết nấu cơm, Thư Mạch là con trai lại biết, lại còn làm rất ngon, cô cảm giác mình phải chịu đã kích lớn.

"Muốn tôi giúp cậu đi mua đồ không?"

"Nguyên liệu đã sớm được chuẩn bị tốt, cậu ngoan ngoãn ngồi đây là được."

Cô rất hiếu kì bộ dáng Thư Mạch nấu ăn sẽ như thế nào.

Nhưng Diêu Mỹ Nhân biết khả năng của mình. Cô không dám nói sẽ phụ giúp cậu nấu ăn, đành phải nói thật: "Tôi nhìn cậu nấu ăn được không?" Đôi mắt vừa đen vừa sáng, cứ như vậy nhìn chăm chăm Thư Mạch.

Đôi mắt đen như mực của Thư Mạch tối lại, bàn tay siết chặt, cổ kìm xuống cảm giác được xoa khuôn mặt trắng nõn của Diêu Mỹ Nhân.

"Được."

Hiện tại Yến Vân Cung đang beta lại "Yêu anh thợ hồ sát vách" để đem tới cho bạn đọc một bộ truyện hoàn hảo nhất. Nếu như gặp phải lỗi chính tả, lỗi đảo câu, lặp từ,... hãy chấm một dấu. Hoặc comment ở phần đó, chúng mình sẽ ngay lập tức sửa lại.

Nếu yêu thích Diêu Mỹ Nhân và Thư Mạch, hãy vote cho truyện nhé, chỉ một hành động nhỏ bé của bạn cũng là động lực rất lớn cho team đó ♥♥.

#Quanh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hồn đản

Editor: Mayar

Beta: Quanh

Tuy phòng bếp không lớn nhưng lại rất sạch sẽ.

Thư Mạch đem con gà đã được xử lý rửa sạch thêm một lần nữa, loại bỏ lông măng [1] còn sót lại. Sau khi rửa xong, cậu đeo tạp dề, thuần thục cắt gà thành từng khúc.

[1]: ở một số vùng địa phương khác còn được gọi là lông mao.

Diêu Mỹ Nhân quan sát Thư Mạch, cậu đeo tạp dề màu xanh nhạt nghiêm túc nấu ăn, dù vậy cô không hề cảm thấy cậu nữ tính, ngược lại đẹp trai đến mức khiến người khác không thể rời mắt.

Làm sao có thể không đẹp trai chứ.

Trong trường học người ta đều nói Lục Hạo Niên là mỹ nam, nhưng Diêu Mỹ Nhân cảm thấy đó là do mọi người không để ý tới Thư Mạch, không nhìn thấy vẻ đẹp của cậu. Đi ra phòng khách, rồi lại đi vào phòng bếp, đại khái cậu chỉ đơn thuần đi đi lại lại như vậy, thế mà lại tạo thành cảnh đẹp ý vui.

Nhìn sườn mặt của cậu, Diêu Mỹ Nhân đột nhiên có cảm giác thật hoang đường rằng Thư Mạch chính là kim ốc tàng kiều [2].

[2] Có chú thích ở cuối chương.

"Sao vậy?" Thư Mạch ngừng nấu ăn, cái nhìn của cô gái nhỏ thật nóng bỏng, khiến cậu muốn làm bộ không quan tâm cũng không được.

Mặt Diêu Mỹ Nhân nóng lên, lập tức thu hồi tầm mắt: "Tôi..... Tôi thể giúp đỡ cậu việc gì không?" Cô túm vạt áo, ngượng ngùng hỏi.

Thư Mạch nhìn ngón tay trắng nõn của cô, nó rất non mịn, móng tay và đầu ngón tay đều hồng hồng: "Cậu giúp tôi rửa sạch nắm hương đi."

"Được."

Diêu Mỹ Nhân lấy rễ nắm hương trên bồn rửa xuống, đầu tiên cô đổ vào trong rổ lớn rồi ngâm chúng, sau đó từng bước từng bước nhẹ nhàng xoa bỏ bụi đất, thuận tiện dùng dao nhỏ cắt bỏ những vết bẩn ở đầu nắm hương.

Ăn nắm hương rất tốt, hấp dẫn người khác nhất là nắm hương có thể bổ xương đẹp da, thường được chiết xuất làm mỹ phẩm cao cấp, không chỉ khiến da thịt hồng nhuận còn chống lão hóa. Vì vậy Diêu Mỹ Nhân rất thích ăn nắm hương.

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng dùng dao nhỏ cắt nấm, linh hoạt mà nhẹ nhàng.

"Rửa xong chưa?"

Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói trầm thấp, tai Diệu Mỹ Nhân nóng lên, tay cũng run hơn: "A....." cô hô nhỏ một tiếng.

"Sao vậy? Để tôi xem!"

Thư Mạch lập tức tiến lên cầm tay cô, móng tay được cắt gọn phiếm hồng, trên ngón trỏ trắng nõn có một vết cắt, đang bắt đầu chảy máu.

"Đứt tay rồi." Giọng Thư Mạch khàn khàn trầm thấp: "Là do tôi dọa cậu, thật có lỗi."

Chỉ là một vết thương nhỏ, Diệu Mỹ Nhân không đau đớn nhiều: "Không....."

Chưa nói xong, cô đã sợ tới mức không nói thành lời, chỉ ngơ ngác nhìn Thư Mạch ngậm ngón tay bị thương của cô vào trong miệng.

Lúc đầu Thư Mạch hành động nóng vội không chút suy nghĩ, nhanh chóng đem ngón tay bỏ vào miệng, sau đó cậu mới phát hiện, thì ra vừa rồi cậu đã làm những gì mà trái tim mạch bảo, khi nhìn thấy ngón tay trắng nõn ấy, cậu liền sinh ra cảm giác hận không thể ăn vào miệng.

Diệu Mỹ Nhân bị dọa đứng yên tại chỗ không dám di chuyển, ngón tay bị đầu lưỡi mềm mại liếm liếm, cảm giác tê dại từ đầu ngón tay truyền đến tim, cả tay đã tê rần.

Người kia liếm một chút rồi lại một chút, tựa như cọng lông vũ nhẹ nhàng phát qua trái tim cô, ngứa ngáy khó chịu không thôi.

Cô cảm thấy cậu đang ăn tay cô thì đúng hơn.

"Buông ra!....." Diệu Mỹ Nhân không nhịn được thấp giọng nói, cô cảm thấy vô cùng thẹn thùng, sau đó nhanh chóng cắn môi. Thật sự, thật sự là..... Cô giãy giụa mãi mà không thoát được, Thư Mạch vẫn đang dùng sức liếm mút tay cô.

Yết hầu Thư Mạch di chuyển linh hoạt, cậu chậm rãi buông ngón tay trắng nõn trong miệng ra, đôi mắt đen như vực sâu không đáy nhìn Diệu Mỹ Nhân chằm chằm, biểu cảm nghiêm túc: "Máu ngưng chảy rồi."

"Cậu....." Diệu Mỹ Nhân hung hăng trừng Thư Mạch, không tìm thấy lý do phản bác nào, tức giận đến nổi khóe mắt phiếm hồng, giọng nói mềm mại: "Vô...lại!"

Thư Mạch cúi đầu vỗ nhẹ mái tóc đen của cô, nói: "Ngoan, tay cậu bị thương, đi ra ngoài xem TV trước đi, rất nhanh cơm sẽ được làm xong." Cô mà ở lại chỗ này, chỉ sợ trời tối bữa cơm cũng không làm xong.

"Thư Mạch!" Nhìn bộ dáng giống như không có việc gì của cậu, vốn dĩ mặt Diệu Mỹ Nhân đã đỏ, giờ lại tức giận nên càng đỏ thêm. Cô trừng cậu một cái rồi xoay người ra ngoài.

Chưa tới một giờ, Thư Mạch đã làm xong một bàn đồ ăn rất ngon, trong phòng tràn ngập mùi thơm.

Trên mặt bàn bày cải trắng xào, sườn xào chua ngọt, nấm hương hầm thịt gà, thịt kho tàu, cá hấp, đĩa nào cũng làm tương đối ngon, dù chưa động đũa nhưng Diệu Mỹ Nhân vẫn khẳng định như vậy.

Bà nội Thư nhìn cháu trai tri kỷ nhà mình vì Diệu Mỹ Nhân mà chuẩn bị một bữa cơm linh đình, đã vậy lại còn cầm đũa lên gấp đồ ăn vào trong chén đối phương, lập tức cảm thấy hiếm lạ không thôi, cháu trai bà từ khi nào đã trở nên biết chăm sóc người khác như vậy.

Khuôn mặt Diệu Mỹ Nhân như muốn bùng cháy, không dám nhìn cậu, chỉ nhỏ giọng cúi đầu nói: "Cảm ơn."

"Mỹ Mỹ, cháu nếm thử đi, ăn nhiều chút." Bà nội Thư nói.

"Cảm ơn bà, nhất định sẽ như vậy ạ."

Diệu Mỹ Nhân không gấp nhiều lắm, cơ hồ đều do Thư Mạch gấp đồ ăn cho cô: "Ăn nhiều chút, tôi thấy gần đây cậu gầy đi rất nhiều."

Đây là do cô đang giảm béo, tên hỗn đản!

"Tôi no rồi." Từ sau khi thích uống sữa bò, lượng cơm mà cô ăn giảm bớt rất nhiều.

Thư Mạch thấy cô ăn ít cơm như vậy, thoáng cau mày: "Con gái giảm cân không tốt."

"Đúng vậy, giờ là lúc thân thể phát triển, Mỹ Mỹ không được học những người không hiểu chuyện mà giảm béo, như vậy sẽ không tốt cho cơ thể." Bà nội Thư cũng nói.

"Cháu không sao mà bà."

Diêu Mỹ Nhân cắn môi, hung hăng lườm tên hỗn đản đối diện, quá đáng ghét, cô thấy cậu đang cố ý.

Sau khi ăn xong, Diêu Mỹ Nhân dựa vào ghế, thấp giọng oán giận: "Cậu thật đáng ghét, tôi no căng tới nỗi sắp chết rồi." Đã lâu cô không ăn nhiều thức ăn như vậy, nhất thời ăn no nên khó chịu.

Thư Mạch không nhịn được khẽ cười nhẹ: "Thật sự no vậy sao?"

"Ai thèm lừa cậu!" Diêu Mỹ Nhân dẩu cái miệng nhỏ, giọng nói mềm mại mắng cậu nhưng không có lấy một phần uy hiếp.

"Đi." Thư Mạch đứng lên: "Đẫn cậu đi tản bộ tiêu thực, nếu không thì rất khó tiêu hóa, sẽ khó chịu lâu đấy." Cậu thật sự không nghĩ rằng lượng cơm cô ăn lại ít như vậy.

Trông mặt Diêu Mỹ Nhân xoay chuyển, đồng ý lời cậu nói, bởi vì thật sự căng đến không thoải mái: "Tôi tự đi cũng được."

Nghĩ cũng không cần nghĩ, Thư Mạch phản bác: "Không được."

"Vì sao?"

Thư Mạch nghiêm túc nói: "Bởi vì tôi cũng no."

Diêu Mỹ Nhân nghi ngờ nhìn cậu vài lần, cuối cùng vô lực phản đối, chào tạm biệt bà nội Thư xong, cô đi theo Thư Mạch ra cửa.

Khu vực phụ cận có công viên chiếm diện tích rất lớn, bởi vì có rất nhiều cây trồng nên được xưng là "Mảnh đất xanh", hơn nữa cuối tuần rất nhiều gia đình thích đi tới đó đạp xe đạp.

Diêu Mỹ Nhân cùng Thư Mạch đi vào công viên, có thể là vì giữa trưa nên công viên không nhiều người lắm.

Hai bên đường trồng đầy cây xanh tươi tốt, vô số cành cây vươn ra tựa như chiếc ô thiên nhiên khổng lồ, che đầy ánh nắng chói chang.

Diêu Mỹ Nhân cố ý cách xa Thư Mạch, chậm rãi đi dạo, nơi đây có hoa thơm chim hót, cô liền hưởng thụ giờ khắc yên bình này.

Nhìn ra được cô vì chuyện vừa rồi giận cậu, Thư Mạch bắt đầu đi cười, nhưng thật ra không hối hận chút nào. Nhớ tới thời khắc đó ngón tay cô ở trong miệng cậu, đầu ngón tay mang hương thơm nhàn nhạt, ánh mắt cậu càng tối thêm.

Thư Mạch liền tới gần cô: "Ngày mai tan học, tôi không thể đưa cậu về nhà."

Diêu Mỹ Nhân nhìn về phía cậu: "Làm sao vậy?" cô cũng không nhất thiết phải nhờ cậu đưa về nhà, huống hồ tên yêu râu xanh kia đã bị bắt. Chẳng qua cậu đột nhiên nói như vậy làm cô có chút kinh ngạc mà thôi.

"Bà nội đã xuất viện, tôi phải quay trở lại công trường làm việc"

"Trở lại công trường làm việc?" Diêu Mỹ Nhân kinh ngạc.

Nói đến việc này, Thư Mạch có chút bối rối, tuy đối nhân xử thế một cách thành thực, nhưng cậu vẫn chỉ là một thiếu niên. Hai lỗ tai giấu dưới mái tóc đen chột đỏ bừng, môi mím lại: "Ừ, mỗi buổi chiều tôi đều tới công trường làm việc."

Tầm mắt cậu gắt gao nhìn chăm chăm thân cây, không dám nhìn thẳng vào cô, cậu không biết Diêu Mỹ Nhân có ghét bỏ bản thân cậu đi làm thuê hay không. Tuy rằng cậu cảm thấy không có gì, cái nhìn của người khác cậu cũng không để bụng, nhưng nếu cô nói ghét cậu, vậy..... vậy.....

"Ừ, tôi đã biết."

Cô đã sớm nghe ba ba kể lại rằng cậu đi làm thuê kiếm tiền nuôi gia đình, chẳng qua lúc ấy cô cùng cậu không thân thiết cho nên không để ý nhiều. Hiện tại nhớ tới hoàn cảnh của cậu, cha mẹ không có, chỉ có thể vất vả kiếm tiền nuôi bà, lúc này giận dữ của cô đối với cậu liền biến mất.

Thư Mạch chờ một hồi, cứ như vậy... Không có gì?

Cậu đem tầm mắt nhìn lại, thấy Diêu Mỹ Nhân cũng không có biểu tình ghét bỏ, môi cậu không tự giác mà cong lên.

"Cậu không có gì muốn nói với tôi?" Thư Mạch hỏi.

Diêu Mỹ Nhân mở to hai mắt, lắc đầu.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cành cây, vài ánh nắng chiếu qua bóng dáng hai người, gió nhẹ khẽ thổi, cây lá xào xạc đong đưa, đúng là không khí mùa hè ấm áp.

"Không có tôi đưa cậu về, cậu không cảm thấy mất mát sao?"

Còn không chờ Diêu Mỹ Nhân trả lời, đột nhiên cổ tay cô bị nắm chặt, lúc cô hoảng loạn muốn rút tay mình về, lại phát hiện bị nắm đến găt gao. Một cái kéo người đột ngột, cả người cô suýt ngã xuống.

"A....." Cô sợ hãi kinh hô.

Thư Mạch nhanh chóng đỡ eo cô gái nhỏ, cười nhẹ ra tiếng: "Ha....."

Diêu Mỹ Nhân bị hành động bất ngờ của Thư Mạch dọa, lại thấy được đôi phương cư nhiên đang cười, tức giận đến nỗi khóe mắt phỉếm hồng: "Cậu dám... Tôi ghét cậu." Cô dùng sức giãy giụa: "Buông tôi ra, cậu buông tay!" Thanh âm dần dần mang theo tiếng khóc nức nở.

Nhớ tới ở phòng bếp hôm nay cậu còn bắt nạt cô, Diêu Mỹ Nhân càng thêm tức giận, người này như thế nào lại xấu xa như vậy!

"Ngoan, đừng khóc." Một bàn tay Thư Mạch cầm cổ tay cô, một cái tay khác đỡ eo, thấp giọng nói: "Tôi không muốn dọa cậu, mới vừa rồi nhánh cây trên đầu cậu có sâu lông, đừng khóc."

Diêu Mỹ Nhân ngừng giãy giụa, nghẹn nước mắt, nhìn về phía vị trí vừa rồi, xác thật là có một con sâu lông to bằng ngón tay cái, đang lơ lửng treo trên không trung. Cô không nhìn được rùng mình một cái, thật ghê tởm.

"Tôi không có lừa đúng không." Cậu nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt cô, giọng nói ôn nhu làm người ta phát say.

Diêu Mỹ Nhân ngẩng đầu, mắt đào hoa đen nháy được phủ một tầng nước.

Lúc này Thư Mạch chỉ có một loại cảm giác, con mẹ nó xinh đẹp!

Xinh đẹp làm cậu xúc động muốn phạm tội!

[2]: "Kim ốc tàng kiều" dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Xuất phát từ truyện cổ, ngày xưa có một hoàng đế gọi là Hán Vũ Đế, hoàng hậu đầu tiên của ngài tên là Trần A Kiều. Bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Hán Vũ Đế đã hứa hẹn với chị họ của ngài rằng: nếu có một ngày ta cưới A Kiều làm vợ thì ta sẽ cho xây một tòa lầu cao bằng vàng thật to để nàng ở.

Nhưng về sau vận mệnh của Trần hoàng hậu rất bi thảm, sau khi phu quân của nàng lên ngôi Hoàng Đế liền phế nàng lập Vệ Tử Phu lên làm Hoàng Hậu. Nàng bị đẩy đến Trường Môn Cung (lãnh cung Trường Môn) chờ đợi hán trong đau khổ suốt hơn hai mươi năm trời, đến tận khi nàng chết, Hán Vũ Đế cũng không một lần đến thăm

Vì vậy, kim ốc tàng kiều dù là hình ảnh lộng lẫy nhưng lại mang ý nghĩa bi thương, cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đòi báo đáp

Editor: Mayar

Beta: Quanh

Có vài người đi ngang qua thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hai người đang ôm nhau, dù vậy Thư Mạch cũng không quan tâm đến ánh mắt mọi người.

"Cậu buông tôi ra trước đi."

Giọng Diêu Mỹ Nhân có chút thẹn thùng, cô cảm nhận được tay của cậu đang nhẹ nhàng ma sát trên mặt cô, dù nhẹ tay đến mấy nhưng cô vẫn bị bàn tay thô ráp cọ sát đến đau.

Cô biết hiện giờ da mình trở nên quá mịn màng, khi tắm rửa xong đều phải dùng vải bông mềm mại cẩn thận lau nước còn đọng trên người, không dám dùng khăn mặt lau vì sẽ rát. Làn da này khiến cho cô vừa yêu vừa hận.

Thư Mạch híp mắt một cái, khóe môi nhếch lên, cười nói:

"Không được." Thân thể thơm mềm của cô gái nhỏ ở trong lòng, đã vậy còn thập phần yêu kiều nũng nịu, cậu luyến tiếc không muốn buông tay.

Điều Mỹ Nhân không còn lời nào để nói, chỉ yên lặng nhìn cậu.

"Tôi vừa mới giúp cậu nhưng cậu lại xử oan tôi, đã khóc lại còn mắng, giờ trái tim tôi rất đau." Khóe miệng cậu hàm chứa ý cười, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô: "Cậu nên làm thế nào để bồi thường tôi đây?"

Điều Mỹ Nhân bị tên hỗn đản này chọc đến bật cười.

Ai lại giúp người khác giống như cậu chứ, xong việc liền quay đầu đòi báo đáp.

Cô cắn răng nói: "Cậu nghĩ tôi sẽ bồi thường cho cậu sao?" Tại sao lúc trước cô không phát hiện ra thiếu niên này lại đáng ghét như vậy chứ?

Đôi mắt Thư Mạch đen nhánh, so với đêm tối còn thâm thúy hơn, yên lặng nhìn cô gái trước mắt, không thêm chớp mắt dù chỉ một cái.

Điều Mỹ Nhân bị ánh mắt nóng bỏng của cậu làm cho hoảng sợ, lập tức rút người, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, cô nhỏ giọng cầu khẩn: "Đừng nhìn tôi như vậy."

"Tôi nhìn cậu như thế nào?" Thư mạch nở nụ cười.

Ánh mắt mãnh liệt như thú dữ, cảm giác như muốn đem cô nuốt vào bụng.

Gió nhẹ nhàng lay động làn tóc, mùi thơm nhàn nhạt lan tỏa khắp không gian.

Thư Mạch cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, hai má trắng nõn đỏ ửng, cho thấy cô đang xấu hổ.

Ha ha, đúng là cô nàng nhút nhát.

Cậu cũng không chọc ghẹo cô nữa, liền buông người trong lòng ra: "Lần sau đòi cậu sau."

Vừa mới buông ra, Điều Mỹ Nhân đã nhanh chóng rời khỏi vòng tay Thư Mạch, tim đập nhanh như chớp, né tránh ánh mắt của cậu: "Tôi mệt. Không đi dạo nữa, cậu về sau nha!"

Cô nói xong cũng không quan tâm phản ứng của Thư Mạch, đỏ mặt chạy về nhà, chuyện xảy ra ngày hôm nay cần phải tiêu hóa một chút...

Thư Mạch đứng tại chỗ nhìn cô chạy đi, tóc dài theo gió lưu lại hương thơm thoang thoảng. Cậu dơ tay đưa lên mũi ngửi.

Tay đầy mùi hương thơm ngát.

Thời gian trôi nhanh một cách khó tả, mới đảo mắt mà một tháng đã đi qua.

Hôm nay sẽ tiến hành kiểm tra trắc nghiệm, bởi vì đã thông báo trước để ôn tập nên không có chuyện mọi người bị đánh tới nỗi trở tay không kịp. Môn thi đầu tiên là ngữ văn, thời gian làm bài hai tiếng, đề cập đến nhiều kiến thức trong sách giáo khoa, vì vậy tất cả mọi người làm khá thuận lợi.

Buổi chiều kiểm tra số học, thời gian kiểm tra cũng là hai tiếng. Tốc độ làm bài của Điều Mỹ Nhân không nhanh không chậm, giữ vững ở mức ổn định. Phần lớn đề đều là kiến thức cơ bản đã học, chỉ quay vòng nâng cao thêm chút bấy. Đề hình học đã được thầy giáo nói qua, hơn nữa bình thường cô đều xem lại bài nên dạng này làm qua không ít, vì vậy không làm khó được cô.

Điều Mỹ Nhân làm bài thuận lợi, cũng không có nghĩa là những người khác đều hạ bút như thần giống như cô, khi làm tới mục thứ hai thì Nghiêm Thi Lâm đã phải dừng lại. Cắn chặt nắp bút, nhìn sang về phía Điều Mỹ Nhân ở bên tay trái, bài thi đã viết đầy chữ, hơn nữa điều khiến cô kinh ngạc là hiện giờ Điều Mỹ Nhân đã làm tới câu thêm điểm ở phần cuối cùng.

Nghiêm Thi Lâm cảm thấy thật không thể tưởng tượng được, trước đây thành tích của Điều Mỹ Nhân rất kém, nhưng hiện giờ lại vượt lên trên cô? Cô không tin Điều Mỹ Nhân thực sự biết làm. Thu hồi tâm tư, Nghiêm Thi Lâm tiếp tục suy nghĩ rồi viết ra giấy nháp.

Còn dư lại nửa giờ mà Điều Mỹ Nhân đã làm xong, mọi người vội vàng chuẩn bị nộp bài thi. Cô cũng không để ý, tiếp tục ngồi tại chỗ kiểm tra chỗ sai trên giấy thi trước mặt mình, mãi đến một phút cuối cùng mới nộp bài.

Nộp bài thi, cô giáo rời khỏi phòng học, mọi người bắt đầu tích cực thảo luận đáp án. Có người phát hiện mình làm sai, hồ to sợ hãi, ảo não không thôi, có người không tính ra kết quả, hối hận không nhớ kỹ lời giáo viên nói. Điều Mỹ Nhân không tham gia thảo luận, cô yên lặng lấy sách tiếng Anh ra ôn tập.

Cô xem sách, mọi người liền nhìn cô.

Mấy tháng nay Điều Mỹ Nhân không hề dừng việc uống sữa tươi, vẻ ngoài thay đổi rất nhiều. Lúc này cô an tĩnh ngồi một chỗ, da thịt trắng muốt như tuyết trắng, so với làn trắng trẻo còn trắng hơn mấy phần, tóc dài sau lưng vừa đen lại mượt, mang theo vẻ sáng bóng.

Đối lập với dáng vẻ hèn yếu của đời trước, bây giờ cô đã không còn quan tâm đến ánh mắt của người khác, tự tin làm chính mình. Chính vì dáng dấp của cô, cộng thêm sự trầm ổn khác biệt với những người khác liền kích thích ánh mắt mọi người. Nhất là giờ khắc này ở nơi náo nhiệt trong phòng học, dáng dấp Diêu Mỹ Nhân an tĩnh, đối với mọi người có sức hấp dẫn trí mạng.

Thư Mạch quan sát xung quanh một chút, thấy vài ánh mắt dừng lại trên người Diêu Mỹ Nhân, đôi mắt đen như mực hơi trầm xuống.

Hai ngày kiểm tra đã kết thúc, Diêu Mỹ Nhân về đến nhà, phát hiện cha mẹ đang ngồi ở trong phòng khách bàn bạc, giữa lòng mây mang theo vài phần ngưng trọng cùng không thoải mái.

"Mỹ Mỹ, con đã về rồi." Tô Tú Phương phát hiện con gái đã trở về, trên mặt mang theo nụ cười: "Kiểm tra thế nào? "

Diêu Mỹ Nhân gật đầu: "Con cảm thấy làm rất tốt, nhiều đề đều từng làm qua."

"Con cảm thấy tốt là được." Về mặt Diêu Thiên Nhai tràn đầy cung chiêu, từ nhỏ đến lớn, dù thành tích con gái không suất sắc nhưng đều thuộc về tầm trung, học tập rất tự giác, chưa bao giờ để ông phải đốc thúc.

"Mẹ con làm canh, uống một chén đi."

Diêu Mỹ Nhân đi tới, để sách xuống: "Vâng, ba mẹ làm sao vậy? Vừa rồi sắc mặt hai người có vẻ nghiêm trọng."

"Không có chuyện gì, ba ba con có thể giải quyết."

"Được rồi, ba ba, khi ba cần cũng có thể tìm con nói chuyện một chút, ba tên thợ giày có khi còn thắng một Gia Cát Lượng đấy."

Diêu Mỹ Nhân chẹp miệng nói tiếp: "Hon nữa con đã 16 tuổi, là người trưởng thành rồi." Không phải là con nít!

Diêu Thiên Nhai cùng Tô Tú Phương thấy dáng vẻ nghiêm trang của con gái, cả hai cùng cười.

"Được được được." Hai người cũng không nguyên ý lắm việc nói cho Diêu Mỹ Nhân biết ngày hôm nay Tô Tú Phương qua Nhã gia mượn tiền, dù sao bọn họ cũng thật không ngờ kết quả lại như vậy.

Nhưng bọn họ không nói, không có nghĩa là những người khác sẽ không nói cho Diêu Mỹ Nhân.

Phố Đông Sơn khu Hoa Uyển là khu phố số một số hai của thành phố G, khu dân cư được kiến thiết tốt, trật tự trị an cũng ngăn nắp, hon nữa có thể vào ở nơi này đều là người có điều kiện khá giả. Trước đây Tô Châu Nhã cùng Phương Châu lựa chọn nhà ở chính là nhìn trúng điểm này.

Tô Châu Nhã lấy kéo tia cành lá, cắm vào bình hoa trắng. Rắc một ít nước lên, cả bó hoa có sinh khí rất nhiều. Bà rất hài lòng, nhẹ nhàng đem bình hoa bày ở chính giữa bàn trà.

Làm xong, Tô Châu Nhã ngồi dựa trên ghế sa lon, bà rất hưởng thụ khoảnh khắc này. Phòng ở này vốn là của một nhà chuẩn bị xuất ngoại nên nhượng lại, chín phần mười đều là đồ mới, mang hành lý qua liền có thể vào ở. Đối với căn phòng được lắp đặt thiết bị cùng bày biện đầy đủ, Tô Châu Nhã rất hài lòng. Bây giờ nhìn vào số pha hạng sang, còn có gỗ lim đắt giá, thực sự là cảnh đẹp ý vui.

"Mẹ."

Lúc này Phương Mộng Nhân mở cửa đi vào.

"Con gái ngoan đã trở về, ngày hôm nay mệt lắm sao?" Tô Phương Nhã để ly xuống, đi tới cầm cặp cho con gái.

"Mẹ làm nước đường rồi, có tác dụng dưỡng nhan, để mẹ lấy một chén cho con uống. "

Phương Mộng Nhân tiện tay đem cặp cho Tô Châu Nhã, thông thả ngồi sofa. Cầm lấy nước đường Tô Châu Nhã đưa cho, cô liền vội vàng uống, gần đây áp lực học tập rất lớn, cô cảm giác da mình thô ráp đi rất nhiều, xem ra cô cần phải dưỡng da thật tốt mới có thể trắng nõn trở lại.

Nghĩ đến trắng nõn, Phương Mộng Nhân chợt nghĩ tới Diêu Mỹ Nhân.

Mắt ngọc mày ngài, cặp mắt đào hoa đen bóng thực sự quá đẹp, mang theo nét đẹp trời sinh, mũi thanh tú, miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, để cho người ta đổ kỵ là nước da trắng nõn mềm mại.

Rõ ràng trước kia Diêu Mỹ Nhân vừa đen lại mặt, vì sao hiện tại như đổi thành một người khác, trở nên xinh đẹp như vậy. Đừng tưởng rằng cô không biết, gần đây trong lớp nam sinh bàn luận rất nhiều về Diêu Mỹ Nhân, còn tự phong cho cô ta là hoa khôi giảng đường.

Phương Mộng Nhân nắm chặt muống trong tay, ánh mắt tối tăm, hoa khôi giảng đường là cô mới đúng!

"Con gái ngoan, nước đường uống không ngon sao?" Tô Châu Nhã thấy con gái yên lặng ngồi một chỗ liền hỏi.

Phương Mộng Nhân lắc đầu.

"Mẹ, bắt đầu từ ngày mai, mẹ giúp con mua một thùng sữa tươi về nhé!"

Trong lớp nữ sinh đang lặng lẽ hỏi thăm Diệu Mỹ Nhân dùng mỹ phẩm dưỡng da gì, có phải uống thuốc giảm cân không, mỗi ngày thấy cô ta cầm sữa tươi không rời tay, mỗi người cũng bắt đầu bắt chước, dù sao đúng là uống sữa tươi có công hiệu làm trắng da. Hiện tại trên bàn mỗi nữ sinh đều sẽ bày vài chai sữa tươi.

"Sữa tươi? Bảo bối, không phải con không thích uống sữa tươi sao? "

"Uống sữa tươi có thể trắng da."

"Xùy!" Tô Châu Nhã không nhịn cười được, sờ sờ tóc Phương Mộng Nhân.

"Con gái ngốc, uống cái kia có bao nhiêu tác dụng, còn không bằng mẹ nấu nhiều nước nước đường cho con đâu. "

Phương Mộng Nhân nhú mi, kiên trì nói: "Mẹ, ngày nào Diệu Mỹ Nhân cũng uống sữa tươi, hiện tại da rất trắng." Cô đành phải thừa nhận.

"Mẹ muốn con gái mẹ bị hạ thấp sao?"

Tô Châu Nhã nhớ tới khuôn mặt mập mạp của cháu gái, lại nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh xắn của con gái mình, vì có bảo dưỡng nên vô cùng mềm mại, làm sao sẽ tin cháu gái mình trắng hơn, thậm chí hạ thấp cả con gái bà? Ha ha.

"Được, ngày mai mẹ mua cho con." Tô Châu Nhã nuông chiều con gái, vội vàng bằng lòng.

"Được rồi, con gái ngoan, nếu như ở trường Mỹ Nhân tìm con nói chuyện mượn tiền, con nhớ kỹ cái gì cũng đừng đồng ý."

"Mượn tiền gì?"

"Ngày hôm nay đi cả cùng dựng con tới nhà của chúng ta vay tiền, nói gì mà không muốn cùng ba con đầu tư vào công ty kia, muốn đi đầu tư đất đai." Tô Châu Nhã bắt mẫn nói: "Ba con có lòng tốt giới thiệu công việc cho bọn họ, không chấp nhận coi như xong, ngược lại chạy tới nhà của chúng ta vay tiền, học người ta mở công ty, cũng không nhìn một chút năng lực chính bản thân mình đi, bọn họ làm ăn được sao?"

Phương Mộng Nhân vô cùng tò mò, không nghĩ tới còn có chuyện như vậy, bọn họ muốn mở công ty, cô cảm thấy đúng là ý nghĩ ngớ ngẩn.

"Thì ra là vậy, tốt, em họ hỏi tới, con sẽ biết trả lời như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Phương Mộng Nhân ghen tỵ

Edit: Tiểu Phương

Beta: Quanh

Sau khi kỳ thi trắc nghiệm kết thúc, buổi trưa Diệu Mỹ Nhân hay đi tới vườn bách thảo bên cạnh làm bài tập, không khí nơi này không chỉ mát mẻ mà còn yên lặng, hiệu quả học tập tốt hơn nhiều so với phòng học. Chỉ có duy nhất một điều không tốt chính là người ngồi bên cạnh, nhưng mà cậu ấy cũng chỉ yên lặng đọc sách, không hề quấy rầy cô.

Diệu Mỹ Nhân mở sách bài tập để giải đề, gần đây cô bắt đầu làm thử các bài khó, từ đó cảm thấy ham học hơn rất nhiều.

Thư Mạch khép hờ mí mắt, nhìn chăm chăm bàn tay của Diệu Mỹ Nhân, cô cầm cây bút màu đen tuyền, đang hí hoáy không ngừng trên quyển sổ. Ngón tay không bị bấm như trước mà trở nên thon dài trắng nõn như ngọc, móng tay có màu hồng nhạt trong suốt, làm cho người ta không nhịn được muốn bắt lấy.

Đôi mắt đen như mực dần dần sâu thẳm.

"Nghe nói sau khi công bố thành tích sẽ bắt đầu đổi vị trí." Giọng Thư Mạch bình thản.

"Ừ, đúng vậy." Lần trước chủ nhiệm lớp đã nói qua, nếu như không phải ngồi cạnh Nghiêm Thi Lâm nữa thì thật là tốt.

Gần đây Nghiêm Thi Lâm nói chuyện càng ngày càng chanh chua khinh thường cô, mặc dù có thể không quan tâm nhưng vẫn rất khó chịu, cô hy vọng

có thể chú tâm học tập mà không bị ai quấy rầy.

"Mỹ Nhân." Thư Mạch đến gần cô, từng câu từng chữ rõ ràng: "Tôi rất mong đợi quan hệ chúng ta sẽ tiến thêm một bước!"

Điều Mỹ Nhân ngừng bút, dáng ngồi thẳng tắp chợt trở nên cứng nhắc, đôi tai ửng đỏ. Cô ngẩng đầu nhìn nam sinh trước mắt: "Cậu có ý gì?"

Trông mắt Thư Mạch đen lại, khóe miệng cong lên, không nói gì thêm.

Mấy ngày sau, bảng điểm được công bố.

Vừa có xếp hạng thành tích liền khiến mọi người kinh ngạc không thôi, đứng nhất lớp vẫn là Thư Mạch, mà hạng nhì lại là người khác.

Hạng nhì không còn là Lớp phó học tập luôn xếp sau Thư Mạch, mà là học sinh mới chuyển trường Lục Hạo Niên, đồng hạng là Điều Mỹ Nhân. Làm cho mọi người kinh ngạc không phải là thành tích học tập của hai người, mà chính là nhan sắc vượt trội của bọn họ. Phải biết học sinh giỏi chính là đối tượng để mọi người học tập, nhưng học sinh giỏi mà có thành tích ưu tú, đáng đáp bắt mắt, nhất định sẽ nhận được nhiều sự chú ý cùng bàn tán.

Vào lớp, Điều Mỹ Nhân chống má lật xem bài thi của mình, nhìn 140 điểm đỏ tươi phía trên, cô cảm thấy không ngạc nhiên cũng không vui vẻ chút nào. Đối với thành tích này trong lòng cô hiểu rõ, dạng bài này là phần cô yếu nhất nên mới không đạt được điểm tối đa, cô cũng không băn khoăn gì thêm, từ nay về sau sẽ cố gắng luyện nhiều dạng bài này.

Mà lúc này, Phương Mộng Nhân đang ngồi học, mặc dù cô ta luôn mỉm cười nhưng chỉ có mình cô ta biết trong lòng mình sóng to mãnh liệt như thế nào.

"Mộng Nhân, em họ Điều Mỹ Nhân của cậu thật lợi hại nha, có thể đứng hạng hai, bây giờ lại trở nên xinh đẹp như vậy, thật làm cho người ta hâm mộ mà!" Hồng Tiểu Liên ngồi cùng bàn với Phương Mộng Nhân, thấp giọng cảm thán.

Ánh mắt Phương Mộng Nhân trầm xuống, giấu đi mấy phần không cam lòng, những lời này thật vô cùng chói tai.

"Thật không?" Giọng cô ta có chút lãnh đạm.

"Đúng rồi, phải gọi là tài mạo song toàn!" Hồng Tiểu Liên nhỏ giọng khen ngợi.

"Thầy nhìn kia." Giọng Phương Mộng Nhân càng lạnh nhạt.

Hồng Tiểu Liên le lưỡi, lập tức chăm chỉ nghe giảng, cũng không chú ý tới đầu bút của Phương Mộng Nhân hung hăng vạch nát số điểm trên bài thi, ánh mắt sâu thẳm lạnh như băng.

Tiết cuối là môn Sinh học, cô Tần mặc chiếc váy màu xanh nhạt, nhẹ nhàng khoan thai đi vào. Cô trả lại bài thi rồi bắt đầu chữa lại cho cả lớp.

Điều Mỹ Nhân rất thích cô Tần, không chỉ đáng người xinh đẹp mà còn rất hiền dịu, khí chất nho nhã, luôn đối xử rất tốt với học sinh. Kiếp trước thành tích của cô từ top đầu rơi xuống bét lớp, các thầy cô khác đối với cô có thành kiến rất lớn, chỉ có cô Tần không phê bình cô, còn tích cực dạy thêm cho cô, luôn khích lệ cô, nên đó là nguyên nhân vì sao cô lại rất thích cô Tần.

"Được rồi, bài thi đã chữa xong, còn mười phút nữa là tan học, mọi người hãy thu dọn đồ đạc để chúng ta đổi chỗ ngồi. Dựa theo quy định, căn cứ xếp hạng thành tích để lựa chọn vị trí, rõ chưa?"

"Rõ." Cả lớp đồng thanh trả lời.

Không bao lâu sau máy chiếu hiện ra danh sách chỗ ngồi. Điều Mỹ Nhân sững sốt một chút, nhìn tên người ngồi cạnh mình, trong đầu "Bùm" một tiếng nổ thật to, rốt cuộc cô cũng biết lần trước Thư Mạch nói muốn quan hệ gần hơn một chút là có ý gì.

Sao lại thành ngồi cùng bàn?

Nghiêm Thi Lâm thấy Điều Mỹ Nhân ngây người, môi khẽ nhếch, nhìn thấy thần sắc không thể tin được của Điều Mỹ Nhân, trong lòng cô ta thập phần đắc ý. Đáng đời, Điều Mỹ Nhân bị xếp cùng với Thư Mạch, ngồi chung với một người nhạt rác lập dị, ngược đãi nó đến chết!

Cô ta vuốt tóc hả hê nói: "Có thể ngồi cùng với hạng nhất thật là may mắn nha, chúc cậu về sau sẽ luôn gặp vận may như vậy, ha ha!"

Lúc này Điều Mỹ Nhân bình tĩnh, quay đầu mím môi nhìn, thần nhiên cười: "Cảm ơn lời chúc của cậu, có thể ngồi chung với Thư Mạch đúng là vận may của tôi. Dù sao có thể ngồi với Thư Mạch cũng phải là hạng nhì." Cô dừng lại một chút, cặp mắt hoa đào đen lấy có chút lạnh lẽo: "Mà cậu cũng không có cái vận may này."

"Cậu..."

Lần đầu tiên Nghiêm Thi Lâm nghe được Điều Mỹ Nhân châm chọc phản bác mình, vừa định mở miệng mắng lại thì thấy Thư Mạch đang bước tới. Môi nhếch lên, mặt vui vẻ đắc ý: "À, bạn mới tới rồi, sau này phải sống với nhau thật tốt nha!"

Dáng người Thư Mạch cao gầy nhưng lại mặc một bộ quần áo rách rưới khó coi, còn vương chút vôi bạc làm cho cô ta khinh bỉ không thôi, thứ nghèo nàn nhếch nhác, tóc tai xốc xếch nhìn không ra tướng mạo, không cần nhìn cũng biết chẳng ra gì rồi!

Loại người như vậy thật xứng đôi với Diêu Mỹ Nhân.

Nói xong cũng không để ý biểu tình của Diêu Mỹ Nhân, cô ta vui vẻ thu dọn đồ đạc đến chỗ ngồi phía sau Lục Hạo Niên.

Mà lúc này Diêu Mỹ Nhân không có tâm tư để ý những thứ khác, cô đứng tại chỗ, nhìn người kia từng bước từng bước đi tới, nhịp tim càng ngày càng nhanh.

Ngay lúc cô nghĩ trái tim sắp ngừng đập tới nơi, lại nghe được giọng khàn khàn trầm thấp của đối phương: "Chào bạn cùng bàn, thời gian tới xin được chỉ giáo!"

Hồ hấp như muốn ngừng lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô thoáng chốc ửng đỏ, chân tay luống cuống, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng đối phương.

Cô có cảm giác cậu có chuẩn bị mà đến, còn mình chỉ có thể khoanh tay chịu trời.

Thư Mạch đi đến trước mặt cô, đặt sách xuống bàn.

"Cậu đã sớm biết chúng ta sẽ ngồi cùng bàn?"

"Ừ, vô tình biết!" Cậu cười nói.

Bên kia, Vạn Từ Khoa ngàn năm luôn ngồi cuối, lúc này mới thấy bạn ngồi cùng bàn cũ nhanh chóng thu dọn đồ đạc, không một lời từ giả đã trực tiếp dời đi.

"Mẹ kiếp!" Vạn Từ Khoa nhìn đáng về Thư Mạch cười nói với Diêu Mỹ Nhân: "Đây rõ ràng là phân biệt đối xử mà!" Khó trách lại chạy nhanh như vậy, cứ nghĩ cậu ta bản lĩnh cao cường lắm. Bất quá cũng đúng, bây giờ Diêu Mỹ Nhân trở nên xinh đẹp như vậy, khó trách Thư Mạch sẽ thích nha!

Chỗ ngồi của Diêu Mỹ Nhân không thay đổi, chỉ đổi người cùng bàn mà thôi.

Sau khi đổi chỗ xong, Diêu Mỹ Nhân đang chuẩn bị rời đi lại thấy Phương Mộng Nhân đi tới.

"Em họ à!" So với gọi là "Mỹ Nhân" thì cô ta lại muốn gọi là em họ hơn.

Diêu Mỹ Nhân khẽ cau mày: "Có chuyện gì?"

Phương Mộng Nhân thu lại nụ cười, vẻ mặt như không biết phải làm sao: "Mấy ngày trước, đi cả cùng dưỡng tới nhà chị.... Chuyện mượn tiền..." Khi nhìn thấy đôi mắt Diêu Mỹ Nhân rụt lại, đáy mắt Phương Mộng Nhân che giấu nụ cười thỏa mãn.

"Mẹ chị không phải là không muốn cho mượn, chỉ là nhà em cầm tiền đi đầu tư quá mức mạo hiểm, cho nên... Em đừng tức giận mẹ chị nha!" Giọng Phương Mộng Nhân không cao không thấp nhưng vừa đủ cho mọi người xung quanh nghe thấy.

Có không ít người đang chuẩn bị rời đi lại nghe được lời nói của Phương Mộng Nhân, liền tỉnh bơ ngồi lại xem náo nhiệt.

Vài người bắt đầu len lén bàn tán: "Ái chà, không nghĩ tới nhà Diêu Mỹ Nhân nghèo như vậy, lại phải đi mượn tiền khắp nơi!"

"Đúng vậy, nhìn đồng phục cô ta mặc, chỉ sợ là không có tiền mua đâu!" Một nữ sinh che miệng cười trộm nói.

"Ha ha, mình đoán nhất định là như vậy....!"

Nữ sinh kia bĩu môi nhìn Diêu Mỹ Nhân, đồng phục học sinh màu xanh da trời thùng thình mặc trên người cô ngược lại vô cùng thon thả nhỏ nhắn, làn da dưới lớp đồng phục mịn màng mềm mại. Vốn là bộ đồng phục xấu xí nhưng khi cô mặc lại vô cùng động lòng người, thật khó để cho người khác không đổ kị.

Giờ phút này Diêu Mỹ Nhân mới biết cha mẹ giấu giếm mình chuyện như vậy. Muốn mở công ty cần không ít vốn, cha mẹ đều là người đi làm, gia đình chỉ coi như đủ ăn nên tiền để dành chắc chắn sẽ không nhiều.

"Chuyện mượn tiền cũng là tình nguyện, nếu đi không có điều kiện thì thôi, tôi cùng cha mẹ sao lại tức giận được, cậu yên tâm đi!"

Phương Mộng Nhân không nghĩ tới Diêu Mỹ Nhân lại thẳng thắn thừa nhận, cô ta sững sờ trả lời: "Thật sao? Em không ngại?"

"Không ngại, cậu còn chuyện gì khác không? Tôi phải về nhà!"

"Không...Chuyện..." Phương Mộng Nhân luống cuống tránh đường, mặc dù không đạt được mục đích nhưng ít nhất từ bây giờ mọi người đều biết nhà Điều Mỹ Nhân rất nghèo.

Có thể học đến năm nhất trung học, một học sinh sao lại không có chút bối cảnh cùng tiền đồ? Giống như trường hợp của Điều Mỹ Nhân dựa vào thành tích để nhập học là rất ít, cho dù thành tích có khá hơn nữa thì tương lai cũng chỉ là làm công cho người khác. Bây giờ xem như có người thích cô ta thì cũng chỉ là thú vui của con em nhà giàu, hất tay liền có thể vứt bỏ được.

Điều Mỹ Nhân bỏ sách vào túi rồi đi, Thư Mạch vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ, lúc này liền đứng lên, đôi mắt âm u liếc Phương Mộng Nhân một cái rồi đi.

Phương Mộng Nhân bị liếc, nhìn không được lúng túng lo sợ, có chút thẹn quá hóa giận, nhìn bóng lưng Thư Mạch rồi đi vội hừ một tiếng.

Lúc Thư Mạch đuổi kịp theo Điều Mỹ Nhân thì thấy đôi mắt cô khép hờ, cái miệng nhỏ nhắn hơi dẩu lên như muốn nói chủ nhân của nó đang không vui.

Có lẽ do đang ở độ tuổi tràn đầy sức sống, môi của người thiếu nữ nhỏ nhắn đầy đặn, tựa như trần châu bóng loáng ướt át, lại giống như hoa anh đào đỏ thắm, làm cho người ta hận không được muốn cắn một cái, nếm thử một chút có phải rất ngọt ngào hay không! Ngón tay cậu nắm chặt lại, cố kìm chế bản thân không hôn lên đôi môi kia.

"Đừng lo, tôi sẽ giúp cậu!" Giọng nói trầm thấp khàn khàn như nước suối trong veo đang chảy, từng câu từng chữ vững vàng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Giúp đỡ

Edit: Tiểu Phương

Beta: Quanh

Đôi mắt đen to tròn của Điều Mỹ Nhân nghi ngờ nhìn cậu.

"Đi theo tôi." Cậu nắm lấy cổ tay mảnh khảnh trong suốt của cô, làn da mềm mại non mịn giống như lớp vải lụa sa tanh cao cấp.

"Ai nha, đi đâu mới được." Điều Mỹ Nhân không kịp đề phòng: "Vội lại cậu mau buông tay ra, lỡ có người hiểu lầm thì làm thế nào!" Tay của cậu vừa nóng vừa thô ráp, những vết chai trên đốt ngón tay làm cô có chút ngứa ngáy khó chịu.

Thư Mạch thả lỏng lực tay nhưng cũng không để cho cô tránh thoát: "Ngoan, một hồi nữa cậu sẽ biết."

Đến khi Điều Mỹ Nhân đứng trong phòng của Thư Mạch, cô mới bình tĩnh.

Nhìn xung quanh mấy lần, phòng của Thư Mạch rất trống trải, chỉ có một cái giường, một bộ bàn ghế, tủ quần áo, kệ sách, tất cả đều được sắp xếp sạch sẽ chỉnh tề, mà trên bốn bức tường dán đầy các hình vẽ, đại đa số đều là các tác phẩm kiến trúc nổi tiếng.

Thu hồi ánh mắt, mặt Điều Mỹ Nhân đỏ lên, giọng nói mềm mại đáng yêu làm cho người ta không nhận được muốn khi dễ: "Cậu...Tại sao lại dẫn tôi đến phòng của cậu?"

Thư Mạch nhìn gò má trắng nõn có chút hồng của cô, mỉm cười một tiếng, từ từ từng bước từng bước ép tới gần.

"Vậy theo cậu, tại sao tôi lại muốn dẫn cậu vào phòng của tôi?" Giọng điệu kéo dài lại vô cùng hấp dẫn làm cho người ta không nhận được run rẩy.

"Cậu muốn làm gì...Cậu ép tôi sát như vậy..." Điều Mỹ Nhân hốt hoảng đặt hai tay trước ngực Thư Mạch hông đẩy cậu ra, nhưng cậu một mực ép sát cô, cho đến khi lưng cô chạm vào bức tường mới ngừng lại.

Thư Mạch cúi đầu, chớp mũi đều là mùi hương thơm dịu của thiếu nữ, anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, giọng nói ôn nhu như nước: "Mỹ Nhân, cậu đang sợ sao?"

"Cậu nói gì?" Điều Mỹ Nhân trừng anh, ánh mắt như sóng nước không có chút lực sát thương nào.

"Ngoan, đừng sợ, đứng đây chờ tôi."

Thư Mạch không trêu ghẹo cô nữa, sợ sẽ làm cho cô tức giận. Cậu xoay người đi đến bên bàn đọc sách, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái sổ tiết kiệm.

"Cho cậu." Cậu đưa sổ tiết kiệm cho cô.

"Hả? Đây là...Sổ tiết kiệm?" Điều Mỹ Nhân không đưa tay nhận: "Tại sao cậu lại cho tôi cái này?"

"Lúc trước nhà cậu ứng tiền thuốc thang cho bà nội tôi, bây giờ trả lại."

Điều Mỹ Nhân chần chờ nhận lấy sổ tiết kiệm, lúc cô mở ra nhìn liền sợ run, đôi môi mọng khẽ nhếch, không thể tin mà đếm đi đếm lại con số trong sổ, xác nhận chính bản thân mình không phải bị hoa mắt.

"Sao lại nhiều như vậy?" Coi như là trả lại tiền cũng chỉ hai nghìn tệ, nhưng trong sổ tiết kiệm lại tới năm trăm nghìn.

Không đúng, tại sao Thư Mạch lại có nhiều tiền như vậy?

Điều Mỹ Nhân khép sổ tiết kiệm lại, nghiêm nghị nói: "Cậu điên rồi, sao lại cho tôi nhiều tiền như vậy? Tại sao cậu lại có nhiều tiền như vậy?"

Thời đại này, phần lớn tiền lương mỗi người đều là khoảng một tháng một nghìn tệ, người gửi tiết kiệm mười nghìn tệ không nhiều chứ đừng nói là triệu phú.

Huống chi ở kiếp trước của cô, năm trăm nghìn cũng đã là rất nhiều tiền.

Nhìn cô gái bị dọa sợ, Thư Mạch vội vàng trấn an: "Mỹ Nhân không phải sợ, đây là tiền tôi trúng thưởng."

"Tiền thưởng?"

"Đúng rồi."

Cậu mở tủ nhỏ dưới bàn đọc sách, lấy từ bên trong ra một chồng dày giấy khen cùng bản vẽ kế hoạch kiến trúc: "Tôi vẫn luôn rất hứng thú với kiến trúc, bởi vì không có cơ hội tiếp xúc cho nên mấy năm trước đã bắt đầu đi các công trường để học hỏi..."

Bên trong phòng chỉ có giọng thiếu niên chậm rãi nói, Điều Mỹ Nhân nghe rất nghiêm túc.

"Sau đó tôi bắt đầu tham gia các giải thi đấu, mỗi lần đạt giải lấy được không ít tiền thưởng." Đôi mắt sâu thẳm bình tĩnh nhìn Điều Mỹ Nhân: "Đều cho cậu".

Cho tới nay, cô nghĩ rằng là do cuộc sống cậu khó khăn mới chạy tới công trường, không nghĩ tới căn bản người ta bởi vì hứng thú học hỏi, nhưng cô quả thực rất bội phục Thư Mạch, không có qua trường lớp đào tạo đã lấy được nhiều giải thưởng như vậy, mặc dù tên tuổi không lớn nhưng cậu có thiên phú, tương lai nhất định sẽ rất lợi hại.

"Tôi không thể lấy." Điều Mỹ Nhân vội vàng lắc đầu cự tuyệt: "Những thứ này đều là tâm huyết của cậu, là tiền mồ hôi nước mắt!"

Mặc dù cậu nói đơn giản nhưng công trường là nơi như nào, trước kia cô tình cờ đi qua đã nhìn thấy. Trong thời tiết mùa hè nóng bức, những người thợ hồ phải phơi dưới ánh mặt trời gay gắt, mồ hôi chảy ướt lưng, khổ cực mệt nhọc, làm những công việc lặp đi lặp lại khô khan, tất cả đều dùng mồ hôi. Cho dù là cậu đi học nhưng không khác gì đi làm kiếm sống. Số tiền này là anh đã vất vả mới kiếm được.

"Yên tâm, chẳng qua là cho cậu mượn, không nên từ chối."

"Thư Mạch, tại sao cậu nhất định phải cho tôi tiền?"

"Ngủ giấc, nhà cậu không phải đang cần tiền sao?" Thư Mạch cười nói.

"Cái gì cậu cũng không biết đã đem tiền cho tôi mượn, tiền nhiều như vậy, cậu còn không biết là nhà tôi sẽ sử dụng chúng làm gì!" Ngay chính cô cũng không dám đảm bảo công ty sẽ thành công hay không, vậy mà Thư Mạch cũng không hỏi đã đem nhiều tiền như vậy giao cho cô. Tại sao cậu lại làm như vậy...

Nghe được điều này, khóe miệng Thư Mạch nhếch lên, đôi mắt ôn nhu, dung mạo tuấn tú như vầng trăng sáng: "Không có tiền trả thì dùng cậu trả nợ!"

Cậu cầu còn không được.

Mặc dù số tiền này không ít nhưng nhà cô đang cần, so với việc phải thấy cô phiền não lo lắng thì số tiền này ngay cả rắm cũng không sánh bằng.

Ánh nắng nhẹ nhàng rải rác khắp gian phòng, giờ khắc này đẹp không tưởng tượng nổi.

Mặt Điều Mỹ Nhân đỏ lên, trong lòng như bị một cái lông chim nhẹ nhàng phát qua: "Chớ...chớ có nói vậy."

Thư Mạch cười: "Sao nào, tôi có nói vậy hay không thì cậu biết."

Cậu nắm tay trái của cô, đôi mắt đen phủ đầy ánh sao, khóe miệng mang theo nụ cười say lòng người: "Đều nói tay trái gần tim nhất, đầu ngón tay là con

đường dẫn đến trái tim. Cậu phát giấy thông hành vào tim cho tôi có được không?"

Từ lúc cô cứu cậu, thời khắc cô nói "Năm tay tôi", anh đã động lòng.

Mỹ Nhân, cậu có biết khi tôi nghe được giọng nói của cậu tôi chỉ có thể gờ hai tay đầu hàng, khi tôi nhìn vào mắt cậu tôi biết, lòng tôi đã vì cậu mà rung động.

Điều Mỹ Nhân bình tĩnh nhìn Thư Mạch, từ từ mô tả đường nét của cậu.

Dáng dấp chàng trai trước mặt rất đẹp, mỗi một nét đều là kiệt tác tinh xảo, cô chưa từng nhìn thấy người nào đẹp như anh. Đôi mắt hẹp dài sâu xa, cô thấy được bên trong là sự nghiêm túc, còn có đề nấn tình cảm trong sáng.

"Cậu muốn báo ân sao?" Cô dò hỏi.

Thư Mạch cười: "Nếu báo ân tôi sẽ dùng thân báo đáp."

"Tôi hiểu rồi." Cô dừng lại một chút: "Tôi đồng ý!"

Thừa nhận đi, cô đã sớm động tâm với anh!

"Hửm?"

Đôi mắt đen của Thư Mạch như sao trời, cậu khẽ nở nụ cười, gương mặt tuấn tú tựa như viên ngọc thượng đẳng.

Buổi tối, trăng sáng sao thưa.

Điều Mỹ Nhân tắm xong nằm trên giường, lấy tay che ngực, cảm thụ được nơi đó đang đập mạnh mới cảm thấy không phải đang nằm mơ.

Cô cùng Thư Mạch thực sự ở bên nhau.

Cho tới bây giờ còn chưa hưởng qua hương vị tình yêu, nếu như đối tượng là cậu thì tại sao cô lại không đồng ý chứ!

Nghĩ tới đây, trong lòng tựa như hồ lô ngâm trong mật đường, vừa thơm vừa ngọt.

Ngày thứ hai, Điều Mỹ Nhân rời giường thật sớm, cô nhìn mình trong gương cũng không khỏi sửng sốt, lúc nào mà cô lại xinh đẹp như vậy.

Tóc đen da trắng, đôi mắt đen bóng như nước hồ, lúc thì dòn dập mịn hoặc, lúc thì sáng trong tinh khiết. Mũi dọc dừa với hàm răng trắng tấp và đôi môi đỏ hồng. Mặc dù mặc đồng phục học sinh nhưng không thể nào che đi hết làn da tinh tế trắng như tuyết. Mái tóc thẳng dài giống như được bôi lớp dầu ô-liu, phản xạ ánh sáng lên màu đen bóng.

Người đẹp trong gương tươi sáng mặn mà, tâm tình Điều Mỹ Nhân rất tốt, không ai không muốn mình xinh đẹp.

Ăn điểm tâm xong Điều Mỹ Nhân cầm sữa bò đi ra ngoài. Lúc cô mở cửa đã nhìn thấy Thư Mạch vịn một cái xe đạp đứng chờ trước cửa nhà cô.

"Chào buổi sáng." Nụ cười của thiếu niên mộc mạc ấm áp như gió.

"Chào buổi sáng! Hôm nay cậu đi xe sao?" Bình thường hai người đều đi bộ, không nghĩ tới hôm nay anh đột nhiên muốn đi xe.

Thư Mạch đẩy xe đạp đi tới trước mặt cô: "Đúng vậy, mau lên xe."

Điều Mỹ Nhân ngồi sau yên xe, tay vững vàng nắm một bên nệm: "Tôi ngồi rồi!"

Sáng sớm nên người đi đường rất ít, mặt trời không hề gay gắt, trong không khí có chút gió lạnh thổi qua rất thoải mái.

Thư Mạch đạp xe rất nhanh. Không bao lâu sau, lúc đang đến gần chỗ khúc quanh, đôi mắt đen nhánh của cậu hơi trầm xuống, chột thẳng xe lại.

"Ui da..." Điều Mỹ Nhân thở ra, cả người nghiêng về phía trước, đầu đụng vào lưng Thư Mạch. Hai tay không tự chủ ôm eo cậu.

Đôi mắt Thư Mạch sáng lên, trên mặt là nụ cười lưu manh nhưng lại nghiêm túc nói: "Không sao chứ, cậu nhanh ôm tôi chặt một chút, như vậy tương đối an toàn!"

Hai tay Điều Mỹ Nhân vừa định rút về lại nghe đối phương nói vậy, đỏ mặt ôm eo Thư Mạch. Thiếu niên cúi đầu nhìn đôi tay trắng nõn ngang hông mình, khóe miệng nhếch độ cong lớn hơn.

Điều Mỹ Nhân cảm nhận được cơ thể của anh, nhiệt độ nóng bỏng tiếp xúc với lòng bàn tay, đôi tai của cô lập tức đỏ bừng, cả người không dám lộn xộn. Nhưng rất nhanh cô liền quên đi chuyện xấu hổ này...

"Sao cậu lại đi đường này vậy..."

Thư Mạch đổi hướng chạy vào con đường mòn không bằng phẳng. Diêu Mỹ Nhân ngồi phía sau, bởi vì sợ bị xóc nảy rơi xuống đất nên chỉ có thể ôm chặt Thư Mạch.

"Con đường này gần." Giọng Thư Mạch bình thản đáp.

Một lúc sau, Diêu Mỹ Nhân ý thức được bởi vì mỗi lần thắng gấp sẽ phải ôm chặt anh, cô không nhìn được khe cửa rừng.

Bại hoại!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Năm tay

Editor: Tiểu Phương

Beta: Quanh

Lúc cách trường học chỉ còn một đoạn, Diêu Mỹ Nhân không nhìn được mà néo eo Thư Mạch, nhẹ nhàng nói: "Thư Mạch, để tôi xuống đi, tôi sẽ tự đi đến trường."

Thư Mạch dừng xe lại: "Sao vậy?"

"Đưa tôi đây là được rồi, nếu bị mọi người trong trường bắt gặp sẽ ảnh hưởng không tốt."

Đột nhiên Thư Mạch hỏi cô: "Có phải cậu chán ghét tôi hay không?"

Diêu Mỹ Nhân ngẩn người, một lúc sau mới phản ứng lại, lập tức dờ khóc dờ cười: "Không phải."

"Vậy tại sao cậu không cùng tôi đi tới trường?" Thư Mạch nhíu mày, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

"Trường học cấm yêu sớm, chuyện chúng ta không thể để cho người khác biết, nếu như bị thầy giáo phát hiện sẽ rất phiền toái." Diêu Mỹ Nhân nghiêm túc giải thích.

Nghe vậy chân mày Thư Mạch giãn ra, chỉ cần không phải chê cậu là được.

"Được rồi." Quả thật bị phát hiện cũng không tốt, cậu có thể không quan tâm nhưng với con gái thì không được, cậu không thể để cô bị dính những thị phi không hay. Hơn nữa hai người ngồi chung bàn, nghĩ tới điều này đôi mắt Thư Mạch liền phát sáng.

Mười phút sau, khi Diêu Mỹ Nhân bước vào lớp đã thấy Thư Mạch yên vị ngồi vào bàn.

Cô ngồi vào chỗ, nhìn thấy trên bàn có chai sữa bò, đôi môi căng mọng cong lên nở nụ cười thật tươi. Cô không nhìn được liếc mắt nhìn Thư Mạch một cái, nam sinh kia đang chăm chú đọc quyển sách trên tay.

"Cảm ơn." Cô thấp giọng nói.

Lúc mới bắt đầu đôi chỗ, mọi người trong lớp đều rất chú ý cặp đôi ngồi cùng bàn Diêu Mỹ Nhân - Thư Mạch. Dù sao một người là hoa khôi của trường, một người thì tính tình cô độc lạnh lùng luôn đứng hạng nhất lớp, không ít nam sinh đều lo lắng Diêu Mỹ Nhân sẽ bị Thư Mạch khi dễ hoặc bắt nạt, cảm thấy oan ức thay cô.

Nhưng sau mấy buổi học, hai đương sự chung sống rất tốt, hai người cũng không nói chuyện gì với nhau, từ từ mọi người cũng không quá để ý nữa. Dù gì Diêu Mỹ Nhân chính là cô gái xinh đẹp, ai khi dễ thì nhất định là kẻ khôn khiếp.

Thư Mạch chính là kẻ khôn khiếp đó, lúc không ai chú ý ánh mắt lại làm càn liếc nhìn Diêu Mỹ Nhân, làm cho cô gái nhỏ thẹn thùng, mặt đỏ như trái táo.

Lúc này Diêu Mỹ Nhân vừa lúng túng lại xấu hổ, đồng thời lo lắng bị thầy giáo trên bục phát hiện. Cuối cùng cô không chống cự nổi tầm mắt nóng như lửa kia, trốn mắt nhìn người nọ một cái, thừa dịp lúc thầy xoay người lên bảng viết bài, lặng lẽ đưa một tờ giấy cho cậu.

Thư Mạch thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn chữ viết đẹp mắt kia, đôi mắt đen tràn đầy nét cười: Cậu đừng nhìn tôi nữa!

"Tôi không nhìn được." Cậu hạ thấp giọng trả lời. Trước kia cậu cũng chỉ có thể ngồi cách xa, khắc chế bản thân đừng nhìn cô nữa. Nhưng bây giờ với tay là có thể chạm vào cô, trong mỗi điều là hương thơm tựa như mùi sữa lại như hương hoa nhàn nhạt, làm sao cậu có thể khống chế bản thân mình?

Nhưng căn bản cậu không muốn khống chế.

Giọng nói trầm thấp truyền vào bên tai Diêu Mỹ Nhân. Đôi mắt hoa đào như được tưới nước vừa long lanh vừa sáng, không dám tin nhìn cậu, sao có thể lộ liễu như vậy?

Biểu lộ kinh ngạc của cô gái vừa đáng yêu vừa ngây ngô, hoàn toàn lấy mất lòng cậu, Thư Mạch hạ mắt cười một tiếng, không tiếp tục đùa giỡn cô nữa.

Nhìn thấy nam sinh dời tầm mắt, nhiệt độ trên mặt Diêu Mỹ Nhân mới hạ bớt mấy phần.

Trong giờ học, thừa dịp Thư Mạch rời chỗ, Vu Hiểu Tuyết hỏi qua Diêu Mỹ Nhân có cảm thụ ra sao khi ngồi chung với Thư Mạch - người đứng nhất lớp. Diêu Mỹ Nhân chỉ cười một tiếng, cũng không dám nói ra đó chính là "hành hạ ngọt ngào".

Mà cô không nghĩ tới cuộc sống sau này sẽ lĩnh hội trọn vẹn bốn chữ này.

Tiết cuối cùng của buổi chiều là tiết tự học, mặc dù thầy giáo không có ở đây nhưng trong lớp vẫn rất yên tĩnh, mọi người đều chuyên tâm làm bài tập.

Lúc này Diêu Mỹ Nhân đang nghiêm túc làm bài. Tiếng giấy sột soạt, cây bút lúc lúc linh hoạt, tư thế cầm bút tiêu chuẩn, từng chữ được viết một cách thanh tú đẹp mắt. Làm cho người ta ghen tức hơn là đôi tay như ngọc, mu bàn tay bóng loáng không tý vết, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn như tuyết vô cùng đẹp mắt, cùng với màu đen của bút viết tạo thành hai màu trắng đen hài hòa.

Tầm mắt Thư Mạch dừng ở cổ tay cô, chờ đến khi cô gái nhỏ ngừng viết, đột nhiên bắt lấy bàn tay Diêu Mỹ Nhân, đặt dưới bàn học.

"Khốn khiếp! Thực hồn khiếp! Quá là khốn khiếp!" Vạn Từ Khoa vô tình nhìn thấy, trong lòng âm thầm chửi rủa.

Đang lúc nhàm chán không có việc gì làm, cậu ta vốn định xem người từng ngồi cùng bàn với mình chung sống như thế nào với Diêu Mỹ Nhân, không nghĩ tới lại thấy cảnh Thư Mạch mạnh mẽ nắm lấy tay nhỏ bé trắng nõn của Diêu Mỹ Nhân đặt xuống dưới bàn học. "Hay lắm! Tên nhóc này, mới ngày đầu chuyển chỗ đã bắt nạt con nhà người ta rồi." Đáng tiếc tầm mắt bị hai bàn trên che mất, nếu không cậu ta thật muốn nhìn xem Thư Mạch làm sao lại bắt lấy tay Diêu Mỹ Nhân.

Bên này, sau khi Thư Mạch cầm lấy tay Diêu Mỹ Nhân liền không buông ra, bàn tay to lớn cùng bàn tay trắng nõn đan xen nhau. Cậu nắm có chút chặt, cảm nhận được xúc cảm trong lòng bàn tay, tay Diêu Mỹ Nhân nhỏ bé như bông vải, thật không tưởng được lại mềm và êm như vậy, khác hẳn bàn tay cứng rắn sần sùi của con trai.

Thư Mạch cảm thấy trời sinh ra đôi tay nhỏ bé chính là để yêu thương, nắm trong lòng bàn tay thật thích.

Diêu Mỹ Nhân cảm giác mình sắp điên rồi, cô không nghĩ tới Thư Mạch lại to gan như vậy.

"Buông tay ra!" Cô quay đầu đi, mím mím môi, nhỏ giọng nói. Diêu Mỹ Nhân không dám giẫy dụa sợ làm cho những người khác chú ý.

"Tôi nhìn rất lâu rồi, cậu để cho tôi nắm một chút đi!" Đôi mắt đen láy của Thư Mạch thêm mấy phần oan ức: "Không thể sao?"

Trong lòng Diêu Mỹ Nhân run rẩy, lông mi dài khép hờ che đi đôi mắt đen trong suốt, giọng nói thẹn thùng: "Cậu...Cậu không thể như vậy, chúng ta phải chăm chỉ học tập." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ ửng, đề thấp giọng nói: "Thư Mạch, cậu người lớn chút đi có được không?"

Thư Mạch nghe xong cố gắng mím chặt môi, thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Sao cô lại đáng yêu như vậy nha!

Ngay lúc này thật muốn hôn cô một cái!

"Mỹ Nhân, cho mình mượn vở tiếng Anh của cậu được không?"

Lúc trước Vu Hiểu Tuyết ngồi trước mặt Diêu Mỹ Nhân, sau đó chỗ lại thành ngồi trước mặt Thư Mạch. Lúc này cô ấy đột nhiên quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi. Nhưng cô ấy chỉ dám chuyển hướng nhìn về Diêu Mỹ Nhân, không dám nhìn sang Thư Mạch, cô luôn cảm thấy người hạng nhất này quá mức lạnh lùng, làm cho người khác cảm thấy áp lực.

"Hả?" Diêu Mỹ Nhân không kịp đề phòng, vốn là trong lòng hết sức khẩn trương bị làm cho hoảng sợ: "Vở tiếng Anh hả?...Được..được chứ!" Nói xong cô muốn đưa tay lấy quyển vở trong ngăn bàn, lại nhớ tới tay còn đang bị Thư Mạch nắm!

Đối mặt với tầm mắt của Vu Hiểu Tuyết, da đầu Diêu Mỹ Nhân tê dại không biết làm sao, đành phải nhéo ngón tay Thư Mạch, ý muốn cậu buông ra.

Nhưng bàn tay của đối phương vẫn không nhúc nhích.

Cô cầu nhẹ cậu một cái nhưng ngược lại cậu càng nắm chặt hơn. Điều Mỹ Nhân khó hiểu, cô len lén liếc nhìn cậu.

Giờ phút này cái người da mặt dày kia đang lút nắm tay nhỏ bé của cô, một tay kia nghiêm túc lật trang sách trên bàn.

Dường như biết cô gái nhìn lên mình, Thư Mạch nhẹ nhàng vuốt mấy cái trên làn da mịn màng của cô. Bị đốt ngón tay chai sần của cậu miết trên da thịt, thân thể Điều Mỹ Nhân khẽ run, tựa như trên da có một con kiến nhỏ đang bò.

"Mỹ Nhân, sao mặt cậu đỏ vậy?" Vu Hiểu Tuyết chờ Điều Mỹ Nhân lấy vờ cho mình, không nghĩ tới lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Điều Mỹ Nhân dần dần đỏ ửng. "Cậu bị sốt sao?", nói xong liền muốn nhích lại gần, đưa tay lên sờ trán cô.

"Hả?" Điều Mỹ Nhân nhìn thấy Vu Hiểu Tuyết nghiêng người muốn lại gần, sợ cô ấy thấy mình cùng Thư Mạch đang nắm tay nhau, cô đưa tay đỡ trán giải thích: "Không có, chẳng qua mình chỉ...cảm thấy hơi nóng, ừ...chính là như vậy." Cô mỉm cười với Vu Hiểu Tuyết, tỏ ý mình không sao.

"À, không bị gì thì tốt." Vu Hiểu Tuyết nói.

Điều Mỹ Nhân kinh sợ, lúc sau mới cảm thấy Thư Mạch đã buông lỏng tay mình, cô vội vàng lấy quyển vở tiếng Anh từ trong ngăn kéo ra đưa cho Vu Hiểu Tuyết.

Sau khi Vu Hiểu Tuyết cầm quyển vở, xoay người lên tiếp tục học bài, Điều Mỹ Nhân tròn mắt nhìn Thư Mạch, không nói hai lời, từ trong ngăn bàn lấy ra một xấp bài thi, chồng thật cao ở giữa bàn, chỉ cần cúi đầu xuống sẽ không thấy được mặt đối phương.

Nhìn ranh giới bản thân mình dựng lên, cô cảm thấy rất hài lòng, cầm bút lên tiếp tục chuyên tâm làm bài.

Mà một bên Thư Mạch biết cô gái nhỏ đang tức giận.

Nhìn đồng sách và bài thi chất thành tường cao, cổ họng chột khô khan, giọng nói khàn khàn: "Cắt hết sách đi có được không?"

Điều Mỹ Nhân vẫn tiếp tục làm bài.

Giọng chàng trai lại thấp thêm mấy phần: "Tôi không thấy được cậu."

Khóe miệng Điều Mỹ Nhân khẽ nhếch, đây là hiệu quả tôi muốn nha!

Mí mắt Thư Mạch rũ xuống, che đi đôi mắt đen thâm trầm, chột thấp giọng truyền vào tai Điều Mỹ Nhân: "Cậu đừng khi dễ tôi như vậy nha...." Giọng nói vô cùng oan ức cùng với gương mặt tuấn tú được che dưới mái tóc, tạo nên hai sắc thái tương phản.

Bút trong tay Điều Mỹ Nhân ngừng lại một lát, bàn tay vẫn còn lưu lại chút cảm giác nóng bỏng tê dại khi bị vuốt ve, không nhận được cảm xúc, rốt cuộc là ai khi dễ ai nha!

Sau khi đổi chỗ, Phương Mộ Dung rất hài lòng với vị trí ngồi phía sau Lục Hạo Niên.

Trước kia khi còn ở thành phố S, cô muốn tìm cơ hội đến gần cậu ta cũng tương đối khó khăn, không nghĩ tới khi đến thành phố G, trời cao thương xót cho cô một cơ hội tiếp xúc cùng Lục Hạo Niên. Cô phát hiện chuyển trường tới Nhất Trung là đúng, mọi thứ đều rất thuận lợi, duy nhất làm cho cô không vừa ý chính là cô em họ càng ngày càng trở nên xinh đẹp.

Khuôn mặt mọng vẻ đẹp mỹ lệ kia khiến người ta ngấm mồi không dời mắt, thật chướng mắt!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chảy máu mũi

Editor: Tiểu Phương

Beta: Quanh

Lúc tan học, Thư Mạch sợ cô gái nhỏ chưa hết tức giận, không dám đi vào con đường tắt gặp ghềnh kia nữa. Mà Điều Mỹ Nhân ngồi ở phía sau, cô

nắm lấy yên xe đạp phòng ngã bị té.

Thư Mạch liếm liếm môi mỏng đề nghị: “Cậu nên ôm eo tôi, như vậy sẽ an toàn hơn!”

Làm sao Diêu Mỹ Nhân lại không biết cậu có ý xấu, đôi mắt hoa đào nở nụ cười, không chút lưu tình: “Cậu đạp xe nghiêm túc thì sẽ không có vấn đề.”

Thư Mạch mỉm môi, đôi mắt đen như mực có chút mất mát, rất nhớ cảm giác buổi sáng được cô gái nhỏ ôm chặt eo...

Khi về đến nhà, Diêu Mỹ Nhân thấy Diêu Thiên Nhai cùng Tô Tú Phương đang ngồi trên ghế sa lông ở phòng khách.

Cô để túi sách xuống, bước tới hỏi: “Ba mẹ có chuyện gì vui thế?”

Trên khuôn mặt Diêu Thiên Nhai không còn ưu sầu như mấy ngày trước nữa, giọng nói vui mừng: “Chú Giang Nam đã chọn được địa điểm tốt cho công ty, chính là con đường Phù Hoa bên kia.” Ông thế chấp căn nhà cho ngân hàng để mượn tiền, tuy trong lòng rất bất an, nhưng nghĩ muốn thành công nhất định phải bỏ ra mới thu lại được. Sau đó tâm tình liền thoải mái, không còn lo âu nữa, trở lại bình thường như trước.

Diêu Mỹ Nhân biết chuyện Diêu Thiên Nhai thế chấp nhà cũng không phản đối. Chuyện Thư Mạch cho cô mượn tiền, mặc dù lúc ấy không đồng ý nhưng cô cũng không nhắc tới với người trong nhà: “Vây thật tốt quá.”

Diêu Mỹ Nhân biết bây giờ đường Phù Hoa còn chưa hoàn toàn phát triển, nhưng về sau con đường đó sẽ trở thành khu trung tâm buôn bán phồn hoa nhất thành phố G, vị trí công ty đặt ở đó rất tốt, ánh mắt chú Giang Nam thật chuẩn xác.

Mọi chuyện tiến triển thuận lợi nên tâm trạng mọi người thoải mái, trong lúc nhất thời phòng khách tràn đầy tiếng cười.

Tô Tú Phương nhìn mặt mày xinh đẹp vui vẻ của con gái, làn da còn trắng hơn cả lông trắng trứng vừa mới bỏ vỏ, môi răng trắng bóng, đôi mắt đen nhánh xinh đẹp, mặc dù trên người chỉ là bộ đồng phục học sinh bình thường nhưng không che lấp được nét xinh đẹp của cô. Nhất thời Tô Tú Phương nhìn mê man, từ khi nào con gái bà lại trở nên đẹp mắt như vậy.

Vừa tự hào lại xúc động, con gái trưởng thành trở nên xinh đẹp như viên ngọc.

“Mỹ Mỹ, cuối tuần này mẹ dẫn con đi mua quần áo có được không?” Trước kia con gái rất ít khi diện đồ, tất cả quần áo đều to rộng béo mập. Bây giờ cô gầy đi, quần áo trước kia đều mặc không vừa nữa. Hơn nữa Tô Tú Phương cảm thấy con gái thì nên ăn mặc thật xinh đẹp.

Diêu Mỹ Nhân không nghĩ tới mẹ sẽ đề nghị như vậy, nhưng nghĩ tới bây giờ quả thật quần áo đều không vừa người liền gật đầu: “Được ạ!”

Buổi tối tắm xong, Diêu Mỹ Nhân ngồi bên cửa sổ sấy tóc.

Do di truyền từ mẹ, tóc của cô rất nhiều, vừa đen vừa dày, thời gian sấy khô tóc cũng lâu gấp đôi người bình thường. Đầu ngón tay trắng như bạch ngọc luồn vào giữa mái tóc, nhẹ nhàng vén từng lọn. Kể từ khi cô bắt đầu uống sữa, mái tóc không còn rối tung lên nữa.

Ban đêm rất yên lặng, bên tai cô là tiếng gió xào xạc, điều đó không ảnh hưởng gì đến việc Diêu Mỹ Nhân đang thù người ra, cô đang suy nghĩ đến người hàng xóm sát vách.

Lúc này bên ngoài sân thượng có bóng đen chợt vụt qua.

Diêu Mỹ Nhân xuyên qua cửa kính bên ngoài lại không thấy gì. Lúc cô cho là gặp ảo giác, lại có bóng đen lóe lên.

“Đây là...” Cô đẩy cửa kính ra, đi ra ban công nhỏ bên ngoài, phát hiện có hai viên giấy trên mặt đất.

Cô nhặt lên, mở một cái ra, khi nhìn thấy mấy chữ trong giấy, đôi môi đỏ mọng nhếch lên thành một độ cong đẹp mắt.

Tờ giấy thứ nhất ghi: “Không vui sao?”

Diêu Mỹ Nhân tiếp tục mở ra viên giấy còn lại: “Tôi muốn gặp cậu.”

Sự thăng thần của cậu làm cho mặt cô đỏ lên.

“Ra đây!” Cô nhỏ giọng hô. Lúc ngẩng đầu lên, quả nhiên nơi ban công đối diện xuất hiện một bóng người cao gầy.

Diêu Mỹ Nhân vui mừng, do ánh trăng mờ ảo cùng bóng đêm dày đặc nên không thấy rõ được gò má ửng đỏ của cô: “Làm sao cậu còn chưa ngủ?” Giọng nói của cô rất thấp, bởi vì cách một tầng ở phía dưới chính là phòng ba mẹ.

Thư Mạch mới tắm xong, mái tóc ướt xốc xếch làm lộ ra khuôn mặt tinh tế thanh tú, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, giống như một cái vòng xoáy, bất cứ lúc nào cũng có thể cuốn người vào trong. Cậu lẳng lặng đứng ở cửa sổ, khóe mắt hơi nheo lại, lỗ tai đỏ ửng, đường cong của đôi môi mỏng vô cùng

đẹp mắt vênh lên, sau đó nhẹ nhàng nói: “Có một chút nhớ cậu.”

Dường như sợ cô gái không hiểu, cậu lại nói: “Thực ra không phải một chút, mà là nhớ rất nhiều.” Ngồi ở trong phòng, lòng cậu không tự chủ được mà bay qua căn nhà sát vách.

Người khác yêu cảm giác như thế nào cậu không biết, nhưng sau khi cậu gặp phải Điều Mỹ Nhân, cậu ý thức được, thích một người thì lúc nào cũng muốn thấy người đó, lúc không thấy được, trong lòng như có một cái lông chim khẽ vuốt qua, vô cùng nhột lại khó nhịn, muốn ngăn nhưng lại không ngăn được.

Lời tỏ tình quá mức thân mật, trong phút chốc làm cho lòng Điều Mỹ Nhân đập loạn, nhiệt độ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn mới vừa giảm xuống lại đỏ bừng lên, đôi mắt đen như nước, như ngôi sao trên bầu trời trong suốt sáng chói, đôi môi cũng không tự chủ được hơi nhếch lên.

Làm sao bây giờ? Cậu như vậy làm cho cô cực kỳ hạnh phúc!

Điều Mỹ Nhân bước lên trước, sân thượng nhỏ cách cửa sổ nhà Thư Mạch một cái ngõ hẻm, cách cả thước, đưa tay cũng không thể chạm nhau.

Đến gần cô mới nhìn thấy gương mặt chàng trai không ngừng có vài giọt nước nhỏ xuống, theo đường cong hoàn mỹ của gò má, lướt qua cằm cổ nhỏ lên xương quai xanh, quả là quá mức hấp dẫn!

Đôi mắt Điều Mỹ Nhân không dám nhìn thẳng chàng trai, cô cảm thấy gò má mình nóng lên như muốn bốc khói.

Ngón tay giấu phía sau đan xen nhau, cô nhỏ giọng nói: “Bây giờ tôi đã thấy cậu rồi, mau đi sấy cho khô tóc đi.”

Trong đêm tối, giọng nói cô gái yêu kiều dịu dàng động lòng người.

“Tại sao cậu không nhìn tôi?”

Đôi mắt Điều Mỹ Nhân đảo loạn, những ngón chân nhỏ ẩn trong đôi dép lê mềm mại ngưng ngừng vênh lên lúc nào không biết.

“Cậu nhìn tôi một chút đi!”

Cậu thích thấy bóng hình của bản thân trong đôi mắt đen lưu ly xinh đẹp.

“Cậu không nhìn tôi thì tôi sẽ không vào.”

“Có phải cậu không thích nhìn tôi?”

“Không phải!”

Chính là quá thích! Môi Điều Mỹ Nhân nhếch lên.

“Cậu không có nhìn tôi.” Thư Mạch cau mày, môi mỏng mím chặt có chút không vui, hơi vênh lên liền hạ xuống.

Điều Mỹ Nhân không nhịn được cười, thật là dễ thương!

Đôi mắt vừa đen vừa sáng thẳng tắp nhìn về phía chàng trai đối diện, nhìn vào ánh mắt đen thâm thúy của cậu, đôi mắt kia nóng bỏng kinh người như muốn đốt cháy cô.

Hai người lẳng lặng đối mặt hồi lâu.

Đột nhiên Thư Mạch xoay người bỏ đi.

Điều Mỹ Nhân hơi kinh ngạc, nhìn bóng người chàng trai, mờ mịt không hiểu.

Lúc xoay người rồi đi, hai ngón tay Thư Mạch nắm thật chặt lỗ mũi, máu đỏ tươi từ từ chảy xuống, cậu thầm nghĩ: “Thật không có tiền đồ!”

Hôm nay là thứ Tư, tiết thứ ba buổi chiều là giờ học thể dục, đây là tiết học Điều Mỹ Nhân ghét nhất. Từ nhỏ đến lớn cô là người thiếu tẻ bảo vận động, các loại vận động cũng không giỏi, cho nên đối với tiết thể dục thật không có hứng thú chút nào.

Mặc dù Điều Mỹ Nhân không cảm thấy hứng thú thì cô vẫn phải học. Đối với học sinh trung học cấp hai mà nói, bình thường chương trình học cùng môn học quá nặng, rất dễ nản học sinh, cho nên thời gian rèn luyện thân thể hiếm có này thầy rất nghiêm khắc yêu cầu mọi người có mặt.

Điều Mỹ Nhân nằm sấp trên bàn, nhìn mặt trời nóng bức ở bên ngoài, thật không muốn vận động!

“Mỹ Nhân, đi nào, còn mấy phút nữa chuông vào tiết sẽ vang lên đấy!”

Vu Hiểu Tuyết cột tóc xong xoay người lại kéo tay Điều Mỹ Nhân. Hôm nay Thư Mịch không có ở đây nên cô ấy mới dám quay xuống, nếu Thư Mịch ở đây, cô ấy quay người xuống nói chuyện với Điều Mỹ Nhân, sẽ cảm nhận được khí lạnh phát ra từ trên người của Thư Mịch, đến nỗi cô ấy không dám nói chuyện lớn tiếng.

Một tay Điều Mỹ Nhân bị Vu Hiểu Tuyết kéo, một tay vẫn đang gói đầu nằm, cô chớp chớp đôi mắt đen láy, giọng nói vô cùng yếu ớt: “Có thể không học tiết này không?”

Bình thường Điều Mỹ Nhân đều tích cực học tập, lưng luôn luôn thẳng so với người khác, đích thực là học sinh ngoan ngoãn, lần đầu tiên thấy cô nũng nịu không chịu đi học làm cho Vu Hiểu Tuyết ngây ngốc.

Vu Hiểu Tuyết nhìn nhún nhún khuôn mặt nhỏ nhắn so với tuyết còn trắng hơn, sợ với ngọc còn bóng hơn của đối phương: “Cậu yên tâm, mình nghe những nữ sinh khác nói, tiết thể dục này được dùng để tiến hành cuộc đấu bóng rổ của lớp chúng ta với lớp bên, chờ một lát chúng ta tập bài khởi động xong thì chỉ cần ngồi xem thi đấu thôi!”

“Thật không?” Mắt Điều Mỹ Nhân sáng lên, cô không quan tâm trận bóng rổ này, cô chỉ quan tâm đến việc không cần chạy bộ thôi.

Trong phút chốc cô khôi phục sức sống: “Vây đi thôi.”

Thật sự là rất ghét tiết thể dục nha! Sau lưng cô, Vu Hiểu Tuyết dờ khóc dờ cười.

Ánh nắng trong sân tập giống như một cái lò lửa lớn, ngay cả Điều Mỹ Nhân là người không sợ nóng mà da cũng cháy không ít mồ hôi, những người khác càng không dễ chịu, rất nhiều nữ sinh lấy một tờ lại một tờ giấy ướt để lau, không ít vụn giấy màu trắng dính trên da nhìn rất nhếch nhác. Nhưng những điều này đều không ảnh hưởng việc các cô nhiệt tình xem trận đấu bóng rổ.

“Lục Hạo Niên!”

“Lục Hạo Niên!”

“A, a, thật là đẹp trai nha...”

Người còn chưa ra sân, tiếng hoan hô của các nữ sinh đã vang lên hết lần này tới lần khác trong sân tập.

“Đến đây nào, Mỹ Nhân, chúng ta ngồi ở đây đi!” Vu Hiểu Tuyết nhanh chóng kéo Điều Mỹ Nhân giành ngồi ở hàng thứ nhất, tầm nhìn tốt còn có lá cây che mát.

Điều Mỹ Nhân không hứng thú lắm với trận đấu bóng rổ, buổi trưa ở vườn bách thảo bị Thư Mịch quán lấy nên không ngủ trưa, bây giờ cô muốn trở về phòng học ngủ bù, nhưng thấy Vu Hiểu Tuyết rất hăng hái, cô không thể làm gì khác hơn là bỏ qua.

Không lâu sau, tiếng kêu của nữ sinh càng dâng cao.

Điều Mỹ Nhân nhìn qua vừa lúc thấy Lục Hạo Niên ra sân.

Lúc này, tầm mắt nữ sinh toàn trường đều khóa chặt Lục Hạo Niên, cậu ấy mặc bộ đồ thể thao màu trắng, quần ngắn lộ ra đôi chân thon dài có lực. Mà cậu ta đang sải chân, từng bước từng bước lên sân.

“Thật là đẹp trai, làm thế nào bây giờ, còn chưa bắt đầu mà mình đã cảm thấy bạn học Lục Hạo Niên quá đẹp trai, không biết trời trăng gì nữa rồi!” Vu Hiểu Tuyết kích động nắm chặt tay Điều Mỹ Nhân.

Bóng người nam sinh cao ngất trong đội ngũ, lông mày đen dày anh tuấn, sống mũi cao ráo, đôi mắt mang nụ cười dịu dàng nhưng trên người lại có chút lười biếng, hấp dẫn biết bao nữ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lục Hạo Niên

Editor: Tiểu Phương

Beta: Quanh

Mặt trời vô cùng chói chang nhưng không làm giảm độ tập trung của mọi người vào bóng người cao ngất ở giữa sân.

“Bắt đầu rồi!” Có nữ sinh hô to.

“Lục Hạo Niên cố lên, Lục Hạo Niên cố lên...”

“A a a, thật là đẹp trai mà!”

Ánh mắt của tất cả nữ sinh đều hướng về Lục Hạo Niên đang dẫn đầu, cao giọng cổ vũ cho cậu, ngay cả nữ sinh lớp bên cũng không kìm lòng được, gia nhập tung hô theo phe cánh bên này.

Vu Hiểu Tuyết ngồi bên cạnh Diêu Mỹ Nhân cũng giống các nữ sinh khác cao giọng la hét, thanh âm như muốn phá hỏng tai cô. Diêu Mỹ Nhân xoa xoa lỗ tai, cảm giác bị hét thật là đau mà.

“A a a, Lục Hạo Niên ném vào rổ ở khu vực ba điểm” Các nữ sinh đều trở nên điên cuồng.

Diêu Mỹ Nhân nhìn qua chỉ thấy Lục Hạo Niên vừa mới ném vào rổ, cánh tay giơ trên không trung bèn chắc có lực, đường cong bắp thịt nhô lên, toàn thân tràn đầy sức sống khiến người ta không thể rời mắt.

Mặc dù cô không hiểu bóng rổ, nhưng nhìn Lục Hạo Niên cùng không khí trận đấu thì phần thắng chắc chắn thuộc về cậu ta.

Buổi chiều vô cùng náo nhiệt, trận đấu diễn ra không bao lâu các cầu thủ đã mồ hôi đầm đìa, Lục Hạo Niên cũng không ngoại lệ. Mồ hôi lấm tấm trên đầu chân mảy anh tuấn, chảy dọc theo gò má tuấn tú, thấm qua yếm hầu, cuối cùng chảy xuống nơi cổ áo.

Hình ảnh mê người khiến cho các nữ sinh hò hét điên cuồng.

Vu Hiểu Tuyết sợ hãi kêu: “Quá hấp dẫn mà!”. Cô ấy kích động chia sẻ cùng Diêu Mỹ Nhân: “Trước kia đều nói đàn ông hấp dẫn nhất là lúc nghiêm túc làm việc, theo như mình thấy đàn ông chảy mồ hôi là lúc hấp dẫn nhất.” Gương mặt đáng yêu của cô ấy không biết là do nắng chiếu hay là kích động mà đỏ bừng, chăm chú nhìn bóng người trên sân tập.

Diêu Mỹ Nhân cười cười lắc đầu, không biết đối phương nghĩ đầu ra ý tưởng kỳ quái như vậy.

“A, Lục Hạo Niên lại ném vào rổ ở khu vực ba điểm, thật là lợi hại...”

Trong sân, Lục Hạo Niên đưa tay, độ cao cú ném vô cùng chuẩn xác, bóng ung dung bay vào rổ. Mặt mũi cậu trong trẻo lại lạnh lùng, tựa như không nhìn thấy tất cả mọi người trên đài nhảy cẫng lên hoan hô vì mình. Ngay lúc cậu xoay người chạy đến dưới rổ của đối phương, đôi mắt đen lơ đãng lướt qua bóng người yên lặng ngồi phía trên hàng thứ nhất, thần sắc của cô vô cùng bình tĩnh.

Môi Lục Hạo Niên nhẹ cong, đôi mắt lạnh nhạt nhưng sâu bên trong lại có chút đùa cợt. Trong phút chốc cậu liền dời tầm mắt, ung dung nhảy lên úp bóng vào rổ đối phương, làm cho bầu không khí như muốn nổ tung.

Không bao lâu, đối phương bắt đầu đi ra sân tạm ngừng, Lục Hạo Niên này quá mạnh, bọn họ cần giải lao giữa hiệp để thương lượng chiến thuật...

“Mỹ Mỹ, cậu nhìn kia!” Vu Hiểu Tuyết chỉ Lục Hạo Niên cách đó không xa, miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, hâm mộ nói: “Hay là chúng ta cũng đi qua đưa nước, nhân cơ hội vậy xem Lục Hạo Niên đi!”

Diêu Mỹ Nhân nhìn sang hướng Vu Hiểu Tuyết chỉ, lúc này thấy Phương Mộng Nhân dẫn đầu một đám nữ sinh đang cầm chai nước trong tay vây xung quanh Lục Hạo Niên, vô cùng náo nhiệt.

“Ngán vạn lần không nên, chúng ta cũng không cần tham gia náo nhiệt đâu!” Diêu Mỹ Nhân vội vàng kéo người.

“Đi đi, đi đi, nhiều nữ sinh vây tới, thêm hai chúng ta cũng không tính là nhiều nha!”

Vu Hiểu Tuyết chấp hai tay, chu mỏ nũng nịu. Bình thường ở trong lớp nhìn Lục Hạo Niên hòa nhã dễ gần, nhưng muốn tiếp xúc rất khó khăn. Bây giờ có cơ hội hiếm có để đến gần cậu, cũng không thể tùy tiện bỏ qua nha!

Diêu Mỹ Nhân nhún mày khó xử.

Còn không chờ Diêu Mỹ Nhân đồng ý, Vu Hiểu Tuyết đã hưng phấn kéo cổ tay cô tiến về phía đám người: “Đi mà, chẳng qua chúng ta là đi nhìn sân tiện đưa nước một chút thôi mà!”

“Trời ơi, cậu đi thật hả?” Diêu Mỹ Nhân bị kéo tay, thấp giọng sợ hãi kêu.

Bên này Lục Hạo Niên đứng ở dưới bóng cây, cây ấy nhận lấy một chai nước, hướng về phía đám nữ sinh cười: “Cảm ơn!”

Phương Mộng Nhân đứng giữa đám nữ sinh, dáng người xinh đẹp mỹ lệ làm cho người ta không khỏi nhìn kỹ thêm vài lần. Đồng phục học sinh trên người vốn dĩ đã được sửa đổi không ít, lộ rõ eo thon, ống quần đồng phục rộng thùng thình được bó gọn ống chân, nhìn rất hợp thời. Rõ ràng là đồng phục học sinh thông thường lại làm cho người ta cảm thấy mới lạ.

Cô ta nhìn Lục Hạo Niên nhận nước trên tay mình, ngửa đầu uống mấy hớp lớn, trong lòng ngăn không được vui mừng, môi hồng khẽ trả lời: “Không cần khách khí!”

Dưới ánh mặt trời, son môi màu hồng trên môi cô ta càng sáng bóng như nước làm cho lòng người mê đắm.

“Bạn học Lục, vì cậu mà mình sẽ cố gắng.” Một nữ sinh lên tiếng.

“Mình cũng vậy...”

...

Diêu Mỹ Nhân bị Vu Hiểu Tuyết kéo vào trong đám người, cô giương mắt nhìn xung quanh, không thể không thừa nhận Lục Hạo Niên rất được nữ sinh hoan nghênh.

“Cảm ơn các cậu đã cố vũ.” Khóe miệng Lục Hạo Niên khẽ nhếch, gò má tuấn dật trở nên dịu dàng, đôi mắt đen láy nhìn về đám nữ sinh, lúc tầm mắt chạm vào đôi mắt hoa đào đen nhánh trong suốt hơi dừng lại nhưng cũng lướt qua rất nhanh.

Cậu gật đầu tỏ ý: “Mình cũng nên ra sân rồi!”

Rất nhanh, trên đài lại vang lên tiếng hoan hô.

Nửa hiệp sau, khí thế Lục Hạo Niên tràn ngập cả trận đấu, slam dunk [1], khu vực ba điểm, mỗi một lần tiến công không ai có thể đỡ được.

[1] slam dunk: thuật ngữ chuyên dụng của bóng rổ, còn được hiểu là kỹ thuật úp rổ.

Bốn phía đều là tiếng cảm thán của các nữ sinh: “Thật là đẹp trai mà...”

Cuối cùng lớp Một giành thắng lợi, kết quả cũng không bất ngờ chút nào.

Cả lớp hoan hô, Lục Hạo Niên chỉ lẳng lặng đứng ở đó, tóc ướt đầm nhưng đầy mị lực, trong đôi mắt đen láy, bình tĩnh tựa như thắng lợi trong mắt cậu không là gì.

Sau khi kết thúc trận đấu, mọi người trở lại lớp học, tiếng thảo luận nổi lên bốn phía.

“Mọi người im lặng một chút.”

Lúc này, Khương Kiệt đứng lên bục giảng: “Mời mọi người im lặng, mình có tin tức cần tuyên bố.”

Mọi người yên tĩnh lại, nhao nhao trở lại chỗ ngồi.

Khương Kiệt chờ mọi người ngồi yên, bắt đầu lên tiếng: “Mình mới được cô giáo thông báo, tháng sau sẽ cử hành trước thời hạn năm mươi năm giáo khánh [2]. Lần giáo khánh này, lãnh đạo trường chúng ta rất coi trọng, không chỉ mời đài truyền hình tới quay mà còn có một ít lãnh đạo thành phố sẽ đến.”

[2]: ngày thành lập trường

Lớp trưởng còn chưa nói xong mọi người đã thấp giọng bàn tán, giáo khánh long trọng như vậy đối với mọi người chính là cơ hội tốt để thể hiện. Không chỉ có thể lộ mặt trước toàn trường mà còn có thể lên tivi, những điều này đều rất đáng để tự hào.

“Khụ khụ, xin hãy nghe mình nói hết!”

Khương Kiệt ra dấu tay ý bảo dừng lại: “Trường học yêu cầu mỗi một lớp sẽ có một tiết mục, ai tự nguyện tham gia thì đến chỗ Lớp phó văn thể mỹ ghi danh, chúng ta sẽ lựa chọn tiết mục hay nhất lớp sau đó sẽ trình diễn trước toàn trường. Ngoài ra, trường học còn muốn chọn ra một bạn nam và một bạn nữ dẫn chương trình, yêu cầu giọng nói dễ nghe hoặc làm tốt ở lĩnh vực này đều có thể tham gia!”

“Mỹ Nhân à, cậu có nghe không?” Vu Hiểu Tuyết kích động quay đầu qua: “Biểu diễn tiết mục sẽ được lên tivi nha!”

Diêu Mỹ Nhân bị phoi nằng nên khuôn mặt hơi ửng đỏ, môi mọng vênh lên, mắt long lanh răng trắng bóng, bộ dáng xinh đẹp cực điểm. Cô gật đầu cười nói: “Đúng vậy, cậu muốn ghi danh sao?”

Vu Hiểu Tuyết nuốt nước miếng trợn mắt: “Mình...Làm sao có thể, người ta cũng không có tài nghệ gì. Mình không thể nhưng cậu thì có thể nha!”

“Mình cũng không thể.” Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, cô cũng không có bất kỳ tài nghệ nào.

“Sao lại không, cậu có thể báo danh làm người dẫn chương trình nha, giọng nói cậu dễ nghe, nhan sắc càng không thể chê, đến lúc đó vừa bước lên sân khấu, khẳng định ở dưới sẽ điên cuồng.”

Bây giờ Diêu Mỹ Nhân trở nên xinh đẹp như vậy, thường xuyên có không ít nam sinh lớp khác cố tình chạy qua ngắm cô, hoặc là nhờ bọn họ gửi thư tình. Nhưng mà không biết nguyên nhân gì mà Diêu Mỹ Nhân chỉ chú tâm học tập, cô hoàn toàn không thích yêu đương.

“Đừng đem mình ra đùa giỡn, mình không dẫn chương trình được, đến lúc đó chúng ta ở dưới xem biểu diễn cũng không tệ.”

Diêu Mỹ Nhân biết mình không thích hợp đứng trên sân khấu, mà chỉ có thể lẳng lặng đứng ở dưới, hơn nữa cô không biết dẫn chương trình cho nên cũng không nghe theo lời của Vu Hiểu Tuyết.

“Cậu không ứng cử làm người dẫn chương trình thì thật là đáng tiếc mà!” Vu Hiểu Tuyết than thở.

Phải biết giọng nói của Diêu Mỹ Nhân thật rất êm tai, bình thường lúc trò chuyện vừa êm ái vừa mềm mại. Khi đọc sách, giọng đọc cũng vô cùng dễ nghe, lay động lòng người, từ ngữ rõ ràng hình ảnh sống động.

Đôi mắt đen của Diêu Mỹ Nhân mang nụ cười nhàn nhạt, lúc đầu không nói thêm nữa.

Sau khi tan học, có không ít người chạy đến chỗ Lớp phó văn thể mỹ đăng ký, trong đó bao gồm Phương Mộ Dung. Mặc dù cô ta giỏi nhảy múa, nhưng lần này cô ta lại muốn làm người dẫn chương trình, chỉ có như vậy mới có cơ hội xuất hiện trước máy quay nhiều nhất.

Huống hồ cô ta cảm thấy không ai thích hợp làm người dẫn chương trình hơn cô ta.

Diêu Mỹ Nhân nhìn bên chỗ báo danh một cái liền dời ngay tầm mắt, cảm chổi bắt đầu quét lớp, hôm nay là ngày cô trực.

“Mỹ...Mỹ Nhân.” Một nam sinh thanh tú cảm chổi đi tới, trên khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng. Cậu ta ngượng ngùng nhìn cô, giọng nói có chút nhỏ: “Minh giúp cậu quét bên này nhé!”

“Hà?” Diêu Mỹ Nhân ngẩn người, hình như nam sinh trước mặt ngồi ở tổ một, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nói chuyện với cậu ta. Đôi mắt tròn to trong suốt nhìn cậu ta: “Không cần đâu, mình có thể tự làm.”

Nam sinh thanh tú kia chính là Tống Tử Kiều, vô tình chạm phải cặp mắt xinh đẹp của Diêu Mỹ Nhân, gương mặt đỏ ửng, miệng bắt đầu cà lăm “Cái đó, còn...Hay là mình quét cùng cậu nha, hai người...cùng nhau sẽ nhanh hơn nhiều đó!” Ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Diêu Mỹ Nhân, cũng không chờ đối phương đáp lại đã tự cảm chổi lên bắt đầu quét dọn.

Diêu Mỹ Nhân không thể làm gì khác hơn là trả lời: “Vây cảm ơn cậu!”

Tống Tử Kiều kích động: “Không có gì.”

Chỗ của tổ ba và tổ bốn đều do Diêu Mỹ Nhân phụ trách, vốn là nhiệm vụ cũng không nặng, hai người cùng làm không bao lâu liền sạch sẽ.

Diêu Mỹ Nhân xách túi: “Bạn Tống Tử Kiều, cảm ơn cậu, mình đi đây, gặp lại sau nhé!”

Tống Tử Kiều thấy Diêu Mỹ Nhân rời đi, một tay cầm cặp đuổi theo: “Mỹ Nhân, cậu...Chờ mình một chút.”

Cậu ta đi bên cạnh Diêu Mỹ Nhân, nhìn da Diêu Mỹ Nhân trắng như tuyết, còn có đôi môi mọng nước, lập tức trở nên khản trương, kìm nén hồi lâu liền hỏi nhỏ: “Nhà cậu ở đâu? Minh có thể....Có thể đưa cậu về không?”

Diêu Mỹ Nhân không nghĩ tới cậu ta sẽ đi theo, lại còn muốn đưa mình về nhà, cô suy nghĩ hồi lâu, đang muốn trả lời lại bị một giọng nói trầm thấp cắt ngang:

“Cậu ấy đi cùng với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không buông tay

Editor: Tiểu Phương

B

eta: Quanh

“Thư Mạch!” Đôi mắt đào hoa của Diêu Mỹ Nhân chợt sáng lên.

“Thư Mạch?” Tống Tử Kiều nghe giọng nói liền quay đầu lại, thấy Thư Mạch đang đẩy xe đạp từ từ đi tới.

“Đến rồi đây!”

Thái độ Thư Mạch bình thản, đôi mắt ẩn dưới mái tóc ngắn nhạt, người khác nhìn vào không khỏi rét lạnh.

“À... Tống Tử Kiều, mình đi trước nhé!” Diêu Mỹ Nhân kéo ba lô đi về phía Thư Mạch.

“Đợi một chút!” Tống Tử Kiều gọi Diêu Mỹ Nhân, nét đỏ bừng trên khuôn mặt dần dần tiêu đi, khôi phục lại bình thường, cậu ta nhìn Thư Mạch hỏi: “Xin hỏi mới hỏi cậu nói đi cùng với Mỹ Nhân là có ý gì?”

Môi mỏng của Thư Mạch nhếch lên, giọng lạnh lùng: “Ý tại mặt chữ.”

Cái gì? Làm sao....Có khả năng như vậy?

Tống Tử Kiều kinh ngạc, cậu ta nghĩ có phải mình hiểu sai ý đối phương hay không! Hốt hoảng nhìn về phía Diêu Mỹ Nhân như muốn chứng thực, nhưng phát hiện cô đã đứng bên cạnh Thư Mạch.

Nhìn hai người đứng rất gần nhau, dường như cậu ta đã nhận ra điều gì đó, nhưng lại không muốn tiếp nhận sự thật này.

“Không thể nào!” Tống Tử Kiều đỏ mặt lớn tiếng hướng về phía Thư Mạch hét to.

Từ lâu cậu ta đã thích Diêu Mỹ Nhân. Ngày ngày cô gái nhỏ bé yên lặng ngồi đọc sách, làm bài tập bên cửa sổ. Có một lần cậu vô tình nhìn sang, ánh mắt trời chiếu qua cửa kính rọi lên mặt cô, gương mặt trong suốt mềm mại, ngay cả lông tơ cũng không có, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng còn đẹp để hơn khi tô son. Dưới ánh mặt trời, ngũ quan xinh xắn như một vầng sáng, xuất trần khiến người người khác không dám nhìn.

Trong phút chốc, cậu ta nghe được tiếng tim mình lỗi nhịp. Từ đó ánh mắt cậu ta luôn nhìn theo Diêu Mỹ Nhân.

Nhưng bây giờ, nữ thần trong lòng cậu ta lại ở cùng một chỗ với Thư Mạch?

Trên gương mặt thanh tú của Tống Tử Kiều đầy vẻ khó tin.

Cả người Thư Mạch dính đầy vết bụi đất, áo quần xộc xệch làm cho người khác cảm thấy khó chịu. Hình như trong lớp có người nói nhà cậu ta rất nghèo, thường xuyên không đi học, chính là chạy đi nhặt phế liệu, nếu không làm sao người lúc nào cũng nhếch nhác lười nhác như vậy! Tại sao một người tệ hại đến cực điểm lại đi cùng với Diêu Mỹ Nhân chứ?

“Đi thôi.” Thư Mạch không thèm để ý tới người đang đứng ngây ngốc ở chỗ kia.

“Ừm!” Diêu Mỹ Nhân đi tới, ngồi phía yên sau xe đạp.

“Cho cậu nè, cầm đi!”

Thư Mạch đưa một chai sữa bò cho cô.

Diêu Mỹ Nhân nhận lấy chai sữa, đôi mắt đào hoa tràn đầy ý cười.

Nhìn hai người trước mặt hoàn toàn làm lơ mình, gương mặt thanh tú của Tống Tử Kiều khó coi tới cực điểm, thậm chí có chút vặn vẹo, cậu ta hướng về Diêu Mỹ Nhân ngồi phía sau, không phục hô to: “Tại sao?”

Trừ thành tích, cậu ta tốt gấp trăm lần Thư Mạch, càng nghĩ càng không phục, dù sao cũng là thiếu niên mới mười bảy tuổi, máu hay dâng lên não, hành động theo cảm tính. Còn không chờ cậu trả lời, cậu ta tiếp tục hô: “Cậu có biết cậu ta hay đi nhặt đồ phế liệu không? Một chút cũng không xứng với cậu, cậu cứ tự làm khổ bản thân mà lựa chọn một người như vậy sao?”

Tay Thư Mạch cầm xe đạp ngừng lại, dùng sức bóp chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Hai tay Diêu Mỹ Nhân ôm thật chặt eo Thư Mạch, trấn an cậu đừng kích động. Cô chợt quay đầu lại, đôi mắt đào hoa sớm đã phủ đầy sương lạnh, làm người ta phải kinh sợ.

Tống Tử Kiều bị Diêu Mỹ Nhân nhìn ngây người.

Giọng nói của cô vẫn mềm mại, thanh âm êm tai nhưng lại có chút lạnh lẽo, từng chữ đâm thẳng vào lòng người: “Liên quan gì tới cậu!”

Hai tay Diêu Mỹ Nhân ôm chặt lấy eo Thư Mạch, cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng trong ngực người phía trước, lạnh lẽo trong mắt tan ra một chút, giống như là giải thích cũng như là bày tỏ: “Nếu như thích Thư Mạch là tự làm khổ bản thân, cho dù có ở trong vực sâu, tôi vĩnh viễn chờ cậu ấy.” Cô dừng lại: “Cho nên cũng không cần cậu phải chỉ giáo!”

“Cậu...” Mặt Tống Tử Kiều đầy vẻ không cam lòng, cậu ta bị lời nói của Diêu Mỹ Nhân làm cho khiếp sợ.

“Thư Mạch, chúng ta đi thôi.”

Lúc này Diêu Mỹ Nhân đã sớm ôm chặt eo Thư Mạch, ánh mắt cũng không nhìn Tống Tử Kiều.

Dọc đường đi Thư Mạch không nói một lời.

Tay Diêu Mỹ Nhân ôm hông cậu, giọng nói vừa thấp vừa êm tai, sớm đã không còn lạnh lẽo như vừa rồi: “Cậu giận hả?”

Thư Mạch trầm mặc.

“Tôi...Tôi không biết Tống Tử Kiều...” Cô cân nhắc nên nói sao cho đúng: “Khụ khụ...chính là...có ý với tôi.”

Không thấy nam sinh phía trước đáp lại, cô liếm môi, trong mắt lại có chút thẹn thùng: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không nhìn những người khác.”

Trong mắt chỉ có cậu thì làm sao tôi có thể thấy được những người khác!

Thấy Thư Mạch vẫn không phản ứng, cô hơi mất mát, đôi tay đặt bên hông từ từ rút ra, lúc rút tay về, lại nghe giọng nói khàn khàn của Thư Mạch: “Ôm vào!”

“Hả?” Đến khi phản ứng kịp thì mặt Diêu Mỹ Nhân hơi ửng hồng: “Ừ!” Một đôi tay nhỏ bé quàng qua hông người phía trước.

Qua mười lăm phút đồng hồ, xe đạp đã chạy đến cửa nhà.

Diêu Mỹ Nhân không biết là cậu có tức giận hay không, tại sao vẫn không chịu nói chuyện với cô. Cô bước xuống xe: “Đến nhà rồi...Tôi...Tôi vào nhé!”

Tay cô mới đụng vào cửa, bên tai truyền tới một tiếng “Thịch” rất lớn. Cô quay đầu lại thì thấy xe đạp ngã trên mặt đất, toàn thân Thư Mạch vô cùng bức tức, sải bước đi đến trước mặt cô.

“Thư Mạch.” Diêu Mỹ Nhân cảm giác lúc này cậu có chút nguy hiểm, thân thể không tự chủ lùi về sau một bước.

Thư Mạch bình tĩnh đứng trước mặt cô, có chút nặng nề.

“Sao vậy?” Diêu Mỹ Nhân ngẩng đầu lên, cậu thật cao, lúc trước đỉnh đầu cô chạm tới cằm cậu, bây giờ lại không chạm tới.

Thư Mạch vươn tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, xoay người một cái liền đem vào trong ngõ hẻm bên cạnh cửa chính.

Cậu áp cô vào tường, cúi người ôm vào trong ngực, nhưng cũng không hoàn toàn đụng chạm thân mật.

“Thư Mạch...”

Diêu Mỹ Nhân không kịp đề phòng đã bị kéo vào nơi này, lại đối mặt với cậu nam sinh không nói một lời nào, trong lòng có chút hoảng sợ.

Lúc này bàn tay ôm bên hông cô dần siết chặt, hơi khom người, cảm cậu tựa vào đỉnh đầu Diêu Mỹ Nhân.

“Mỹ Nhân.” Giọng Thư Mạch trầm thấp khàn khàn.

Diêu Mỹ Nhân từ từ buông lỏng thân thể, ngoan ngoan để cho Thư Mạch ôm vào ngực: “Hả?”

“Tôi có thể không đủ ưu tú.” Môi mỏng của Thư Mạch mím thành một đường thẳng, thân thể có chút căng thẳng: “Nhưng là...” cậu cúi người sát bên tai cô, hôn vành tai cô, thân thể nóng bỏng dây dưa với cô: “Tôi sẽ không buông tay.”

Âm thanh trầm thấp quanh quần bên tai dường như muốn in vào trong tim cô.

Đôi tai Diêu Mỹ Nhân bị khí tức nóng bỏng của cậu làm cho mềm nhũn. Cô ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt đen che dưới mái tóc, có chút hoảng hốt bất an lại có chút bức bối vui sướng.

“Ừm, sẽ không bao giờ buông tay cậu”. Hai tay Diêu Mỹ Nhân ôm thắt lưng nam sinh như muốn nhét mình vào trong ngực cậu.

Thư Mạch không được tự nhiên lùi về sau một bước, đôi tai đỏ ửng: “Đừng ôm chặt quá, quần áo tôi bẩn lắm!”

“Không bẩn!”

Vừa dứt lời, Diêu Mỹ Nhân tiến lên một bước, tựa mình vào trong ngực cậu. Đầu Thư Mạch như muốn nổ tung, thân thể chợt run lên, cảm giác này làm

cho toàn thân cậu căng thẳng.

Đầu Điều Mỹ Nhân nhẹ nhàng dụi vào ngực cậu.

Tóc đem mềm mềm cào qua cằm cậu, trái tim Thư Mạch giống như con tôm bị ngâm trong nước nóng, đôi mắt đen sâu thẳm như được uống một ngụm nước giếng mùa xuân, tràn đầy sức sống. Cậu ôm chặt thân thể mềm mại trong ngực, giọng nói trầm thấp, môi nhếch lên thỏa mãn: “Mới vừa rồi cậu nói trước mặt người khác muốn cùng tôi rơi xuống vực sâu, tôi rất vui vẻ.”

Một khắc đó, cậu như được ném vị ngọt đã lâu, giống như khi còn bé được ăn kẹo đường ngọt ngào, ăn một miếng liền hòa tan trong miệng, ngọt vào trong lòng.

Khi đó, cậu đang suy nghĩ tại sao cô gái này làm cho cậu yêu thương đến vậy, hận không thể đem trái tim mình đến trước mặt cô!

Cô không biết rằng, dọc đường đi, nghe cô dùng giọng nói mềm mại an ủi cậu, lúc đó cậu phải dùng ý chí rất lớn mới kiềm chế bản thân không ôm cô vào ngực, khấn sâu vào trong xương tủy.

Một ngón tay Thư Mạch ngăn trước đôi môi đỏ mọng mê người của Điều Mỹ Nhân, chặn lại không cho cô mở miệng nói. Ngón trở hơi dùng lực đè cánh môi, cảm giác đó làm cho tim cậu hồi hộp, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô, từng câu từng chữ mang tình cảm sâu nặng: “Mỹ Nhân, thế giới của tôi chỉ có thể vào không thể ra, cho nên sau này cậu chỉ có thể thích một mình tôi.”

Nam sinh bá đạo ra lệnh, Điều Mỹ Nhân co rúc lại, bị ôm có chút đau.

Nếu như không phải yêu thương sâu đậm thì cần gì phải sợ hãi, cần gì phải nom nớp lo sợ, cần gì phải kiềm chế.

“Thư Mạch.” Môi khẽ hé mở, hương vị ngọt ngào ở đầu ngón tay nam sinh mềm mại lại nóng bỏng.

Điều Mỹ Nhân nhìn cậu: “Tôi là người một lòng và cũng rất cố chấp.”

Cho nên cậu không cần sợ hãi!

Thư Mạch cảm giác có cái gì trong lòng như muốn trào ra, đôi mắt đen sâu thẳm, cảm nhận được hơi thở của cô gái nhỏ trên đầu ngón tay mình như một dòng điện có chút tê dại. Cậu gác cằm lên hóm vai cô, dùng sức ngửi lấy mùi thơm trên người cô, thoang thoang hương sữa, có vị ngọt nhẹ làm cho người khác muốn thử nếm một chút.

Nghĩ sao làm vậy!

Môi mọng in lên da thịt trên cổ, mềm mềm lại trơn nhẵn, còn mang mùi thơm dịu khiến cậu không nhận được nhẹ liếm một cái, đầu lưỡi như tê dại.

Trong phút chốc Điều Mỹ Nhân cảm nhận được có gì đó nóng nóng chạm vào cổ mình, thân thể không nhận được run lên, đầu ngón tay nắm chặt vạt áo đôi phương, lông mi dày đậm khẽ run lên.

“Thật ngọt!”

Sức lực Thư Mạch tăng thêm, giọng nói khàn khàn hấp dẫn.

Điều Mỹ Nhân cảm thấy cổ vừa nóng vừa nhột, đầu như muốn nổ tung: “Thư... Thư Mạch.”

“Ai lại bỏ xe đạp ở nơi này?”

Lúc này đột nhiên vang lên giọng một người đàn ông, phá vỡ không khí mập mờ trong ngõ hẻm.

Điều Mỹ Nhân bị dọa cho mềm nhũn, ba cô về rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nữ MC xinh đẹp

Editor: Tiểu Minh

Beta: Dâu Tây □

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, trong ngõ nhỏ tình thế rơi vào căng thẳng. Hai người chỉ biết ôm chặt lấy nhau, không dám gây thêm tiếng động nào.

Điều Mỹ Nhân tựa vào lòng Thư Mạch, cô cố gắng làm lơ nhiệt độ cơ thể ấm nóng của cậu, trong lòng tràn ngập sự khản trương, nếu như bị ba phát hiện thì sẽ không chỉ có một màn đánh uyên ương [1], chắc chắn Thư Mạch cũng sẽ bị ông đánh.

[1]: chia rẽ tình duyên

“Làm sao bây giờ?” Cô dùng khẩu hình miệng hỏi cậu.

Quanh chớp mũi Thư Mạch là hương thơm ngọt ngào của Điều Mỹ Nhân, trước mắt cậu là khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi mắt chứa đầy hơi nước và lo sợ, trông thật phần đáng thương.

Cậu không nhận được liền cười nhẹ một tiếng.

Điều Mỹ Nhân trừng mắt nhìn cậu, người này thật đáng giận, lúc này là lúc nào rồi mà còn có thể cười được. Cô tức giận đến mức lấy tay che lên đôi môi mỏng của đối phương, dè dặt cổ họng nói nhỏ: “Đáng ghét, cậu đừng cười nữa, mau nghĩ biện pháp đi.” Cô dám khẳng định rằng, ba nhất định sẽ đi đến hướng này.

“Sao lại thế này, đây rốt cuộc là xe của ai, sao lại quăng trên mặt đường như vậy?”

Giọng nói của Điều Thiên Nhai lại truyền đến.

Chỉ một thoáng thời mà Điều Mỹ Nhân đã cảm thấy tim của mình đập như nổi trống, tưởng chừng như sắp phá lồng ngực ra ngoài. Cô từ từ nhắm chặt hai mắt, lông mi run lên từng hồi, xấu hổ chui vào lồng ngực cậu, giống như làm vậy là có thể trốn đi.

Miệng bị đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại che lại, mang theo mùi thơm nhàn nhạt. Thư Mạch cong môi cười, hôn nhẹ một cái lên lòng bàn tay Điều Mỹ Nhân, sau đó khẽ néo néo lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng dỗ dành:

“Ngoan, ở đây chờ tôi.”

Thư Mạch xoa nhẹ vài cái trên đỉnh đầu của cô rồi buông cô ra, nhưng lúc đi ra ngoài thì bị kéo lại.

Cậu quay đầu liền thấy cô mang vẻ mặt kinh hoàng túm nhanh lấy quần áo của cậu. Dè âm thanh xuống cực thấp, cậu hỏi: “Làm sao vậy?”

Điều Mỹ Nhân lắc đầu, tay vẫn nắm thật chặt: “Không thể đi ra.” Quan hệ của bọn họ sẽ bị phát hiện.

Thư Mạch đang muốn giải thích cho cô hiểu nhưng đã không còn kịp nữa, gần đầu ngõ đã vang lên tiếng bước chân.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Đôi mắt đào hoa của cô chứa đầy nước, rõ ràng là đã quá mức khản trương. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mang theo chút đáng thương, biểu tình như sắp chết, làm cho lòng của cậu như tan ra thành nước: “Đừng sợ.”

Tiếng bước chân ngày càng gần, từng bước một vang lên như đang dẫm lên lòng người, làm cho người ta thêm kinh hoàng.

Ngay khi Điều Thiên Nhai vừa xuất hiện ở đầu ngõ nhỏ, Thư Mạch đem cô ôm sát vào lòng, con người đen sâu thẳm nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ mọng mà mình đã mong muốn từ lâu, đầu từ từ cúi thấp xuống.

Điều Mỹ Nhân bị bất ngờ đầu lên, đôi mắt màu đen nhìn khuôn mặt tuấn tú ngày càng phóng to trước mặt mà trở nên co rút liên tục.

Yết hầu Thư Mạch chuyển động lên xuống, thanh âm quyến rũ có thể chết người: “Tôi muốn nếm một chút.”

Ném.....Ném cái gì?

Suy nghĩ của Điều Mỹ Nhân như ngừng lại ở câu này.

Trong nháy mắt, không khí ở ngõ nhỏ như ngừng chuyển động.

Cô mở to đôi mắt, yên lặng nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mặt, hai môi kề nhau.

Sau lưng là bức tường cứng rắn lạnh như băng, trước ngực là thân hình thiếu niên nóng như lửa.

Môi mỏng của cậu khẽ hôn đôi môi đỏ mọng của cô, tạo ra một dòng điện lưu chuyển làm cho người ta tê tê dại dại.

Tiếng bước chân dừng lại ở đầu ngõ, Điều Thiên Nhai thấy một đôi trai gái đang ôm hôn nhau. Chàng trai cúi đầu, chỉ chừa cho ông một bóng lưng cao lớn.

Thật không ngờ sẽ nhìn thấy một màn xấu hổ như vậy, Điều Thiên Nhai quay đầu rồi đi, lắc đầu, thanh niên bây giờ thật phóng khoáng, thật sự là..... Trong lòng ông nghĩ, nếu mình là trưởng bối của hai người này, thì đã sớm đánh gãy chân họ, tuổi còn nhỏ mà lại không lo học,.....Không hề nghĩ

nhieu nữa, ông trực tiếp đi vào nhà.

Trong ngõ nhỏ, sau khi Điều Thiên Nhai rời đi, Thư Mạch cũng không lập tức buông Điều Mỹ Nhân ra, môi mòng của cậu gắt gao đặt trên môi cô, cảm thụ độ mềm mại của nó.

Hô hấp hòa quyện, hơi thở hòa lẫn vào nhau, quả là ám muội đến cực điểm.

Tiếng hít thở của thiếu niên ngày càng nặng, Điều Mỹ Nhân bắt đầu giãy giụa.

“Đừng lộn xộn.” Hơi thở cực nóng của Thư Mạch áp lên mặt Điều Mỹ Nhân, làm cho mặt cô nóng bừng lên.

“Tôi, tôi không động!” Điều Mỹ Nhân nghe lời đề cho cậu tùy ý ôm chặt mình, cô cũng chỉ có thể tựa vào lồng ngực cậu, bởi vì hai chân đã muốn mềm nhũn cả ra, không biết có phải là do ba đã làm cho hoảng sợ hay là vì cái khác.

Qua lúc lâu sau, Thư Mạch mới ngừng đầu, đôi mắt đen như mực sâu thẳm, cậu vươn đầu lưỡi liếm khước miệng, thật ngọt. Tuy chỉ là hôn nhẹ, nhưng cảm giác so với trong tưởng tượng của cậu còn muốn mê người hơn.

Mặt Điều Mỹ Nhân lại nóng lên, giống như đóa hoa anh đào nở rộ, đẹp vô song. Ngón tay non mịn của cô gắt gao túm chặt hai bên quần áo của cậu, cánh môi so với hoa anh đào còn đỏ tươi ướt át hơn, hơi hơi cong lên, giọng nói hỗn loạn lại đáng yêu: “Không, không cần có lần sau.”

Quá kích thích, cô thật sự bị dọa cho sợ rồi.

“Ừm!” Cậu lên tiếng, như là thỏa mãn, như là hưởng thụ.

Hôm nay, trong tiết ngữ văn.

Trước khi tan học, cô Tần đột nhiên nói một câu: “Điều Mỹ Nhân và Lục Hạo Niên qua phòng làm việc của cô một chuyến, còn các học sinh khác tan học đi.”

Mọi người nhìn nhìn cả hai, cũng mờ mịt khó hiểu.

Điều Mỹ Nhân đứng lên, đang muốn đi ra ngoài nhưng lại bị ghế của Thư Mạch cản đường: “Cậu tránh ra một chút.”

“Cậu nhớ đi nhanh về nhanh.”

“Được.”

“Ừm, cậu đi đi.” Thân hình Thư Mạch tựa vào lưng ghế ngồi, phía trước liền xuất hiện một khoảng trống lớn.

“Lấy chân của cậu ra.” Đôi chân dài thẳng tắp của cậu đưa ra ngăn cản, cô làm sao có thể đi qua.

Lông mày thanh tú của Thư Mạch khẽ nhíu, Lưu Hải che lại mặt đầy ý cười: “Mỹ Nhân, cậu có thể vượt qua mà.”

Điều Mỹ Nhân biết cậu ta lại bắt đầu đùa giỡn mình, nhin không được liền dùng mũi chân đá đá chân cậu ta, đồ vô lại! Sau đó cô nâng chân lên, định đi vượt qua. Đột nhiên Thư Mạch nghiêng về phía trước, vừa vịn đem cô vẩy vào giữa chân của cậu, hai tay cậu đỡ thắt lưng của cô, giúp cô đi qua.

Nhìn không được sự khinh bỉ, bởi vì Điều Mỹ Nhân phát hiện mỗi ngày Thư Mạch đều luôn tìm mọi cơ hội để ăn đậu hũ của cô mà không biết mệt.

Không lâu sau, Điều Mỹ Nhân và Lục Hạo Niên cùng nhau đi ra phòng học, đi về hướng văn phòng.

Các lớp đang trong thời gian nghỉ giữa giờ, nên trên hành lang rất nhiều người.

Đối với việc Điều Mỹ Nhân và Lục Hạo Niên đi qua, mọi người đều không nhìn được mà nhìn theo. Một người là nữ thần xinh đẹp đến cực điểm, một người lại đẹp trai bức người. Hai người này đi chung một chỗ, thật sự quá đẹp mắt, không chỉ có nhan sắc xứng đôi, mà ngay cả thân hình cũng cực kỳ xứng.

Bình thường không thấy họ đi cùng nhau, nhưng bây giờ lại đột nhiên đi chung, tâm trạng bất quá của mọi người đã sớm không thể kiềm chế được.

Bất đồng với tiếng nghị luận ồn ào của mọi người, Điều Mỹ Nhân và Lục Hạo Niên không hề trao đổi suốt cả đường đi.

Lục Hạo Niên thờ ơ nhìn thân ảnh đi phía trước hắn, thân cao 1m68, đối với nữ sinh mà nói như vậy đã phù hợp, nhưng bởi vì khung xương của cô hơi nhỏ, nên cả người thoát nhìn có vẻ nhỏ nhắn. Một thân đồng phục mùa hè tay ngắn, ống tay rộng thùng thình, lộ ra bên ngoài cánh tay vừa trắng lại vừa tinh tế, giống như hai ngó sen trắng nõn, làm cho người ta chỉ muốn che chở.

Không biết có phải là ảo giác hay không, một đường đi theo sau lưng nữ sinh, giống như cậu người thấy mùi hương cô lưu lại, nhàn nhạt, không dày đặc, lại thập phần câu dẫn. Nghĩ vậy, ánh mắt Lục Hạo Niên hơi rụt lại, cô sử dụng nước hoa sao?

Điều Mỹ Nhân đi ở phía trước, mặt đầy bình tĩnh, nhưng trong lòng lại tò mò không biết chủ nhiệm lớp tìm mình là có chuyện gì.

Văn phòng của cô Tần ở tầng hai, thời điểm bọn họ đi vào phòng, cô Tần đã ngồi ở trên ghế. Hai người đi vào, khiến cho không ít giáo viên ở đây phải chú ý.

Rất nhanh, Điều Mỹ Nhân và Lục Hạo Niên đã đi đến trước bàn làm việc của cô Tần.

“Hai em đều đã nghe nói đến việc tổ chức ngày kỷ niệm thành lập trường rồi chứ.”

“Đúng vậy.”

“Em có biết.”

Cô Tần gật gù đầu: “Là thế này, các em cũng biết lần này kỷ niệm thành lập trường được tổ chức rất long trọng, lãnh đạo nhà trường rất quan tâm.” Cô nhìn hai học trò có diện mạo xuất sắc trước mặt, giọng điệu mềm mại: “Lúc trước đã có không ít người tranh cử làm MC, nhưng cô vẫn chưa tìm được người thích hợp, thế nên cô có ý gọi các em sang đây, nghĩ sẽ cho các em tham gia. Việc này không chỉ là cơ hội để các em thể hiện tài năng, mà còn là cơ hội có thể khiến lớp của chúng ta thêm vẻ vang.”

Lúc trước trong nhóm người tranh cử, cô đều không tìm được người như ý. Cho nên cô liền nghĩ tới hai người họ. Đối với hai học trò này, cô khá có kì vọng. Lúc trước trong một lần ở lớp đọc thơ, Điều Mỹ Nhân đã để lại ấn tượng sâu sắc với cô. Còn về phần Lục Hạo Niên, cô đã sớm lưu ý đến, người học trò này có âm thanh thuần hậu đầy từ tính, như là mang theo sức hút, làm cho người ta không thể thoát khỏi sự hấp dẫn.

Điều Mỹ Nhân có chút kinh ngạc, cô thật không ngờ cô Tần tìm cô là vì chuyện này.

Mặt cô hồng hồng, có chút ngượng ngùng nói: “Cô, em không có kinh nghiệm làm MC, có lẽ sẽ không đảm nhiệm được.” Kỷ niệm ngày thành lập trường quan trọng như vậy, không thể để cô làm hỏng được.

Ánh mắt Lục Hạo Niên chuyển động, nhìn mặt nghiêng trắng nõn bóng loáng của cô, ở khoảng cách gần như vậy trông sạch sẽ không tì vết, lông mày rậm rạp hơi cong xuống, che đi sự ngượng ngùng của cô.

Hai người đứng ở khoảng cách rất gần, chỉ cách nhau một cánh tay.

Trên người cô gái vẫn tràn ngập mùi thơm ngát, hướng về mũi cậu, làm cho lòng người thêm ngứa ngáy. Cậu xiết chặt ngón tay thả hai bên quần, ánh mắt bất động theo sườn mặt của cô mà dời đi.

“Cô, em cũng không có kinh nghiệm” Lục Hạo Niên cự tuyệt theo.

“Không có vấn đề gì.” Cô Tần cầm lấy hai bài thuyết trình từ trên bàn, đưa cho hai người: “Đây là bản phác thảo, các em thử đọc một chút, xem xem cảm giác như thế nào.”

Điều Mỹ Nhân kinh ngạc tiếp nhận bản thảo, cô không biết cô Tần lại tin nhiệm cô như vậy.

“Tốt lắm, ai sẽ đọc thử trước?” Khóe miệng cô Tần đầy ý cười.

“Cái này.....Để em thử trước đi.” Nếu cô Tần đã xem trọng mình như vậy, cô cũng không thể lại từ chối, làm cho cô ấy thất vọng.

Lúc này, chuông vào lớp vang lên, các giáo viên khác lục tục rời đi. Rất nhanh, bên trong chỉ còn một mảnh yên lặng, chỉ còn lại có ba người là Điều Mỹ Nhân, Lục Hạo Niên cùng cô Tần.

Điều Mỹ Nhân nhấp máy đôi môi đỏ mọng, hơi khàn trướng, cô chậm rãi mở miệng: “Năm mươi năm phát triển, năm mươi năm không ngừng vươn lên, năm mươi năm có nền giáo dục tốt đẹp,.....”

Đoạn đầu bởi vì khàn trướng nên không thuần thực, thanh âm có điểm run run. Nhưng dần dần, Điều Mỹ Nhân càng đọc càng xuôi, thanh âm trong veo êm ái rõ ràng, cô khéo léo khắc chế âm thanh nhu yếu, khiến chúng trở nên nhẹ nhàng, như dòng nước suối đang lưu động, mang theo một cổ ngọt ngào, thấm sâu vào lòng người.

Bên tai là âm thanh làm người ta muốn say, chỉ cần nghe tiếng, là có thể tưởng tượng đến bộ dáng của chủ nhân có bao nhiêu ngọt ngào. Lục Hạo Niên siết chặt bản thảo đang cầm trong tay, cố xem nhẹ việc mình bị âm thanh của Điều Mỹ Nhân làm cho tim đập nhanh.

“Em đọc xong rồi.” Điều Mỹ Nhân thả tay đang cầm bản thảo xuống.

Sắc mặt cô Tần đầy vui sướng, gật gù đầu, cô quay đầu nhìn về phía Lục Hạo Niên đang đứng “Hạo Niên, đến lượt em”

Ánh mắt Lục Hạo Niên khép hờ, che lại con ngươi đen nhánh, môi khẽ nhúc nhích “Được.”

Tiếp lời, giọng nói trầm thấp giàu từ tính, thuần hậu tao nhã âm thanh vang lên trong văn phòng. Điều Mỹ Nhân yên lặng lắng nghe, lần đầu tiên cảm thấy giọng của nam sinh cũng có thể hoa lệ êm tai đến như vậy.

“..... Vì trường học phát triển phồn vinh hơn, lần nữa sẽ soạn ra một khúc thơ văn hoa mỹ mới.” Lục Hạo Niên đọc rõ ràng từng chữ, âm vang lên hùng hồn, đến khi kết thúc, Diêu Mỹ Nhân và cô Tần đều gật đầu tán dương, cho rằng đã chọn không sai người.

“Cả hai em đều đã thử qua một lần, đều rất tốt.” Cô Tần thực hài lòng, đây mới là âm thanh cô muốn nghe, mới là MC cô muốn chọn. Thanh âm, nhan sắc mọi mặt đều xuất sắc làm cho người ta choáng ngợp. Hai người họ chắc chắn có thể gánh vác được trọng trách của MC cho ngày kỷ niệm thành lập trường.

“Từ hôm nay, hai người các em phải trở về chuẩn bị diễn tập thật tốt, MC của buổi kỷ niệm năm mươi năm ngày thành lập trường tháng sau sẽ do hai em đảm nhiệm.”

Cô Tần chính thức tuyên bố quyết định của mình. Hiệu trưởng giao cho cô phụ trách kỷ niệm ngày thành lập trường lần này, khiến cô chịu không ít áp lực, cho nên cô mới nghiêm khắc trong việc chọn MC như vậy, hiện tại cuối cùng cũng tìm được người thích hợp rồi.

Đầu Diêu Mỹ Nhân thật choáng váng, như vậy liền quyết định rồi sao, vậy, cô phải làm MC rồi hả?

Hiện giờ đã là thời gian vào học, lúc Diêu Mỹ Nhân và Lục Hạo Niên ra khỏi văn phòng, bên ngoài đã không còn một người nào.

Lục Hạo Niên dừng bước chân, quay đầu lại nhìn nữ sinh phía sau mình, lông mi hơi lên, tay cầm vào trong túi quần, thờ ơ: “Khi nào thì viết bài thuyết trình?” Cho dù chỉ là một động tác tùy ý, nhưng lại tạo ra cảm giác kiêu căng, làm cho cậu thoát nhìn như một thân sĩ chói mắt.

Diêu Mỹ Nhân lập tức dừng bước: “Hả?”

“Vừa rồi chúng ta đọc chỉ là bài tham khảo, chẳng lẽ cậu nghĩ rằng lúc chúng ta lên sân khấu sẽ dùng lại bài đó?” Mỗi Lục Hạo Niên nhếch lên, cười nhẹ một tiếng.

“Ý kiến của bạn học Lục là như thế nào?” Đôi mắt đen nhánh chứa đầy hơi nước của Diêu Mỹ Nhân yên lặng nhìn hắn, thanh âm mềm mại, giọng điệu bình thản.

Trước mặt là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc, ở dưới mặt trời gần như trong suốt, môi đỏ mọng ẩm ướt hiện ra thực mê người, thể nhưng thần sắc trên mặt rất bình tĩnh, không buồn không vui, trông thật chững chạc.

Cậu nhú nhú mày.

Cảm giác được đây không phải là gương mặt thật của cô..... Thái độ khác xa với những nữ sinh luôn kích động khi nhìn thấy cậu, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Ánh mắt Lục Hạo Niên không vui, trên khuôn mặt tuấn đạt tràn đầy chán ghét: “Cậu viết đi, viết xong tôi sẽ kiểm tra rồi sửa chữa.” Nói xong, đôi mắt tối đen của cậu nhìn chằm chằm biểu cảm trên mặt cô.

Diêu Mỹ Nhân gật gật đầu, cảm thấy có thể viết: “Được, không vấn đề gì.”

Bị bộ dáng mềm mại bình tĩnh của cô tác động, Lục Hạo Niên không đáp lời, trực tiếp xoay người đi.

Ánh mắt Diêu Mỹ Nhân đầy khó hiểu, không biết mình đã nói gì sai, cũng mới biết tính nết Lục Hạo Niên không dịu dàng như vẻ ngoài của cậu.

Lúc cô Tần tuyên bố MC của buổi kỷ niệm thành lập trường tháng sau là Diêu Mỹ Nhân và Lục Hạo Niên thì cả lớp đều trở nên ồn ào.

Có ủng hộ, có hâm mộ, đương nhiên cũng có ghen ghét.

“Hạo Niên, chúc mừng cậu đã thành công trở thành nam MC.” Phương Mộng Nhân mỉm cười hướng về Lục Hạo Niên ngồi phía trước mà chúc mừng, đôi mắt hạnh tràn ngập ý cười.

Đối với việc trở thành nam MC, cậu cũng không hứng thú lắm. Lục Hạo Niên nhìn thoáng qua biểu tình trên mặt cô, môi khẽ mở: “Cảm ơn.”

Đây mới là vẻ mặt nên có khi nhìn cậu, cho nên Diêu Mỹ Nhân cố ý làm bộ như bình tĩnh, như không thêm đề ý? Muốn dùng loại thủ đoạn này để khiến cậu chú ý? Ha ha.

“Mình có thể cầu xin cậu một chuyện không?” Khuôn mặt tinh xảo của Phương Mộng Nhân tươi cười dịu dàng, làm cho người ta dễ dàng sinh ra hảo cảm.

“Chuyện gì?”

“Ngày kỷ niệm thành lập trường, cậu và em họ mình hợp tác cùng nhau làm MC, nhưng em ấy không có kinh nghiệm, mình sợ lúc em ấy lên sân khấu có thể có sai sót, mình hi vọng lúc đó cậu có thể chiếu cố em ấy nhiều hơn.” Nói xong, cô tỏ vẻ ngượng ngùng, “Có thể không?”

Ánh mắt Lục Hạo Niên trở nên sắc bén, đen mờ mịt “Cậu thật quan tâm bạn ấy.”

“Bạn ấy là em họ mình, mình quan tâm em ấy là việc nên làm, em ấy có thể làm MC, mình thật sự rất vui, đó chính là một cơ hội rất tốt.”

Phương Mộng Nhân mỉm cười, trên mặt mang thần sắc thật sự mừng thay Diêu Mỹ Nhân.

Lục Hạo Niên nhớ đến vẻ mặt bình tĩnh kia, có chút phiền chán: “Được rồi.”

Khéo miệng Phương Mộng Nhân cong lên một độ cong lớn: “Cảm ơn cậu.”

Hàng cuối cùng, ở vị trí gần cửa sổ, không khí có vẻ trầm xuống.

“Cậu không thích tôi làm MC hả?”

Từ lúc tin tức này được tuyên bố, đôi mắt Thư Mạch đầy vẻ nặng nề, trên người tản ra hàn ý dày đặc.

“Không thích.”

Ngược lại cậu thật trung thực, trực tiếp bộc lộ sự bất mãn của mình.

Diêu Mỹ Nhân không hiểu về mặt của cậu, cô trừng mắt nhìn: “Vì sao?”

Thư Mạch im lặng nắm lấy tay cô, cầm lấy ngón tay thon dài tinh tế của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. “Không thể từ chối tham gia sao?” Cậu nghĩ đem giấu cô đi, để cô chỉ thuộc về mình, hơn nữa cũng không muốn thấy người đứng cạnh cô lại không phải là mình.

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu: “Tôi đã đồng ý với cô rồi.” Cô Tần kỳ vọng vào cô rất nhiều, cô không muốn làm cô ấy thất vọng.

Mí mắt Thư Mạch buông xuống, trên môi có phần ỉu xù, không một chút vui vẻ.

Cô có chút khó xử, lại nhỏ giọng hỏi: “Tại sao cậu lại không muốn tôi làm MC?”

Cậu hơi nghiêng đầu, lộ ra vành tai sạch sẽ: “Tôi muốn độc chiếm cậu.” Cậu cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa sợ.

Xấu hổ khi nói ra tình cảm của mình, lại sợ sẽ bị cô ghét bỏ cậu vì ham muốn chiếm hữu.

Bàn tay không kiểm soát được độ mạnh yếu, buộc chặt, thanh âm cậu thấp xuống, có chút vô lực: “Mỹ Nhân, tôi vẫn muốn độc chiếm cậu, chiếm lấy cậu, sau đó giữ bên mình.”

“Thư Mạch.” Ánh mắt Diêu Mỹ Nhân sáng lên, phảng phất như chứa mọi vật, thật chói mắt, cô cười ra tiếng, tươi như hoa, đặc ý đến nỗi không ai dám chạm vào.

“Thật đúng lúc, tôi cũng như cậu.”

Hô hấp Thư Mạch như bị kéo căng, yết hầu chuyển động lên xuống, thời khắc cậu nói ra cảm xúc của mình, cậu luôn lo sợ sẽ làm cô tổn thương nhưng lại không nghĩ đến cô cũng có chung cảm giác với cậu.

“Được, vậy cậu tham gia đi, tôi không phản đối.” Môi Thư Mạch hơi nhếch lên.

Nhưng không quá vài ngày, cậu liền thật sự hối hận về quyết định của mình, trong lòng cậu nổi lên sự phản đối quyết liệt.

Thứ bảy, Diêu Mỹ Nhân và Tô Tú Phương cùng nhau đi mua sắm.

Hiện tại thành phố G không thuộc vào những thành phố có nền kinh tế cực kì phát đạt, cũng là thuộc thành phố loại trung, cho nên các cửa hàng cũng không phải là ít.

Dù gia đình chỉ thuộc loại khá giả, hơn nữa gần đây Diêu Thiên Nhai còn phải đầu tư mở công ty, trong tay Tô Tú Phương cũng không có nhiều tiền. Nhưng việc đó vẫn không thể so với tình yêu thương mà bà dành cho Diêu Mỹ Nhân, bà liền mang Diêu Mỹ Nhân vào cửa hàng thời trang nổi tiếng nhất thành phố.

Tô Tú Phương muốn chọn cho con gái mấy cái váy. Đã lâu con gái chưa có quần áo mới, lúc trước mặc thế nào cũng được, nhưng giờ con gái đã thay đổi, đương nhiên là phải trau chuốt nhiều hơn.

Hai người đi vào cửa hàng mang phong cách thiếu nữ tuổi teen.

“Hoan nghênh quý khách, tôi có thể giúp gì cho hai vị không ạ?” Một nhân viên nữ có khuôn mặt tròn tiều tụy, nhiệt tình hỏi.

“Tôi muốn chọn cho con gái vài cái váy, có cái nào đẹp lại vừa khoản tiền không?”

Nữ nhân viên trẻ nhìn thoáng qua Diêu Mỹ Nhân đang đứng cạnh Tô Tú Phương, ánh mắt hơi kinh diễm mà trừng lớn, cô còn chưa gặp qua người nào đẹp như cô gái này.

Chỉ một bộ quần áo thể thao màu đen đơn giản, rộng thùng thình, nhưng lại không chút nào làm mất đi vẻ đẹp chói mắt của cô.

“Vâng.Mời theo tôi.” Nữ nhân viên đi đến một dãy quần áo chọn lựa vài cái, lấy ra một chiếc váy tơ lụa màu lam: “Đây là mẫu mới, tiểu thư có thể thử xem.”

Chiếc váy sạch sẽ tự nhiên, thiết kế rất đơn giản, mang lại cảm giác thực xinh đẹp, cho dù có là đôi mắt tinh tường cũng không thể phản nản.

“Mẹ, con đi vào thử xem.”

“Ừ, đi đi.” Tô Tú Phương gật gật đầu: “Mẹ ở đây đợi con.”

Diêu Mỹ Nhân cầm váy đi vào phòng thử không lâu, trong cửa hàng xuất hiện một cặp mẹ con khác.

“Chị?” Người nói chuyện có một đầu tóc quăn, là Tô Tú Nhã, vẻ mặt bà ta kinh ngạc: “Thật trùng hợp, sao chị lại ở đây?”

“Ồ?” Tô Tú Phương quay đầu lại, thấy em gái Tô Tú Nhã mang theo Phương Mộng Nhân đi đến, sau sự việc lần trước, bà vẫn chưa cùng cô em gái này liên hệ, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhau.

“Thật là trùng hợp, chị mang Mỹ Mỹ đến mua quần áo. Quần áo trước kia của con bé đã không còn thích hợp, hiện tại chị chuẩn bị mua thêm mấy bộ cho nó.”

“Đúng vậy, trẻ con rất mau lớn, quần áo phải đổi thường xuyên.” Tô Tú Nhã nghĩ Diêu Mỹ Nhân lại béo lên, nên quần áo lúc trước không vừa: “Mộng Nhân của em cũng vậy, mua không ít quần áo, nhưng rất nhanh là lại mặc không vừa, sau khi lên trung học vóc dáng lại gầy đi.”

Phương Mộng Nhân hướng Tô Tú Phương gật gật đầu chào hỏi: “Dì cả.”

Trên mặt Tô Tú Phương tràn ngập ý cười dịu dàng: “Mỗi một thời gian ngắn không thấy, Mộng Nhân lại đẹp hơn rồi.”

Trong mắt Tô Tú Nhã không giấu được sự đắc ý cùng kiêu ngạo: “Đúng vậy, khoảng thời gian này, mỗi ngày nó đều bồi bổ, sắc mặt cũng tốt lên.” Nhờ con gái xinh đẹp, bà ta tới chỗ nào cũng được người khác hâm mộ.

“Đúng rồi, Mỹ Mỹ đâu?” Bà ta xem xung quanh, cũng không thấy cô cháu gái kia, một thời gian ngắn không thấy, chắc lại béo lên rồi, đến quần áo cũ đều phải thay đổi, chắc là béo nhiều lắm.

“Nó đi vào thử quần áo rồi.”

Tô Tú Phương vừa dứt lời, cửa phòng thử đồ cũng vừa mở ra.

Cửa hàng thời trang to lớn đột nhiên lâm vào yên lặng.

Chỉ thấy phía sau cánh cửa, một thiếu nữ thướt tha bước ra.

Khuôn mặt bạch ngọc nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, một đôi mắt đào hoa đen nhánh ánh nước, sóng mắt di chuyển, đuôi mắt cất dấu một tia mị sắc như không, cái mũi thanh tú thẳng tắp xuống dưới, đôi môi đỏ mọng so với đoá hoa còn muốn tươi đẹp hơn, môi đầy đặn, khẽ nhếch nhẹ lên, không lúc nào là ngừng câu dẫn người khác muốn hôn lên đó, tiến vào trong miệng, nếm thử hương vị so với đoá hoa còn muốn ngọt hơn.

Chân váy màu lam dài đến gối đứng đưa theo bước chân thiếu nữ, như đoá hoa đang nở rộ. Ngay chỗ cổ tay áo được tô bởi một màu xanh đậm, nổi bật lên đoạn cổ tay tinh tế, phát ra một ánh sáng chói mắt.

Làn váy từ từ ngừng đọng đưa, lộ ra một chân dài, vừa nhỏ lại vừa thẳng, làm cho ánh mắt của người ta không thể nào dời khỏi.

Sắc đẹp tuyệt trần, thanh thuần tuyệt diễm.

“Mẹ.”

Bị ánh mắt của nhiều người chăm chú nhìn như vậy, Diêu Mỹ Nhân vô cùng thẹn thùng, đây là lần đầu tiên cô mặc váy, lời kéo làn váy vài cái, cô thấy không được tự nhiên, chân thật lạnh.

“Mỹ Mỹ mặc váy thật là đẹp.” Tô Tú Phương vui mừng khen ngợi.

Khuôn mặt cùng da thịt so với lòng trắng trứng còn non nớt hơn vài phần lập tức đỏ bừng, cô ngượng ngùng cười: “Thật...thật sự đẹp sao?” Khi cô soi gương, cũng đã rất hài lòng, nhưng cô vẫn không có đủ tự tin, cô chỉ muốn được người khác công nhận thôi.

“Tất nhiên.” Tâm trạng Tô Tú Phương vô cùng tốt, con gái của bà thật đẹp nha.

“Con.....Con là....?”

Dạo gần đây do quay cuồng với việc ôn thi nên mình không có nhiều thời gian để edit hay beta, mong mọi người thông cảm cho mình.

Dâu hứa thi xong sẽ quay trở lại và chăm chỉ hơn xưa. Yêu mọi người nhiều ♥

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Sự kinh ngạc của mẹ con Tô Châu Nhã

Editor: Annie

Beta: Haddy and Dâu Tây □

Tô Châu Nhã bị kinh hoàng vì vẻ đẹp của cô cháu gái, vừa bừng tỉnh thì lập tức nghe được đoạn đối thoại giữa cháu gái và Tô Tú Phương, vẻ mặt bà ta đầy khiếp sợ, "Điều Mỹ Nhân?"

Làm sao có thể!

Trước mặt bà là một cô gái xinh đẹp tựa tiên nữ, vẻ đẹp cuốn hút khiến người nhìn khó có thể rời mắt, bà tự hỏi đây chính là cô cháu gái đen nhẻm và mập mạp của bà sao?

"Mẹ." Phương Mộng Nhân kéo tay áo Tô Châu Nhã, nhắc nhở bà cẩn thận mắt mắt.

Tô Châu Nhã chưa từng gặp qua dáng vẻ xinh đẹp hiện giờ của Điều Mỹ Nhân nên ngạc nhiên cũng là điều bình thường, nhưng mỗi ngày cô ta đều chạm mặt Điều Mỹ Nhân, và lần nào cũng bị vẻ đẹp của Điều Mỹ Nhân làm cho kinh sợ đến thất thần.

Chiếc váy chiffon trên người Điều Mỹ Nhân tôn lên dáng người mảnh khảnh cùng với khuôn mặt xinh đẹp của cô, Phương Mộng Nhân ghen ghét đến đỏ cả mắt, tay nắm chặt lại, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói.

"Chiếc váy này thật sự rất đẹp." Ánh mắt cô ta mang theo một tia sắc bén, đánh giá Điều Mỹ Nhân, khoe miệng hàm chứa ý cười, "Tôi cũng rất thích, xin hỏi còn không?" Cô ta quay đầu hỏi nhân viên bán hàng đang đứng sờ sờ đứng bên, ý cười chói mắt, "Còn không?"

"À? Xin lỗi." Nữ nhân viên phản ứng lại, vội trả lời: "Chiếc váy này là kiểu mới, nhà thiết kế mới chỉ tung ra một chiếc. Nếu không, cô có thể chọn kiểu dáng khác cùng thương hiệu, các mẫu mới nhất cũng rất đẹp."

Lúc này, Tô Châu Nhã đã hết kinh ngạc, ý thức được mình vừa thất thố, không vui nói: "Sao lại chỉ có một cái."

"Thật sự xin lỗi, ở đây các mẫu thiết kế đều chỉ có một chiếc duy nhất". Nữ nhân viên mỉm cười lễ phép giải thích.

Vốn dĩ chỉ đơn thuần ghen ghét Điều Mỹ Nhân mặc đẹp, cảm thấy chiếc váy này mặc ở trên người trên người mình cũng sẽ không thua kém, nhưng nghe giải thích như vậy Phương Mộng Nhân lại càng muốn chiếc váy này hơn.

"Chị Mỹ Nhân, em rất thích chiếc váy này." cô ta khẽ mỉm cười, "Chị..... Có thể nhường cho em không?"

Điều Mỹ Nhân không ngờ rằng hôm nay sẽ gặp phải đi nhỏ và Phương Mộng Nhân, vẻ ngượng ngùng trong mắt rút đi vài phần: "Xin lỗi, chiếc váy này rất hợp với chị, chị cũng rất thích, đang chuẩn bị tính tiền." Khoe miệng cô hiện lên ý cười: "Em chọn cái khác đi."

Phương Mộng Nhân hít một hơi, cắn cắn môi, kéo áo mẹ.

Tô Châu Nhã sờ đầu Phương Mộng Nhân trấn an, nhìn về phía Điều Mỹ Nhân, cháu gái này đột nhiên trở nên xinh đẹp như vậy, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay kia làm cho con gái bà ta hoàn toàn trở nên lu mờ, điều đó làm bà ta cảm thấy thực chướng mắt. Lòng mày nhíu chặt, cố gắng kiềm chế sự không vui trong lòng, "Mỹ Mỹ, bình thường cháu là người hiểu chuyện nhất, lần này cháu nhường em họ đi, hiếm khi thấy em cháu thích chiếc váy nào tới vậy."

Diêu Mỹ Nhân hừ nhẹ một tiếng, độ cong nơi khóe miệng không còn. Không cho thì biến thành không hiểu chuyện sao? Ha ha.

Mí mắt cô rũ xuống, đôi mắt khép hờ mang đầy giả hoạt, môi đỏ hơi hơi bẹp, tựa như đang đau lòng, nhìn cô thực nhỏ bé, đáng thương: "Rõ ràng là cháu nhìn trộm chiếc váy trước, cháu cũng rất thích, lần này cháu sẽ không nhường."

Khuôn mặt nhỏ xinh xắn mang biểu tình đáng thương, khiến lòng nữ nhân viên bên cạnh mềm nhũn, buột miệng nói: "Váy được vị tiểu thư này chọn trước, theo quy tắc của cửa hàng, trừ khi cô ấy không mua, nếu không cô ấy sẽ được ưu tiên mua nó."

Tô Châu Nhã không ngờ cô cháu gái này không chỉ có vẻ ngoài thay đổi mà tính tình cũng thay đổi, trước kia nói gì cũng ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng nhường Mộng Nhân, hiện tại cư nhiên lại dám đánh đố mà Mộng Nhân thích.

"Chị Tú Phương, mau xem này, Mỹ Mỹ sao lại trở nên như bây giờ, đến cả nhường nhịn cũng không biết."

Tô Tú Phương cũng không vui, rõ ràng là con gái bà chọn chiếc váy này trước, cướp không được, còn chỉ trích Mỹ Mỹ nhà bà không biết nhường nhịn người khác?

"Mộng Nhân nhà em lớn hơn Mỹ Mỹ đấy."

Con gái chịu ảm ức như vậy khiến Tô Tú Phương đau lòng không thôi.

Tô Tú Phương nhìn thoáng qua Phương Mộng Nhân đang cúi đầu, "Theo lý, phải là Mộng Nhân nhường Mỹ Mỹ mới đúng. Mộng Nhân bình thường cũng rất hiểu chuyện, Mộng Nhân sẽ không đánh chiếc váy mà chị họ thích, đúng không?"

Phương Mộng Nhân bị chất vấn đến không thể nói gì, tâm tư nhỏ trong lòng như bị người khác chọc trúng, mặt cô ta đột nhiên đỏ lên, "Nếu chị họ thích đến vậy, con sẽ nhường chị ấy."

Cô ta giữ chặt tay Tô Châu Nhã, bình tĩnh nói: "Con với mẹ sang chỗ khác đây, hai người mua đồ vui vẻ." Nói xong, kéo tay Tô Châu Nhã ra khỏi cửa hàng.

Bên ngoài cửa hàng, Tô Châu Nhã tức giận: "Mộng Nhân, con kéo mẹ đi làm gì, con thích chiếc váy kia, mẹ sẽ lấy cho con."

"Mẹ, đó chỉ là một cái váy, không có thì thôi." Phương Mộng Nhân bình tĩnh lại, "Mẹ muốn vì một cái váy mà trở mặt với dì cả để bị người khác chê cười sao?"

Tô Châu Nhã nghe con gái nói như vậy, cũng nghĩ, "Con nói đúng."

Bà ta cũng biết mình quá kích động. "Mộng Nhân, Diêu Mỹ Nhân sao đột nhiên lại trở nên xinh đẹp như vậy?" Bà ta vẫn khó có thể tiếp nhận được việc cô cháu gái trở nên xinh đẹp hơn con gái mình, hơn nữa đẹp lên nhiều như vậy, chênh lệch này quá lớn đi.

Phương Mộng Nhân nghĩ đến gương mặt kia thì có chút sững sờ, chỉ trôi biết!

Buổi tối, như thường lệ Diêu Mỹ Nhân ra ngoài ban công nói chuyện phiếm với Thư Mạch.

Trong nháy mắt Thư Mạch mang theo ảo não: "Gần đây thời gian ở công trường tương đối nhiều, ngày mai mình phải ở công trường cả ngày." Cậu hoàn toàn không dám nhìn cô gái đáng yêu ở trước mặt.

Diêu Mỹ Nhân nghịch ngợm chốc chốc lại kiễng lên, cánh tay trắng nõn chống trên lan can, nâng khuôn mặt nhỏ, ngoan ngoãn, "Vậy hả, vậy cậu phải chú ý nghỉ ngơi, đừng quá vất vả."

Chỉ vậy sao?

Thư Mạch nâng mí mắt lên, nhìn về phía cô, "Cậu không tức giận?"

"Không giận đâu." Diêu Mỹ Nhân cảm thông mà lắc đầu.

"Nhưng mình giận."

Cậu nín thở, giọng nói trầm thấp, "Mình với cậu còn chưa được đi hẹn hò."

Diêu Mỹ Nhân cắn môi, vẻ mặt ửng hồng.

"Cậu không muốn đi hẹn hò sao?" Cậu hỏi.

Không đợi cô gái trả lời, cậu tiếp tục hạ giọng nói: "Mình nghĩ, chuyện này không công bằng."

Đôi mắt đào hoa của cô tràn đầy ý cười, đôi môi đỏ vẫn luôn cong lên, "Rồi sẽ có thời gian, ngủ ngon."

"Nhóc con tuyệt tình."

Uống sữa và vệ sinh cá nhân xong, Diêu Mỹ Nhân nằm ở trên giường nhớ tới lời nói vừa rồi của cậu, trong mắt có chút dao động.

Ngày hôm sau, Diêu Mỹ Nhân rời giường sớm, rửa mặt đánh răng xong, cô chăm chú chọn quần áo. Nghĩ đến nơi muốn đến, cô đành phải từ bỏ ý định mặc váy.

Cô thay một chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng, phía dưới là mặc một chiếc quần jean, đi đôi giày vải bạt màu trắng. Quần ôm sát chân, làm dáng người cao gầy tinh tế của cô càng thêm thon thả, đôi chân vừa dài vừa trắng. Nhìn tóc dài xõa phía sau lưng, cô lấy dây thun tết tóc thành hình xương cá lệch sang một bên vô cùng xinh xắn. Cuối cùng, cô bôi chút kem dưỡng da và kem chống nắng. Trong gương là một cô gái có đôi mắt đen sáng ngời, làn da trắng nõn khiến người khác hận không thể cắn một cái.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt, vừa lòng mà mang theo túi xách ra khỏi nhà.

Hôm nay là một ngày tháng bảy, ngay cả ánh nắng mặt trời buổi sáng cũng gay gắt.

Phía bên đường, tám sắt bao quanh bốn phía công trường xây dựng đầy khói bụi, xung quanh là máy xúc đất, máy trộn bê-tông, tiếng gầm rú, nhức óc của xe tải qua lại, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Thư Mạch theo sau Quách Kiến đi qua mặt đất vắng đầy xi măng.

Quách Kiến cầm bản vẽ, chỉ đạo công trường, ông quay đầu lại thì thấy dáng vẻ trầm tư của thiếu niên phía sau, điều đó khiến ông rất vừa lòng, "Thư Mạch, chúng ta là kiến trúc sư, tất nhiên phải tham gia vào công trình, không những cần hiểu mà còn phải tiến hành chỉ đạo. Còn những người chỉ ngồi ở trong văn phòng thiết kế bản vẽ thì không đủ để gọi là kiến trúc sư."

Ông vỗ vỗ bả vai cậu thiếu niên, "Điểm này, cậu làm không tồi."

Cát bụi bay xung quanh, đôi mắt đen của Thư Mạch sáng ngời, "Tất cả phải cảm ơn chú Quách, là do chú dạy dỗ cháu đúng cách."

"Cố gắng lên, tương lai của cậu còn dài." Quách Kiến cảm thán, cậu nhóc này có thiên phú, tương lai tiền đồ vô hạn, thành công là chuyện sớm muộn.

Lúc này, một chàng trai trẻ tuổi mang ủng cao su dài, dính đầy xi măng chạy tới, hơi thở gấp gáp: "Thư Mạch, bên ngoài....." cậu ta dùng ngón tay chỉ vào lối ra vào của công trường ở phía xa, "Bên ngoài, có một cô gái xinh đẹp nói là đến tìm anh."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Ghé thăm công trường

Editor: Annie

Beta: Hadyy and Dâu Tây □

Chàng trai trẻ tuổi thấy Thư Mạch đứng yên không phản ứng, cậu ta thờ hồn hèn mấy hơi rồi tiếp tục nói: "Thật sự là rất xinh đẹp, cao cao gầy gầy, làn da trắng như tuyết, nói chuyện nhẹ nhàng dễ nghe." Như nghĩ đến cái gì, cậu ta gãi gãi đầu, mặt không tự chủ mà đỏ lên.

Cậu ta do dự một hồi, vẫn quyết định hỏi: "Anh Thư, người kia..... Cô ấy là em gái của anh sao?"

Thư Mạch nghe xong mô tả của đối phương, sớm đã biết là ai tới, tâm trạng vừa mừng vừa sợ. Nhưng khi thấy khuôn mặt đỏ hồng của cậu ta, mặt cậu đen lại, lãnh đạm trả lời: "Không phải."

Chàng trai trẻ tuổi đột nhiên run lên, căng da đầu nhìn anh, đứng ở một bên chờ cậu nói tiếp.

Im lặng một hồi, môi mỏng của cậu gợn lên, dịu dàng nói: "Là bạn gái!"

Sau đó mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của người đứng bên, xoay người nói với Quách Kiến một tiếng rồi bước nhanh về phía cửa lớn.

Bầu trời trong xanh, mặt trời đã lên cao, một ngày oi bức lại bắt đầu.

Diêu Mỹ Nhân đứng ở trước cửa ra vào của công trường, nhìn tòa nhà cao tầng chưa hoàn thành ở bên trong, không thể tưởng tượng được tòa nhà sẽ trở thành biểu tượng của thành phố G trong tương lai lại có sự tham gia của Thư Mạch.

Trong lòng cô không khỏi dâng lên một tia tự hào, người đàn ông của cô thật lợi hại.

Không lâu sau Thư Mạch đã tới cửa lớn, cậu đi chậm lại, nhẹ nhàng thở một hơi rồi mới bước về phía cô.

Xung quanh đều là sắt thép lạnh băng và xi măng, công trường lạnh lẽo, hơi hám, một cô gái xinh xắn đứng ở nơi đó, xinh đẹp động lòng người, khiến cho hoàn cảnh tồi tệ ấy trở thành một bức tranh.

Mà người trong tranh đó, đứng đối diện với cậu, môi nở nụ cười.

Cậu nghe thấy cô nói: “Thư Mạch, mình tới tìm cậu. Vui không?”

Rất vui, thật sự rất vui.

Trái tim giống như được ngâm mình trong nước chanh mật ong, chua và ngọt ngào.

Thư Mạch tiến lên thì thấy khuôn mặt trắng nõn của Diêu Mỹ Nhân bị phiểm hồng do phơi nắng, trên trán phủ một tầng mồ hôi mỏng.

Cậu nhìn mà đau lòng, nhỏ giọng mắng cô: “Cô gái ngốc, sao không tìm chỗ mát mẻ mà đợi mình.”

Khuôn mặt đỏ bừng, rất đẹp nhưng lại khiến cậu đau lòng.

Nói xong, cậu vươn tay muốn giúp cô lau đi cái trán đầy mồ hôi. Khoảng khắc sắp chạm tới, cậu lại cảm thấy tay mình không sạch sẽ nên muốn thu về.

Diêu Mỹ Nhân nắm lấy tay cậu, không cho cậu thu lại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, Thư Mạch đành phải lật tay, mu bàn tay vụng về, nhẹ nhàng mà chậm rãi giúp cô lau trán.

“Mình muốn sớm được gặp cậu.”

Đôi mắt to sáng lấp lánh của cô nhìn thẳng vào mặt Thư Mạch, cười trả lời câu hỏi trước đó của cậu.

Nghe vậy trái tim Thư Mạch như được lấp đầy: “Ừm, mình biết rồi.”

Sau khi hai người vào bên trong, cậu giới thiệu Diêu Mỹ Nhân với mọi người, khóe miệng không kiềm chế được mà mỉm cười. Hôm nay, mọi người ở công trường đều biết Thư Mạch có bạn gái nhỏ xinh đẹp tới thăm.

“Chào chị dâu.”

“Xin chào.” Diêu Mỹ Nhân cười đáp lại.

Lúc đầu khi bị gọi chị dâu, mặt cô đỏ lên, nhưng vài lần sau, cô liền quen.

Không bao lâu, hai người đi đến một bục cao gần khung sắt ‘Đây là chú Trần, là người phụ trách nơi này, mình đi theo giúp đỡ chú Trần đã nhiều lần.’ Thư Mạch giới thiệu với Diêu Mỹ Nhân.

“Chào chú Trần.” Diêu Mỹ Nhân khom lưng cảm ơn chú Trần: “Cảm ơn chú đã giúp đỡ Thư Mạch.”

“Cháu đúng là một cô gái xinh đẹp.” Do thường xuyên chạy công trình nên làn da chú Trần hơi ngăm đen nhưng đáng người ông không cao, ông nở nụ cười hiền lành: “Không cần khách sáo, Thư Mạch giúp chú không ít, là chú nên cảm ơn nó mới đúng.” Đối với cô gái dịu dàng này, ông hạ thấp giọng nói, sợ khiến cô gái nhỏ nhà người ta sợ hãi. Ông quay đầu nhìn Thư Mạch, bàn tay to dùng sức vỗ vỗ bả vai Thư Mạch, “Nhóc con, cậu được lắm, tìm được một cô gái nhỏ xinh đẹp hiểu chuyện như vậy, trước kia tôi còn tưởng cậu không biết gì về chuyện tình cảm chứ.”

Bình thường nhìn cậu có vẻ lạnh lùng, trừ chuyện công việc, thì không nói chuyện gì nhiều, bị con gái chú Quách quần lấy thì cậu cũng tỏ ra xa cách, ông còn tưởng rằng Thư Mạch không quan tâm đến chuyện tình cảm, không ngờ cậu ấy đã có chủ, hơn nữa lại còn tốt đến vậy.

Thư Mạch nhấp môi, do bị trêu chọc nên tai hơi đỏ lên, mà Diêu Mỹ Nhân bên cạnh cũng không hề thua kém chút nào.

Chú Trần thấy hai cô cậu trước mặt này đều bày ra vẻ ngây ngô thẹn thùng, không nhịn được mà cười to, “Được rồi, được rồi, không trêu ghẹo hai đứa, Tiểu Mạch, cháu dẫn bạn gái đến phòng nghỉ ngơi đi, nơi này khá lớn xịn, không may bị thương thì sao.”

“Dạ, vậy cháu đưa cậu ấy đi trước.” Thư Mạch cầm bàn tay nhỏ của Diêu Mỹ Nhân dắt tới phòng nghỉ ở khu bên kia.

Vòng qua những tòa nhà cao tầng, phía sau là một dãy nhà có nhiều phòng.

Thư Mạch dắt Diêu Mỹ Nhân tới trước căn phòng thứ hai ở phía bên tay trái, cửa không khóa được làm bằng sắt. Nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Bên trong hơi bừa bộn.” Thư Mạch ngượng ngùng.

“Thật không?”

Diêu Mỹ Nhân cảm thấy hứng thú, không chờ Thư Mạch dẫn đường, liền đi vào trước.

Cậu nói thật, bên trong quả thật có chút bừa bộn.

Phòng rộng khoảng sáu mét vuông, có một cái giường, một cái ghế, một cái bàn, trên bàn đặt nhiều đồ vật.

Thư Mạch bước nhanh qua, ôm quần áo trên ghế đặt lên góc giường, sau đó đem ghế dựa đến đặt trước mặt cô, “Cậu ngồi đây đi.”

Sau đó lại rót một ly nước nóng đưa cho Diêu Mỹ Nhân, “Nóng đó, thổi rồi hân uống.” Đôi môi của cô hình như hơi khô.

Diêu Mỹ Nhân thật sự rất khát, cô thổi một lúc, cái miệng nhỏ nhẹ nhàng nhấp một cái, làm ướt yết hầu, giảm bớt chút khô rát trong họng.

Ngôi nhà lạnh lẽo, bên trong một cô gái xinh đẹp như hoa đang ngồi. Thư Mạch nhìn đến vui vẻ, cả mặt đều là ý cười: “Sao đột nhiên lại tới tìm mình?”

Đôi mắt đen nhánh của cô hàm chứa một tia giảo hoạt, khóe miệng nhếch lên.

“Tôi hôm qua có người tức giận, khiến mình không thể ngủ yên, mình đành phải tới đây để xua tan tức giận”

Thư Mạch nhấc mi lên, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn cô: “Là vậy sao? Mình tưởng nhóc con tuyệt tình như cậu sẽ không nhớ đến mình.”

Hừ hừ, cô sẽ không thừa nhận đâu.

Cô chuyển đề tài: “Tại sao mọi người ở đây đều gọi mình là chị dâu.” Khi nói đến cụm từ “Chị dâu”, giọng cô không khỏi thấp xuống.

Thư Mạch nhìn ra được là cô đang ngượng ngùng nhưng không nói ra.

“Trước kia có vài chuyện xảy ra, mình đã giúp đỡ bọn họ, vậy nên sau này bọn họ liền gọi mình là đại ca.”

“Xem ra, cậu có ơn lớn với họ.” Bằng không ai lại nguyện ý gọi một người nhỏ tuổi hơn mình là đại ca, chỉ có tâm phục khẩu phục thì người ta mới như vậy.

Thư Mạch cười nhẹ: “Cậu hiểu rất nhiều chuyện, sao lại nhạy bén thế hả?”

“Đương nhiên!” Môi đỏ của Diêu Mỹ Nhân nhếch lên, do mới vừa uống xong nước, trên mặt còn dính vết nước, ẩm ướt sáng bóng, thoạt nhìn so với cánh hoa còn đẹp hơn.

Yết hầu Thư Mạch trượt xuống, cậu nhanh chóng rũ mí mắt xuống, dịch chuyển tầm mắt sang nơi khác.

“Giày cậu bị dơ rồi.” Cậu nhìn xuống chân cô, đôi giày trắng dính đầy bùn đất và xi măng, không còn phù hợp với dáng vẻ sạch sẽ của cô.

“A? Vậy sao?”

Diêu Mỹ Nhân nhìn thoáng qua, cười cười, không để ý mà thu chân lại, yên lặng ngồi dựa lên ghế.

Thư Mạch không nói gì, cậu cầm một hộp khăn giấy trên bàn rồi đi tới cạnh cô.

Diêu Mỹ Nhân không hiểu rõ chuyện gì, cho đến khi thân hình cao lớn đỉnh đặc ngồi xuống bên người cô, bàn tay to lớn bắt lấy chân cô, cô mới bắt đầu hoảng loạn, “Sao..... Làm sao vậy?”

“Ngoan, đừng lộn xộn.”

Thư Mạch thấp giọng nói.

Sau đó cậu lấy một đoạn khăn giấy, nâng chân cô lên, chuẩn bị lau giày cho cô.

“Thư Mạch, đừng..... rất bẩn.” Diêu Mỹ Nhân muốn rút chân mình về thì phát hiện chân bị nắm rất chặt.

“Đừng nhúc nhích, cậu ngoan ngoãn một chút đi.”

Một tay Thư Mạch nắm lấy mắt cá chân cô, một tay lau đi vết bùn dính trên giày.

Diêu Mỹ Nhân khiếp sợ mở to mắt nhìn cậu đang chăm chú lau giày cho cô mà không hề có chút ghét bỏ nào, điều đó khiến cô vừa cảm động vừa hoảng sợ.

“Thư Mạch, sao cậu lại tốt như vậy.”

Thư Mạch ngẩng đầu, khoe miệng đầy ý cười, “Thích không?” Không đợi Diêu Mỹ Nhân trả lời, cậu lại nói tiếp: “Thích thì hôn mình một cái.”

Diêu Mỹ Nhân tròn tròn mắt, a, con người này sao lại đáng ghét đến vậy, cô mới cảm động chưa đến một giây thôi.

Không bao lâu, không khí trong phòng liền trầm xuống. Có lẽ là do ngồi, ống quần jean của Diêu Mỹ Nhân bị hồng lên trên, cho nên bàn tay to của cậu cùng phần chân lộ ra của Diêu Mỹ Nhân chạm vào nhau. Lúc mới đầu không có cảm giác gì, lâu dần, cô mới cảm thấy lòng bàn tay của cậu tựa như một ngọn lửa tỏa ra khí nóng.

Cô khê cử động chân một chút, lòng bàn tay cậu cọ xát da thịt nõn nà, khiến cô cảm thấy hơi đau rát. Thư Mạch bị mất cá chân trong tay hấp dẫn, da thịt tinh tế trắng nõn, so với bàn tay thô ráp của cậu như đối lập, mềm mại như chỉ cần véo nhẹ một cái là chảy nước.

Ngón tay cái không nhìn được mà vuốt ve nhẹ nhàng lên đôi chân nõn nà.....

Lúc này, một cô gái nhỏ xinh bước vào công trường.

“Chú Trần, Thư Mạch đâu rồi?”

Chú Trần đang bận rộn chỉ huy nên rất muốn mắng người đi tới, khi quay lại thì thấy một cô gái có gương mặt thanh tú, ông mất kiên nhẫn trả lời: “Đi nghỉ ngơi rồi.”

“Vậy cháu tới đó tìm cậu ấy.” Nói xong cô gái vui sướng mà xoay người rời đi.

Không xong!

Chú Trần giờ mới nhớ tới bạn gái nhỏ của Thư Mạch cũng đang ở đó, nên vội hô lớn: “Chờ một chút.....”

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa, chú Trần lắc đầu, quên đi, chuyện của người trẻ tuổi, ông không quản được.

Người đó là Quách Thiển, con gái của kiến trúc sư Quách Kiến, hôm nay là chủ nhật nên cô không phải đi học nên mới có thời gian tới tìm Thư Mạch.

Cô nhìn đôi giày cao gót mới mua của mình, đi đường đã cố gắng tránh những vũng bùn, nhưng đế giày vẫn dính không ít bùn đất, cô không vui mà đi đến cạnh một tảng đá, ma sát đế giày dính bùn bẩn. Thấy đế giày đã voi bớt bùn đất đi, cô sửa sang lại chiếc váy trên người một chút rồi mới đi về phía phòng nghỉ.

“Thư Mạch, mình tới thăm cậu, cậu nhìn chiếc váy mới của mình có đẹp không.....”

Giọng nói của cô gái ở chột ngừng lại. Cô nhìn hai người trong phòng, sững sờ tại chỗ, chàng trai tay cầm chân cô gái, hai khuôn mặt sát vào nhau, cô lên tiếng chất vấn: “Hai người đang làm gì đó?”

Mặt Diêu Mỹ Nhân phút chốc liền đỏ lên.

Mắt Thư Mạch trầm xuống, mang theo chút thất vọng cùng bất mãn khi bị quấy rầy. Cậu vẫn ngồi xõm như cũ, tiếp tục lau giày cho cô.

Quách Thiển đi tới, thấy Thư Mạch đang lau giày cho một cô gái, một màn này thực sự rất chói mắt, mặt cô lập tức khó coi, giọng nói có chút tức giận: “Anh Mạch, cô ta là ai?”

Chuyện tốt bị quấy rầy khiến Thư Mạch khó chịu: “Bạn gái tôi.”

“Cái gì..... Sao có thể.” Quách Thiển khiếp sợ, “Mình không tin, cậu có bạn gái từ khi nào?”

Bị người khác nhìn chằm chằm, Diêu Mỹ Nhân hơi mất tự nhiên, cô giật giật chân: “Thôi đừng lau nữa, tý đi lại bị bẩn thôi.”

Thư Mạch biết cô đang xấu hổ, cũng không miễn cưỡng, buông lòng chân cô ra.

“Thư Mạch!” Quách Thiển không vừa lòng thái độ xem nhẹ mình của đối phương.

Thư Mạch lạnh lùng trả lời, “Cô ấy chính là bạn gái của tôi, cô tin hay không thì tùy, còn nữa, khi vào phòng người khác yêu cầu gõ cửa trước, đây là phép lịch sự cơ bản.”

“Cậu..... Cậu hung dữ với tôi, a a a, tôi ghét cậu” Quách Thiển dậm chân, khi nhận ra Thư Mạch căn bản không quan tâm đến lời cô nói, cô mới dừng lại.

Quách Thiển quan sát Diêu Mỹ Nhân đang ngồi trên ghế, da trắng như tuyết, môi đỏ răng trắng, đẹp đến mức khiến người ta khó có thể rời mắt.

Diêu Mỹ Nhân mỉm cười đứng lên chào hỏi: “Xin chào.”

“Hừ!”

Cô ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận cô gái trước mặt đẹp đến mức khiến cô ta không thể tức giận được.

“Cô tới tìm tôi có chuyện gì?” Thư Mạch nhíu mày, vô cùng khó chịu khi bị quấy rầy.

Quách Thiên kéo váy, mặt thẹn thùng: “Váy mới của mình đẹp không?”

Mặt Thư Mạch đen lại, “Chú Quách cũng đang ở công trường, để tôi đi gọi chú ấy.”

“Đừng mà, đừng mà, Thư Mạch, cậu thật sự rất đáng ghét.” Cha Quách Thiên mà biết cô ta chạy tới công trường, nhất định lại cần năn cho xem. Cô ta không muốn bỏ đi, nhưng lại sợ cha mình lát nữa qua đây, nghĩ đến việc Thư Mạch đã có bạn gái, cô rất đau lòng, cuối cùng đành cần môi rồi đi.

Diêu Mỹ Nhân nhìn cô gái tới như một làn gió, rồi lại tức giận mà bỏ đi, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Cậu cười gì?” Thư Mạch không hài lòng.

“Cô ấy là con gái của chú Quách à? Khá thú vị đấy.” Cô có thể nhìn ra được đó là một cô gái vui vẻ hoạt bát.

Thư Mạch đến gần cô, giọng lại trầm thêm: “Cô ấy thích bạn trai của cậu, cậu còn có thể cười được?”

Cậu càng lúc dựa càng gần, Diêu Mỹ Nhân nuốt nuốt nước bọt, nghĩ đến một màn vừa rồi bị người ngoài nhìn thấy, cô cắn cắn môi: “Không phải, chỉ là mình cảm thấy cậu ấy không có ác ý. Quan trọng là, ánh mắt cô ấy nhìn cậu không sáng như sao.”

“Phải vậy không?”

“Ừm, chắc chắn là như vậy.”

Cậu không biết, thích một người, khi nhìn đôi phương ánh mắt sẽ sáng lên, giống như cậu nhìn cô vậy.

Cô nhìn thấy trong mắt cậu ánh lên muôn vàn ánh sao.

Nhìn bộ dáng bất mãn của Thư Mạch đối với người vừa tới quấy rầy, Diêu Mỹ Nhân cười cong khóe mắt. Cô ghé sát tai cậu, mang theo hương thơm nhàn nhạt, giọng nói nhẹ nhàng, khiến lòng Thư Mạch rạo rức: “Cậu biết không? Mình cũng mới mua váy mới”, “Tối nay cậu nhìn thử xem, mình mặc có đẹp hay không nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Viên kẹo ngọt 21

Editor: Annie

Beta: Hadyy

Diêu Mỹ Nhân vừa đến nhà cũng là lúc bà nội Thư tản bộ từ công viên về.

“Cháu chào bà.”

Bà nội Thư thấy Diêu Mỹ Nhân, lập tức liền cười, “Ai nha, là Mỹ Mỹ, mấy ngày nay con đi học, bà không gặp được con. Mau vào nhà ngồi, nói chuyện với bà một lát, bà rất nhớ con.” Bà nội Thư rất yêu quý đứa nhỏ này, lớn lên đã xinh đẹp lại còn ngoan ngoãn. Bình thường cháu trai ở nhà trầm tính, ít nói, không được hoạt bát giống đứa nhỏ đáng yêu này.

Sau khi nghe xong, Diêu Mỹ Nhân chớp chớp mắt, mang theo vài phần tinh nghịch: “Được ạ, bà không ghét bỏ vì con ồn ào là tốt rồi.”

Nói xong, cô tiến lên đỡ bà nội Thư đi vào trong, “Dạo này bà thấy sức khỏe thế nào?”

“Khá hơn nhiều rồi, cả ngày cứ ở trong nhà cũng chán, cho nên bà ra công viên tản bộ và hoạt động xương cốt một chút.”

“Vây về sau nếu có thời gian con sẽ tới đây nói chuyện phiếm với bà.”

Bà nội Thư mừng rỡ cười rộ lên: “Đúng là đứa trẻ ngoan.”

“Thư Mạch cũng rất hiếu thuận.”

Cô đỡ bà nội Thư ngồi xuống, “Bà nội, con đi lấy giúp bà ly nước.”

“Cảm ơn con, làm phiền con rồi.”

Lần trước đã tới đây nên cô biết phòng bếp ở đâu. Rót một chút nước đun sôi ra cốc, cô mang ra ngoài đặt lên chiếc bàn nhỏ bên tay trái bà nội Thư.

“Mỹ Mỹ tới đây ngồi bên cạnh bà này, chúng ta nói chuyện một chút.”

Bà nội Thư thân thiết kéo tay Diêu Mỹ Nhân, mặt đầy ý cười. Người già thích cùng người trẻ nói chuyện phiếm, lái nhai một chút.

Diêu Mỹ Nhân không kiêu căng, không nóng nảy mà nghiêm chỉnh ngồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, bà nội Thư nhìn đến vui vẻ, cười hỏi: “Mỹ Mỹ, gần đây con với Tiểu Mạch hay đi học với nhau đúng không?”

“Vâng ạ, mỗi ngày Thư Mạch đều đưa con đến trường.” Có thể là do có tật giật mình, cô đỏ mặt nói thêm câu: “Thật sự con phải cảm ơn Thư Mạch, ngày nào cũng làm phiền cậu ấy.”

“Có cái gì mà phiền, nhà con ở bên cạnh, con với nó lại học cùng trường, bà còn định nhắc nó tới đón con đó.” Sau đó, bà nội Thư tủm tỉm cười nhìn Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân bị bà nội Thư nhìn chăm chăm, có chút mất tự nhiên, “Bà nội Thư?”

Bà nội Thư khuôn mặt đầy nếp nhăn, tràn đầy ý cười: “Mỹ Mỹ, bà muốn hỏi con một chuyện.”

“Bà cứ hỏi đi, con mà biết nhất định sẽ trả lời.”

“Ha ha, gần đây thằng nhóc Tiểu Mạch đang yêu sao?” Bà nội Thư thốt ra một câu kinh người.

“A?” Đôi mắt đen nhánh của Diêu Mỹ Nhân tròn tròn, kinh hãi.

Bà nội Thư tiếp tục hỏi: “Hai đứa quen nhau sao?”

“Bà nội Thư, bọn con.....” Diêu Mỹ Nhân sợ tới mức đứng bật dậy.

Bị phát hiện? Chả lẽ sẽ.....

Bà nội Thư vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cô trấn an. Ày, tay nhỏ lại mềm mịn, lại còn là đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời. Bà nội Thư kéo cô ngồi lại chỗ cũ, “Không phải sợ, không phải sợ, bà không phản đối hai đứa.”

Diêu Mỹ Nhân nuốt nước bọt một chút, dịu giọng hỏi lại: “Bà nội Thư, bà biết rồi ạ?”

“Ừm, bà già rồi, nhưng vẫn hiểu rõ nhiều chuyện.” Đôi mắt bà tạo thành một khe hở tựa như đang cười.

Bà hiểu rõ tính cách cháu trai mình, trừ lúc ở cạnh bà đôi khi sẽ tươi cười, còn lại đều lạnh lùng, thân nhiên. Hơn nữa, ngoại trừ việc kiên trì tới công trường kia làm việc, thằng bé không quá mức coi trọng những thứ khác. Khoảng thời gian này cháu trai của bà thường xuyên đưa đón Diêu Mỹ Nhân đi học, khuôn mặt vui vẻ hơn trước kia, khi ăn cơm khoe miệng cũng mỉm cười.

Vậy sao bà lại không đoán ra được chuyện gì đang xảy ra?

Diêu Mỹ Nhân chuyển ánh mắt sang một bên sườn mặt bà nội Thư, trên mặt bà không có biểu cảm bất mãn hay phẫn nộ gì cả, trong lòng cô âm thầm cảm thấy nhẹ nhõm, “Bà nội Thư, bà..... không phản đối ạ?”

“Mỹ Mỹ à, bà sẽ không phản đối các con.” Bà nội Thư sợ làm cô gái nhỏ sợ hãi, giọng nói nhẹ nhàng hơn. Bà rất thích Mỹ Mỹ, cháu trai bà lại yêu cô bé trước mặt này, bà tuyệt đối sẽ không phản đối, cũng không thể phản đối.

Tương tượng đến cháu nội xuất sắc của mình cùng cô bé xinh đẹp này ở bên nhau, đúng là xứng đôi, bà liền cười tiếp. Nhưng lại nghĩ đến điều gì, nét tươi cười trên mặt bà giãn ra.

“Khi còn nhỏ Tiểu Mạch gặp phải không ít chuyện nên tính tình có chút quái gở.” Bà nội Thư vỗ vỗ mu bàn tay Diêu Mỹ Nhân, đau lòng nói, “Khi còn nhỏ ba thằng bé không còn, mẹ lại là.....”

Bà muốn nói gì đó nhưng lại thôi: “Bình thường con dịu dàng với nó một chút, nếu nó dám bắt nạt con, con nói cho bà nội, bà sẽ giúp con giáo huấn nó.” Tính tình cháu nội bà thật..... Ai, bà hy vọng Mỹ Nhân có thể chấp nhận được, hai người có thể chung sống hạnh phúc.

Điều Mỹ Nhân nghe bà nội Thư nói chuyện biết bà vẫn có điều chưa nói, nhưng cô cũng không có tư cách gì để hỏi thêm. Hơn nữa nghĩ đến Thư Mạch khi còn nhỏ đã không được ở cùng cha mẹ, cô cảm thấy thấy đau lòng.

“Thư Mạch, cậu ấy rất tốt, đối xử với con cũng rất tốt, bà nội Thư, chúng con sẽ ổn thôi.”

Sau khi hai người ở bên nhau, tuy thỉnh thoảng Thư Mạch thích trêu chọc cô, nhưng cũng rất nhiều lần cậu bao dung cho cô.

“Được, được, hai đứa vui vẻ là bà an tâm rồi.”

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Điều Mỹ Nhân chạy nhanh về phòng.

Cô xoắn tóc ra sau lưng rồi thay một cái váy chiffon màu hồng nhạt, đây là cái váy mà ngày đó cô mua ở cửa hàng, lúc ấy cô liếc mắt một cái liền nhìn trúng. Trước kia không có cơ hội mặc váy, hiện tại đã có cơ hội, cô sẽ không lãng phí, hơn nữa phải mặc cho thật xinh đẹp, khiến cho người khác phải khen ngợi, cô vẫn luôn mong chờ điều này, đòi trước cầu mà không được.

Kéo khóa lên, cô nhìn chính mình trong gương, không nhìn được mà ngại ngùng, cô chọn váy không tẻ chút nào. Đứng trước gương xoay một vòng, Điều Mỹ Nhân cảm nhận nhịp tim lúc này đập khá nhanh, không biết đợi lát nữa Thư Mạch nhìn thấy cô mặc váy sẽ có phản ứng gì.

Lúc này, bên ngoài vang lên ba tiếng gõ, tiếng động không lớn lắm đủ cho cô nghe được. Đây là ám hiệu của hai người, cô biết Thư Mạch đang đợi.

Cô đi đến, Thư Mạch đang đứng ở đó, người vẫn còn đọng nước, rõ ràng cậu vừa mới tắm xong. Ở công trường một ngày, cậu cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại rất muốn gặp cô gái nhỏ.

Không bao lâu, cậu liền nhìn về phía đối diện.

Bóng đêm dày đặc, cô gái nhỏ chậm rãi bước về phía cậu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm, trắng nõn như ngọc, đôi mắt đào hoa gọn sóng khẽ chuyển động, sóng nước mênh mông, đôi môi đỏ mang ý cười hơi hé ra, lộ hàm răng trắng đều, so với cánh hoa còn kiều diễm hơn nhiều.

Chiếc váy hồng nhạt được thiết kế với cổ chữ V, hơi thấp, giữa đường viền cổ áo là cái cổ thon dài cùng xương quai xanh gợi cảm. Cánh tay trắng nõn buông thõng hai bên, thiết kế của chiếc váy khiến vòng eo càng thon nhỏ, tưởng chừng một tay là có thể ôm hết.

Cô bước từng bước tới chỗ cậu, làn váy nhẹ nhàng lay động theo bước chân cô, bên dưới là đôi chân dài cân xứng, thẳng tắp.

Không bao lâu, Điều Mỹ Nhân đã đi đến đối diện cậu rồi đứng yên. Mặt cô giống như đang cười, “Thư Mạch, hôm nay mình đẹp không?”

Dưới ánh trăng, Mỹ Nhân cười khẽ.

Làn da trắng như sữa bị chiếc váy màu hồng nhạt che đi, lộ ra chút gì đó tinh tế mịn màng.

Ánh mắt Thư Mạch tối sầm lại, trở nên sâu thẳm, cậu lẳng lặng đứng đó, nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, đôi mắt đen như mực hoà vào màn đêm.

“Đẹp.” Nam sinh tuấn tú căng thẳng, giọng nói trầm thấp đến tận cùng.

Dáng người xinh đẹp, lung linh hấp dẫn.

Chết tiệt, quá đẹp!

Điều Mỹ Nhân mỉm cười, xem ra cậu rất thích.

“Mình cũng cảm thấy khá ổn.” Điều Mỹ Nhân túm lần váy, thẹn thùng khoe khoang.

Chàng trai không đáp lại, nhất thời, xung quanh trở nên tĩnh lặng.

Ánh mắt Thư Mạch dừng lại ở chỗ cổ áo hình chữ V, đôi mắt đầy lửa, như thể muốn đốt cháy phần da thịt trắng nõn lộ ra ngoài kia.

Là cô gái duyên dáng yêu kiều ở đối diện khiến cậu nghĩ đến điều này, cậu đột nhiên cảm thấy khoảng cách một mét này rất xa, quả thật rất chướng mắt.

Lúc này, cậu mở miệng, giọng nói trầm thấp mang theo mỉa mai, “Mỹ Nhân, bây giờ tôi đi sang chỗ em, được không?”

Điều Mỹ Nhân giật mình, “Đi sang?” Đi sang là có ý gì?

“Ừm, tôi đi sang, được chứ?” Thư Mạch lặp lại một lần nữa.

Điều Mỹ Nhân nhấp môi cười cười.

“Cậu đừng dọa mình, mình sẽ không tin, qua đây kiểu gì.” Cô cho rằng cậu đang trêu cô.

Cậu cười nhẹ một tiếng, trong màn đêm tối đen tuy khàn khàn nhưng lại gọi cảm, vô cùng mê người, “Nếu tôi qua đó được, em cho tôi ôm một cái, được không?”

Diêu Mỹ Nhân phối hợp với trò đùa của cậu, khuỷu tay chống trên lan can, tay nâng mặt, da trắng tóc đen, đôi mắt đen nhánh sáng lấp lánh, “Có thể. Thư Mạch, khi đó mình sẽ ôm cậu.”

Sao Thư Mạch lại không đoán được suy nghĩ của cô chứ, cậu bị đáng về của cô mê hoặc.

“Cậu không thể qua được đâu.” Diêu Mỹ Nhân khiêu khích. Tay cậu từ từ siết chặt bệ cửa sổ, “Cậu đợi đấy.”

“Có thể sao?”

Sau đó, Diêu Mỹ Nhân mờ mịt xoay người nhìn cậu rời đi.

Chỉ chớp lát sau, Thư Mạch trở lại với chiếc thang dài trên tay.

“Cậu..... Cậu nghiêm túc ư?” Diêu Mỹ Nhân hít một hơi, thấp giọng kinh ngạc hỏi.

Người bên kia cúi đầu cười rõ lên: “Đối với cậu mình luôn nghiêm túc.” Nói xong, cậu đặt một đầu chiếc thang trên cửa sổ, chọn vị trí thật chắc chắn, đầu còn lại đặt về phía ban công nhà đối diện.

Diêu Mỹ Nhân nhìn cái thang đưa qua, kinh ngạc khoảng sợ, lúng túng: “Mình chỉ nói đùa thôi, cậu đừng làm mình sợ.”

“Đừng nhúc nhích, đứng đó, ngoan ngoãn chờ mình.”

Nhìn Thư Mạch bò lên trên cái thang đi về phía cô, trái tim Diêu Mỹ Nhân nhảy dựng, chân mềm nhũn ra.

“A, cậu cẩn thận nhé.” Cô không dám nói to, sợ khiến cậu mất tập trung.

Độ cao và khoảng cách này, không thể làm khó được cậu, khi làm việc ở công trường còn nguy hiểm hơn thế này nhiều. Nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của cô gái, môi mỏng nhẹ cong, cổ ý chậm lại.

Cho đến khi chân cậu chạm xuống đất, Diêu Mỹ Nhân mới bình tĩnh lại.

“Mỹ Nhân, mình đã qua rồi.” Trên khuôn mặt tuần tú là đôi mắt đen rực rỡ lấp lánh, “Cậu cho mình ôm một cái đi.”

Nhìn anh vẻ mặt cười đắc ý của chàng trai trước mặt, cô khẽ cắn môi, làm sao bây giờ, thật muốn đánh chết cái tên khốn nạn này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Viên kẹo ngọt 22

Editor: Annie

Beta: Hadyy and Dâu Tây ☐.

Gió đêm mát mẻ, ánh trăng mỏng lung.

Rõ ràng có nhiều đợt gió lạnh thổi qua nhưng Diêu Mỹ Nhân vẫn cảm thấy cả người nóng ran.

“Cậu..... cậu đừng ôm chặt như vậy.” Cơ thể cậu cứng rắn như sắt, lại dùng sức ôm chặt, cô cảm thấy những chỗ chạm vào cậu đều vô cùng nóng bỏng.

Cánh tay Thư Mạch siết chặt, cảm giác được ôm cô trong lòng rất tuyệt, cô mảnh mai nhưng có thịt, mềm mại lại thơm tho. Cậu gác cằm lên cổ cô, không nhìn được mà cọ cọ vào da thịt mịn màng của cô. Giọng của Diêu Mỹ Nhân rất nhỏ, không còn rõ ràng như tiếng chuông mà mềm mại yêu kiều, khiến lòng cậu mềm nhũn.

“Nói chuyện đi.”

“Hà?”

Thư Mạch ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, giống như mùi sữa bò, lại giống như mùi hương hoa, ngọt ngào, khiến cậu say mê, “Mỹ Nhân, mình muốn nghe giọng nói của cậu.”

Giọng cậu trầm thấp, mang theo chút khàn khàn lười biếng, giống như đang an ủi thì thầm với một con mèo nhỏ, hơi mất tự nhiên và có chút ngượng ngùng, “Cậu nói chuyện với mình được không?”

Mái tóc mềm mại của cậu cọ vào da mặt cô khiến cô hơi ngứa.

Cô nghiêng đầu, chỉ thấy hơn nửa khuôn mặt đã vùi vào cổ cô.

Cậu ấy đang làm gì đây..... Làm nũng sao?

“Mình không biết nói gì cả.” Đột nhiên bảo cô nói chuyện, thật kỳ lạ, cô thật sự không biết nói gì.

Thư Mạch cười, cả ngực đều run rẩy, rõ ràng cậu đang rất vui, "Vậy để mình dạy cho, cậu có chịu không?"

“Vậy cậu nói đi, cậu muốn nghe chuyện gì?”

Tay Diêu Mỹ Nhân buông thông, ngoan ngoãn để cậu ôm. Ban đêm mát mẻ nhưng cô lại cảm thấy nóng.

Hơi thở cực nóng của Thư Mạch phả lên da thịt mịn màng của cô, giọng khàn khàn, “Tôi muốn Thư Mạch chạm vào tôi, ôm tôi, hôn tôi.” Mỗi cậu lúc đó lúc mờ, hô hấp tràn ngập mùi hương trên cơ thể cô, “Cậu lặp lại một lần nữa đi.”

Diêu Mỹ Nhân mấp máy môi không nói, người này sao lại không biết xấu hổ thế?

Cánh tay rắn chắc bên hông siết chặt, “Nói đi mà.”

“Mình không muốn, cậu có thể đổi câu khác hay không?” Da mặt cô không dày như vậy.

Mắt Thư Mạch chớp ý cười, “Vừa rồi ai là người mong mình qua đây ôm một cái hả?”

“Đó là mình nói đùa.”

Mặt Diêu Mỹ Nhân đỏ lên, không muốn nói đến chuyện này? Thật muốn đánh cậu mà.

“Nhưng mình chỉ muốn nghe câu này, nghe xong mình sẽ rất vui vẻ, cậu nói cho mình nghe đi.” Mí mắt cậu rũ xuống, cầm vô lực gác trên bả vai cô, nhỏ giọng thì thầm, giọng nói nhẹ nhàng khiến người khác mềm lòng.

Diêu Mỹ Nhân nhớ tới lời bà nội Thư nói hôm nay, chàng trai của cô khi còn nhỏ đã phải trải qua những chuyện không tốt đẹp, lòng cô chợt mềm nhũn.

Cậu muốn, cô nói là được.

Mấp máy môi đỏ, Diêu Mỹ Nhân đỏ mặt, giọng nói rất nhỏ, “Tôi muốn Thư Mạch..... chạm vào tôi, ôm tôi, hôn tôi.” Thật sự là rất xấu hổ.....

Ngón tay Thư Mạch siết chặt, “Mỹ Nhân, mình không nghe thấy.”

“Tôi nói, tôi muốn cậu ôm tôi, hôn tôi!” Cô cắn răng.

Thư Mạch cười, ngực không ngừng rung động. Không ngờ lại dễ bị bắt nạt như vậy.

Làm sao bây giờ, cô gái của anh thực sự rất đáng yêu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hơi phỉm hồng, lông mi cong dài run rẩy, đáng vẻ rất ngượng ngùng.

Ánh mắt Thư Mạch nhìn lên so với bầu trời đêm còn đen hơn, môi mỏng hé mở mang theo sự dịu dàng: “Mình chờ lâu như vậy mới chờ được câu nói này của cậu.”

Đốt ngón tay di chuyển lên trên, nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp của cô, đầu ngón tay thon dài mang theo vết chai mỏng cọ vào da thịt mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cậu có ý gì?” Cầm bị ngứa, hô hấp Diêu Mỹ Nhân có chút hỗn loạn.

Thư Mạch thấp giọng cười một tiếng, giọng nói không có chút kìm nén nào, mang theo sự ngạc nhiên: “Như mong muốn em vừa nói.” Dứt lời, cậu cúi đầu xuống, không cho Diêu Mỹ Nhân có cơ hội phản bác.

Trong nháy mắt, đôi môi mang theo lạnh lẽo áp lên đôi môi ấm áp của Điều Mỹ Nhân.

Điều Mỹ Nhân tròn tròn mắt, “Nhắm mắt lại.” Giữa môi và răng hòa quyện, cậu thấp giọng dụ dỗ.

Đôi mắt đào hoa đen nhánh vẫn mở to, Thư Mạch cũng không kêu cô nhắm lại nữa, một tay nắm chặt cái eo mảnh khảnh, gắt gao ôm cô vào ngực, một tay đưa lên trên che mắt cô lại.

Trước mắt một mảnh tối đen, xúc cảm trên môi vô cùng mãnh liệt.

Môi cô mềm mại lại ngọt ngào thơm ngát, không biết có phải do uống nhiều sữa nên nó mang theo hương vị của sữa hay không, khiến người ta hận không thể uống một ngụm. Nghĩ thế nào, liền làm như vậy, môi mỏng làm càn mà cọ xát, gặm liếm môi cô.

Cậu hôn không được thuận thực, dùng sức mà liếm mát, Điều Mỹ Nhân cảm thấy môi bị gặm đến đau đớn, không nhịn được mà hé miệng hừ nhẹ, điều đó khiến cho đầu lưỡi anh dễ dàng đi vào.

Môi lưỡi giao nhau, khi đầu lưỡi chạm vào đầu lưỡi mềm mại của cô, cậu cảm giác được cơ thể mềm mại trong lồng ngực đang khẽ run rẩy, sau đó thì nức nở.

Dịu dàng, mềm mại, dễ nghe.

Thật muốn điên rồi!

Thư Mạch xoay người, áp cô lên cửa kính sát đất. Hàng mi dài trong lòng bàn tay liên tục chớp chớp, cào đến lòng anh ngứa ngáy khó chịu, đầu lưỡi trong miệng càng dùng thêm sức, càn quấy, liếm mát không ngừng trong miệng nhỏ của cô.

Trước mắt Điều Mỹ Nhân là một mảnh tối đen, chỉ có thể cảm nhận được tiếng hít thở nặng nề của cậu, cậu hôn rất hung bạo, đầu lưỡi lại bị liếm mát lần nữa, cảm giác vừa tê dại vừa đau đớn truyền đến, cả người cô đều mềm nhũn chỉ có thể dựa vào lồng ngực của cậu, hơi thở trên người cậu mát lạnh, cô dễ mặc anh xâm nhập càn quét.

“Đau.....” Giọng nói mơ hồ vang lên.

Đầu lưỡi bị quăn lấy, lại bị hung hăng liếm mát một khiến Điều Mỹ Nhân không nhịn được mà kêu ra tiếng, “Thư..... Thư Mạch.....”

Ngón tay túm lấy áo anh, nhỏ giọng kháng nghị.

Không lâu sau, Thư Mạch buông lỏng bàn tay đang che mắt cô ra, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Ừ.”

Điều Mỹ Nhân mở to mắt, bên trong là một tầng hơi nước mờ mờ, đôi mắt chứa nước menh mông mị hoặc như bị bắt nạt. Cô thở nhẹ, “Đầu lưỡi..... Đau.”

Thư Mạch hít thở nặng nề, hơi thở nóng như lửa, không tình nguyện mà rời khỏi môi cô “Thật xin lỗi, mình không kiềm chế được”

Mặt Điều Mỹ Nhân đỏ đến sắp nhỏ ra máu.

“Lần sau, mình sẽ nhẹ nhàng hơn”

Cô tức giận cắn môi dưới của anh một cái, “Không có lần sau!”

Chương trình học lớp 11 tương đối khẩn trương, thời gian cấp bách, dù chuông tan học vang lên nhưng giáo viên vẫn dạy quá vài phút, có thể truyền tải được bao nhiêu kiến thức liền truyền tải bấy nhiêu.

“Được rồi, hôm nay giảng đến đây thôi, các em trở về ôn tập cho tốt bài hôm nay, về đi.”

Chờ đến khi giáo viên ra khỏi phòng học, tinh thần của mọi người tươi tỉnh hẳn lên, lập tức chuyển từ một con sâu gạo thành một con rồng.

Điều Mỹ Nhân vẫn ngồi nghiêm chỉnh như cũ, cô chăm chú xem lại những chú ý trong bài giảng trên lớp.

Cô đọc sách, Thư Mạch thì nhìn cô.

Lưng ngồi thẳng tắp, đây chính là dáng vẻ của một học sinh ngoan ngoãn. Cậu mỉm cười, lấy một chai sữa bò từ trong gầm bàn, cầm ống hút vào.

Điều Mỹ Nhân kinh ngạc thấy có ống hút đưa tới bên miệng. Cô nghiêng đầu thì thấy Thư Mạch đem sữa bò đưa từ dưới lên, thoáng che lại.

Cô cười cong mắt.

Nhận lấy sữa bò, Diêu Mỹ Nhân nhìn nhìn xung quanh, thấy không ai để ý bên này, cô nhanh chóng đưa sữa bò tới bên môi anh, “Cậu uống một chút đi!”

Ý cười trên môi Thư Mạch nhạt đi, cậu hơi nhú mồm, cậu thích mùi sữa trong miệng cô, trên người cô, nhưng không thể cho rằng cậu thích uống sữa bò, hơn nữa cậu chưa bao giờ uống sữa bò.

“Uống đi mà.” Hiếm khi Diêu Mỹ Nhân được thấy dáng vẻ của cậu khi ăn, cô cười vui vẻ.

Nhìn ông hút bên miệng, cậu do dự mở miệng, nhẹ nhàng hút một ngụm.

Nhặt nhẻo, không ngon lắm.

“Mỹ Nhân.....”

Vu Hiểu Tuyết xoay người lại.

Cô sững sốt một chút, tròn tròn mắt. “Cái gì tớ cũng đều không nhìn thấy nha, ha ha!” Cô nhanh xoay người lại.

Cô hơi xấu hổ, cô vừa nhìn thấy cái gì vậy!

Hoa hậu giảng đường của họ - Diêu Mỹ Nhân đang cho học sinh đứng nhất lớp uống sữa bò!

Tuy nhiên, điều khiến Vu Hiểu Tuyết cảm thấy thú vị nhất đó chính là vào lúc này, Lục Hạo Niên chợt tới tìm Diêu Mỹ Nhân. Cô không nhìn được mà quay đầu nhìn lên.

Bên này không chỉ có mình Vu Hiểu Tuyết, mà mọi người trong phòng học đều phóng tầm mắt về phía bàn học cuối cùng kia.

“Bản thảo cho buổi lễ viết sao rồi?” Lục Hạo Niên đứng ở bên cạnh bàn Thư Mạch, ánh mắt lướt qua anh, nhìn về phía Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân lấy bản thảo buổi lễ từ trong ngăn bàn rồi đưa cho cậu ta.

“Viết xong rồi, cậu cầm đi. Cậu xem thử bên trong có chỗ nào cần sửa thì nói với tôi.”

Lục Hạo Niên nhận lấy bản thảo, tùy ý lật xem một chút, “Khi nào thì chúng ta diễn tập?”

“Hả?”

“Đừng bảo với tôi cậu cứ như vậy mà lên dẫn chương trình đấy nhé?”

“Không phải, cậu quyết định thời gian đi, tôi thì lúc nào cũng được.”

Lông mày Lục Hạo Niên nhíu lên, “Vậy ngày mai lúc tan học đi.”

“Được.” Diêu Mỹ Nhân suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Lục Hạo Niên nhìn về mặt bình tĩnh của cô. Ngược lại, người ngồi bên cạnh cô - người luôn có thành tích đứng thứ nhất của lớp, không biết có phải là ảo giác hay không, hẳn cảm giác đối phương nhìn mình bằng ánh mắt thiếu thiện cảm.

Không để ý nhiều, hắn để lại một câu: “Vậy ngày mai lúc tan học.” rồi xoay người rời đi.

Vu Hiểu Tuyết gãi gãi đầu, như vậy đã xong rồi? Vì sao cô lại cảm thấy kì quái nhỉ.....

Thứ sáu lúc tan học, mọi người đều đã ra về, Lục Hạo Niên cầm bản thảo tới chỗ Diêu Mỹ Nhân.

Cậu yên lặng đứng trước bàn học, thân hình cao lớn, từ trên cao nhìn xuống thì thấy Thư Mạch vẫn chưa rời đi, mặt không rõ biểu cảm, hỏi: “Chúng ta tập ở đâu?”

“Ở đây đi.” Diêu

Mỹ Nhân cũng lấy ra bản thảo đã chuẩn bị ra.

Khóe miệng Lục Hạo Niên cứng lại, “Vậy tôi ngồi đâu?” Cậu nhìn về phía chỗ ngồi của Thư Mạch, ý tứ rõ ràng.

Thư Mạch nhìn quyển sách trên tay, ngồi bất động tại chỗ.

“Trước mặt chẳng phải có chỗ trống sao?” Diêu Mỹ Nhân không nghĩ nhiều mà lập tức trả lời.

Hai bên thái dương Lục Hạo Niên khẽ giật giật, tiếng kéo ghế vô cùng chói tai, không vui mà ngồi vào vị trí phía trước Diêu Mỹ Nhân.

Thư Mạch lật qua một trang sách, môi mỏng hơi cong.

Cô gái của anh thật đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Viên kẹo ngọt 23

Editor: Annie

Beta: Hadyy and Dâu Tây □

Nhất thời, xung quanh đều im lặng, biểu cảm của mỗi người đều không giống nhau.

Diêu Mỹ Nhân vừa nắm chặt vai đeo cặp sách vừa nhìn xung quanh, cô không thích bị người khác nhìn chằm chằm như thế này, đã vậy lại còn là rất nhiều người nữa.

“Không cần, cảm ơn.” Cô bình tĩnh trả lời.

Thấy cô nhăn mày, cậu ta cũng không ép, sợ để lại ấn tượng xấu.

Nghiêm Thi Lâm nhân cơ hội nói: “Hạo Niên, cậu có thể cất cặp sách giúp mình không, mình không biết để ở đâu.”

Dưới cái nhìn của mọi người, Lục Hạo Niên cũng không tiện từ chối, “Được”

Cậu đưa tay qua cầm lấy, phát huy dáng vẻ ga lăng, phong độ của bản thân

Nghiêm Thi Lâm hết sức vui vẻ: “Hạo Niên cậu thật tốt, cảm ơn cậu nha.”

Phương Mộng Nhân nhìn cảnh tượng đó, đưa ra kết luận rằng Nghiêm Thi Lâm thì cô không cần để mắt tới, Lục Hạo Niên đối với cô ta khá lạnh nhạt, rõ ràng là không có chút hứng thú nào. Chuyển ánh mắt sang phía bên cạnh: nguy hiểm tiềm tàng lớn nhất chính là chị họ của mình - Diêu Mỹ Nhân.

“Mọi người tập hợp lại.”

Lúc này, cô Tần - người phụ trách lễ kỷ niệm ngày thành lập trường đến, cô ấy yêu cầu mọi người phải phối hợp thật tốt trong buổi diễn tập đầu tiên.

“Vi lễ kỷ niệm thành lập trường, có lẽ những ngày tới các em sẽ phải vất vả rồi.” Cô giáo Tần nhìn mọi người im lặng, nói tiếp “Các em hãy chủ động diễn tập đi. Mỹ Nhân, Hạo Niên, hai em lên sân khấu trước.”

“Vâng, thưa cô.”

“Ừm. Còn các bạn khác chờ một bên, chú ý lát nữa người dẫn chương trình giới thiệu đến ai, thì người đó lên sân khấu, đừng để lộn xộn.”

Nghe cô giao nhiệm vụ, mọi người tự giác đi sang một bên sân khấu để chờ.

Phương Mộng Nhân đến cạnh Nghiêm Thi Lâm, nhìn theo ánh mắt của cô ta, ở chính giữa sân khấu có hai người nghiêm chỉnh đứng đó, dù chỉ mặc đồng phục bình thường nhưng vẫn khiến mọi người không thể rời mắt.

“Hai người họ rất xứng đôi phải không?” Phương Mộng Nhân tùy ý hỏi một câu.

Nghiêm Thi Lâm không vui mà liếc nhìn Phương Mộng Nhân bên cạnh một cái, hừ nhẹ một tiếng.

Cô ta cũng không để ý nhiều, khuôn mặt xinh đẹp cười nhạt, tiếp tục mở miệng: “Em họ tớ thay đổi quá nhiều, trước kia vừa mập vừa đen, bây giờ lại trở thành nữ thần trong lòng của mọi người, thấy giờ em ấy xuất sắc như vậy, tớ thật sự thấy rất vui cho em ấy.”

Chính giữa sân khấu, Diêu Mỹ Nhân đứng đó với thần thái chuyên nghiệp, tự tin, không một chút lúng túng nên cô ta vô cùng khó chịu. Ban đầu cô ta đã nhìn trộm vị trí nữ MC, không ngờ lại bị Diêu Mỹ Nhân giành lấy. Trong lòng cười nhạo một tiếng, cô ta muốn nhìn thử xem Diêu Mỹ Nhân có thể biểu hiện xuất sắc thế nào vào lễ kỷ niệm trường.

“Tôi không quan tâm chuyện của hai chị em các cậu.”

Nghiêm Thi Lâm bĩu môi. Cô ta vốn không ưa Diêu Mỹ Nhân, vậy mà giờ đây cô lại trở thành cộng sự của Lục Hạo Niên, điều đó khiến Nghiêm Thi Lâm càng thêm chán ghét. Còn với Phươg Mộng Nhân, cô biết thừa ả cũng thích Lục Hạo Niên. Bên ngoài tuy đoan trang, nhu thuận, dịu dàng, nhưng tâm cơ sâu không thấy đáy. Hai chị em nhà này khiến cô thật chóng mặt.

Phươg Mộng Nhân không thèm để ý đến sự chán ghét trong giọng nói của đối phương, cô ta nghịch tóc, chân thành kể: “Nghe nói sau khi tan học em họ và Hạo Niên thường cùng nhau luyện tập, khó trách giờ phối hợp ăn ý đến vậy, có lẽ họ sẽ hoàn thành xuất sắc vai trò của mình trong ngày kỉ niệm thành lập trường” Cô ta nhỏ giọng lo lắng, “Mong rằng em họ sẽ luôn thuận lợi, sẽ không xuất hiện sự cố bất ngờ gì trong ngày kỉ niệm thành lập trường, nếu không lại không thể lên sân khấu được, đến lúc đó không biết lấy ai để thay thế em ấy.”

Nghiêm Thi Lâm cúi đầu nghịch móng tay được chính bản thân mình chăm sóc cẩn thận, trong mắt hiện lên một tia sáng, không thèm để ý tới Phươg Mộng Nhân, cô ta đang có những toan tính riêng.

Trên sân khấu Diêu Mỹ Nhân cùng Lục Hạo Niên phối hợp vô cùng ăn ý, rất khó có thể tìm ra lỗi để bắt bẻ.

“Bây giờ là tiết mục của lớp 1 khối 11, xin mời bạn học Nghiêm Thi Lâm lên sân khấu, cậu ấy sẽ mang đến cho chúng ta ca khúc "Thanh xuân không hối hận", mong mọi người cho một tràng vỗ tay.”

Nghiêm Thi Lâm khẽ nhếch môi, uyển chuyển bước lên sân khấu.

“Cảm ơn các bạn, bây giờ mình xin gửi đến các bạn ca khúc "thanh xuân không hối hận" cô ta khẽ gật đầu, ý bảo người phụ trách âm thanh có thể bắt đầu.

Lúc bắt đầu chúng ta ca hát

Đến cuối cùng chúng ta rời đi

.....

Nói sau khi tình mộng người sẽ rời đi. Em tin rằng

Chàng trai của em sẽ không ưu sầu

Không sợ tháng năm đổi thay,

Diêu Mỹ Nhân im lặng lắng nghe, Nghiêm Thi Lâm hát thật sự không tồi, ban đầu khá tình cảm, sau đó lại có chút ưu thương, giọng cô ấy hơi khàn khàn nên có thể thể hiện tốt bài hát.

Bài hát đã kết thúc nhưng trên mặt tất cả mọi người đều đọng lại thương cảm.

“Cảm ơn.”

Ánh mắt Nghiêm Thi Lâm ẩn chứa vài phần đắc ý, cô ta vẫn luôn tự tin về giọng hát của mình. Phản ứng của mọi người cô ta đều đã đoán trước được.

Thời gian dần trôi qua, giờ đã là 8h tối, mười tám tiết mục đều đã được tổng duyệt hai lần.

Diêu Mỹ Nhân thấy ngoài sân vận động tối đen như mực, đôi mắt trong sáng đen nhánh đã có vài phần sốt ruột. Có lẽ Thư Mạch đã chờ rất lâu rồi.

“Sao vậy? Có việc gấp sao?” Lục Hạo Niên vẫn luôn chú ý đến Diêu Mỹ Nhân, thấy cô luôn hỏi người khác thời gian, còn luôn nhìn về hướng cửa, cậu mới hỏi.

“Không phải.” Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Trong mắt Lục Hạo Niên mang theo vài phần ôn nhu, “Lát nữa tôi đưa cậu về nha. Con gái về một mình tầm này rất nguy hiểm.”

“Cảm ơn cậu nhưng không cần đâu.” Diêu Mỹ Nhân dứt khoát từ chối.

Lục Hạo Niên kiên trì: “Không được, để một cô gái về một mình, tôi không yên tâm.”

Diêu Mỹ Nhân nhú mày, giọng nói hết sức bình tĩnh: “Bạn học Lục, tôi thật sự không dám làm phiền cậu, cảm ơn ý tốt của cậu.”

“Nhất định cậu phải khách sáo với tôi vậy sao? Không cần phiền tới tôi? Cậu đang đợi Thư Mạch sao?” Đôi mắt đen nhánh của Lục Hạo Niên trầm xuống.

Diêu Mỹ Nhân cảm thấy phiền toái, khó hiểu mà nhìn khuôn mặt tức giận của cậu ta, “Đây không phải việc của cậu!”

“Cậu.....” Còn chưa nói xong thì Phươg Mộng Nhân đã đi tới, gương mặt tinh xảo của cô ta có chút ngượng ngùng, “Hạo Niên, mình có chuyện muốn

nhờ cậu.” Cô ta nhìn thoáng qua Diêu Mỹ Nhân, mở miệng: “Lát nữa cậu có thể đưa mình về nhà được không? Giờ đã trễ, về một mình mình thấy hơi sợ.”

“Đúng lúc cậu ta đang cần tìm một nữ sinh để đưa về.” Diêu Mỹ Nhân nhân cơ hội nói chen vào.

Lục Hạo Niên nhìn sang cô, hòng cứng lại, rồi nhìn Phươg Mộng Nhân đang đợi câu trả lời: “Ừm.”

“Làm phiền cậu rồi.”

Phươg Mộng Nhân mỉm cười nói cảm ơn xong, liền xoay người rời đi, từ đầu tới cuối đều vô cùng lịch sự nho nhã, khiến người khác khó lòng từ chối.

Không lâu sau, cô Tần cho mọi người giải tán, ngày hôm sau tiếp tục tập tiếp.

Dứt lời, Diêu Mỹ Nhân liền cầm lấy cặp sách chạy ra ngoài.

“Em họ đi nhanh vậy, là do có người đang đợi sao?” Phươg Mộng Nhân tùy tiện nói, không để ý đến đôi mắt đang nheo lại, tràn ngập nguy hiểm của Lục Hạo Niên.

Bên này, Diêu Mỹ Nhân vội vàng chạy về phòng học. Bóng đêm bao trùm, trên đường nhỏ chỉ có vài ngọn đèn đường, từng cơn gió lạnh thổi qua, càng khiến người ta sợ hãi.

Chưa đi được bao xa, cô bị một bóng đen xuất hiện ngăn lại. Bóng đen đứng ở giữa con đường nhỏ, một tay đưa qua ôm lấy cô.

Cả người Diêu Mỹ Nhân run lên, sợ tới mức muốn thét chói tai, nhưng giây tiếp theo liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của đối phương, “Đừng sợ, là mình.”

Mùi mát lạnh quen thuộc truyền đến chóp mũi, Diêu Mỹ Nhân nhẹ nhàng hít thở trong lồng ngực ấm áp, bình ổn lại nhịp tim.

“Sao cậu lại đột nhiên xuất hiện, làm mình sợ muốn chết.” Cô rất muốn đánh tên hỗn đản này.

Thư Mạch siết chặt tay, vuốt tóc cô, dịu dàng nói, “Xin lỗi, dọa cậu rồi. Lại đây, mình ôm sẽ không sợ nữa.”

Diêu Mỹ Nhân cảm bàn tay to đang sờ trên đầu xuống, môi đỏ hơi hé, “Mình không phải đứa trẻ. Cậu vẫn luôn chờ mình ở trường sao?”

“Không lâu lắm, cậu chưa chạy đến lớp học là ổn rồi.” Khoảng cách giữa khu tây và khu đông khá xa, quay về phòng học sẽ mất gần mười phút, cậu không muốn cô phải vất vả như vậy.

“Cậu thật ngốc, giờ đang là tối mùa hè, nơi này sẽ có rất nhiều muỗi.” Cô cúi đầu nhìn cánh tay cậu, quả nhiên đã bị muỗi đốt sưng lên.

Thư Mạch thấy Diêu Mỹ Nhân thương xót mình, trong mắt tràn đầy ý cười, “Vậy cậu an ủi mình đi.”

Diêu Mỹ Nhân mờ mịt nhìn cậu.

“Nơi này muốn được cậu an ủi.” Cậu duỗi tay chỉ vào đôi môi mỏng của mình.

Diêu Mỹ Nhân:.....

Đã hơn 8 giờ tối, lúc diễn tập Diêu Mỹ Nhân đã ăn bánh mì trường phát nên cũng không đói bụng lắm, nhưng trong bụng Thư Mạch không có gì, Diêu Mỹ Nhân sợ cậu đói, vội tìm nơi bán đồ ăn.

Xe đạp ngừng lại ở một con phố đồ ăn ngon, hai bên đường đều là quán ăn nhỏ. Cho dù đã qua giờ ăn cơm, nhưng vẫn rất đông người ở đây.

“Ăn ở quán này đi.”

Diêu Mỹ Nhân chọn một quán ăn không lớn lắm nhưng lại được trang trí đẹp mắt.

Bên trong quán cơm mọi thứ còn rất mới, khá sạch sẽ và ngăn nắp, ánh đèn màu vàng ấm áp, khiến tâm trạng người ta thoải mái.

Hai người vừa mới ngồi xuống, người phục vụ lập tức mang nước tới.

“Cậu chọn trước đi”

Bây giờ mà vẫn chưa được ăn cơm, chắc hẳn cậu đang rất đói.

Thư Mạch cũng không kén ăn, chọn một phần cơm rồi đưa menu cho Diêu Mỹ Nhân. Diêu Mỹ Nhân không đói bụng nên cũng tùy ý chọn một phần cơm.

“Buổi diễn tập lần sau, cậu không cần chờ mình nữa đâu.”

“Mình vẫn sẽ chờ.” Thư Mạch ngồi đối diện trả lời thẳng.

“Thời gian diễn tập rất lâu, mình không muốn cậu phải đợi.” Diêu Mỹ Nhân ăn ngay nói thật.

Trên mặt Thư Mạch đều là ý cười, “Nếu không muốn thì hôn mình đi, đau lòng đến vậy thì hôn mình đi.”

Dù sao cậu có hôn, mình vẫn sẽ chờ.

Diêu Mỹ Nhân cắn môi, “Hôn xong liền nghe mình?”

Ý cười trong mắt Thư Mạch càng tăng lên, “Sẽ không.”

Diêu Mỹ Nhân.....

Người phục vụ bưng com lên, còn có thêm đồ uống.

“Ồ, đây là nước chanh?”

“Vâng, đây là nước uống mới ra, các khách hàng gần đây đều rất thích, chúc bạn dùng com ngon miệng.” Dứt lời người phục vụ liền rời đi.

Diêu Mỹ Nhân rất thích ăn chua, nhất là chanh. Cô uống thử một ngụm, ban đầu có vị chua, rồi sau đó lại là vị ngọt, không tồi.

“Cậu không uống à?”

“Mình không thích đồ chua.”

“Rất ngon, không ném thử một chút sao?”

Thư Mạch lắc đầu.

“Không sao cả, mình giúp cậu uống.” Cô rất sẵn lòng.

Diêu Mỹ Nhân hút lấy mấy ngụm, thật chua, thật ngọt, uống ngon thật.

Ăn xong, khi hai người về đến nhà cũng đã là gần khuya.

“Tối ngủ ngon, ngày mai gặp.”

Diêu Mỹ Nhân bước từ trên xe đạp xuống.

Thư Mạch dựng xe rồi cũng buông tay khỏi xe luôn. Cậu không nói gì, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, kéo vào hẻm nhỏ.

“Thư Mạch.”

Diêu Mỹ Nhân bị ép ở trên tường, tim đập hơi nhanh.

Bởi vì trời tối, bóng đêm bao trùm nên trong hẻm nhỏ cũng là một mảng đen nhánh, cô lơ mơ thấy được dáng vẻ của cậu.

Hai người dựa sát nhau, hơi thở hòa vào nhau, cảnh tượng cực kì ái muội.

“Mình phải về.”

Cô nhỏ giọng kháng nghị, tim đập càng lúc càng nhanh, cô sợ cậu sẽ nghe thấy.

“Nhanh quá.”

Hơi thở cực nóng đánh úp tới.

“Ừm.....” Giọng nói bị bao phủ trong miệng cậu.

Đầu lưỡi Thư Mạch chui vào miệng nhỏ của cô, hung hăng cắn nuốt lưỡi của đối phương.

Vừa chua, vừa ngọt.

Giữa răng và môi, tất cả đều là hương vị của nước chanh.

Chương 24: Viên kẹo ngọt 24

Editor: Annie

Beta: Dâu Tây □

Con hẻm tối đen yên ắng, thỉnh thoảng tiếng thở dốc nhẹ nhàng của cô gái lại vang lên, cùng với đó là tiếng chuyển động lên xuống của yếm hầu chàng trai.

Điều Mỹ Nhân cảm giác được mặt mình đang nóng lên, ngay cả cơ thể cũng nóng đến khó chịu, nhiệt độ cơ thể cậu sắp làm cô nóng chảy rồi.

Lưng dựa trên vách tường lạnh băng, phía trước là lồng ngực nóng bỏng rắn chắc. Cô không thể đứng vững, cả người trở nên vô lực, hai tay phải bám chặt vào cổ cậu.

Cậu không "nhanh" như lời nói, mà vô cùng kiên nhẫn, môi mỏng liếm mát không hung ác như lần trước, mà mang theo sự dịu dàng ảm áp, cậu ngậm đôi môi kiều diễm của cô trong miệng, tỉ mỉ nhắm nháp, sau đó mới nhẹ nhàng cạy mở hàm răng, quán lấy đầu lưỡi mềm mại của cô.

Điều Mỹ Nhân buộc phải ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vô lực thừa nhận đã bị Thư Mạch đoạt lấy.

Rất lâu sau đó cậu mới buông cô ra.

Giờ đây cậu hôn thật sự rất dịu dàng, không cắn gặm miệng cô như lần trước. Mặt Điều Mỹ Nhân bị màu đỏ ửng phủ kín, tiếng thở dốc mờ ám đến cực điểm.

"Nước chanh quả thật rất ngon."

Cậu nhẹ nhàng hôn vành tai trắng nõn mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn.

Đầu Điều Mỹ Nhân sớm đã choáng váng nên không kịp phản ứng lại, "Đúng vậy, uống rất ngon."

Thư Mạch để cô đứng thẳng lại, xoa xoa mái tóc mượt mà của cô, không nhìn được mà cười nhẹ ra tiếng.

"Ừm, mấy ngày nữa lại dẫn cậu đi uống."

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Điều Mỹ Nhân thật sự rất muốn cắn cậu.

Khi cô về đến nhà, đèn trong phòng khách vẫn còn sáng.

"Ba."

Điều Thiên Nhai đang ngồi trên sofa xem văn kiện, sau khi công ty được thành lập, ông vô cùng bận rộn.

"Mỹ Mỹ, con về rồi à, đã ăn cái gì chưa?"

Điều Thiên Nhai day day thái dương, mắt mang theo chút mệt mỏi.

"Con ăn cơm ở bên ngoài rồi."

Chờ Điều Mỹ Nhân đi đến trước mặt, ông mới thấy rõ sắc mặt của con gái, khuôn mặt đỏ ửng, mắt sáng lấp lánh, "Mặt con tại sao lại đỏ như vậy?"

Điều Mỹ Nhân dùng tay che gương mặt vẫn còn đang nóng bừng lại, "Dạ.... Thế ạ? Có thể là do vừa vội về nên bị đỏ." Trong lòng cô khẽ run, vội nói sang chuyện khác: "Ba, đã trễ thế này, sao ba còn chưa nghỉ ngơi, công ty nhiều việc đến thế sao?"

Điều Thiên Nhai buông văn kiện trong tay: "Ừm, gần đây ba và chú Giang Nam nhìn trúng một miếng đất ở ngoại ô, nhưng đang phân vân không biết có nên mua hay không."

"Vùng đất nào? Vùng ngoại ô ở đâu ạ?"

Thấy con gái hứng thú, Diêu Thiên Nhai cũng không che giấu, "Miếng đất hoang ở khu vực phía tây, diện tích rất lớn, nhưng xung quanh khá hoang vu, chủ Giang Nam của con lại rất chú ý đến nơi đó." Quỹ tài chính của công ty đủ để mua nơi đó, nhưng ông lại lo lắng nơi đó không thể phát triển được.

Mắt Diêu Mỹ Nhân sáng lên, "Ba, chủ Giang Nam nói không sai đâu." Hiện giờ phía tây thành phố khá hoang vắng, nhưng sau này chính phủ sẽ phát triển rất mạnh ở vùng ngoại ô, vài năm sau, ở đó cũng sẽ có tàu điện ngầm, đến lúc đó giá đất sẽ không ngừng tăng lên.

"Ba chỉ cần tiếp tục ủng hộ và hỗ trợ chủ Giang Nam?"

"Dạ tất nhiên rồi, chủ Giang Nam lang bạt ở bên ngoài nhiều năm như vậy, kinh nghiệm và kiến thức sẽ vô cùng phong phú, lại còn có tầm nhìn xa trông rộng." Điều quan trọng nhất chính là, kiếp trước công ty phát triển mạnh mẽ như vậy đều nhờ vào ánh mắt tinh tường, chuẩn xác của chủ ấy.

"Nhưng mà, ba ba của con cũng rất tài giỏi."

"Haha, cái miệng của con nói chuyện rất ngọt."

Được con gái bảo bồi khen, mệt mỏi của Diêu Thiên Nhai rút đi vài phần, "Được rồi, con đi tắm rồi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi học nữa."

"Vâng ạ, chúc ba ngủ ngon."

Thời gian trôi qua thật nhanh, cả ngày hôm nay đều tràn ngập những điều vui vẻ và thoải mái.

Ngày kỷ niệm 50 năm ngày thành lập trường đã đến. Hôm nay không ít người có địa vị xã hội, không ít những học sinh cũ sẽ đến tham gia lễ kỷ niệm thành lập trường.

Buổi chiều, Diêu Mỹ Nhân và những người tham gia chuẩn bị cho buổi lễ kỷ niệm đều có mặt trong hội trường.

"Rất tốt, hôm nay đến đây là kết thúc, tối nay mọi người cố gắng lên nhé." Cô Tần vừa lòng gật đầu, "Bây giờ các em đi tới hậu trường tìm cô Tống và cô Lưu để trang điểm, ăn cơm xong hẳn đi thay quần áo, những bạn phải khiêu vũ với múa hát nhớ đừng ăn quá no."

"Thưa cô, em có thể tự trang điểm không ạ?" Cô Tống đang trang điểm cho một nữ sinh biểu diễn tiết mục piano, khuôn mặt bị đánh đến trắng bệch, điều đó khiến Diêu Mỹ Nhân hơi hoảng sợ.

Cô Tống là giáo viên dạy vũ đạo, rất am hiểu việc trang điểm trên sân khấu, hôm nay có không ít học sinh tham gia biểu diễn, cô ấy bận đến độ đỏ mặt hôi liên tục, đột nhiên có một người đưa ra yêu cầu tự hoá trang, phản ứng đầu tiên của cô là: "Đừng làm loạn, buổi biểu diễn lần này rất quan trọng, sao lại có thể trang điểm một cách tùy tiện được?"

Diêu Mỹ Nhân nhỏ giọng giải thích: "Thưa cô, em từng học qua một lớp trang điểm, sẽ không làm gì bậy bạ, xin cô hãy yên tâm."

Cô Tống rất bận rộn, không có thời gian quản nhiều như vậy, sau khi nghe đối phương nói sẽ tự trang điểm thì có hơi kinh ngạc, xong cũng lập tức đồng ý, như vậy cô có thể tiết kiệm được thời gian, "Vậy em tự trang điểm cho mình đi."

Diêu Mỹ Nhân ngồi trước gương, cầm lấy dụng cụ bắt đầu trang điểm.

Bên kia, Phương Mộng Nhân đang hoá trang liền quay đầu lại liếc mắt nhìn Diêu Mỹ Nhân một cái, cho rằng cô không hề biết trang điểm.

"Đừng động." Cô Lưu nhắc nhở Phương Mộng Nhân.

"Dạ, xin lỗi cô." Cô ta lễ phép xin lỗi rồi tự nhìn chính mình trong gương, trên làn da trắng không có nổi một lỗ chân lông, lông mày cong được cắt tỉa chăm chút, phấn mắt màu xanh khiến đôi mắt có hồn hơn, má được đánh hồng vừa phải, cô rất hài lòng với kỹ thuật trang điểm của cô Lưu. Cô nhìn nữ sinh cũng biểu diễn tiết mục múa bên cạnh, sau khi trang điểm cũng không có nổi bật, cô càng hài lòng với cách trang điểm của mình.

"Cách trang điểm này rất đẹp, cô Lưu, cô phải vất vả rồi."

Cô Lưu có ấn tượng rất tốt với học sinh này, cô gật đầu cười: "Không có gì, em thích là tốt rồi."

Bên này, Diêu Mỹ Nhân vẫn đang trang điểm.

Làn da của cô đẹp không tì vết, vừa mịn lại vừa trắng nõn, cho nên cô chỉ thoa một lớp kem dưỡng, không sử dụng phấn nền hay phấn phủ. Bởi vì đồ trang điểm hạn chế, nên cô sử dụng phấn mắt màu nâu vàng, trên mí mắt, từng lớp từng lớp ngày càng đậm, phần đuôi mắt phấn được đánh hơi hướng lên trên, tạo cảm giác vô cùng tự nhiên. Đôi mắt càng tăng thêm sự quyến rũ, mê hoặc.

Môi cô vốn đỏ, nhưng do yêu cầu khi lên sân khấu, cô phải đánh thêm một lớp son dưỡng môi, sau đó tô thêm một lớp son đỏ tươi. Cô mỉm nhẹ môi, màu son này khá ổn.

Cuối cùng, cô dùng phấn highlight để tạo cảm giác cho mũi cao hơn.

"Mỹ Nhân, cậu trang điểm....." Một nữ sinh biểu diễn tiểu phẩm đi tới.

Rất xinh đẹp.

Giọng của nữ sinh đó có hơi lớn, nhất thời, ánh mắt của mọi người đều tập trung sang phía bên này.

"Em tự trang điểm?"

Cô Tống có chút ngạc nhiên, dù biết rõ là cô tự hoá trang, nhưng vẫn không tự chủ được mà hỏi lại.

Điều Mỹ Nhân gật đầu: "Vâng ạ."

"Kiểu trang điểm này của em thật mới mẻ, cô vẫn chưa từng thấy qua." Bình thường cô ấy rất thích trang điểm, khi có thời gian rảnh đều sẽ nghiên cứu qua một chút.

Điều Mỹ Nhân không biết giải thích thế nào, chỉ có thể trả lời một cách mơ hồ: "Em dựa vào đường nét trên khuôn mặt mình, sau đó đánh thêm một chút phấn mắt và vài chỗ khác."

"Ừm, rất đẹp, kiểu trang điểm này rất phù hợp với khuôn mặt của em."

Phương Mộng Nhân đã hoá trang xong nên đang ngồi nghỉ ngơi, cô ta cũng nhìn về phía Điều Mỹ Nhân, khuôn mặt được trang điểm vô cùng tự nhiên, không quá đậm, phấn mắt màu nâu vàng làm nổi bật cả khuôn mặt, đôi mắt sáng long lanh ngập nước cùng đôi môi đỏ tươi căng mọng đã thu hút biết bao ánh nhìn của mọi người.

Thì ra Điều Mỹ Nhân thật sự biết trang điểm!

Nhìn lại lớp trang điểm trên mặt mình, vừa rồi còn vừa lòng với gương mặt này, nháy mắt lại cảm thấy không vừa mắt. Khuôn mặt này trang điểm quá đậm, phấn phủ được đánh rất dày, hai bên má được đánh khá hồng, chỗ nào cũng thấy giả, không tự nhiên.

Ánh mắt Phương Mộng Nhân hiện lên một tia ghen tị, nụ cười trên mặt càng thêm chói mắt: "Nếu biết em họ trang điểm đẹp như vậy, thì chị đã nhờ em giúp rồi."

Điều Mỹ Nhân bình tĩnh trả lời: "Cô Lưu trang điểm cũng rất đẹp, chỉ là do 2 phong cách này không giống nhau thôi."

"Bạn học Phương không hài lòng sao?" Cô Lưu nhún mày, vừa rồi còn nói rất thích, đảo mắt liền ghét bỏ?

"Không..... Không phải, em rất thích, chẳng qua thấy em họ cũng rất đẹp, nên nhất thời phản kích thôi ạ." Phương Mộng Nhân vội giải thích.

"À." Cô Lưu không quá để tâm tới lời cô nói, ấn tượng ban đầu cũng giảm đi mấy phần.

Phương Mộng Nhân nắm chặt tay, đôi mắt hạnh đen bóng lóe lên tia lạnh.

Sau khi ăn cơm xong, cô Tần cho mọi người đi thay trang phục biểu diễn.

Trang phục Điều Mỹ Nhân mặc là một cái váy trễ vai màu lam, làn váy là tầng tầng lụa mỏng xếp chồng lên nhau, vừa ưu nhã lại trẻ trung. Khi cô thay xong, mọi người đều vô cùng ngưỡng mộ.

Màu lam nhạt vốn dĩ rất kén da, bất kể khí chất hay ngoại hình, Điều Mỹ Nhân đều có thể làm chủ được chiếc váy này, làn da trắng nõn được bọc bởi chiếc váy màu lam càng trở nên trắng hơn.

Dù ở đây có đủ loại trang phục biểu diễn màu sắc sặc sỡ, nhưng bộ trang phục của cô vẫn đẹp và nổi bật nhất.

"Đẹp quá đi." Một nữ sinh không nhịn được mà bước tới sờ sờ váy của cô.

"Cậu cẩn thận sờ hồng, kéo lát nữa lại có người đến tìm cậu tính sổ." Nghiêm Thi Lâm bĩu môi, trên mặt có chút khinh thường, trong mắt lại cực kì ghen ghét.

Nghe vậy, Tề Dao Dao cũng không thu tay lại, "Mỹ Nhân không keo kiệt như vậy đâu." Tuy cô và Điều Mỹ Nhân không thân thiết cho lắm, nhưng sau vài lần tập luyện chung, cô cảm nhận được hình bóng của nữ thần bên trong cô ấy, tính cách lại ngoan ngoãn ít nói, thậm chí còn có chút ngốc nghếch.

Điều Mỹ Nhân mỉm cười nhìn cô, gương mặt xinh đẹp như hoa.

Tề Dao Dao cực kì vui vẻ khi được tiếp xúc gần nữ thần.

"Không biết ai mới là người có lòng tốt đâu." Nghiêm Thi Lâm bỏ lại một câu rồi rời đi.

"Mọi người tập hợp lại đây, mỗi người nhận lấy một ly đồ uống. Còn hơn một tiếng nữa mới bắt đầu, các em nên uống một chút nước, kéo lát nữa lại không thể uống gì."

"Em muốn vị dâu tây."

"Cho em vị chocolate."

"Lấy giúp tớ một ly cà phê, cảm ơn nha."

"....."

"Dao Dao, cậu có thể giúp tớ đưa ly này cho Mỹ Nhân được không, em ấy khá thích vị này." Phương Mộng Nhân đem một ly trà sữa để vào tay Tề Dao Dao.

"Không vấn đề gì."

"Cảm ơn cậu." Phương Mộng Nhân nhoen miệng cười.

Tề Dao Dao đi đến ngồi bên cạnh Diêu Mỹ Nhân, "Mỹ Nhân, ly này cho cậu, cậu thích uống vị này hả?"

"Cảm ơn, mình rất thích."

Diêu Mỹ Nhân nhận lấy ly trà sữa trong tay Tề Dao Dao. Đột nhiên, cô bị người khác đụng vào phải lùi lại phía sau mấy bước.

"Mỹ Nhân, cậu không sao chứ?" Tề Dao Dao chạy nhanh đến đỡ cô.

"Mình không sao."

"Váy của cậu....."

Trên làn váy lụa màu lam nhạt, từ đầu gối hất xuống đều dính đầy màu nâu của cà phê.

"Cậu đi kiểu gì mà không nhìn đường thế hả?" Nghiêm Thi Lâm tức giận hỏi, tay còn cầm dư một nửa ly cà phê.

Không có giáo viên ở đây, cộng thêm mọi người đều không muốn bị vạ lây, nên ai cũng ngồi tại chỗ xem kịch hay, nhỏ giọng thì thầm.

"Rõ ràng là cậu đụng vào trước." Tề Dao Dao phản bác.

"Buồn cười, tôi đi đường của tôi, rõ ràng là cậu ta không nhìn đường nên mới đụng phải tôi."

Diêu Mỹ Nhân nhìn qua chiếc váy, cà phê bị dính một mảng lớn ở phía trên, có thể nhìn thấy một cách dễ dàng. Cô chăm chú nhìn Nghiêm Thi Lâm, giọng nói mang theo sự lạnh lùng: "Cậu chắc chắn là tôi đụng vào cậu?"

"Đương nhiên, rõ ràng là do cậu không nhìn đường." Cô ta đoạt lấy ly đồ uống trên tay Diêu Mỹ Nhân, rồi đặt nửa ly cà phê còn lại của mình để sang một bên, "Cái này coi như bồi thường. Tôi không muốn so đo với cậu, lần sau cẩn thận nhìn đường một chút." Cô ta tỏ vẻ hào phóng mà buông tha cho Diêu Mỹ Nhân.

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Nghiêm Thi Lâm, Tề Dao Dao tức giận nói: "Mỹ Nhân, tôi thấy hình như là do cậu ấy cố ý. Váy của cậu dơ mất rồi, phải làm sao bây giờ." Khăn giấy cũng không thể lau hết vết cà phê ở phía trên.

Diêu Mỹ Nhân tất nhiên nhìn ra được là cô ấy cố ý, cô cũng rất tức giận, một khi cơn nóng nảy thì cũng sẽ biết cần người. Nhưng hiện tại, váy mới là quan trọng, xong việc cô sẽ tính sổ với Nghiêm Thi Lâm sau.

"Để mình nghĩ cách."

"Mỹ Nhân, em không sao chứ?"

Lúc này, Phương Mộng Nhân cũng đi tới, "Sao lại biến thành như vậy." Cô ta khề nhăn mày, nhưng sâu bên trong đáy mắt lại mang theo chút vui mừng. "Như thế này, lát nữa em lên sân khấu kiểu gì?"

"Đều do Nghiêm Thi Lâm gây ra." Tề Dao Dao nhìn qua thì thấy Diêu Mỹ Nhân đang ngược mắt nhìn cô, trong mắt mang theo một tia vui vẻ, cô có thể cảm nhận được điều đó.

Cô chợt hỏi: "Có kéo không?"

"Bên kia có một cái, để tôi đi lấy cho cậu."

Rất nhanh Tề Dao Dao đã mang tới một cây kéo.

"Cảm ơn cậu."

Diêu Mỹ Nhân nhận lấy kéo, đi thẳng vào phòng thay đồ.

"Mỹ Nhân, cậu muốn làm gì?"

Phương Mộng Nhân cười cười, trong lòng cũng đang suy đoán.

Sau 10 phút, cánh cửa phòng thay đồ mà nhiều người chờ đợi đã mở ra.

Những gì mọi người thấy đầu tiên là đôi chân dài thon gọn trắng nõn, rồi sau đó là làn váy lam của Diêu Mỹ Nhân.

Ai cũng cảm thấy nó rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn lúc ban đầu.

Váy bị cắt đi! Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

So với thiết kế ban đầu, kiểu dáng bây giờ vừa gọi cảm lại mới lạ, tôn thêm đôi chân dài trông cực kì bắt mắt.

Trong phút chốc, mọi ánh mắt ghen tị đều đổ dồn về phía Diêu Mỹ Nhân. Ai mà chẳng muốn trang phục của mình đẹp và bắt mắt nhất.

"Đau bụng quá."

Đó là giọng của Nghiêm Thi Lâm, mọi người đồng loạt quay đầu lại thì thấy cô ta đang chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Viên kẹo ngọt 25

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Lúc đó, mọi người đều hoang mang, không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Nghiêm Thi Lâm vừa kêu đau bụng, chắc là cậu ta đang chạy đến nhà vệ sinh." Vừa rồi, Tề Dao nghe rất rõ, cô cũng tận mắt nhìn thấy Nghiêm Thi Lâm ôm bụng.

"Nghiêm Thi Lâm đau bụng?"

Phương Mộng Nhân hơi lớn tiếng, đẩy mắt phốt qua tia kính ngạc.

"Tôi nghe thấy như vậy."

Diêu Mỹ Nhân nhìn Phương Mộng Nhân đang đứng trước mặt, biểu cảm không rõ ràng.

"Mỹ Nhân, chúng ta qua bên kia ngồi đi. Chưa đầy một tiếng nữa là bắt đầu rồi." Tề Dao Dao đề nghị.

"Ừm."

Không lâu sau, Nghiêm Thi Lâm quay lại, mọi người quay qua nhìn, cũng không tiếp tục để ý nữa. Nhưng tầm mười phút sau, cô ta lại kêu đau bụng, ôm bụng rồi chạy vào nhà vệ sinh.

"Cậu ấy sao vậy?" Những người khác bắt đầu lẩm bẩm.

"Có thể là do ăn đồ linh tinh." Có người suy đoán.

"Có vẻ gấp quá."

Chạy đi chạy lại mấy lần, chân Nghiêm Thi Lâm mỏi rã rời.

“Nghiêm Thi Lâm, em sao vậy?” Cô Tần đi vào phòng.

“Cô, em... đau bụng, có lẽ không thể lên sân khấu được.” Cô không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận là mình không thể lên sân khấu được.

“Vậy em...”

Cô Tần chưa nói xong, Nghiêm Thi Lâm đã ôm bụng chạy đi.

Đây là...

“Bạn học Nghiêm Thi Lâm bị như vậy nên không thể tiếp tục tham dự, cô muốn hỏi, ai có thể thay thế bạn ấy được?” Cô Tần đảo mắt một vòng, “Ai hát được thì hãy xung phong.”

Ai cũng nghe thấy, nhưng ai cũng chỉ muốn hoàn thành tốt phần biểu diễn của mình, không ai muốn hát thay Nghiêm Thi Lâm, không biết bài hát như thế nào, cũng chưa từng tập luyện, ai dám lên sân khấu?

“Tiếc là mình không biết hát.” Tề Dao Dao lẩm bẩm.

“Không ai muốn thử sao?” Cô Tần cau mày, việc này cũng không dễ dàng gì. Cô liếc qua mấy người, “Tiểu Manh, Thanh Vy, Mộng Nhân, các em không muốn thử sao?”

“Cô, em hát không hay.” Nữ sinh bị gọi tên ngượng ngùng trả lời.

“Cô, em cũng vậy, em không biết gì về ngũ âm.”

Phương Mộng Nhân thẳng thắn thừa nhận: “Cô, nếu em lên biểu diễn, sợ rằng sẽ không được ấn tượng.” Cho tới bây giờ, cô ta chưa bao giờ làm cái gì mà chưa chuẩn bị trước.

Bây giờ, việc hủy bỏ một tiết mục là vô cùng khó khăn, số lượng tiết mục và thời gian biểu diễn đã được báo lên trên. Cô Tần cảm thấy như dầu, lắc đầu một cái, liếc thấy Diêu Mỹ Nhân đang ngồi trong góc, trong lòng lập tức vui mừng, “Mỹ Nhân, em thì sao? Em biết hát không?”

Diêu Mỹ Nhân vốn đang nghĩ đến những chuyện khác, không ngờ cô Tần lại gọi tên mình, cô hơi ngạc nhiên, thấy mắt cô Tần đang nhú lại, nhìn cô bằng ánh mắt mong đợi, da đầu cô hơi tê dại, “Em... có biết một chút.” Đối mặt với cô Tần, cô không đành lòng nói không, huống chi cô lại biết hát.

Mi mắt cô Tần dần buông lỏng, âm thầm thở phào một cái, giọng nói của cô bé này rất dễ nghe, nếu như cô biết hát thì cũng không có vấn đề gì lớn.

“Tốt lắm, em sẽ thay Nghiêm Thi Lâm, có gì cần giúp đỡ cứ báo với cô một tiếng.”

“Em biết, thưa cô.”

Sau khi cô Tần đi ra, Tề Dao Dao cầm lấy tay Diêu Mỹ Nhân, “Mỹ Nhân, cậu thật sự muốn thay thế Nghiêm Thi Lâm à?”

“Ừ, nếu không thì biết làm thế nào? Dù sao mình cũng biết hát mà.” Cô không muốn thấy lễ kỉ niệm này bị phá hỏng, dẫu sao mọi người cũng đã phải chuẩn bị lâu như vậy. Cô hơi do dự, “Nhưng mình lại không biết hát bài Thanh xuân không hối hận.”

“Thế mà cậu dám đồng ý?” Tề Dao Dao tròn mắt.

“Mình muốn vậy, để mình chuẩn bị một chút.”

Tề Dao Dao buông tay cô ra, không nói gì nữa để tránh làm phiền tới cô.

Sắc trời dần tối, đã bảy giờ hai mươi phút. Trong phòng điện bật sáng choang, mọi người đã ngồi đầy ghế, xung quanh ồn ào, náo nhiệt. Hàng ghế thứ nhất trong hội trường đều dành cho các lãnh đạo, khách mời, tất cả đều đã yên vị.

Chỗ ngồi được phân theo khối, lớp 11 được ngồi ở khu giữa. Thư Mạch chọn vị trí tương đối dễ nhìn, ánh mắt cậu đã sớm đặt trên sân khấu.

“Chắc chắn, có phải cậu đang rất mong chờ không?” Lúc này, Mặc Sĩ Khoa đột nhiên ngồi xuống phía bên trái Thư Mạch, “Tôi nay có thể được nhìn thấy Mỹ Nhân trên sân khấu, chắc hẳn cậu rất vui.”

Thư Mạch liếc cậu ta một cái, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

“Đừng hỏi vì sao tôi biết.”

Mặc Sĩ Khoa kiêu ngạo hất cằm, ánh mắt hướng về phía sân khấu.

“Còn rất ít thời gian, các em mau chóng sửa lại trang phục của mình.” Cô Tần chuyển hướng sang Diêu Mỹ Nhân ở phía bên kia, “Mỹ Nhân, em ra phía sau cánh gà để chuẩn bị nhé, sắp đến giờ rồi.”

“Vâng, em biết rồi.”

Ra đến gần cánh gà, bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào huyên náo, phải có xấp xỉ ba nghìn người ngồi ở đây. Cô cảm thấy ngón tay hơi tê, lòng bàn tay bắt đầu đỏ mề hôi, trong lòng hơi nôn nao.

Cô đi qua hành lang, đi tới phía bên kia sân khấu, ở đây có mấy cái bàn với ghế nhưng không còn ai ngồi nữa, nếu có cũng chỉ có mấy người trong ban tổ chức đang nghỉ ngơi.

Lục Hạo Niên đã đợi sẵn ở đó.

Cậu mặc tây trang màu đen, vóc người đẹp, dáng dấp cao ráo, chỉ đứng đó cũng đẹp trai bức người.

“Mỹ Nhân.” Cậu ta nghe thấy tiếng gót giày nện trên mặt đất nên ngoảnh đầu nhìn lại.

Giai nhân xinh đẹp, dung nhan tuyệt sắc.

“Tối nay cậu rất xinh đẹp.” Đẹp đến nỗi người khác muốn dán mắt vào.

“Cảm ơn, cậu cũng rất đẹp trai.” Diêu Mỹ Nhân cố ý tránh tầm mắt nóng bỏng của đối phương, khách khí đáp lại một câu.

Bên ngoài sáng như ban ngày, nhưng đằng sau sân khấu lại hơi lờ mờ, gò má Lục Hạo Niên bị che mất một phần, lộ ra vẻ sắc sảo, “Cậu đang lo lắng sao?”

“Hơi hơi.”

“Đừng sợ, có tôi ở đây.” Giọng nói của cậu tràn đầy ôn nhu.

“Ừ.”

Diêu Mỹ Nhân không biết trả lời cậu thế nào.

Ánh đèn chợt tối xuống giúp Diêu Mỹ Nhân bớt lúng túng.

“Bắt đầu rồi, chuẩn bị ra sân khấu thôi.”

Một phút trước hội trường còn ồn ào, bây giờ đều rất yên tĩnh, mọi người đổ dồn ánh mắt lên sân khấu.

Thư Mạch chỉnh lại tư thế ngay ngắn.

“Lên rồi kia.” Mặc Sĩ Khoa nhỏ giọng nói.

Lúc này, tiếng nhạc vang lên, hai người chậm rãi bước lên giữa sân khấu, ánh sáng chiếu lên người bọn họ.

“A a a a!”

“Đẹp trai quá đi!”

“Nữ thần! Nữ thần kia!”

Ánh đèn chiếu rọi xuống khiến hai người đứng trên sân khấu trông không được chân thực cho lắm. Cả hai đều có ngoại hình xuất sắc, khiến những người ngồi dưới hò hét không thôi.

“Chúc mọi người một buổi tối tốt lành, tôi là Lục Hạo Niên - MC của buổi lễ ngày hôm nay.”

“Chúc mọi người một buổi tối tốt lành, tôi là Diêu Mỹ Nhân - MC của buổi lễ ngày hôm nay.”

Về ngoài xuất chúng cùng với giọng nói dễ nghe, chỉ đơn giản như vậy cũng khiến mọi người phải phát cuồng, tiếng còi nổi lên khắp nơi, mọi người không ngừng gọi tên hai người.

Mặc Sĩ Khoa sờ cằm, thật lòng khen ngợi: “Hôm nay, Mỹ Nhân thật xinh đẹp, hoạt bát như tiên nữ vậy.”

Lục Hạo Niên chăm chú nhìn người bên cạnh, không hề chớp mắt dù chỉ một cái. Cô gái ấy hôm nay ăn mặc khác xa so với mọi khi, cả người mặc lễ phục màu lam nhạt làm nổi bật làn da mềm mại trắng nõn, chỉ có cậu mới biết cảm xúc chạm vào làn da kia mê hoặc đến nhường nào.

Ánh mắt Thư Mạch mang nhiều tình cảm phức tạp, vừa vui vẻ, nhưng cũng vừa lạnh lẽo. Tầm mắt cậu chuyển xuống vạt váy, đôi chân nhỏ nhắn trắng tấp lộ ra trước mắt bao người, khiến cậu trở nên căng thẳng.

“Sớm biết Mỹ Nhân đẹp như thế, lúc đầu tôi đã...” Lời chưa nói hết, cảm giác được không khí xung quanh lạnh buốt, cậu ta liền đem mấy chữ “theo đuôi” nuốt lại vào trong bụng.

“Chuyên tâm nhìn Mỹ Nhân hơn.” Cậu ta tự nói.

Đợi tầm mắt đối phương rời đi, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó tự nhủ trong lòng: Trời ơi, mình đang sợ cái gì vậy trời.

“Đẹp đôi quá.” Có người lớn tiếng khen.

“Đúng vậy, trai tài gái sắc, đúng là bỏ mắt mà.” Một người khác hòa theo.

“Tôi đoán rằng, sau khi buổi lễ kết thúc, hai người đó sẽ ở bên nhau.”

Mặc Sĩ Khoa bỗng cảm nhận được không khí xung quanh như bị ép xuống thấp.

Mặt Thư Mạch đen đến mức có thể nhỏ ra mực.

Mặc Sĩ Khoa nhìn chằm chằm bàn tay ngày càng nắm chặt, thậm chí nổi cả gân xanh của Thư Mạch, trông thật kinh khủng. Cậu lẩm bẩm: “Cậu không thể can thiệp việc người ta nói sự thật đâu.” Hai người trên sân khấu dù so chiều cao hay vẻ đẹp thì cũng rất xứng đôi.

Nhưng những lời này có đánh chết cậu cũng không dám nói ra.

Thư Mạch hung hăng lườm một cái, cơ mặt cậu như muốn cứng lại, cậu lại uyển chuyển nói: “Cậu nhìn lại dáng vẻ của mình đi, so với Lục Hạo Niên, cậu không khác gì... quá nhân vậy. Nhưng cũng đừng nản chí, cậu cố gắng một chút, có lẽ cũng sẽ được người ta để ý đến.” Nói đến đoạn sau, cậu ta không kiềm chế được mà cười hi hi.

Sắc mặt Thư Mạch càng kém đi.

Rất lâu sau, khi Mặc Sĩ Khoa cho rằng đối phương sẽ không đáp lại lời mình thì nam sinh bên cạnh lại đột nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh như băng: “Tôi và cô ấy, trông... rất không xứng đôi?”

Mặc Sĩ Khoa giật mình, mặt đầy gượng ép.

“Phải không?”

Mặc Sĩ Khoa nuốt nước bọt, nhắm mắt trả lời: “... Đúng vậy.”

Sau đó, người bên cạnh không có phản ứng gì nữa.

Xong rồi à? Mặc Sĩ Khoa gãi gãi đầu.

Trên sân khấu, tiết mục đầu tiên đã bắt đầu, khi trở về phía sau sân khấu, Diêu Mỹ Nhân liền thở phào một cái. Lần đầu tiên lên sân khấu, đối diện với nhiều người như vậy, cô phải chuẩn bị dũng khí rất lớn, cho nên rất hồi hộp, nhưng khi đứng ở trên đó, trong lòng lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

“Uống chút nước đi.” Lục Hạo Niên đưa cho cô một chai nước.

“Cảm ơn.”

Lục Hạo Niên nhìn cô gái trước mặt bằng ánh mắt sâu thẳm, dù mệt mỏi nhưng cô vẫn ngồi đúng tư thế, đôi chân trắng nõn để gọn sang một bên ghế, “Nghe nói tí nữa cậu sẽ lên hát?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Cậu hát bài Thanh xuân không hối hận?”

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, khoe miệng khê cong lên, cô ngượng ngừng cười, “Không phải.”

Đây là lần đầu Lục Hạo Niên nhìn thấy nụ cười của cô, cậu thoáng giật mình, giọng nói mang theo ức chế: “Có thể nói cho tôi biết không?”

Diêu Mỹ Nhân vẫn lắc đầu, “Tí nữa sẽ biết.”

Tiết mục vừa rồi rất hay, mọi người ngồi xem vô cùng thỏa mãn.

Thư Mạch không có hứng thú với mấy tiết mục này, cậu chỉ muốn nhìn thấy Diêu Mỹ Nhân đứng trên sân khấu.

“Tôi tin rằng tiết mục tiếp theo là tiết mục mà mọi người sẽ vô cùng mong đợi, trước đó nó chưa từng được nhắc tới, chúng tôi phải giữ kín bí mật này.

Tiết mục này do Điều Mỹ Nhân - MC xinh đẹp của chúng ta biểu diễn!”

“Cái gì vậy? Tôi không nghe lầm đúng không, Điều Mỹ Nhân biểu diễn?” Mặc Sĩ Khoa lấy cùi chỏ đụng đụng Thư Mạch.

Thư Mạch nhìn lên sân khấu, cậu cũng hơi bất ngờ, cô gái nhỏ chưa hề nói với cậu về việc sẽ biểu diễn.

Lúc này, ánh đèn xung quanh tối xuống, chỉ còn lại ánh sáng chiếu giữa sân khấu. Một bóng người yếu điệu từ từ xuất hiện, ánh sáng chiếu lên người cô, phảng phất sự lấp lánh chói mắt.

“Mong mọi người đều sẽ vui vẻ.” Điều Mỹ Nhân thân nhiên cười một tiếng, “Tôi sẽ mang tới cho các bạn bài hát Bạn ngồi cùng bàn.”

Mọi người đang ồn ào bỗng tự im lặng, cả hội trường tĩnh lặng như tờ.

Giọng hát trong trẻo mềm mại vang lên, tuy nhiên lại không hề có nhạc nền.

“Hát chay!” Có người khẽ nói.

[Ngày mai, liệu cậu có nhớ hay không, ngày hôm qua đã từng cầm tay tớ.

Ngày mai, liệu cậu còn nhớ hay không, đã từng làm tớ rất xấu hổ.

Các thầy cô giáo đều không nhớ, cậu thường xuyên bỏ học.

Nhưng tớ thường xuyên nhìn thấy, cậu ở sát vách nhà tớ đây.

.....

Cậu luôn cẩn thận hỏi tớ, có thể ở cạnh nhau không.

Cậu cũng từng vô tình nói, thích cùng tớ ngồi chung.

“Sao tôi cảm thấy cái lời đó không được đúng lắm nhỉ.” Có người hỏi.

“Tôi biết, tôi biết!” Mặc Sĩ Khoa phấn khích, “Cậu ấy...Có phải đang hát về cậu không?”

Cậu ta quay qua thì thấy người vừa rồi còn đang sầm mặt lại khước miệng đã sớm nhếch đến tận mang tai. Quả thật! Đúng là như thế!

“Mau phát biểu cảm nghĩ một chút, cảm giác được một cô gái nói lời yêu trước toàn trường như thế nào?” Mặc Sĩ Khoa hâm mộ, đổ ky, thế quái nào mấy chuyện tốt đẹp như vậy lại không ứng trên người cậu ta chứ?

Thư Mạch nhìn cậu ta thờ dài một cái, tiếp tục nghe cô gái hát, bên mép vẫn giữ nguyên nụ cười.

Mặc Sĩ Khoa:...

Giờ phút này, xung quanh cậu tản ra mùi yêu thúí hoắc.

Mọi người đều chìm đắm trong chất giọng nhẹ mà phóng khoáng, thanh thanh như nước, tuy hát với chất giọng cao, có hơi lạc giọng nhưng vẫn rất dễ nghe, Điều Mỹ Nhân cũng không hề có cảm giác lo lắng gì. Mọi người đều ngạc nhiên vì phiên bản Bạn ngồi cùng bàn này khác hoàn toàn với nguyên tác.

Nguyên tác thể hiện tình cảm hoài niệm, mang theo chút ưu thương nhàn nhạt, nhưng khi Điều Mỹ Nhân hát lại tràn đầy niềm vui, còn gửi gắm thêm chút yêu thương thâm kín.

Làm sao lại thể được, nhất định là tai có vấn đề.

Ai có thể nghĩ đến việc Điều Mỹ Nhân sẽ đứng trên sân khấu, trước mặt các thầy cô và học sinh toàn trường, hát cho Thư Mạch nghe!

Điều Mỹ Nhân nhìn xuống khán đài, chăm chú nhìn đến một nơi, biên soạn lại lời bài hát cho thật mượt.

Thư Mạch như bị tê dại, tròn mắt nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ, bên tai là giọng hát của cô, trong lòng bị phủ một tầng mật đường, cậu đã sớm bị ngọt hóa.

Cô gái của cậu, sao lại khiến người ta cưng yêu đến mức này cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Viên kẹo ngọt 26

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây ☐

Đến đoạn cuối của bài hát, Diêu Mỹ Nhân hát rất nhẹ nhàng, giọng trầm ấm như mưa phùn mùa xuân rơi trên mặt hồ, mềm mại, dịu dàng, khiến người khác phải đắm mình hưởng thụ.

Nhìn khoe miệng Thư Mạch đang cong lên, Mặc Sĩ Khoa lấy tay ôm ngực.

Được lắm, đúng là ngược cầu độc thân mà.

Lục Hạo Niên có vẻ ngoài tỏa sáng thì sao, cũng đâu chiếm được lòng mỹ nhân?

Lúc này, Diêu Mỹ Nhân đã hát xong câu cuối cùng, cả hội trường đều im lặng. Bài hát Bạ ngồi cùng bàn ngọt ngào này khiến tâm trạng người nghe thư thái, khiến họ nhất thời vẫn chìm trong tiếng hát, bản thân nhớ về mối tình đầu.

“Mình đã hát xong, xin cảm ơn mọi người.”

Cô phá vỡ sự im lặng, hào phóng cúi chào mọi người, những tràng pháo tay vang lên như sấm.

“Diêu Mỹ Nhân! Diêu Mỹ Nhân!”

“Mỹ Nhân...” Có người gọi tên cô.

Diêu Mỹ Nhân tươi cười đi xuống sân khấu.

Đi vào cánh gà, cô vỗ vỗ hai gò má, may mà cách mọi người khá xa nên không ai nhìn thấy cô đang xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

“A.”

Đột nhiên tay cô bị nắm lấy.

“Cậu thích Thư Mạch!”

Trong nháy mắt, cô nhìn được sâu bên trong ánh mắt Lục Hạo Niên là sự nguy hiểm.

“Cậu làm tôi đau.” Cô bình ổn lại tinh thần, dùng sức đẩy bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô ra, “Tôi không hiểu cậu đang nói gì.”

“Hahaa!” Lục Hạo Niên cười nhạt, khuôn mặt của cô gái trước mặt cậu đỏ ửng, vẫn chưa tan hết sự ngượng ngùng. Vừa rồi cậu còn tưởng cô xấu hổ vì cậu, không ngờ lại là do tự mình đa tình.

Bây giờ mà cô còn muốn giấu giếm, muốn lừa dối cậu.

Bài hát vừa nãy có thể người khác nghe không biết, không hiểu, nhưng cậu vừa nghe đã biết là cô đang hát cho bạ ngồi cùng bàn - Thư Mạch.

“Diêu Mỹ Nhân, cậu thích Thư Mạch!”

Ánh mắt cậu sắc bén, môi khẽ mấp máy, nặng nề phun ra từng chữ, mang đầy vẻ chắc chắn.

Sợ cậu mách thầy cô, Diêu Mỹ Nhân không thừa nhận, đến lúc đó biết phải làm thế nào.

“Lục Hạo Niên, mau bỏ ra, đến lượt cậu lên sân khấu rồi.” Cô giận điên lên, Lục Hạo Niên đúng là có vấn đề nên mới nhìn chằm chằm vào cô, ép cô đến đường cùng.

“Hạo Niên, em họ, hai người đây là... thế nào?”

Phương Mộng Nhân đột nhiên xuất hiện.

Nhìn thấy Lục Hạo Niên đang nắm cổ tay Diêu Mỹ Nhân, sắc mặt cô ta không được tốt cho lắm, khóe miệng luôn mỉm cười suýt chút nữa không giữ được.

Thừa dịp đối phương đang nhìn Phương Mộ Dung Nhân, Diêu Mỹ Nhân dùng sức thoát ra. Từ trước đến nay, Diêu Mỹ Nhân luôn ngoan ngoãn, tính cách lại dịu dàng, nếu không bị dồn đến đường cùng thì cô cũng không phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Giờ phút này, giọng cô lạnh như băng: “Bạn học Lục, cậu nên lên sân khấu đi.”

Lục Hạo Niên nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, không thể làm gì khác hơn ngoài rời đi.

Phương Mộ Dung Nhân đi tới, “Em họ, em với Hạo Niên sao thế?” Vừa rồi Lục Hạo Niên đứng gần Diêu Mỹ Nhân, đến cả tay cũng nắm, cô ta không khỏi thắc mắc.

Diêu Mỹ Nhân vẫn chưa khôi phục lại sắc mặt, hơn nữa cô cũng không muốn nhắc đến Lục Hạo Niên, “Có chút vấn đề nhỏ, không có gì đâu.”

“Thật chứ, vậy thì tốt.”

Đáy mắt Phương Mộ Dung Nhân thoáng qua vẻ tàn ác, ngay cả tay cũng nắm rồi, vậy mà còn muốn lừa gạt cô ta.

“Ừ.”

“Em họ, lúc này em hát rất hay.” Cô ngày càng nhìn không thấu người em họ này. Hẳn là người có tâm kế, lúc đầu còn che giấu, về sau lại tung ra chiêu lớn.

Nghĩ đến việc tối nay mọi hào quang đều bị cô em họ đoạt đi, cô ta liền hận đến cắn răng.

Đây đúng là oan uổng cho Diêu Mỹ Nhân, từ nhỏ đến lớn, tính cô tương đối rụt rè nên không hề có dũng khí thể hiện trước mọi người. Bây giờ tính cách thay đổi, đương nhiên sẽ tự tin hơn.

“Cảm ơn.”

Diêu Mỹ Nhân đi tới chỗ có ghế ngồi rồi ngồi xuống, cô ít khi đi giày cao gót nên không quen, giày do trường đưa cho lại là giày mới, đi lâu nên chân cô tê như bị ngâm nước.

Phương Mộ Dung Nhân thấy cô có vẻ không thích nói chuyện cùng mình nên cũng không mấy để tâm, “Em họ, em nghĩ Nghiêm Thi Lâm giờ thế nào?”

“Em không biết.” Diêu Mỹ Nhân nhìn cô ta một cái rồi mới trả lời.

“Ừ nhỉ, cũng đúng, em vừa thay cô ta lên hát nên không biết gì cũng là chuyện bình thường.” Phương Mộ Dung Nhân cười cười, “May có em giúp đỡ, nếu không ai có thể thay thế cậu ấy? Nghiêm Thi Lâm nhất định phải cảm ơn em.”

Nghiêm Thi Lâm ghét cô như vậy, sao có thể cảm ơn cô chứ?

Diêu Mỹ Nhân không nghe ra hàm ý của cô ta.

Sau đó Phương Mộ Dung Nhân nói thêm: “Em nói xem vì sao đột nhiên Nghiêm Thi Lâm lại bị như vậy? Chị nghe người khác nói là sau khi uống trà sữa của em xong mới bị đau bụng.” Cô ta nháy mắt một cái, hỏi: “Em họ, không biết có phải vì em muốn lên sân khấu...” Cô ta không nói hết nhưng nghe vậy cũng đủ hiểu.

Ánh mắt Diêu Mỹ Nhân tối sầm lại trong chốc lát, lạnh lẽo nhìn Phương Mộ Dung Nhân, giọng nói lạnh nhạt: “Ý chị là sao? Muốn nói là em bỏ thuốc hãm hại cậu ấy? Phương Mộ Dung Nhân, có một số thứ không thể nói bậy bạ, sự thật cũng không phải thứ chị nên bóp méo.”

Thấy đáng vẻ tức giận của Diêu Mỹ Nhân, Phương Mộ Dung Nhân hoảng hốt, nụ cười trở nên cứng ngắt, “Chị họ chỉ muốn nhắc nhở em, chứ không hề có ý gì khác.”

Diêu Mỹ Nhân cúi đầu, không đáp lại.

Buổi lễ kết thúc đã là gần mười giờ, mọi người chọn ra 3 tiết mục xuất sắc nhất để nhận giải thưởng, tiết mục ca hát của Diêu Mỹ Nhân đứng thứ 3, vượt xa dự kiến của cô.

Cô vội thay quần áo rồi đem xuống trả lại cho nhà trường. Cô Tần biết cô tự ý cắt váy đi cũng không hề trách móc, hơn nữa cái váy sau khi bị cắt còn đẹp hơn so với lúc đầu nên cô ấy lại càng không có ý kiến gì.

Rời khỏi hội trường, nhìn thấy rất nhiều người đang đi ra, Diêu Mỹ Nhân liền cảm thấy vui mừng, may mà cô đã hẹn Thư Mạch đứng ở bên trái đường trồng hoa hồng, không thì có lẽ bây giờ không thể tìm được người.

Cô xuyên qua đám người mà đi ngược lại.

Cách mấy mét, cô nhìn thấy Thư Mịch dừng xe đạp chờ bên cạnh bụi hoa hồng.

Cô đi tới, không tiến lại quá gần, dù sao xung quanh cũng có nhiều người, không thể quá thân mật được.

“Thư Mịch, cậu chờ lâu lắm rồi đúng không?”

“Không có, mới có một lúc, đi thôi.”

Cậu dắt xe đi phía trước, Diêu Mỹ Nhân đi theo sau, hai người duy trì khoảng cách. Cho đến lúc đi xa khỏi trường, đi tới tận con đường nhỏ bên kia, xung quanh mới không còn bóng người nào.

Thư Mịch dừng lại chờ, Diêu Mỹ Nhân đang định lên xe thì bị cậu ngăn lại.

“Sao thế?” Diêu Mỹ Nhân nhìn thấy cậu để xe dịch vào ven đường.

“Cậu cởi giày ra đi.”

“Hà?”

Cô không nghe nhầm chứ, Thư Mịch bảo cô cởi giày?

“Ngoan, cởi giày ra đi.” Thấy cô không nhúc nhích, Thư Mịch nói lại lần nữa.

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, cô không muốn cởi giày, vô duyên vô cớ lại bắt cô cởi ra.

Thư Mịch không nói thêm gì nữa, cậu trực tiếp ngồi xổm xuống, trong lúc Diêu Mỹ Nhân còn kinh ngạc, bàn tay cậu đã sớm nắm lấy chân cô, cởi giày thể thao ra.

“Đừng...” Diêu Mỹ Nhân chưa nói hết thì cậu đã cởi cả tất của cô ra.

Cậu để chân của cô lên đầu gối, mặc cho cô giãy ra.

“Này, cậu muốn làm gì.”

Trong bóng đêm, mặt Diêu Mỹ Nhân đã sớm đỏ lên.

Đột nhiên bị bạn trai cởi giày, còn bị đặt lên để quan sát nữa. Xin lỗi nhưng cảm giác này không hề tự nhiên chút nào, trời ạ!

Mặc dù chân cô không có mùi gì nhưng vẫn rất là xấu hổ...

Thư Mịch không hề biết suy nghĩ của Diêu Mỹ Nhân lúc này.

Cậu mượn ánh trăng cẩn thận quan sát bàn chân nhỏ. Ngón tay cái vô tình quệt qua phía sau chân, Diêu Mỹ Nhân không nhịn được mà kêu một cái, chân muốn rụt về sau.

Cậu dừng lại một chút, nâng chân cô lên, nhìn kỹ mới phát hiện gót chân cô đã nổi lên mụn nước.

Thư Mịch dùng ngón tay ấn nhẹ một cái.

“A, đau!” Chân Diêu Mỹ Nhân khẽ động đậy nhưng vẫn không thoát được tay Thư Mịch.

“Chân bị như này, sao lại không nói cho mình?”

Giọng Thư Mịch có chút nghiêm túc.

“Nhà trường phát giày cao gót là giày mới nên đi không quen chân, đây cũng không phải là vấn đề gì lớn.”

Tiếng Diêu Mỹ Nhân hơi nhỏ, cô làm ra vẻ như không sao cả.

Cô cảm thấy không sao hết, giày mới nên cứng hơn là chuyện bình thường, da cô lại mềm mại, đi một lúc bị chà vào cũng là điều hiển nhiên. Mặc dù rất đau nhưng nghĩ lại thì cô vẫn thấy đây là chuyện nhỏ, không nhất thiết phải nói ra.

Nhưng cô không ngờ Thư Mịch lại phát hiện ra được.

Mi mắt Thư Mịch rủ xuống, che đầy thần sắc bên trong, “Đối với mình thì đây là vấn đề rất nghiêm trọng.”

Cậu nhìn nãy cái mụn, không chỉ bị trầy da mà bên trong mà còn có cả mủ.

“Chân kia cũng bị?” Vừa nói cậu vừa đưa tay ra, muốn kiểm tra cả chân kia.

“Có, có, có.” Diêu Mỹ Nhân vội vàng nhảy ra sau một bước, không muốn cho cậu kiểm tra nữa.

Biết rõ nguyên nhân, Thư Mạch cũng không giữ chặt chân cô nữa, cậu nhẹ nhàng giúp cô đi tắt rồi đi giày vào.

Mắt Diêu Mỹ Nhân dán chặt lên người đang dịu dàng giúp cô đi giày, không thể chê vào đâu được, trông mắt đen nhánh của cô vương một tầng hơi nước.

Cô thấy thiếu niên này đối xử với cô thật tốt, tốt đến mức lòng cô vì cậu mà rung rinh.

“Được rồi.” Cậu buông chân cô xuống, đứng lên, “Nhà cậu có thuốc không?”

Diêu Mỹ Nhân cúi đầu, giấu đi cảm xúc, “Không có.”

“Lên xe đi, chúng ta ra hiệu thuốc mua, muộn thế này rồi mình sợ nhà thuốc đóng cửa mất.”

“Ừ.”

Dọc đường đi, Thư Mạch đạp xe hơi nhanh, Diêu Mỹ Nhân phải ôm chặt lấy eo cậu, cảm nhận được nhiệt độ lạnh lạnh từ cơ thể cậu, cô cảm thấy rất vui vẻ.

Cứ như bây giờ thì thật tốt.

Về đến nhà, sau khi tắm xong, Diêu Mỹ Nhân ngồi bên mép giường, nhìn chân mình. Mụn nước mọc lên không hề ít, xem ra giày cao gót cọ sát rất kinh khủng.

Cô đang suy nghĩ không biết nên làm thế nào thì có tiếng động vang lên từ sân thượng.

Diêu Mỹ Nhân ngẩng đầu lên thì thấy Thư Mạch đang quang minh chính đại, “nghênh ngang” đi tới!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Viên kẹo ngọt 27

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Diêu Mỹ Nhân tròn tròn mắt, giật mình nói: "Sao... sao cậu lại tới đây?"

Lông mày Thư Mạch nhướng lên, cậu ra vẻ đây là chuyện dĩ nhiên: "Đương nhiên là tới giúp cậu bôi thuốc."

"Không... không cần." Diêu Mỹ Nhân vội vàng ngăn cản cậu, nhớ lại vừa nãy, khi cậu chạm vào chân cô đã cảm thấy rất ngứa rồi, mặc dù bây giờ trong phòng có ánh đèn màu vàng, khá sáng nhưng cô vẫn thấy mình như bị dồn ép.

"Mình tự làm được."

"Cậu tự làm được? Mụn nước trên chân nhiều như vậy, phải dùng kim để chọc, cậu chắc chắn có thể tự làm được?"

Không được!

Diêu Mỹ Nhân cảm thấy rất đau, cô tuyệt đối không dám hạ thủ.

Biểu cảm của cô bé đã nói lên tất cả, Thư Mạch đi thẳng vào bên trong.

Phòng Diêu Mỹ Nhân không quá lớn, cũng không quá nhỏ, được thiết kế rất ấm áp và trang nhã, tone màu chính là màu vàng thanh thoát, nhìn vào rất thoải mái. Trên bệ cửa sổ trồng vài chậu cây xinh xắn, tăng thêm vẻ sinh tươi cho căn phòng. Bên trong phòng còn có mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người cô, khiến người khác say mê không dứt.

Lúc này, Thư Mạch lại nhìn về phía chủ nhân của căn phòng. Cô đang ngồi trên giường, mặc một chiếc váy màu trắng có hoa văn đơn giản, vì vẫn còn kinh nguyệt nên đôi mắt đang trợn tròn.

Cậu cười nhẹ một tiếng, khuê phòng của tiểu thư nhỏ đã bị quấy rầy rồi.

Cậu nắm chặt tay lại, kiềm chế mong muốn được véo véo khuôn mặt nhỏ xinh của cô. Thư Mạch đi tới chỗ Diêu Mỹ Nhân, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

"Đưa chân đây."

Diêu Mỹ Nhân giấu chân dưới váy, ôm đầu gối, khẽ giãi giụa: "Minh..."

Thư Mạch nắm lấy cổ chân cô, đặt lên đùi của mình, "Ngoan, đừng nháo."

Mọi việc đã như thế này thì không thể phản kháng được nữa, Diêu Mỹ Nhân nghiêng mặt, màu đỏ từ từ lan ra bên tai. Nhìn bàn chân bị Thư Mạch cầm trong lòng bàn tay, cô cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Dưới ánh đèn màu vàng, Thư Mạch nhìn bàn chân đang đặt trên đùi, nó khác xa so với chân đàn ông, vô cùng nhỏ nhắn, nhỏ hơn hẳn so với lòng bàn tay cậu.

Lúc này, trong bóng đêm, cậu không thể nhìn kỹ, bây giờ có đèn sáng, cậu mới phát hiện ra đôi chân của cô gái vừa trắng trẻo lại nhỏ nhắn, đường cong mềm mại, ngón chân hơi khép lại, móng chân mập mập, sáng bóng, nhìn rất đáng yêu.

Một lúc sau, thấy không có động tĩnh gì, Diêu Mỹ Nhân quay đầu nhìn lại thì thấy nam sinh đang nhìn chăm chăm vào chân cô.

"Sao vậy?" Cô mất tự nhiên, rụt rụt chân lại.

"Kim ở đâu?" Ánh mắt cậu sâu thẳm.

"Ở trong hộp thuốc này."

Cô mở hộp thuốc, lấy một cây kim nhỏ xíu ra, "Đây." Diêu Mỹ Nhân nuốt nước bọt một cái, giọng nói thỏ thẻ, "Thư Mạch, cậu... Cậu phải nhẹ nhàng một chút nha."

"Ừ, mình sẽ nhẹ nhàng."

Cậu để chân cô gái sang một bên, nhẹ nhàng chọc kim xuống.

Trong nháy mắt, Diêu Mỹ Nhân cảm thấy chân hơi nhói lên, ngón chân mập mập rụt lại. Ánh mắt Thư Mạch thâm thúy, cậu vội rời sự chú ý khỏi mấy ngón chân đáng yêu kia.

"Mình chọc cho mủ ra, cậu cố chịu một chút."

Cậu đè bông băng sau gót chân, ấn đám mủ nước xuống.

Diêu Mỹ Nhân nghiêng đầu sang một bên, lông mi hơi run, rõ là đang khấn trương. Lực độ của nam sinh rất nhẹ, cô không hề cảm thấy đau, ngược lại còn thấy ngứa ngứa và hơi thoải mái?

Thư Mạch dùng bông thấm thuốc, sau đó xoa xoa gót chân của cô, sợ cô có thể bị đau nên cậu vội cúi đầu, vừa xúc thuốc vừa thổi nhẹ mấy cái về phía vết thương.

"Có đau không?"

Giọng nói của nam sinh mang theo mấy phần cưng chiều.

Cô điều chỉnh tư thế ngồi, dựa người vào đầu giường, nhìn Thư Mạch rồi lắc đầu một cái, "Không đau."

Diêu Mỹ Nhân đang rất mệt, hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường, cô là MC, cộng với phải ca hát nên mắt không ít sức lực, bây giờ cả người đều ể ảm.

Không biết qua bao lâu, Thư Mạch dừng lại thì nhìn thấy Diêu Mỹ Nhân đang tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi. Đầu cô hơi nghiêng, mắt nhắm nghiền, bình thản mà xinh xắn, khiến lòng cậu mềm xuống.

Cậu cẩn thận đặt chân cô xuống, đi đến bên đầu giường, đúng lúc đỡ được cô ngã vào người cậu, để cô tựa vào ngực mình.

Mùi thơm trên người cô gái không ngừng truyền tới, trong lòng Thư Mạch rung động, cậu cúi đầu xuống, nhẹ nhàng in lên đôi môi đỏ thắm một nụ hôn.

Nhìn khuôn mặt thanh thuần lại kiều diễm của cô, cậu thở dài. Làm sao lại có thể tin tưởng cậu đến như vậy, hại cậu muốn làm chuyện xấu cũng không đành lòng.

Cuối cùng, Thư Mạch đặt Điều Mỹ Nhân xuống, đập chần cho cô, lại hôn lên trán cô một cái, "Ngủ ngon."

Ngày thứ hai, Điều Mỹ Nhân đi đến trường học, cô cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"Mỹ Nhân, chào buổi sáng." Một bạn học đi qua chào.

Điều Mỹ Nhân gật đầu một cái, "Xin chào."

"Chào buổi sáng, Mỹ Nhân."

"Chào buổi sáng." Điều Mỹ Nhân cười cười trả lời.

Lúc cô đến, không ít người chủ động chào hỏi, khiến cô không kịp thích ứng. Nhưng cô biết, có lẽ nguyên nhân đến từ buổi lễ tối qua, nên nhiều người đã nhận ra cô.

"Mỹ Nhân, lại đây một chút."

Điều Mỹ Nhân vừa vào phòng học, Vu Hiểu Tuyết ngồi bên kia đã ngoắc ngoắc cô.

Cô đi tới chỗ ngồi, để cặp xuống, "Sao thế?"

Vu Hiểu Tuyết thấp giọng: "Cậu có biết gì không? Cậu và Lục Hạo Niên cùng dẫn chương trình tối qua nên bây giờ có người cho rằng hai cậu là một cặp."

"Cái gì?" Điều Mỹ Nhân ngạc nhiên, đây là chuyện gì vậy.

"Không biết, nhan sắc của cả hai cậu quá cao, lại xứng đôi vừa lứa, nên người ta bèn gán ghép các cậu thành một đôi."

Điều Mỹ Nhân cau mày, cô không thích mấy lời đồn đại như vậy.

"Rất nhiều người nghĩ vậy sao?"

"Chắc là không, chỉ có một số người nghĩ như vậy."

"Vậy thì tốt."

Những tin vệt như này, vài ngày đầu thì còn thú vị, mấy ngày sau cũng không còn gì nữa.

Vu Hiểu Tuyết còn muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng lại thấy ở cửa có bóng người cao lớn đi vào, cô ấy nhìn Điều Mỹ Nhân, le lưỡi một cái, "Không nói nữa, Thư Mạch đến rồi."

Lần trước, khi thấy Điều Mỹ Nhân giúp đỡ Thư Mạch, cô đã cảm thấy có gì đó mờ ám. Chẳng trách mỗi lần tìm Điều Mỹ Nhân nói chuyện, cô đều cảm nhận được một luồng khí lạnh lạnh, nhất định là Thư Mạch đã cảm thấy khó chịu vì cô quấy rầy bọn họ.

Cô vội quay trở về chỗ ngồi.

Bên này, Thư Mạch ngồi xuống, như mọi khi, cậu lấy từ trong túi ra một hộp sữa bò, đưa cho Điều Mỹ Nhân.

"Vừa rồi cậu nói cái gì thế?" Cậu thấp giọng hỏi Điều Mỹ Nhân.

Điều Mỹ Nhân cầm ống hút vào hộp, "Bí mật của nữ sinh."

Cô cho rằng không nói ra thì cậu sẽ thoải mái hơn, những tin vệt nhảm nhí này dần dần sẽ không còn nữa, cô không muốn Thư Mạch nghe được rồi không thoải mái.

Nhưng có một số việc lại vượt ngoài dự liệu.

Mấy ngày sau, mấy tin đồn đã lan truyền khắp trường, cùng với đó là những bức ảnh chụp cô và Lục Hạo Niên trong buổi lễ, Điều Mỹ Nhân cảm thấy vô cùng bất lực. Vốn chẳng có vấn đề gì, nhưng không hiểu tại sao khắp nơi đều đồn thổi cô và Lục Hạo Niên ở bên nhau, cộng thêm mấy hình ảnh này, càng khiến cho thiên hạ lời ra tiếng vào.

Trước đây, cô luôn cho rằng mấy tin vớ vẩn như này mấy ngày sẽ biến mất, ai ngờ nó còn bành trướng hơn.

"Mỹ Nhân..." Vu Hiểu Tuyết chạy tới, hồn hồn nói: "Mau, mau về phòng học đi, Thư Mạch đang đánh nhau với Lục Hạo Niên."

"Cậu nói gì?" Điều Mỹ Nhân chấn động.

"Thư Mạch và Lục Hạo Niên đang đánh nhau!"

Cơ thể cô nhanh hơn cả não, chân vội phóng tới phòng học.

Phòng học truyền đến tiếng náo loạn.

Mọi người nhìn hai người cao lớn đánh nhau, động tác của cả hai đều quá mạnh, lại rất bạo lực nên không ai dám tiến lên can ngăn hay dám đến gần hai người họ.

"Không được đánh nhau, Thư Mạch cậu mau dừng tay lại, Hạo Niên, cẩn thận một chút!" Phương Mộng Nhân nhìn Thư Mạch dùng quyền đánh Lục Hạo Niên, cô muốn ngăn cản cũng không dám tiến lên, chỉ có thể đứng một bên la hét.

"Đừng đánh, đừng đánh nữa... Giáo viên sắp đến rồi." Có người hô to.

Thư Mạch làm việc ở công trường nên rất khỏe, đánh thẳng một quyền vào bụng Lục Hạo Niên, sau đó lại thêm một quyền vào bả vai cậu ta, tựa như muốn đè đối phương ra đánh.

Diêu Mỹ Nhân vội đến phòng học, cô xuyên qua đám người, thấy Thư Mạch đang đánh Lục Hạo Niên, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại thấy lo lắng.

"Đừng đánh nữa." Cô xông lên phía trước, sợ Thư Mạch sẽ gây ra án mạng, "Thư Mạch, đừng đánh."

Mọi người đều không nghĩ tới việc Diêu Mỹ Nhân sẽ xông ra, đã vậy còn nắm lấy tay Thư Mạch. Bọn họ trợn mắt, cảm thấy Diêu Mỹ Nhân sẽ bị hất ra ngoài, không biết lượng sức mình.

Tròng mắt Thư Mạch nổi lên mấy tia tơ máu, rõ là đang tức giận đến cực điểm, cậu muốn hất bàn tay đang bị nắm ra, nhưng bên tai lại truyền tới giọng nói êm ái cầu khẩn của cô gái, "Thư Mạch, đừng đánh."

"Thư Mạch..." Diêu Mỹ Nhân nắm chặt tay cậu, nhất định không thả.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thư Mạch ngừng lại, mặc cho Diêu Mỹ Nhân kéo tay đi.

Được rồi, thực chất là đối đãi khác biệt chứ gì!

Lúc này, bọn họ đều hướng ánh mắt thương hại về phía vị lớp trưởng tiến lên ngăn cản, nhưng lại bị đánh một quyền.

"Hạo Niên, cậu không sao chứ?" Phương Mộng Nhân bước lên, cô muốn đỡ Lục Hạo Niên dậy.

Lục Hạo Niên đẩy tay Phương Mộng Nhân ra, tự chống tay ngồi dậy, quệt khóe miệng bị thương, nở nụ cười âm u, "Cậu chỉ có sức mạnh. Nói cho cậu biết, sớm muộn gì cô ấy cũng thuộc về tôi!"

Mọi người vây xem...

Đây chính là vở kịch cướp phụ nữ?

Diêu Mỹ Nhân kéo Thư Mạch đang muốn tiến lên lần nữa, cô hoảng sợ lắc đầu, "Thư Mạch, mình không muốn..."

Thư Mạch nắm chặt hai tay.

"Ai đang đánh nhau?" Cô Tần đi tới, giọng nói vốn luôn ôn hòa giờ phút này bỗng trở nên nghiêm khắc.

Đến gần, cô mới phát hiện ra Lục Hạo Niên đang ngồi dưới đất, Thư Mạch âm trầm lạnh lùng đứng một bên, cô không thể ngờ nổi hai người này lại đánh nhau.

"Các em đánh nhau?" Cô Tần không tin nổi, "Tại sao lại đánh nhau? Theo cô về phòng làm việc giải quyết!"

Cô Tần thực sự nổi giận, hai học sinh ưu tú nhất lớp lại đi đánh nhau, cái này khiến cho cô khó có thể tiếp nhận.

Diêu Mỹ Nhân cũng không yên tâm, cô thấp giọng nói với Thư Mạch: "Thư Mạch, đừng manh động."

Thư Mạch không trả lời, theo cô Tần ra ngoài. Khi đi qua Diêu Mỹ Nhân, chân Lục Hạo Niên khựng lại một chút, cậu chỉ thấy đôi môi cô khẽ mở.

"Tôi thấy đây không phải là trẻ con đánh nhau nên không cần mời phụ huynh đến đòi lại công bằng, bạn học Lục thấy thế nào?" Cô nghe nói gia thế của Lục Hạo Niên không phải tầm thường, chỉ sợ cậu ta sẽ lấy đó làm cớ để khinh rẻ Thư Mạch.

Khóe miệng Lục Hạo Niên mang theo nụ cười châm chọc.

Thật thiên vị! Muốn nhắc nhở cậu đừng lấy thế đè người sao?

Bây giờ đã vào tiết học, cho nên trong phòng làm việc chỉ có ba người là cô Tần, Thư Mạch và Lục Hạo Niên.

Cô Tần nhìn hai học sinh trước mặt, cả hai đều có thành tích ưu tú, quy củ và ngoan ngoãn, đột nhiên lại thế này, cô thật không thể hiểu nổi.

"Nói đi, sao hai em lại đánh nhau."

Hai người ngậm miệng không nói.

"Các em không nói, rất khó để có thể giải quyết vấn đề. Các em đều đã lớn, cô cũng không muốn phải mời phụ huynh các em đến, nếu các em đã không chịu phối hợp thì dù tôi không muốn cũng đành phải làm vậy."

Sau một hồi trầm mặc, Thư Mạch lên tiếng: "Thưa cô, em sai rồi." Cậu không muốn chuyện này dính líu gì đến Diêu Mỹ Nhân.

"Cô, em cũng sai rồi." Lục Hạo Niên cũng trả lời.

Nếu cậu gọi phụ huynh tới, chắc chắn Diêu Mỹ Nhân sẽ ghét cậu.

Cô Tần không ngờ cả hai lại nhận sai, cũng không nói rõ nguyên nhân. Đôi khi học sinh xuất sắc cũng khiến người khác rất nhức đầu.

Cô xoa xoa huyệt thái dương, "Nếu hai em không muốn nói nguyên nhân, cô cũng không ép, các em đều lớn rồi, tự phải biết thế nào là phải trái. Chuyện hôm nay, cô hy vọng sẽ không phát sinh thêm lần nào nữa, cả hai về viết bản kiểm điểm ba nghìn chữ rồi nộp lại cho cô. Rõ chưa?"

"Rõ ạ!"

Cô Tần thở dài, "Được rồi, các em về lớp học đi." Cô dễ dàng cho hai người về vì biết dù có hỏi thế nào cũng sẽ không ra nguyên nhân.

Hai người ra khỏi phòng, Lục Hạo Niên giằng cợt Thư Mạch.

"Tôi nói cho cậu biết, tin đồn là do tôi cho người tung ra, hình cũng là tôi bảo người dán lên." Khóe miệng châm chọc của cậu ta hết sức nhức mắt, "Bây giờ tôi trình trọng thông báo với cậu, cô ấy sớm muộn cũng thuộc về tôi."

Thư Mạch nhìn cậu ta, môi mỏng mím chặt, mắt đen kịt, phảng phất hơi lạnh.

Mãi đến lúc về, Thư Mạch cũng không hề mở miệng.

Diêu Mỹ Nhân kéo vạt áo cậu, "Sao đột nhiên cậu lại đánh nhau với Lục Hạo Niên?"

Thấy Thư Mạch không có phản ứng, cô tiếp tục nói: "Thư Mạch, cậu không nên động thủ với Lục Hạo Niên." Lục Hạo Niên có gia thế lớn, cô sợ cậu đánh nhau với Lục Hạo Niên sẽ thua thiệt.

"Cậu cảm thấy việc mình đánh Lục Hạo Niên là không đúng?" Rốt cuộc Thư Mạch cũng mở miệng, giọng nói vừa thấp vừa lạnh.

"Đương nhiên là không." Cô nghĩ Thư Mạch sẽ không làm vậy, huống chi đánh nhau còn là việc sai trái, "Sao cậu phải đánh cậu ta?"

Thư Mạch không trả lời câu hỏi của cô, hỏi ngược lại: "Cậu biết trong trường đang đồn cậu và Lục Hạo Niên là một cặp đúng không?"

Diêu Mỹ Nhân run sợ, "Cậu biết?"

"Tại sao lại nói dối mình?"

Xe vừa dừng trước cửa nhà, cậu xuống xe, gương mặt tuấn tú vô cùng căng thẳng, môi mỏng phun ra những lời nói sắc lạnh: "Cậu nói dối mình! Cậu thích cậu ta có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Viên kẹo ngọt 28

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Diêu Mỹ Nhân sững sốt nhìn cậu.

Cô im lặng, mặc cho Thư Mịch đang vô cùng căng thẳng, khuôn mặt cậu tỏa ra một tầng sương lạnh, ánh mắt như mang theo sự chết chóc, toát lên sát khí. “Cậu thích cậu ta, có đúng không?” Hai tay cậu nắm chặt lấy bả vai mảnh khảnh của cô gái, cậu cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, không muốn bỏ sót bất kì cảm xúc nào.

Lúc này, hai người mặt đối mặt, chóp mũi đặt trên chóp mũi, hơi thở nóng rực của Thư Mịch phả thẳng lên mặt Diêu Mỹ Nhân.

Người trước mặt thật đáng sợ, mặt mũi thì lạnh lùng, ánh mắt còn tỏa ra sát khí, Diêu Mỹ Nhân run sợ, “Cậu sao thế, Thư Mịch?” Cô chưa từng nhìn thấy cậu như vậy bao giờ.

“Trả lời câu hỏi của mình!” Giọng nói của cậu mang theo sự kìm nén.

“Không phải.” Diêu Mỹ Nhân cắn môi.

“Vậy sao cậu lại giấu giếm mình?”

Thư Mịch vẫn giữ chặt bả vai cô, đôi mắt đen tỏa ra khí lạnh, bây giờ cậu không khác gì một con sư tử đang nổi giận, chỉ cần cô nói sai một chữ thì cậu sẽ cắn chết cô.

“Mình nghĩ tin vịt sẽ biến mất rất nhanh nên không cần thiết phải nói ra, bởi vốn dĩ nó không phải sự thật, không cần phải quan tâm đến.” Diêu Mỹ Nhân nhìn cậu, không thể thấy chút dịu dàng nào trong đôi mắt của chàng trai, nó luôn tối đen như mực, không có lấy một tia sáng.

Trong lòng cô đang hoảng hốt nên giọng nói hơi run rẩy, “Thư Mịch, mình sợ.”

Dáng vẻ này của cậu, khiến mình sợ.

Thư Mịch hơi sững sốt, gân xanh trên tay đột nhiên biến mất, cậu rời tầm mắt đi, “Cậu không nên nói dối mình.” Giọng cậu vẫn lạnh đến thấu xương, những lời nói ra khiến người khác tổn thương, “Cậu giấu mình, làm mình cảm thấy cậu có tật giật mình.”

“Thư Mịch!”

Sắc mặt Diêu Mỹ Nhân trắng bệch, lạnh lẽo hồi ngược lại, “Cậu biết cậu đang nói cái gì không?” Đôi mắt đen nhánh của cô ngập tràn tổn thương, giọng cô run run: “Bây giờ cậu đang không được lý trí, mình không nói chuyện với cậu nữa.”

Nói xong, Diêu Mỹ Nhân đẩy đôi phương ra, xoay người rời đi.

Cô lấy chìa khóa ra định mở cửa, nhưng tay vẫn còn run nên không tra nổi chìa khóa vào ổ.

Thư Mịch cầm lấy chìa khóa của cô, giúp cô mở cửa, sau đó để lại chìa khóa lên tay cô, đưa cô vào nhà. Trước khi đóng cửa, cậu ghé sát vào tai Diêu Mỹ Nhân nói nhỏ một câu: “Xin lỗi.”

Từ sau khi xảy ra sự cố đánh nhau, Vu Hiểu Tuyết cảm thấy chỗ ngồi phía sau mình lạnh hơn nhiều, hơn nữa theo như cô ấy lên quan sát thì hình như Mỹ Nhân và Thư Mịch đang cãi nhau?

Lúc này, Thư Mịch ngồi sau đang mím chặt môi, đã ba mươi phút trôi qua nhưng quyển sách trên tay cậu vẫn dừng ở một trang duy nhất.

Cậu chuyển tầm mắt sang bên trái thì thấy Diêu Mỹ Nhân vẫn đang nghiêm túc làm bài. Môi cô hơi mím lại, có vẻ hơi khô, cô đột nhiên ho khan mấy cái, cậu vội lấy một hộp sữa từ trong ngăn bàn ra, đặt lên trên mặt bàn của cô.

Diêu Mỹ Nhân nhìn hộp sữa trên bàn một cái rồi tiếp tục làm bài.

Môi Thư Mịch muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Đã bốn ngày trôi qua mà Diêu Mỹ Nhân vẫn không chịu nói chuyện với cậu.

Mấy tiếng ho khan vang lên, khiến cho cậu lo lắng muốn đứt ruột. Thư Mịch chợt đứng lên, cầm lấy cốc của cô rồi đi ra ngoài.

Lúc cậu trở lại, trong cốc đã có nước ấm.

“Uống chút nước đi.”

Giọng nói của cậu rất nhỏ, đầu cũng cúi thấp xuống, nhẹ nhàng đặt cốc nước lên bàn.

Diêu Mỹ Nhân ngừng cây bút trong tay một lát, cô vẫn không thèm nhìn về phía bạn nam nào đó, lại tiếp tục làm bài.

Cả ngày Thứ Mịch chỉ nhìn Diêu Mỹ Nhân nghe giảng, ghi giấy nhớ, đi học, làm bài, một xiu xiu chú ý cũng không muốn phát cho cậu, cậu vừa tủi thân vừa ảo não.

Khi tan học, học sinh ủa ra rất đông, mọi người đều có thể nhìn thấy cảnh tượng bên kia đường.

Diêu Mỹ Nhân đi trước, Thứ Mịch chậm rãi dắt xe đi sau lưng cô. Cô gái đi bước nào, Thứ Mịch dắt xe đi theo bước đó, cô gái dừng lại, Thứ Mịch cũng dừng lại.

Trước đó không ít người suy đoán Thứ Mịch đánh nhau với Lục Hạo Niên là vì Diêu Mỹ Nhân, hôm nay nhìn thấy cảnh tượng này, họ càng chắc chắn hơn. Tất cả mọi người đều cho rằng Thứ Mịch không biết lượng sức mình, về mặt ngoại hình không thể so với Lục Hạo Niên, đã vậy Diêu Mỹ Nhân lại còn không thèm quan tâm đến cậu nữa.

Người đang bị cho là không biết lượng sức mình – Thứ Mịch, giờ phút này ánh mắt đang quẩn quít nhìn bóng dáng cô gái trước mắt, cậu một mực không dám tiến lên. Ngày đó cậu đã dọa cô sợ, còn nói năng linh tinh với cô, bây giờ cậu thật sự hối hận muốn chết.

Cứ như vậy, cậu cứ ngắm cô suốt đường đi. Đến khi ai trở về nhà người đấy, Thứ Mịch muốn gọi Diêu Mỹ Nhân nhưng không biết mở miệng thế nào.

Đúng lúc này, cửa nhà Thứ Mịch mở ra, bà Thứ ra ngoài đổ rác, ai ngờ lại nhìn thấy cháu trai và Diêu Mỹ Nhân đi học về. Bà cười híp mắt: “Mỹ Nhân và Tiểu Mịch về rồi đấy hả?”

Diêu Mỹ Nhân không ngờ bà nội Thứ lại xuất hiện đột ngột như vậy, cô ngạc nhiên một chút, vội quay người lại chào hỏi: “Vâng ạ, cháu chào bà.”

“Tốt tốt, lâu rồi không trò chuyện với cháu, cháu sang nhà bà nội, hàn huyên với bà một chút được không?”

Vừa nghe xong, mắt Thứ Mịch sáng lên, khoe miệng hơi cong cong.

“Bà Thứ, cháu...”

“Sao?”

Mặt Diêu Mỹ Nhân hồng hồng, cô không dám nhìn thẳng vào mắt bà nội Thứ, lúng túng đáp: “Cháu chưa làm xong bài tập.”

“Như vậy càng tốt.” Bà nội Thứ cười.

“Dạ?”

“Cái đó, ý bà nội là nếu cháu chưa làm xong bài tập thì có thể ngồi làm cùng Tiểu Mịch, chỗ nào không biết có thể hỏi nó, như vậy hiệu quả sẽ cao hơn nhiều.” Bà vội quay đầu giao nhiệm vụ: “Tiểu Mịch, cháu nhớ giúp Mỹ Nhân, chỗ nào không hiểu phải giảng thật kỹ.”

Thứ Mịch vô cùng phối hợp, “Bà nội yên tâm, cháu sẽ làm vậy.”

Thấy bà Thứ nhiệt tình như vậy, Diêu Mỹ Nhân không tiếp tục từ chối nữa, “Vây cháu về báo mọi người một câu rồi sẽ sang sau ạ.”

“Được được, bà chờ cháu.”

Không bao lâu, Diêu Mỹ Nhân đến nhà Thứ Mịch, trong phòng khách chỉ có mỗi bà Thứ đang ngồi xem ti vi.

Thấy Diêu Mỹ Nhân hơi nghi ngờ, bà nội Thứ cười: “Lại đây, ngồi ở đây, Tiểu Mịch vừa bị bà đuổi về phòng làm bài rồi.” Vừa rồi khi bà bảo cháu trai về phòng, đáng vẻ của cậu ai oán xót thương, bà nội Thứ cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ lâu nay bà luôn ngược đãi cháu trai hay sao.

Diêu Mỹ Nhân mím đôi môi đỏ mọng, bước tới rồi ngồi xuống. Cô biết chắc hẳn Thứ Mịch bị bà nội ép, bởi vì cô chưa từng thấy Thứ Mịch ngồi làm bài bao giờ mà thành tích hàng năm lúc nào cũng xếp thứ nhất. Tạm thời không phải đối mặt với cậu, cô thở phào nhẹ nhõm.

“Mỹ Mỹ à, cháu với Tiểu Mịch sao rồi?”

Diêu Mỹ Nhân không ngờ bà nội Thứ lại hỏi thẳng thế này, cô cụp mi xuống, che đi biểu cảm trong mắt, “Vẫn... vẫn rất tốt ạ.”

Bà nội Thứ có hóa nhãn kim tinh [*], đời nào lại không nhìn ra cô bé đang mất tự nhiên, “Các cháu cãi nhau à?” Bà biết rõ tính tình cháu trai nhà mình thế nào, mấy ngày gần đây lại thường xuyên mất bình tĩnh, lúc nào cũng tỏ vẻ mất mát, bà hỏi gì cũng không nói nên bà biết chắc cháu trai mình có chuyện với cô bé này rồi.

[*] Hóa nhãn kim tinh: Đôi mắt có thể phân biệt thật giả, thiện ác.

“Vâng, chỉ là chuyện nhỏ thôi ạ.” Nếu bà nội Thứ đã biết, Diêu Mỹ Nhân cũng không muốn giấu giếm.

Bà nội Thứ vỗ tay Diêu Mỹ Nhân, giọng nói rầu rĩ: “Mỹ Mỹ à, tính tình Tiểu Mịch ra sao bà biết rõ,” Giọng bà mang thêm vài phần dằn đo, “Nó... Có

phải nó nổi câu với cháu hay không?”

“Nó nói lời gì quá đáng đúng không?” Bà nội Thư lại hỏi tiếp.

Diêu Mỹ Nhân cúi đầu, không nói.

Trong lòng bà nội Thư “ting” một cái, quả nhiên là vậy.

“Mỹ Mỹ à, có một việc, bà nội muốn cho cháu biết, nhưng không biết mở miệng thế nào.” Bà Thư cảm thấy miệng mình hơi khô.

“Bà nội, bà cứ nói đi.”

Diêu Mỹ Nhân cảm thấy nghi ngờ, không biết tại sao cô lại cảm thấy chuyện này có liên quan đến Thư Mạch.

Bà nội Thư uống một ít nước, do dự mãi, cuối cùng cũng lên tiếng: “Mỹ Mỹ, nếu về sau Tiểu Mạch có nói gì quá đáng với cháu, cháu đừng để trong lòng, bởi vì bản thân nó cũng không muốn như vậy.”

Lời bà nội Thư nói ra khiến Diêu Mỹ Nhân càng nghi ngờ hơn.

“Tiểu Mạch...thực ra nó vẫn luôn có... bệnh.” Bà nắm chặt lấy tay Diêu Mỹ Nhân, “Mỹ Mỹ, cháu không phải sợ, bây giờ Tiểu Mạch đã đỡ hơn rất nhiều. Bác sĩ nói nó có khả năng tự kiểm chế tốt, có lẽ sẽ không phát bệnh nữa.”

Trong chớp mắt, Diêu Mỹ Nhân cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, trước mắt toàn là sương mù.

Thư Mạch có bệnh? Làm sao lại như thế!

“Cậu ấy... Sao cậu ấy lại bị bệnh? Cậu ấy bị bệnh gì?” Cô tựa như không tìm lại được giọng của mình, đầu óc hốt hoảng.

Bà nội Thư thở dài: “Hồi còn nhỏ Tiểu Mạch trải qua một số chuyện không vui, lúc bà phát hiện ra thì đã muộn.”

Giống như đang hồi tưởng lại chuyện không tốt, lông mày bà nhíu lại, nhàn nhạt đau thương, “Có một lần bà đưa một đứa trẻ về nhà, cậu bé đó cũng không lớn hơn nó là bao. Lúc ăn cơm, đứa bé kia ngồi ở chỗ Tiểu Mạch luôn ngồi, bà cũng giúp cậu bé đó gấp thức ăn. Bữa cơm đó vốn sẽ vui vẻ, không ngờ Tiểu Mạch đột nhiên giống như phát điên, xông tới đè đứa bé kia ra đánh, vừa đánh vừa kêu ‘Bà nội của tôi, bà nội của tôi, không cho phép cậu cướp bà nội của tôi.’”

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà nội Thư đã sớm không còn ý cười.

“Lúc ấy bà chỉ nghĩ đơn giản là nó ghen tỵ, trẻ con muốn được cưng chiều là chuyện rất bình thường, bà cũng không để trong lòng. Nhưng về sau, chuyện như vậy lại xảy ra. Tiểu Mạch trở nên dễ dàng nóng nảy, thiếu cảm giác được yêu thương, lúc nào cũng ở cạnh bà, giống như cái đuôi nhỏ. Bà đi đâu, nó đi đến đấy, chỉ cần bà hơi yêu chiều những đứa trẻ khác, Tiểu Mạch sẽ nổi điên lên. Bây giờ bà mới nhận thức được sự nghiêm trọng của chuyện này nên vội đưa Tiểu Mạch đi gặp bác sĩ.”

Bà nhìn Diêu Mỹ Nhân, môi hơi run: “Cháu biết không, lúc đó bác sĩ nói với bà là Tiểu Mạch có bệnh về thần kinh. Khi bà biết nó bị mắc chứng rối loạn nhân cách ranh giới*, bà cảm giác như cả thế giới sụp đổ. Đứa trẻ này còn nhỏ như vậy, tại sao lại bị bệnh thần kinh cơ chứ?

[*] Rối loạn nhân cách ranh giới: Rối loạn nhân cách ranh giới (tiếng Anh: Borderline personality disorder, viết tắt: BPD) hay còn biết đến với các tên gọi: rối loạn nhân cách tâm trạng không ổn định, thể loại không biết phân biệt ranh giới hoặc hay bốc đồng, là một dạng rối loạn nhân cách. Đặc điểm chung của người có BPD bao gồm: nhiều hành vi không có kiểm soát và thể hiện sự bất thường thường từ cách họ đối xử với bản thân cho tới những mối quan hệ xã hội. Những dấu hiệu nói trên xuất hiện bắt đầu từ khi họ còn nhỏ và trong nhiều bối cảnh khác nhau.

Bà nội Thư dùng tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt rơi ở nơi khóe mắt, “Bà rất hối hận, hối hận vì đã giao Tiểu Mạch cho người đàn bà kia, hại cháu bà phải chịu khổ đến vậy.”

Diêu Mỹ Nhân nắm chặt lấy bàn tay nhăn nheo của bà nội Thư, trong lòng cô vừa đau vừa xót.

Chàng trai của cô bị mắc bệnh tâm thần sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Viên kẹo ngọt 29

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Bà nội Thư thờ dài, khuôn mặt vẫn còn vương chút ưu tư. Nhìn Diêu Mỹ Nhân đang ngẩn người kinh ngạc, bà từ từ nói tiếp: "Đứa nhỏ này....Trước đây bà đã lừa cháu, biết vậy là không công bằng với cháu nhưng bà xin cháu, cháu đừng bỏ rơi Tiểu Mạch, bây giờ nó đã tự biết kiềm chế rồi, về cơ bản chắc sẽ không phát bệnh nữa."

Đối diện với ánh mắt cầu khẩn của bà nội Thư, Diêu Mỹ Nhân xót xa, "Bà nội, bà đừng nói như vậy mà."

Miệng cô đắng ngắt, đắng đến tận trong lòng, cảm giác này không khác gì lúc nhỏ, muốn ăn đường nhưng bố mẹ lại không cho, đến một ngày nào đó, bạn được ăn một viên đường, lúc đầu thì thấy rất ngọt, nhưng khi ăn đến nhân mới nhận ra nó rất đắng.

Nhưng dù như vậy thì có sao chứ?

Cứ cho là viên đường này rất đắng, nhưng cô lại rất thích.

"Cháu sẽ không bỏ rơi cậu ấy." Cô sẽ không làm vậy với Thư Mạch.

Cô không thể từ bỏ được.

Nghe vậy, nước mắt lập tức trào ra từ hốc mắt của bà nội Thư. Bà không nói gì, chỉ vỗ vỗ tay Diêu Mỹ Nhân, cô đúng là một đứa trẻ ngoan ngoãn mà.

Nửa tiếng sau Diêu Mỹ Nhân mới cầm sách vở đi lên tầng. Cô gõ cửa vài cái, chỉ mấy giây sau cửa đã được mở ra, chỉ trong nháy mắt dáng người cao lớn đã xuất hiện trước mặt cô.

Nhìn thấy người đang đứng bên ngoài, khuôn mặt Thư Mạch có vẻ bất an lo lắng, nhưng thoáng chốc, đôi mắt cậu đã phủ đầy ánh sao, "Cậu đến rồi." Tay chân cậu hơi luống cuống.

Diêu Mỹ Nhân cầm sách vở đi thẳng vào trong.

Nhìn cô gái chủ động đi vào phòng rồi nghiêm túc làm bài, Thư Mạch thờ phào nhẹ nhõm. Lúc biết cô ngồi nói chuyện với bà nội ở dưới, cậu đã rất lo lắng, chỉ sợ... chỉ sợ sau khi cô biết chuyện của cậu, sẽ bỏ cậu mà đi.

Cậu đã nghĩ tới vô số kết quả, cái nào cậu cũng có thể chấp nhận được, chỉ có duy nhất một cái không thể chấp nhận được, đó là cô không cần cậu nữa!

Vừa rồi cậu còn nghĩ, nếu Diêu Mỹ Nhân đi thật, cậu sẽ nhảy sang phòng cách vách kia, ngoan ngoãn ngồi cạnh cô, bám sát cho đến khi cô đổi ý, nếu như vẫn không được, cậu bắt buộc phải trốn cô lại. Nhưng tất cả cũng chỉ là suy nghĩ, vừa rồi, khi nhìn thấy cô đứng ngoài cửa, mọi ý nghĩ của cậu đều thay đổi, điều cậu mong muốn nhất là cô cần cậu, cô thích cậu, cô yêu cậu.

Nhìn Diêu Mỹ Nhân ngoan ngoãn ngồi làm bài trong phòng, Thư Mạch cầm một chiếc ghế đặt xuống cạnh cô, "Có chỗ nào không biết làm không?"

Diêu Mỹ Nhân nhìn về mặt cẩn trọng của chàng trai bên cạnh, lòng cô đột nhiên rất xót xa, cô chỉ vào một đề mà mình không biết làm, "Đề này."

Mắt Thư Mạch trầm xuống, cậu vội cầm bút lên tính giúp cô.

Bầu không khí trong phòng vô cùng hài hòa.

Thư Mạch chống tay lên cằm, nhìn gò má xinh xắn của cô không chớp mắt.

"Cậu đừng nhìn chăm chăm vào mình." Bị cậu nhìn bằng ánh mắt nóng bỏng, tay cầm bút của Diêu Mỹ Nhân hơi run run.

"Ừ."

Miệng thì đồng ý nhưng mắt cậu lại không thay đổi tầm nhìn.

"Khụ khụ." Diêu Mỹ Nhân ho khan mấy tiếng.

"Sao vậy?"

Cậu nhận thấy hôm nay cô ho khan khá nhiều.

"Không sao, hơi rát họng thôi."

Thư Mạch đứng dậy, bê cốc nước ấm tới, sau khi uống xong, Diêu Mỹ Nhân thấy dễ chịu hơn nhiều.

Trời đã ngà ngà tối, ánh đèn trong phòng ngày càng sáng. "Tối rồi, mình về đây." Điều Mỹ Nhân thu dọn đồ đạc, hôm nay mới biết chuyện của cậu, cô vẫn chưa kịp tiêu hóa nên muốn về nhà suy nghĩ thêm.

Mặt Thư Mạch lộ ra vẻ hốt hoảng, cậu vội đứng dậy nắm tay, kéo cô vào trong ngực mình, sau đó lập tức xoay người, áp cô lên tường.

Cậu cúi đầu, siết chặt cánh tay, "Xin lỗi."

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, môi mím chặt, trong mắt có chút đáng thương, giọng nói lúng túng, "Hôm đó, mình quá ngu ngốc, mình không nên nói như thế với cậu. Do mình ghen, ghen nhiều, ghen tới mức muốn điên lên." Cậu cẩn thận quan sát biểu cảm của cô, "Mình ghen vì mọi người đều nói cậu và Lục Hạo Niên xứng đôi vừa lứa, trong khi rõ ràng... cậu là bạn gái của mình."

Chóp mũi Thư Mạch đặt lên chóp mũi cô, cậu nói ra nỗi xót xa trong lòng mình.

"Mỹ Nhân, cậu đừng chê mình, mình sẽ cố gắng tốt hơn." Giọng nói của cậu rất nhỏ, mang theo chút hoảng hốt, khẩn cầu.

Thư Mạch không khác gì một con nhím đầy gai, cam lòng vì cô mà rũ bỏ lớp phòng bị, rút cả những chiếc gai nhọn lại, phơi bày tất cả những gì dịu dàng, yếu ớt nhất của mình trước mặt Điều Mỹ Nhân mà không hề có chút giấu giếm điều gì.

Nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của cậu, Điều Mỹ Nhân cảm thấy đau như bị ai đó dùng kim đâm vào. Cô dịu dàng nhìn cậu, "Cậu không cần phải ghen." Bàn tay nhỏ bé trắng trẻo khẽ vòng qua cổ, quần lý Thư Mạch, "Thư Mạch, mình là của cậu, và chỉ thuộc về cậu."

Vì vậy, cậu không cần can trọng, nom nớp lo sợ đến vậy.

Đôi mắt đen của Thư Mạch sáng lên trong nháy mắt, chân mày cũng giãn ra, có lẽ cậu đang rất vui vẻ.

Cậu thiếu cảm giác an toàn vậy cô liền cho cậu.

Điều Mỹ Nhân đưa bàn tay đang ôm hông mình đặt lên miệng, cô hôn nhẹ một cái vào mu bàn tay, khiến người đối diện vừa vui vẻ lại dễ chịu, "Cậu như bây giờ là tốt rồi, không cần phải thay đổi đâu."

"Cậu đang bày tỏ tình cảm với mình sao?" Khóe môi Thư Mạch sớm lộ ra nụ cười, ánh mắt sáng hơn sao, "Nói sao đây, Mỹ Nhân, mình rất thích nghe cậu bày tỏ với mình."

Điều Mỹ Nhân cười cười.

Trên mặt chàng trai không còn vẻ lạnh lùng như mấy ngày trước, giờ phút này, gương mặt tuấn tú như được gió xuân thổi qua, cậu nhếch môi, tạo ra độ cong hoàn mỹ, "Mỹ Nhân, sao miệng cậu lại ngọt đến vậy nhỉ, mình có thể nếm thử một chút không?" Cậu hỏi một cách chân thành.

Điều Mỹ Nhân nhón chân lên, cánh tay giống như dây leo quấn lấy Thư Mạch, kéo cậu cúi thấp xuống. Cô cười nhẹ, mắt cong cong, giọng nói dịu dàng tình cảm: "Như cậu mong muốn này." Ánh mắt nóng bỏng trên miên của cô phản chiếu đáng người Thư Mạch.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn, môi bị một lớp da thịt mềm mại chạm vào, trái tim Thư Mạch rung rinh.

Sao...Sao có thể ngọt đến vậy chứ.

Cậu kiểm chế bản thân không được vượt quá giới hạn, yên lặng hưởng thụ sự chủ động của cô.

Điều Mỹ Nhân vẫn ôm lấy cổ Thư Mạch, bình tĩnh hôn lên đôi môi mỏng đẹp đẽ của cậu, cô dùng đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng cậu, vừa man mát lại lạnh lạnh, cô rất thích.

Thư Mạch siết chặt bàn tay đang đặt trên vòng eo nhỏ nhắn của Điều Mỹ Nhân.

Điều Mỹ Nhân ngẩng đầu lên, giọng nói ngọt ngào, say đắm như được ngâm rượu, "Như vậy, cậu có thích không?"

"Thích, tiếp tục đi!"

Cậu thích đến phát điên lên áy! Cảm giác say say này khiến cậu dễ chịu, thoải mái muốn chết.

Mặt Thư Mạch bỗng có màu đỏ nhàn nhạt, đôi môi mỏng cong cong đợi cô hôn. Điều Mỹ Nhân không phụ sự chờ đợi của cậu, cô đặt lên đó một nụ hôn rồi cắn cắn, mút mút.

Môi cô không khác gì viên đường ngọt ngào, không cần ngâm trong miệng, cậu cũng có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào, thôi thúc cậu nếm thử.

Bàn tay đang đặt ở hông chuyển lên phía sau gáy, không để mặc cho cô tiếp tục càn quấy nữa, cậu kéo cô lại gần, đầu lưỡi cạy đôi môi đỏ mọng rồi tiến vào, không hề khách khí mà công thành chiếm đất.

Cơ thể Điều Mỹ Nhân vô lực, nam sinh bùng bùng khí thế, cậu càn quét tất cả những gì còn sót lại trong miệng cô, ngay cả hàm răng cũng bị cậu dùng lưỡi quét qua.

Không bao lâu sau, khoe mắt Diêu Mỹ Nhân rung rung, miệng phát ra tiếng phản kháng. Đối diện với nụ hôn sâu của Thư Mạch, cô chỉ có thể dùng đầu lưỡi chống lại, cậu đây đưa một lúc mới giải tỏa được tâm trạng.

Thương thức hồi lâu, Thư Mạch mới buông tha cho đôi môi anh đào của Diêu Mỹ Nhân, cậu liếm môi, giọng nói khàn khàn, "Cậu biết không, suốt bốn ngày, 5760 phút, 345600 giây, cậu không hề nói với mình một câu nào."

Hai bờ môi chỉ cách nhau một đốt ngón tay, miệng lưu lại hương vị mát lạnh, gương mặt cô đã ửng hồng từ lâu.

Diêu Mỹ Nhân thở hổn hển, môi bị cắn nát đỏ hết lên, không nói được câu nào.

Trong phòng, ánh đèn mờ nhạt, Thư Mạch áp cô lên bức tường loang lổ, giữa hai người không có một khe hở nào.

"Cậu sờ nó đi, trái tim mình đang nhớ cậu đến điên cuồng."

Tay Diêu Mỹ Nhân khẽ run lên, cô có thể cảm nhận được tiếng đập thành thịch của nó, từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ thiếu niên này lại thích trêu ghẹo người khác đến vậy.

Môi cậu khẽ mở ra, như sắp dán vào tai cô, "Nghe thấy không?" Đôi mắt cậu mang cả biển nhu tình, "Nó muốn cậu đến mức phát điên lên, rất là đau đớn."

"Ừ!" Diêu Mỹ Nhân khẽ lên tiếng, cảm nhận được cả người cậu đang nóng lên, cô liền đưa môi đến, ôm lấy miệng cậu để che mất sự ngại ngùng.

Trong căn phòng nhỏ chỉ còn lại tiếng rên rỉ nghẹn ngào của cô gái và tiếng thở dốc nặng nề của chàng trai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Viên kẹo ngọt 30

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Rất lâu sau đó, cả người Diêu Mỹ Nhân mềm oặt không thể động đậy, đôi tay chỉ có thể bám lấy cổ chàng trai. Gò má được phủ một lớp hồng phấn, sâu trong đôi mắt đen như mực hiện lên một tầng hơi nước, sống mắt long lanh mờ mờ, lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

Thư Mạch thở dốc bên tai cô, vừa gọi tỉnh lại cảm dỗ. Bình thường, nhìn cảm cậu tron nhãn, bây giờ mới thấy có cả vài sợi râu, cọ cọ ở hõm vai cô. Cậu khẽ liếm bờ vai trắng nõn của Diêu Mỹ Nhân, khiến cho cô cảm thấy ngứa ngứa, trong lòng rạo rục không thôi.

"Cậu buông mình ra đi."

Giọng cô hổn hển êm ái, khiến Thư Mạch càng ôm chặt lấy thân thể mềm mại. Hai thân hình áp sát vào nhau, không có một khe hở. Cơ thể chàng trai phản ứng vô cùng mãnh liệt, không để người khác phải khinh thường. Diêu Mỹ Nhân then thùng đến cực điểm, gương mặt căng bóng hồng hào.

"Cậu...cậu là đồ lưu manh!" Cô dừng lại, rất muốn mắng cậu một trận.

"À." Thư Mạch cười nhỏ, "Ừ. Mình chỉ lưu manh với mỗi mình cậu."

Dưới tán cây, ánh nắng mặt trời xuyên qua lá cây xanh biếc, những tia nắng rải rác trên gò má Diêu Mỹ Nhân khiến đường nét tinh xảo trên gương mặt cô hiện lên rõ nét, tựa như được phủ thêm một lớp ánh sáng xinh đẹp, khiến người khác phải ngẩn nhìn.

Tề Dao Dao vừa đi tới liền nhìn thấy cảnh này, một cô gái xinh đẹp như vậy, chẳng trách cả Lục Hạo Niên và Thư Mạch đều muốn ra tay.

Tề Dao Dao ngồi xuống cạnh Diêu Mỹ Nhân, loáng thoáng ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt. Đúng là người đẹp có khác, ngay cả cơ thể cũng mang theo hương thơm.

"Mỹ Nhân, cậu tìm mình làm gì vậy?"

Diêu Mỹ Nhân nhìn Tề Dao Dao, không bỏ qua bất kì một tia cảm xúc nào trên mặt cô ấy. "Hôm đó cậu đưa cho mình một cốc trà sữa, sau đó bị Nghiêm Thi Lâm uống, bên trong trà sữa có vấn đề."

Ly trà sữa đó vốn là dành cho cô, nhưng sau đó lại bị Nghiêm Thi Lâm cướp đi.

Vốn dĩ ngay từ đầu, việc bỏ thuốc này nhằm vào cô.

Bị cô nhìn chăm chăm, Tề Dao Dao không nhịn được mà nuốt nước bọt một cái.

"Mỹ Nhân, không phải mình đâu."

Hôm đó, sau khi trở về, Tề Dao Dao cũng nghĩ đến việc Nghiêm Thi Lâm chịu họa thay Diêu Mỹ Nhân. Khi đó, chắc là có người muốn hại Diêu Mỹ Nhân, muốn bêu xấu cô hoặc ngăn cản cô lên sân khấu.

Lúc này, Tề Dao Dao lại cảm thấy lời nói của mình không có giá trị, dù sao ly trà sữa kia cũng là tự tay cô cầm đến cho Diêu Mỹ Nhân.

"Cậu phải tin mình, không phải mình thật mà."

Diêu Mỹ Nhân thu lại ánh mắt quan sát, chắc hẳn không phải là cô ấy. Cô ấy không có lý do gì để hại cô, hơn nữa ánh mắt kia cũng không có dấu vết khả nghi.

"Ly trà sữa cậu đưa cho mình có qua tay người khác không?"

Tề Dao Dao thờ phào một cái, cô cũng không muốn người khác hiểu lầm mình, Diêu Mỹ Nhân tin cô khiến cô rất vui vẻ.

"Trừ mình, cậu và Nghiêm Thi Lâm ra thì còn một người nữa, nhưng mình nghĩ không phải cậu ấy."

"Cậu ấy là ai?"

Tề Dao Dao không suy nghĩ nhiều, thẳng thắn trả lời: "Chị họ cậu, Phương Mộng Nhân."

Chính là cô ta!

"Hôm đó, mọi người nhận được khá nhiều đồ uống, chị cậu sợ cậu không có, nên nhờ mình mang loại cậu thích đến cho cậu." Tề Dao Dao là con một, khá là cô độc nên cô rất ngưỡng mộ tình cảm chị em thân thiết. "Mỹ Nhân, chị cậu đối xử với cậu thật tốt."

Diêu Mỹ Nhân lau khóe miệng một cái, cười châm chọc, "Cậu nghĩ người bỏ thuốc hại mình không phải Phương Mộng Nhân đúng không?" Cô thực sự rất muốn biết.

"Ừ?" Tề Dao Dao lơ đãng nhìn vào mắt Diêu Mỹ Nhân, bên trong thâm thúy âm u, lóe lên một tia lạnh lẽo. Đây là lần đầu tiên cô thấy Diêu Mỹ Nhân lạnh lùng, cứng rắn, hóa ra không phải lúc nào cô cũng yếu đuối.

"Cậu ấy là chị cậu, hơn nữa, bình thường đối xử với mọi người xung quanh khá hào phóng, biết điều, có lẽ không biết làm mấy chuyện này đâu." Cô đang phát biểu dựa vào trực giác của bản thân. Phương Mộng Nhân rất có khí chất. Trước kia, có một lần cô vô tình đập phải Phương Mộng Nhân, vậy mà cô ấy lại tươi cười an ủi cô, trông rất thân thiện.

"Thật sự là vậy sao?" Cô biết Phương Mộng Nhân giỏi đối nhân xử thế, nhưng không ngờ vẻ ngoài và hình tượng tốt đẹp của cô ấy đã đi sâu vào trong lòng người.

Đã biết là người nào muốn hãm hại mình, Diêu Mỹ Nhân cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện nữa, cô đứng lên, "Cảm ơn cậu, mình đoán được rồi, hôm nay, làm phiền cậu rồi."

"Ồ?" Tề Dao Dao đi theo cô, "Cậu biết ai hãm hại cậu rồi?"

Diêu Mỹ Nhân gật đầu một cái, không phải đã rõ ràng rồi sao?

"Nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Cảm ơn cậu, mình có việc phải đi trước." Diêu Mỹ Nhân không để ý tới Tề Dao Dao đang đứng ngây tại chỗ nữa. Có những lúc, có một số việc, có tin hay không, chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Nhìn bóng lưng đã đi xa của Diêu Mỹ Nhân, Tề Dao Dao không dám tin, người đó là Phương Mộng Nhân sao? Hai người họ không phải là chị em ư?

Tuy nhiên, Diêu Mỹ Nhân còn có việc quan trọng hơn phải làm. Bà nội Thư nói với cô rằng Thư Mạch có bệnh, vậy mà cô lại không biết chút gì.

Cô nhanh chóng đi tới thư viện lớn nhất thành phố, chạy thẳng lên tầng ba.

Nhìn tài liệu trong tay, Diêu Mỹ Nhân mới biết rối loạn nhân cách ranh giới là gì. Ngày đó, chắc cô là nguyên nhân kích thích đến Thư Mạch, khiến cậu phát bệnh rồi đánh Lục Hạo Niên.

Do cô chưa tốt, chưa hiểu thấu cậu, chưa quan tâm nhiều đến cậu.

Điều Mỹ Nhân tiếp tục lật tài liệu, cô đã phát hiện ra, nguyên nhân chủ yếu gây ra căn bệnh trên là do thiếu thốn tình cảm. Người phát bệnh lúc nào cũng nghĩ người mình yêu không hề yêu mình.

Vậy...chẳng lẽ, lúc nào chàng trai đó cũng thiếu thốn tình cảm ư?

Điều Mỹ Nhân nhú chặt lông mày, cô cứ nghĩ, bản thân đã thể hiện rõ là cô thích cậu. Nhưng trong mắt Thư Mạch tất cả những thứ đó vẫn là chưa đủ. Cuối cùng cô cũng đã biết tại sao Thư Mạch thường xuyên hỏi cô có chê cậu không, đó chính là do thiếu cảm giác an toàn.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Điều Thiên Nhai rất vui vẻ, cuối cùng công ty cũng đã thu mua được mảnh đất ở vùng ngoại ô kia.

"Mỹ Mỹ, ba được khách hàng tặng hai tấm vé xem phim, thấy bảo đó là một bộ phim điện ảnh, hình như lứa trẻ bọn con rất thích thể loại này. Mai là chủ nhật, có muốn hẹn bạn thân của con đi xem không?"

"Ba, ba với mẹ đi xem đi." Điều Mỹ Nhân lắc đầu một cái.

Tô Tú Phương cười: "Ngày mai, mẹ và ba con có việc phải ra ngoài nên không đi xem được. Thi thoảng con mới được nghỉ, đừng có ru rú trong phòng suốt ngày, nên rủ bạn ra ngoài chơi một chút."

"Mẹ con nói chỉ có đúng chứ không có sai." Điều Thiên Nhai đưa vé sang, "Vé này chỉ có hạn trong ngày mai, không đi sẽ hết hạn, rủ bạn con đi cùng đi."

"Cảm ơn ba."

Nhìn tấm vé trên tay, Điều Mỹ Nhân nghĩ ngợi, rủ bạn tốt sao?

Màn đêm dần dần buông xuống.

Sau khi tắm xong, Điều Mỹ Nhân lau qua tóc chứ không thêm sấy, để tóc ẩm ướt rồi đi dép lê vào, chạy thẳng ra ngoài sân thượng.

"Thư...Mạch!" Cô đứng sát vào lan can sắt, nhìn sang nhà cách vách rồi gọi, "Thư...Mạch!"

Gọi mãi cũng không thấy đâu, có lẽ cậu đang bận việc khác.

Điều Mỹ Nhân không gọi nữa, khoanh tay đặt lên lan can, cầm gác lên cánh tay mảnh khảnh, mở to mắt nhìn sang cửa sổ phía đối diện, chờ Thư Mạch đi ra.

"Hắt xì! Hắt xì!..." Điều Mỹ Nhân hắt xì liên tục ba cái, lúc này, Thư Mạch mới xuất hiện. Cậu vẫn chưa kịp sấy khô mái tóc ướt.

Nhìn sang phía đối diện thì thấy cô gái đang bày ra vẻ tội nghiệp, lòng cậu bỗng mềm nhũn, "Đợi lâu lắm hả?"

Điều Mỹ Nhân lắc đầu, "Không có."

Cô đứng thẳng người, vì xấu hổ nên hơi mất tự nhiên.

"Thư Mạch, ngày mai cậu có phải đến công trường không?"

"Không, công trình sắp hoàn thành nên mình không cần qua đó nữa."

Điều Mỹ Nhân vui mừng, cô suy nghĩ một lát rồi mở lời, "Thực ra..." Cô đi di mũi chân trên mặt đất, "Chuyện là, Thư Mạch, mình muốn đi hẹn hò với cậu." Cô cảm thấy gò má của mình như bị lửa thiêu đốt, ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng lên, bạo dạn hỏi tiếp: "Ý cậu thế nào?"

Một trận gió nhẹ thổi qua, mái tóc ướt trên trán Thư Mạch khẽ lay động. Trong bóng tối, đôi mắt cậu như chứa cả bầu trời sao, tỏa ra ánh sáng lấp lánh khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

"Minh! Đồng! Ý!" Cậu cười tươi, để lộ ra hàm răng trắng tinh.

Khóe miệng Điều Mỹ Nhân cong lên, "Vậy mai chúng mình sẽ bắt đầu đi hẹn hò."

Thư Mạch, mình đã chủ động, có phải cậu sẽ cảm thấy an toàn hơn?

Hôm sau, mặt trời vừa lên không bao lâu, ánh mặt trời còn chưa chiếu đến sân thượng, Điều Mỹ Nhân đã thức dậy. Lần đầu hẹn hò, cô rất vui vẻ và mong đợi.

Cô nhìn cô gái vừa tỉnh ngủ trong gương, da thịt trắng hồng, gò má mẫm mĩm, cả người tỏa ra khí chất của tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống. Đôi mắt ngọt ngào lúc nào cũng ngập tràn niềm vui, nhìn vào đó khiến tâm trạng cô tốt hơn nhiều.

Quả nhiên, tình yêu khiến con người ta trở nên xinh đẹp hơn.

Bây giờ đang là mùa hè nóng nực, cộng với việc phải đi hẹn hò nên cô không chọn quần jeans. Điều Mỹ Nhân mở tủ quần áo, lấy ra chiếc váy màu xanh ngọc mà mẹ mua cho. Trời oi nóng như vậy, mặc chiếc váy màu này sẽ khiến người nhìn thoải mái hơn.

Thay váy xong, cô đi một đôi sandal đế trắng, cả người vô cùng xinh đẹp và thoải mái.

Bây giờ vẫn còn sớm, Điều Mỹ Nhân mặc quần áo đẹp để xong liền xuống dưới nhà ăn sáng, ba mẹ cô đã đi ra ngoài, nên cô phải ăn một mình.

Điều Mỹ Nhân ăn chậm vì thời gian vẫn còn dài. Buổi chiều mới chiếu phim nên cô định ăn trưa cùng Thư Mạch rồi mới đi xem.

Khác với dáng vẻ ung dung, nhàn nhã của Điều Mỹ Nhân, ở cách vách, Thư Mạch đang lâm vào cuộc đại chiến.

Cậu mở tủ quần áo, bên trong quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy bộ đồ, trong đó đồng phục học sinh đã chiếm tới bốn bộ, hai bộ mùa đông và hai bộ mùa hè.

Cậu không thể mặc đồng phục học sinh để đi hẹn hò được. Sau khi loại trừ, quần áo có thể mặc đi chơi chỉ còn 3 bộ.

3 bộ quần áo ở trên giường không cũ chỗ này thì cũng trầy xước ở chỗ kia. Cậu nhận ra đã rất lâu rồi mình chưa mua quần áo.

Thư Mạch không biết phải làm sao, đôi lông mày đen nhánh nhíu lại, bờ môi mỏng cũng mím chặt. Cuối cùng, Thư Mạch quyết định thay bộ quần áo ở mép giường vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Viên kẹo ngọt 31

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Điều Mỹ Nhân vừa ra đến cửa thì đã thấy Thư Mạch đợi sẵn ở bên ngoài.

"Thư Mạch." Cô nhẹ nhàng gọi.

Đôi mắt đang khép hờ từ từ mở ra, nhìn về phía trước. Cô gái lịch sự thanh tú đang bước lại gần, xinh xắn đến mức khiến người khác phải ngẩn nhìn. Nhìn lại bản thân mình, đột nhiên cậu cảm thấy tay chân không thể thả lỏng ra được.

"Thư Mạch." Điều Mỹ Nhân đi đến trước mặt cậu, đôi mắt cong cong mang ý cười, "Cậu...Hôm nay cậu thật đẹp trai."

Hôm nay, Thư Mạch không mặc đồng phục học sinh như ngày thường. Cậu mặc một chiếc sơ mi trắng, cổ áo và tay áo có nếp nhăn, đoán chừng đã để lâu rồi, không còn quá mới nữa, nhưng tất cả đều không là gì so với dáng người của cậu.

Thiếu niên cao ráo mặc áo sơ mi trắng, dù gương mặt không quá xuất chúng, nhưng dáng người cao lớn lại thu hút bao ánh nhìn.

Thư Mạch vốn đang căng thẳng, nghe vậy, khí lạnh trong mắt tiêu tan. Cậu nhìn thẳng vào ánh mắt tán thưởng của cô gái, lỗ tai đỏ lên, sau đó lan đến tận khóe mắt, thể hiện niềm vui sướng của chủ nhân nó.

"Cậu muốn đi đâu?"

"Chúng mình đi dạo xung quanh một chút, đến trưa thì đi ăn cơm rồi mới đến rạp chiếu phim, được không?" Trước kia cô chưa từng hẹn hò, nên chỉ nghĩ được đến vậy.

Thư Mạch nắm lấy tay cô, không hề có ý kiến gì khác, "Mình nghe theo cậu."

Không lâu sau, hai người đến trung tâm thành phố, ở đó có rất nhiều khu buôn bán lớn.

Vì hôm nay là chủ nhật nên đường xá đông người qua lại, trong đó có không ít đôi tình nhân, nhưng khiến người ta chú ý nhất có lẽ vẫn là Điều Mỹ Nhân và Thư Mạch. Cô bé có khuôn mặt xinh đẹp, chàng trai thì cao ráo mạnh mẽ, khiến người khác không thể không để ý tới.

Diêu Mỹ Nhân để mặc cho Thư Mạch dắt tay mình, ngoan ngoãn đi bên cạnh cậu.

"Thư Mạch, đây là lần đầu tiên mình đi hẹn hò, xin được dạy bảo."

Cô nghiêng đầu, thân nhiên nhìn anh.

"Ừ."

Thư Mạch nắm chặt tay cô, giữa hai tay đã đổ không ít mồ hôi, "Trùng hợp, mình cũng vậy, xin được chỉ dạy nhiều hơn."

Xuyên qua đám đông, hai người bước vào một cửa hàng mới mở.

"Xin chào, cửa hàng chúng tôi vừa mới nhập về một loại máy ảnh mới, xin hỏi em gái có muốn chụp cùng bạn trai một tấm không?"

Hai người vừa bước vào cửa hàng liền bị một người ngăn lại.

Diêu Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn vào thì thấy bên trong có rất nhiều máy ảnh, không ít người đang xếp hàng đợi.

"Bởi vì bây giờ đang là dịp tổ chức các hoạt động, nên chỉ cần chụp hai tấm sẽ được tặng thêm một tấm nữa, rất là ưu đãi." Nhìn thấy người đẹp, nhân viên liền vội vàng chào hàng, còn chàng trai cao lớn bên cạnh, anh ta lại không dám đến gần.

Diêu Mỹ Nhân đã nghe qua mấy chương trình này nhưng vẫn chưa từng thử qua. Cô quay đầu về phía Thư Mạch, "Hay là chúng mình cũng thử xem sao?"

Ánh mắt cô gái lóe lên sự mong muốn.

"Được."

"Bên này, mời. Hai người ngồi đợi một lát, các cặp đôi kia chụp xong sẽ đến lượt hai người." Nhân viên vội vàng mời hai người ngồi xuống, nhiệt tình đưa album cho họ xem, "Đây là concept chụp hình và một số phong nền, em gái và bạn trai cứ từ từ chọn lựa."

"Cảm ơn."

Cô và cậu phải chờ gần hai mươi phút mới đến lượt.

Bên trong có bốn máy ảnh lớn, Diêu Mỹ Nhân và Thư Mạch đi về phía máy ảnh bên tay phải.

Kéo tấm vải che lên, không gian bên trong không lớn lắm, chỉ tầm 2-3 mét vuông.

"Cậu biết làm không?"

Diêu Mỹ Nhân không để ý tới vách ngăn bên ngoài, bên trong nháy mắt liền ảm lên. Trong không gian nhỏ, thân hình cao lớn của nam sinh chiếm hơn nửa chỗ.

Thư Mạch tìm hiểu qua một chút để xem phải làm thế nào, "Bấm vào đây."

Bởi vì không gian khá nhỏ, Diêu Mỹ Nhân lại đứng gần Thư Mạch nên cơ thể hai người chạm sát vào nhau.

Cô khẽ nhấp máy đôi môi đỏ mọng, giọng nói phát ra vô cùng dịu dàng: "Thư Mạch." Diêu Mỹ Nhân nắm lấy bàn tay của cậu, đặt ngón tay trắng nõn không tì vết lên đó, "Chuyện là.... Cậu có thể để lộ mặt ra được không? Bức hình phải có mặt cậu mới được."

Nhận thấy nam sinh bên cạnh có vẻ không chấp nhận, Diêu Mỹ Nhân siết chặt bàn tay của cậu, khích lệ: "Cậu không muốn thấy chúng mình đều có ở trong hình sao?" Cô nũng nịu cọ cọ vào mu bàn tay Thư Mạch, "Mình toàn phải tưởng tượng. Thư Mạch, mình muốn mỗi ngày trước khi đi ngủ đều có thể nhìn thấy hình chúng ta chụp chung, trong đó có mặt của cậu."

Diêu Mỹ Nhân biết người mắc bệnh rối loạn nhân cách ranh giới thường khá quái dị, ví dụ như sử dụng quần áo trang sức kì lạ, lời thoại lệch thềch, hành động không đúng chuẩn mực, tất cả đều là để giúp họ che dấu bản thân, vì thế nên cô cũng không cưỡng ép cậu.

Cô gái trước mặt mở to đôi mắt long lanh như sóng nước mùa thu ra nhìn mình, thấy vậy, Thư Mạch liền đồng ý, "Được."

Chỉ có một mình Diêu Mỹ Nhân mới có thể khiến cho cậu buông lỏng phòng thủ, ngoan ngoãn nghe lời.

Thư Mạch đáp lại, Diêu Mỹ Nhân mỉm cười, đôi mắt ngập tràn vui vẻ. Cô đặt hai tay lên vai cậu, "Để mình giúp cậu."

Thư Mạch khom người, cúi đầu về phía Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân đưa tay ôm lấy khuôn mặt Thư Mạch, đầu ngón tay nhẹ nhàng vén mái tóc trước mặt cậu lên.

Chỉ một thoáng, gương mặt đẹp trai tuấn tú hiện ra, không chỗ nào là không đẹp, không chỗ nào là không hào hoa phong nhã.

"Thư Mạch, cậu rất đẹp trai."

Diêu Mỹ Nhân dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, thật lòng khen ngợi.

Đôi mắt đen như mực của Thư Mạch đột nhiên sáng lên như ánh sao, "Cậu thích không?"

"Thích chứ, rất thích!"

Sau khi máy ảnh được mở ra, Diêu Mỹ Nhân và Thư Mạch lấy phong nền đã được chọn trước, "1...2...3!"

Sau khi nhấn nút, camera lưu lại dáng vẻ của hai người. Cô gái thì ngượng ngùng, chàng trai thì rất nghiêm túc.

"Thư Mạch, cậu cười lên một cái đi."

Cô nhìn chàng trai đang cau mày, nghiêm túc đến mức xuất thần, trong lòng dờ khóc dờ cười.

"Rồi, tiếp tục đến tấm thứ hai." Diêu Mỹ Nhân đổi vị trí, đứng lên phía trước cậu, để cho cậu gác cằm lên đỉnh đầu cô, "Cười. Cà tím..."

[*]: Từ "cà tím" trong tiếng trung là 茄子 (QieJi), phát âm chữ "Ji" giống từ "Chese" trong Tiếng Anh. Khi chụp ảnh, người Anh thường nói Say Cheese để bảo người được chụp cười lên.

Cuối cùng cũng xong, lúc này Diêu Mỹ Nhân mới buông tha cho Thư Mạch. Cô phải thừa nhận rằng mặc dù Thư Mạch không cười nhưng vẫn đẹp trai ngời ngời. Cô bị sắc đẹp của cậu mê hoặc đến mức không dứt ra được.

Cô giúp Thư Mạch chỉnh tóc lại như ban đầu, "Chúng mình ra ngoài lấy ảnh đi."

Chủ cửa hàng là một người phụ nữ tầm bốn mươi tuổi, ăn mặc sành điệu. Cô ấy cắt bức ảnh ra thành những tấm nhỏ rồi bỏ nó vào một chiếc túi kín trong suốt, "Ồi chào, cả hai đứa đều rất đẹp, cực cực đẹp luôn." Cô ấy sống nửa đời rồi mà chưa từng thấy cặp đôi nào tình tứ, xứng đôi vừa lứa như vậy, hình vừa mới lấy ra đã khiến cô vô cùng thích thú.

Chủ tiệm nờ nụ cười nhiệt tình: "Cô có một mong muốn, không biết hai đứa có thể đồng ý không." Cô ấy nhìn hai người, "Dì muốn đem hình hai đứa đặt ở trước cửa hàng làm biển quảng cáo, hai đứa yên tâm, cô sẽ trả tiền đầy đủ." Đẹp đến vậy, chắc chắn sẽ thu hút được không ít khách hàng.

Thư Mạch nhận lấy tấm hình, thẳng thừng từ chối: "Không cần." Cậu không muốn người khác bắt chước dáng vẻ của Diêu Mỹ Nhân.

"Hả?" Đối phương cự tuyệt rất nhanh nhưng chủ tiệm vẫn chưa từ bỏ ý định: "Thực sự không muốn cân nhắc sao? Cô sẽ trả thêm một khoản phí cho chân dung của hai đứa."

Diêu Mỹ Nhân cũng không thích ai nhìn thấy vẻ ngoài của Thư Mạch, "Không cần đâu ạ, cảm ơn cô." Cô dắt tay Thư Mạch rời đi.

Nhìn bóng lưng hai người, chủ tiệm thở dài, thật là đáng tiếc.

Buổi trưa, Thư Mạch đưa Diêu Mỹ Nhân đến một quán ăn Trung Quốc yên tĩnh.

Bên trong được trang trí thanh lịch trang nhã, phía bên ngoài cửa sổ là một hàng tre, gió nhẹ thổi qua, lá cây kêu xào xạc, hương thơm mộc mạc của tre bay vào khiến tâm trạng mọi người thanh thản, thoải mái.

"Cậu muốn ăn gì không?" Thư Mạch đưa menu cho cô.

"Cậu cứ chọn đi, cái gì mình cũng ăn được hết."

Thư Mạch đã biết khẩu vị của cô, cậu gọi món sườn heo chua ngọt, gà hấp lá sen, thịt lợn chiên xù...

"Đưa mình mượn ví một chút." Diêu Mỹ Nhân nhìn cậu.

Thư Mạch cũng không hỏi nguyên nhân, yên lặng đưa ví tiền đặt lên tay cô.

Diêu Mỹ Nhân chọn một tấm hình mà cô thích nhất, cất vào ví của cậu.

"Nhớ giữ gìn cẩn thận nha."

Nhìn tấm ảnh trong ví, trái tim cậu thoáng rung động. Khi hai người chụp ảnh, cô bất ngờ hôn lên mặt cậu, cảm giác mềm mại và thơm tho lưu đọng lại, đến tận bây giờ, trái tim cậu vẫn ngập tràn dư vị ngọt ngào khi ấy.

"Ừ."

Cậu quay đầu, hôn một cái lên gò má cô, "Trả lễ lại."

Đôi mắt đen nhánh của Diêu Mỹ Nhân tỏa sáng như viên pha lê.

Hai người ăn cơm trưa xong, đi ra đã là buổi chiều, bộ phim bắt đầu lúc 2 giờ nên họ còn khá nhiều thời gian, hai người đi bộ để tiêu hóa thức ăn.

"Hôm nay rất đông." Thư Mạch nắm chặt tay cô, "Đi theo mình, cẩn thận kéo lạc."

Lúc đến nơi, mọi người đã xếp thành hàng dài, chắc là cũng đến xem bộ phim này.

Diêu Mỹ Nhân và Thư Mạch không phải xếp hàng, đi thẳng vào phòng chờ.

"Mỹ Nhân, cậu ngồi đây chờ mình một lát, mình đi mua nước cho cậu." Cậu dịu dàng vuốt ve mái tóc của cô rồi khẽ dặn dò.

"Ừ, mình ngồi đây chờ cậu." Diêu Mỹ Nhân ngoan ngoãn gật đầu.

Cô gái mặc váy màu xanh yên lặng ngồi ở đó, ai đi qua cũng phải ngược nhìn một cái.

"Em họ?"

Lúc này, một giọng nói không được mong đợi vang lên.

Diêu Mỹ Nhân ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy Phương Mộng Nhân đứng cách chỗ cô không xa, người bên cạnh cô ta chính là Lục Hạo Niên.

"Sao em lại ở đây?"

Giọng nói của Phương Mộng Nhân sắc sảo, mãi Lục Hạo Niên mới chịu đến rạp chiếu phim cùng cô, chẳng lẽ Diêu Mỹ Nhân định chen chân vào?

"Mỹ Nhân?" Trong mắt Lục Hạo Niên là sự vui mừng, kinh ngạc không hề che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Viên kẹo ngọt 32

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây ☐

Trừ lễ kỉ niệm, hôm nay là lần đầu tiên Lục Hạo Niên thấy cô ăn mặc đẹp đến vậy, cô gái xinh đẹp thanh tú, da trắng như tuyết, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Diêu Mỹ Nhân nhìn hai người đang đứng cách đó không xa, đôi mắt long lanh chợt tối xuống, "Ừ. Thật trùng hợp."

"Cậu cũng đi xem phim? Đi một mình à?" Lục Hạo Niên tiến lên một bước.

Phương Mộng Nhân cũng bước lên một bước, theo sát Lục Hạo Niên, ánh mắt sắc bén, khóe mắt lộ ra vẻ khó chịu, cô ta nhìn Diêu Mỹ Nhân rồi nói: "Đúng vậy, em họ, thật trùng hợp, sao em biết chị và Hạo Niên cũng đi xem phim mà đợi bọn chị ở đây."

Diêu Mỹ Nhân nở nụ cười châm chọc, "Xin lỗi, em đang đợi người khác." Nói xong, cô quay đầu sang chỗ khác, không nhìn về phía hai người nữa.

Nhìn cản cô xinh xắn của cô gái vừa quay đầu đi, Lục Hạo Niên rục rịch trong lòng, dịu dàng hỏi: "Cậu đang đợi ai thế?" Dứt lời, lại muốn lại gần cô thêm một chút nữa.

"Cậu ấy đợi tôi." Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Lúc này, một dáng người cao ngất bỗng xuất hiện, cậu cầm hai hộp sữa, một túi bỏng ngô trong tay.

"Thư Mạch?"

"Thư Mạch!"

Lục Hạo Niên và Phương Mộng Nhân đồng thời lên tiếng, nhưng cảm xúc lại hoàn toàn khác nhau.

"Sao cậu lại ở đây?" Xung quanh Lục Hạo Niên nổi lên một tầng mây mù, cậu ta nhìn chằm chằm Thư Mịch đang đi tới chỗ Diêu Mỹ Nhân, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Diêu Mỹ Nhân nhận lấy hai hộp sữa mà Thư Mịch đưa cho, rất tức giận khi Lục Hạo Niên tra hỏi Thư Mịch như vậy, cô mở miệng trả lời: "Người mình đợi là cậu ấy." Giọng nói của cô ôn hòa nhưng mang theo ý lạnh lùng: "Phim sắp chiếu rồi, có thể nhường đường cho bọn mình đi trước không? Hai người đang chắn đường bọn mình."

Thư Mịch cong cong khóe miệng.

"Em họ, hóa ra em chờ Thư Mịch."

Bị nói như vậy, Phương Mộng cũng không ái ngại, cô ta sớm đã khôi phục nét mặt tươi như hoa. Thật không ngờ, Diêu Mỹ Nhân lại đi cùng Thư Mịch.

Thư Mịch mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phối với quần jeans nhạt, dáng người không tệ chút nào. Nhưng ngoại trừ thành tích xuất sắc, cậu chẳng có gì cả.

Diêu Mỹ Nhân ở cùng với người như vậy, cô ta rất rất tán thành.

"Tránh ra một chút, cảm ơn."

Diêu Mỹ Nhân không muốn nói nhảm nữa, sau chuyện lần trước, cô biết rõ Phương Mộng Nhân là một con rắn độc, chỉ chờ cơ hội để lao ra cắn người khác.

Thấy Diêu Mỹ Nhân và Thư Mịch đã đi xa, Phương Mộng nhân nở nụ cười thỏa mãn, "Hạo Niên, phim sắp chiếu rồi, chúng ta cũng nên vào thôi."

Mặt Lục Hạo Niên tối sầm lại, tức giận nhìn bóng lưng anh tuấn và bóng lưng mềm mại kia.

"Hạo Niên?"

"Chúng ta vào thôi?"

Trong rạp chiếu vẫn đang quảng cáo, chỗ ngồi của Diêu Mỹ Nhân và Thư Mịch là hàng thứ ba tính từ dưới lên.

Sau khi ngồi xuống, Thư Mịch cầm ống hút vào hộp sữa rồi đưa cho Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn chàng trai cao hơn cô một cái đầu, tầm mắt cô chuyển xuống bờ môi mỏng đang mím chặt của cậu. Cô đưa hộp sữa đến miệng Thư Mịch, ngại ngùng nói: "Cậu uống trước đi."

Lần này, Thư Mịch không phản đối, thẳng thừng cầm lấy tay cô, đưa ống hút vào miệng, hút hai cái.

Diêu Mỹ Nhân vô cùng sững sốt khi nhìn thấy yết hầu đang nhô lên nhô xuống vô cùng quyến rũ và gợi cảm của chàng trai. Giọng nói của cậu vang lên bên tai cô: "Sữa trong miệng cậu thật ngọt ngào."

"Thư! Mịch!" Cô đỏ bừng mặt.

Lúc này, Lục Hạo Niên và Phương Mộng Nhân cũng đi vào, ngồi phía bên trái ngay sau Diêu Mỹ Nhân.

Nhìn thấy hai người họ, lông mày Thư Mịch nhíu chặt lại.

Phim bắt đầu chiếu, cả căn phòng bị bao trùm bởi màu đen tối.

Diêu Mỹ Nhân nhìn về phía màn hình.

Bộ phim ngay từ mở màn đã đánh nhau kịch liệt, phim kể về mấy người ngoài hành tinh muốn xâm chiếm trái đất nhưng lại bị con người đuổi đi. Hai bên giao tranh kịch tính. Mặc dù hiệu ứng 3D không được hoàn hảo như đời sau, nhưng như vậy cũng đã chân thực lắm rồi.

Diêu Mỹ Nhân đang nghiêm túc xem phim thì đột nhiên bên mép xuất hiện một miếng bóng ngó.

"Ng Sloan, há miệng ra." Thư Mịch dụ dỗ.

Mắt Diêu Mỹ Nhân không rời màn ảnh, Sloan ngoan ngoãn há miệng ngậm lấy bóng ngó trên tay cậu, trong đầu nghĩ thầm: Ưm, vừa ngon lại vừa ngọt.

Cảm nhận được sự ẩm ướt trên đầu ngón tay trở và ngón cái, Thư Mịch xoa xoa hai ngón tay, mắt đen sầm lại.

"Ngon không?" Cậu hỏi.

Điều Mỹ Nhân bị cảnh đánh nhau trên màn hình hấp dẫn, cô gật đầu bừa một cái.

Thư Mạch lại lấy một viên bóng ngô đặt bên mép Điều Mỹ Nhân, cô tự nhiên há miệng ra. Cứ như vậy, một người đút, một người ăn, tạo ra cảnh ân ái ngọt ngào như muốn chọc mù mắt Lục Hạo Niên ngồi phía sau.

Màn hình phát ra ánh sáng lớn, thế nên khung cảnh bên trong cũng không quá tối.

Phương Mộng Nhân nhìn theo Lục Hạo Niên. Cô cười nhỏ: "Xem ra em họ mình và Thư Mạch rất thân thiết, thậm chí còn đút cho nhau ăn."

Nhìn bàn tay đặt trên thành ghế của Lục Hạo Niên nổi đầy gân xanh, cô ta lập tức căng thẳng. Quả nhiên, Lục Hạo Niên thích Điều Mỹ Nhân, lần trước đánh nhau cũng là vì cô.

Nhận ra điều này, hô hấp của Phương Mộng Nhân căng cứng, tựa như có một con kiến đang cào cào trong lòng cô ta, khiến cho cô ta vừa đau xót vừa ghen tị.

Cô ta cười cứng nhắc, thử dò hỏi: "Hạo Niên, cậu nói xem, có phải bọn họ đang tìm hiểu nhau không?"

Lục Hạo Niên quay đầu, ánh mắt vô cùng giận dữ, "Cậu đừng suy đoán lung tung!"

Sắc mặt Phương Mộng Nhân trắng bệch, lòng bàn tay run rẩy. Đây là lần thứ hai cô thấy Lục Hạo Niên đánh mất bình tĩnh, mà lần đầu tiên chính là lần đánh nhau với Thư Mạch. Cả hai lần đều là vì Điều Mỹ Nhân.

Điều Mỹ Nhân và Thư Mạch đang ngồi tận hưởng ở phía trước. Cô gái chuyên chú xem phim, trong phim, người ngoài hành tinh đã tìm ra cách xâm chiếm trái đất, đây chính là giây phút hồi hộp và kịch tính.

Sự chú ý mà Thư Mạch dành cho bộ phim không được quá 10 phút, toàn bộ thời gian cậu đều ngắm nhìn Điều Mỹ Nhân. Thịnh thoảng, cậu còn để ý đến cái nhìn lạnh lẽo sau lưng mình. Cậu hừ nhẹ, môi mỏng hơi cong lên.

Đặt túi bóng ngô xuống, Thư Mạch cầm tay Điều Mỹ Nhân, mười ngón tay đan xen. Ngón cái của cậu nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay trơn mịn của cô.

Điều Mỹ Nhân nhìn cậu, "Sao thế? Phim không hay sao?"

Thư Mạch thành thật gật đầu, "Không. Cậu rất đẹp."

Điều Mỹ Nhân: "..."

"Ăn nhiều bóng ngô vậy, cậu khát không?" Thư Mạch xích lại gần, quan tâm hỏi.

Điều Mỹ Nhân chớp mắt đôi môi đỏ mọng, "Đưa cho mình hộp sữa đi." Hộp sữa này vừa hết, vẫn còn một hộp khác ở ghế của Thư Mạch.

Thư Mạch nghe theo lời cô, cầm hộp sữa còn lại lên, vô cùng tốt bụng giúp cô cầm ống hút. Điều Mỹ Nhân định cầm lấy hộp sữa thì Thư Mạch liền ngậm ống hút vào miệng.

Điều Mỹ Nhân tròn tròn mắt nhìn hộp sữa bị méo đi do bị cậu hút mạnh.

Sau đó, cậu ôm lấy thất lưng, ngả người về phía cô.

Cầm bị cậu giữ lấy, Điều Mỹ Nhân cảm thấy hình như môi mình bị tách ra, sữa được truyền từ trong miệng chàng trai đến.

"Ừm..."

Điều Mỹ Nhân khẽ rên rỉ một tiếng. Cô bị ép nuốt mấy ngụm sữa xuống, chưa kịp nuốt xong thì sữa đã chảy ra ngoài, màu trắng của sữa bò đọng trên chiếc cằm trắng trẻo, trông thật ướt át.

Chỉ trong chốc lát cô đã uống hết sữa trong miệng, nhưng đôi môi mỏng kia vẫn chưa chịu rời đi, mà lại tiếp tục dính vào môi cô, ngậm cắn như trêu chọc.

Khoang miệng ngập tràn hương vị ngọt ngào, nhàn nhạt của sữa bò.

Lục Hạo Niên tức giận nhìn hai người trước mặt đang kề sát vào nhau, cậu ta định đứng dậy phá đám nhưng lại bị Phương Mộng Nhân ngăn lại, "Hạo Niên, cậu đừng làm vậy. Chẳng lẽ cậu còn không nhìn ra sao? Em họ mình thích Thư Mạch! Cậu có cố gắng cũng vô ích."

Sắc mặt Lục Hạo Niên âm trầm, gạt tay Phương Mộng Nhân ra, bắt lực ngồi xuống ghế.

Phương Mộng Nhân vui vẻ hơn rất nhiều. Lúc trước còn đoán mò, nhưng từ giờ phút này, cô ta dám khẳng định một trăm phần trăm là Điều Mỹ Nhân và Thư Mạch đang bên nhau.

Ở phía trước, mặt Diêu Mỹ Nhân đỏ lên, cô cảm thấy ngọt ngào nên vội đẩy đẩy nam sinh mấy cái. Thư Mạch liếm mấy vệt sữa dưới cằm cô rồi mới lưu luyến buông ra.

"Muốn uống sữa nữa không?" Cậu nghiêm túc hỏi.

Vừa được buông ra, Diêu Mỹ Nhân vội vàng che miệng, lắc đầu nguầy nguậy.

"Ừ." Thư Mạch ngồi thẳng người, không hề cảm thấy thất vọng. Cậu nhìn gò má cô, khẽ nói: "Thật ra thì, sữa cũng khá ngon."

Tai Diêu Mỹ Nhân nóng lên, "..."

Diêu Mỹ Nhân ai oán nhìn người bên cạnh, đã chiếm được tiện nghi lại còn thích khoe mẽ.

Thư Mạch nhếch môi cười: "Lần sau đi hẹn hò, mình sẽ đưa cậu đi xem tiếp."

Không bao lâu sau, bộ phim kết thúc.

Ánh đèn trong phòng sáng lên, Thư Mạch dắt Diêu Mỹ Nhân ra ngoài.

Phương Mộng Nhân đi rửa tay thì thấy Diêu Mỹ Nhân cũng đang đứng đó, cô ta liền lên tiếng chào hỏi: "Em họ, em cũng ở đây à?" Cô ta đi tới, đứng cạnh Diêu Mỹ Nhân, "Bộ phim vừa rồi rất hay, em thấy thế nào?"

Diêu Mỹ Nhân không trả lời. Cô nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt đỏ ửng, môi hồng hồng ướt át, lại còn hơi sưng.

Phương Mộng Nhân cũng nhìn Diêu Mỹ Nhân, vẻ động tình kia thật chướng mắt.

Giọng nói của cô ta vang lên mang theo sự khinh miệt, "Có hời cũng thế, chắc em họ cũng không biết đâu nhỉ?" Cô ta mở vòi nước, vừa rửa tay vừa nói: "À, suýt chút nữa chị quên mất, vừa rồi trong phòng chiếu em bận thân mật với Thư Mạch mà."

Diêu Mỹ Nhân xoay người lại.

Phương Mộng Nhân không chịu buông tha: "Em họ, chị thực sự phục em. Mắt nhìn người của em thật đặc biệt, chọn ai không chọn lại đi chọn Thư Mạch." Cô ta nhìn những ngón tay trắng trẻo dưới làn nước, trong lòng vô cùng đắc ý.

Quả nhiên, sự khác biệt trong hoàn cảnh sống sẽ sinh ra sự khác biệt trong quan điểm.

Cô ta lại tiếp tục "tốt bụng" khuyên nhủ: "Nghe nói cậu ta không cha không mẹ, nghèo hèn rách rưới, tính cách lại lạnh lùng. Người như vậy, chắc hẳn không biết yêu là gì, chị khuyên em không nên nghiêm túc với thứ tình cảm này, người như vậy... A!..."

Phương Mộng Nhân cúi đầu nhìn quần áo bị ướt của mình bằng ánh mắt không thể tin nổi, giọng nói mất đi sự nhã nhặn, vô cùng chói tai: "Diêu Mỹ Nhân! Mà điên rồi!"

Ánh mắt Diêu Mỹ Nhân lạnh như băng, cô hơi ngẩng đầu: "Tôi không thích chị nói xấu cậu ấy."

Phương Mộng Nhân tròn mắt nhìn cô: "Cái gì?"

Diêu Mỹ Nhân nhìn Phương Mộng Nhân đang chật vật, lặp lại một lần nữa, giọng nói vẫn y nguyên như cũ, "Tôi không thích chị nói xấu Thư Mạch."

"Diêu Mỹ Nhân!"

Thấy đối phương không thèm đếm xỉa đến mình, Phương Mộng Nhân cắn chặt răng, lao tới, giơ tay lên định tát Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân bắt lấy cổ tay cô ta, giờ tay trả lại một cái tát.

Phương Mộng Nhân ôm mặt, phát điên lên, "Mày đánh tao...."

"Chị không nên nói xấu Thư Mạch." Diêu Mỹ Nhân lạnh nhạt nhìn cô ta.

Thư Mạch, chính là giới hạn của cô.

OwO

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Viên kẹo ngọt 33

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Bộ trang phục lộng lẫy trên người Phương Mộng Nhân đã trở nên vô cùng khó coi. Gân xanh mờ mờ nổi lên cái trán trơn bóng, móng tay bắt giắc cắm chặt vào lòng bàn tay.

“Điều Mỹ Nhân, tao là chị họ của mày, vậy mà mày lại vì người ngoài như Thư Mạch mà đánh tao?” Cô ta giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Thật không thể tin được, một người luôn yếu đuối, tự ti như Điều Mỹ Nhân lại có gan đánh người! Cho dù về ngoài đã thay đổi, nhưng tính cách thì vẫn phải như trước chứ? Điều Mỹ Nhân lạnh lùng nhìn người trước mặt, có lẽ trước kia cô đã quá hiền lành nên bây giờ mới bị chị họ tùy tiện dạy dỗ.

“Đúng. Chính là vì Thư Mạch.” Điều Mỹ Nhân gật đầu.

Cô nghĩ thầm trong lòng: Mình muốn đối xử thật tốt còn không được, vậy mà người khác lại dám nhục mạ cậu ấy?

Bây giờ, Phương Mộng Nhân cảm thấy bản thân mình như đang đánh vào bịch bông, từ trước tới nay, cô ta chưa bao giờ phải khổ sở như vậy. Cô ta luôn cố gắng trở thành một người đoan trang nhã nhặn, thủy mị nét na, không ngờ hôm nay lại bị em họ xem thường, chèn ép đến mức này.

Ánh mắt cô ta như chứa nọc độc, giọng nói vừa thù hận lại khinh thường: “Tao nói không đúng sao? Thư Mạch chính là một đồng rác rưởi, chỉ có mày mới trân trọng loại người như thế!” Cô ta buông bàn tay đang che mặt xuống, tranh thủ lúc Điều Mỹ Nhân không đề phòng liền vùng tay ra.

Điều Mỹ Nhân nhích người sang một bên, cố gắng lăm mồm thoát khỏi móng tay sắc bén. Cô đưa tay quệt má, bên trên đó có mấy vết xước đỏ, nhưng cũng không quá rõ ràng.

Thấy mình đánh không trúng, Phương Mộng Nhân định giờ tay đánh tiếp, ai dè lại bị Điều Mỹ Nhân nắm chặt lấy cổ tay.

“Phương Mộng Nhân.”

Giọng nói của cô mang theo sự lạnh lẽo, khiến cho Phương Mộng Nhân phải sững sờ.

“Tôi vừa mới nói xong, chị đừng nên nói xấu Thư Mạch. Rất tốt, chị đã thành công trong việc chọc tức tôi.”

“Chát!”

Một cái tát vang dội lập tức rơi xuống gò má trắng nõn của Phương Mộng Nhân, chắc chắn chủ nhân của nó đã dồn vào đó rất nhiều sức.

Phương Mộng Nhân bị tát quay hẳn sang một bên, máu nóng bốc lên đỉnh đầu, khuôn mặt sưng vù lên.

“Điều Mỹ Nhân, tao muốn giết mày!” Phương Mộng Nhân giẫy giụa nhào qua, Điều Mỹ Nhân lại tiếp tục cầm chặt cổ tay của cô ta, móng tay bám sâu vào da thịt.

“Mày với Thư Mạch yêu nhau, tao sẽ báo cho nhà trường, chúng mày cứ chờ bị đuổi học đi.” Ánh mắt Phương Mộng Nhân không hề mất đi sự hận thù.

“Thật không? Vậy chị tố cáo đi.” Điều Mỹ Nhân lạnh lùng đáp trả, “Có thừa nhận hay không, là chuyện của tôi và Thư Mạch.”

“Mày....”

“Phương Mộng Nhân, tôi quên chưa nói với chị một chuyện.” Ánh mắt cô bỗng sáng hẳn lên, “Buổi tiệc lần trước, chị đã bỏ thuốc tôi, nhưng không may Nghiêm Thi Lâm lại trúng chiêu. Việc này, tôi đã điều tra kỹ rồi.”

“Không! Mày nói bậy! Ai bỏ thuốc mày, không phải là tao!” Phương Mộng Nhân ngạc nhiên, vội vàng phản bác.

Điều Mỹ Nhân quay sang hướng khác, không thèm nhìn mặt cô ta nữa.

Cô nhớ lại hôm Nghiêm Thi Lâm tới trường tìm cô tính sổ.

“Trà sữa là do cậu tự lấy, không phải là tôi đưa cho cậu, cậu tìm tôi cũng vô ích thôi.” Điều Mỹ Nhân đáp lại đối phương.

“Ai biết được cậu có bỏ thuốc hay không, chắc là cậu muốn dùng ly trà sữa đó để hãm hại người khác.” Nghiêm Thi Lâm tức giận nhìn cô. Nghĩ đến việc phải nghỉ ở nhà mấy ngày, hào quang vốn thuộc về mình lại bị Điều Mỹ Nhân đoạt mất, cô ta hận đến mức muốn cào vào mặt người đang đứng trước mặt mình.

“Ai lại ngu ngốc dùng cách đấy để hại người khác chứ? Làm vậy khác gì tự mình hại mình?” Điều Mỹ Nhân nói xong liền im lặng.

Ánh mắt như có như không của Điều Mỹ Nhân khiến Nghiêm Thi Lâm rất khó chịu, cô ta hống hách: “Không phải cậu thì là ai?”

“Phương Mộng Nhân.” Điều Mỹ Nhân bình thản nói ra một câu.

“Đừng đùa, cậu ấy chính là chị họ của cậu.” Nghiêm Thi Lâm không thể tin nổi.

“Cậu không tin thì có thể tự đi kiểm tra. Hôm đó, người bỏ thuốc chính là Phương Mộng Nhân...” Điều Mỹ Nhân chân thành đề nghị.

Cô nhớ là trường học có trang bị camera giám sát, không ít các cặp đôi trốn trong phòng học đã bị bắt được. Bởi vì nhà trường không công khai việc này, nên rất ít người biết tới.

“Tôi...Tôi không cố ý làm cậu bị ngã đâu, khi đó, do tôi không để ý nên mới va vào cậu.” Cô ta xoay người, “Tôi sẽ điều tra rõ, nếu cậu dám lừa tôi, tôi sẽ không tha cho cậu đâu.”

Nhìn bóng lưng chột dạ của Nghiêm Thi Lâm, cô biết Nghiêm Thi Lâm sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Phương Mộng Nhân, như vậy là quá đủ rồi.

Cô thôi không suy nghĩ nữa, sau đó nhìn thẳng vào vẻ mặt hoảng hốt của Phương Mộng Nhân, “Chị không thừa nhận cũng không sao, dù sao tôi nói cho chị biết cũng chỉ vì một nguyên nhân.” Điều Mỹ Nhân gần ra từng chữ: “Đừng có bày đặt ra vẻ với tôi, tôi đã sớm biết rõ bộ mặt thật của chị. Nhìn chị diễn trò, tôi chán ghét lắm.”

Nói xong, Điều Mỹ Nhân buông tay, mặc Phương Mộng Nhân đang choáng váng lùi về sau mấy bước. Cô không để ý đến cô ta nữa, xoay người bỏ ra ngoài.

Bên ngoài, không khí đang vô cùng căng thẳng.

Thư Mạch và Lục Hạo Niên đứng cách nhau rất xa, ai cũng lạnh lùng, không thèm liếc nhìn đối phương dù chỉ một cái.

Đến khi một bóng người mặc váy lam đi ra, biểu cảm trên mặt hai người mới ấm áp hơn.

Điều Mỹ Nhân đi thẳng đến bên Thư Mạch.

“Minh xong rồi, đi thôi.”

Thư Mạch nhìn vào gò má cô thì thấy trên đó có mấy vết đỏ.

Cậu đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, vội vàng hỏi: “Bị sao đây?”

Mặc dù vừa rồi Điều Mỹ Nhân đã tránh được, nhưng vẫn bị đầu ngón tay sắc nhọn của Phương Mộng Nhân quẹt vào.

“Ai đánh cậu?” Đôi mắt đen nhánh của Thư Mạch lập tức lạnh buốt.

Điều Mỹ Nhân nắm tay chàng trai, khẽ lắc đầu trấn an: “Không sao. Thư Mạch, cậu yên tâm, mình không yếu đuối vậy đâu.”

Vừa ngược lên đã bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của Thư Mạch, mắt cô thoáng ngượng ngùng nhưng giọng nói lại vô cùng tự mãn, “Là mình đánh người ta. Bởi vì chị ta nói xấu cậu, mình không hề muốn nghe chút nào.” Cô nhìn cậu, “Thư Mạch, lúc này mình vừa thô lỗ vừa hung dữ, cậu nói đi, cậu có thích mình như vậy không?”

“Mình rất thích.” Khí lạnh trong mắt rút đi, cậu đặt bàn tay cô gái vào lòng bàn tay mình, khẽ nắm thật chặt, “Nhưng mà việc đánh người, lần sau cứ để mình. Ngoan, bây giờ về mình sẽ bôi thuốc cho cậu.”

Hai người cứ như vậy đi qua Lục Hạo Niên.

“Chờ một chút.”

Lục Hạo Niên gọi bọn họ lại, “Mỹ Nhân, tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Điều Mỹ Nhân quay đầu lại, “Cậu nói đi.”

“Ý tôi là chúng ta nói chuyện riêng.”

Nhận ra tay mình đã bị nắm chặt hơn, Điều Mỹ Nhân véo Thư Mạch một cái, trả lời: “Có chuyện gì thì cứ nói ở đây đi.” Từ sau khi Thư Mạch đánh nhau vì tin đồn giữa cô và Lục Hạo Niên, cô đã quyết định liệt Lục Hạo Niên vào danh sách những người không nên tiếp xúc nhiều.

Lục Hạo Niên nhìn hai người đang quang minh chính đại nắm tay, không cam lòng hỏi: “Tại sao lại là cậu ta?”

Điều Mỹ Nhân sưng người, lúc đầu cô không hiểu, nhưng khi thấy cái nhìn nóng bỏng của Lục Hạo Niên, cô liền hiểu ra.

Nhìn bàn tay đang nắm chặt của Thư Mạch, cô khẽ mỉm cười, “Bởi vì cậu ấy là Thư Mạch.” Lấy đâu ra nhiều lí do vậy chứ?

Diêu Mỹ Nhân không quan tâm đến vẻ mặt ngạc nhiên của Lục Hạo Niên, lặng lẽ đi theo Thư Mạch ra ngoài.

Ra tới cửa rạp chiếu phim, khóe miệng Thư Mạch đã sớm cong lên thành một đường cong đẹp mắt.

Không biết giờ phút này, cậu có cảm thấy an toàn hơn không.

Khi đi học, lại có một tin tức mới nổi lên.

“Mấy cậu có biết không, hôm lễ kỉ niệm, Nghiêm Thi Lâm không lên sân khấu được là do bị người khác hãm hại đấy!” Một bạn nữ bắt đầu tám chuyện.

“Minh cũng đã nghe nói rồi, hình như là bị Phương Mộng Nhân bỏ thuốc, đúng không?” Những người bên cạnh cũng bàn luận theo.

“Đúng đúng đúng. Không ngờ lại vậy, bình thường cậu ta luôn tỏ ra hiền lành đó.” Người khác vội chen vào.

“Biết mặt không biết lòng, mình vừa nhìn đã biết là cậu ta diễn trò....”

“Đừng nói nữa, cậu ấy tới kìa.” Một nữ sinh nhắc nhở.

Phương Mộng Nhân đi tới chỗ ngồi, cất cặp sách rồi ngồi xuống. Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng trên đường đi, cô cảm thấy có rất nhiều người nhìn mình. Những ánh mắt này khác xa những ánh mắt ngày trước, ngày trước là ngưỡng mộ thường thức, bây giờ thì ác ý, dò xét.

Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng rất nhanh sau đó, có người đã đến nói cho cô biết.

Lúc này, Nghiêm Thi Lâm ngồi cách đó hai bàn bỗng đi tới, hất cằm, quát lớn: “Phương Mộng Nhân, mau xin lỗi tôi.”

“Cậu nói gì?” Dù hôm nay tâm trạng không được tốt, nhưng giọng cô ta vẫn vô cùng ôn hòa và nhẫn nại, “Minh không hiểu ý của bạn Nghiêm lắm.”

Nghiêm Thi Lâm nở nụ cười đắc ý, cô đã nắm được thóp của Phương Mộng Nhân, nên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta.

“Buổi lễ hôm đó, cậu đã bỏ thuốc hãm hại tôi, bây giờ mọi người đều biết hết rồi, ít nhất cậu cũng phải xin lỗi tôi một tiếng chứ?”

“Minh bỏ thuốc hại cậu?” Ngón tay đang đặt trên đùi của Phương Mộng Nhân siết chặt lại, chặt đến mức đầu ngón tay trắng bệch ra.

Nghiêm Thi Lâm nghịch móng tay, châm chọc nói: “Cốc trà sữa kia đã bị cậu bỏ thuốc.” Cô tiến lên một bước, đắc ý nhìn đôi mắt hoảng sợ của Phương Mộng Nhân, “Nếu cậu vẫn còn chối thì chúng ta đi kiểm tra camera đi, đến lúc đó, tôi sẽ nói chuyện này cho nhà trường biết để xử phạt cậu. Vậy nên, tốt nhất là bây giờ cậu mau ngoan ngoan xin lỗi tôi đi.”

Giọng nói của Phương Mộng Nhân vẫn rất êm ái, nhưng lại mang theo chút gì đó run rẩy, “Cậu nói cái gì mà camera? Bỏ thuốc? Minh không hiểu.”

Phòng trang điểm cũng có camera? Cô ta vô cùng hốt hoảng.

“Không hiểu? Vậy thì chúng ta xuống văn phòng đi, tôi sẽ để cậu giải thích cặn kẽ mọi chuyện một lần nữa.” Nghiêm Thi Lâm bĩu môi, cô không muốn chơi trò giả ngu đâu.

“Chuyện nhỏ như này, chúng ta không nên làm phiền thầy cô.” Nụ cười ở khóe môi Phương Mộng Nhân cứng lại.

“Vậy thì xin lỗi đi!” Nghiêm Thi Lâm thúc giục, “Tính tôi vốn không nhẫn nại được lâu đâu.”

Lớp học càng lúc càng đông hơn, mọi người vốn không có ý định đến xem, nhưng máu bà tám đã ăn sâu, bén rễ trong người nên không thể bỏ qua chuyện hay được, có người còn căng tai ra để nghe, không một ai là không quan tâm đến chuyện này.

Phương Mộng Nhân siết chặt đầu ngón tay đến mức đau đớn, “Bạn học Nghiêm, đâu cần hùng hổ dọa người vậy chứ.” Mắt cô ta mang theo hơi nước, giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ.

“Đừng giả vờ đáng thương với tôi, không xin lỗi thì chúng ta đi.”

Hại cô đau bụng suốt mấy ngày, lại còn không lên được sân khấu, cô sẽ không dễ dàng cho qua đâu.

Nói xong, Nghiêm Thi Lâm xoay người muốn ra khỏi lớp.

Phương Mộng Nhân vội vàng kéo cô lại, “Bạn học Nghiêm, chờ chút.” Cô rất sợ Nghiêm Thi Lâm sẽ nhờ nhà trường giải quyết chuyện này.

Trước mặt mọi người, cô ta lí nhí nói: “Bạn học Nghiêm, rất xin lỗi.”

“Cậu nói gì? Cậu làm gì mà phải xin lỗi tôi? Nói rõ đi!”

“Bạn học Nghiêm...” Phương Mộng Nhân gằn như muốn chết.

Các bạn xung quanh bắt đầu thầm thì bàn tán, mặc dù tiếng xin lỗi rất nhỏ, nhưng ai cũng biết Phương Mộng Nhân chính là hung thủ bỏ thuốc cho Nghiêm Thi Lâm uống, chính miệng cô ta cũng đã thừa nhận rồi. Không thể tin nổi, ngoài mặt thì ra vẻ đẹp đẽ, nhưng bên trong lại vô cùng thối nát.

Từ ngày Phương Mộng Nhân thừa nhận chuyện bỏ thuốc và xin lỗi Nghiêm Thi Lâm trước mặt mọi người, hình tượng của Phương Mộng Nhân đã chính thức sụp đổ. Mọi người còn lên lút đặt biệt danh cho cô ta là "cô gái thủ đoạn".

Điều Mỹ Nhân không ngờ được sau chuyện này, Phương Mộng Nhân đã bị rất nhiều người ghét.

Bên ngoài và bên trong chênh lệch quá lớn, người khác khó có thể chấp nhận được.

Kỳ thi cuối kì sắp đến, nhìn người đang ung dung vẽ kết cấu kiến trúc công trình bên cạnh, Điều Mỹ Nhân lắc đầu một cái, đúng là học giỏi đến mức khiến người khác phải ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Viên kẹo ngọt 34

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Gần đây, không khí học tập trong lớp khá sôi nổi, còn một tuần nữa là kì thi cuối kì sẽ đến. Mọi người vừa ôn tập vừa ôm đồm mong đợi về kì nghỉ hè.

“Mỹ Nhân.” Thấy Điều Mỹ Nhân đang im lặng đọc sách, Vu Hiểu Tuyết gọi một tiếng.

“Sao vậy?” Điều Mỹ Nhân ngẩng đầu.

“Hôm qua, mình nghe lớp trưởng báo lớp mình sẽ tổ chức một hoạt động trước khi nghỉ hè. Cậu có muốn tham gia không?”

Điều Mỹ Nhân lắc đầu, “Chắc là không đâu.” Trong quá khứ, cô cũng không bao giờ tham gia mấy hoạt động tập thể này.

Vu Hiểu Tuyết hỏi: “Tại sao lại không tham gia? Nghe nói lần này lớp sẽ tổ chức ra đảo chơi, tối đến còn dựng lều bên bờ biển nữa. Cậu có thể lướt sóng vào đêm, nghe nhạc, khu... còn cả bồi dưỡng tình cảm với ai kia. Huống chi, sau kì thi này, lên lớp 12 sẽ bị chia lớp một lần nữa, có người mới đến đồng nghĩa với việc sẽ có người cũ đi, đi chơi chung một lần cũng được mà.”

Điều Mỹ Nhân chột dạ, không muốn thảo luận đề tài này với Vu Hiểu Tuyết.

Biết da mặt đối phương mỏng, Vu Hiểu Tuyết cũng không trêu nữa, cao hứng nói: “Hơn nữa, mãi mới được nghỉ hè, phải tranh thủ tận hưởng một tí chứ, nếu bỏ lỡ cơ hội thì phải đợi đến hết năm lớp 12 đấy. Cậu không định suy nghĩ một chút sao?”

“Vậy để mình nghĩ lại đã...”

Khi Thư Mạch quay về, Điều Mỹ Nhân quay đầu hỏi cậu: “Lớp mình tổ chức đi du lịch, cậu muốn đi không?”

“Ừ?” Mắt Thư Mạch lóe lên một tia sáng, cậu hỏi ngược lại: “Cậu đi không?”

Điều Mỹ Nhân nói lí nhí, “Cậu đi thì mình đi ngay.” Nếu đi một mình, cô thật sự không có hứng thú chút nào, nhưng vừa rồi Vu Hiểu Tuyết đã nói qua, cô rất muốn được đi cùng Thư Mạch.

“Vậy chúng mình đi.”

“Được.”

Tháng bảy là đỉnh điểm nóng nực của mùa hè, phòng học yên ắng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng quạt quay xé gió và tiếng lật bài thi của học sinh.

Dù đã cố gắng cả học kỳ nhưng kết quả lại chỉ phụ thuộc vào ba ngày thi. Sau khi tiếng chuông vang lên, Diêu Mỹ Nhân thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc học kỳ này rồi.

Vài ngày tiếp theo là khoảng thời gian giáo viên chấm bài thi.

Sau ba ngày kết quả mới được công bố.

Nhìn giấy báo điểm trong tay, rồi lại nhìn giấy của Thư Mạch, Diêu Mỹ Nhân không khỏi thở dài, thành tích giữa hạng một và hạng hai chênh lệch quá lớn.

“Mọi người im lặng chút đi.”

Lúc này, lớp trưởng Khương Kiệt bước lên bục, “Các bạn à, mình muốn thông báo một chút, sáng thứ sáu tuần sau, những bạn đi du lịch sẽ tập trung lúc 5h30 tại cổng trường, 8 giờ xe sẽ bắt đầu xuất phát, vậy nên các bạn nhớ tới đúng giờ.”

Nói xong, cậu ta lại suy nghĩ một lát rồi bổ sung: “Đúng rồi, bạn nào bị say xe thì tốt nhất nên hạn chế ăn uống trước khi đi, nhớ mang thêm áo khoác vì buổi tối ở bãi cát sẽ khá lạnh. Còn nữa, những bạn cuối cùng rời khỏi phòng học nhớ khóa kỹ cửa sổ.”

Lớp trưởng vừa nói xong, dưới lớp lập tức hoan hô: “Được nghỉ rồi.”

“Mỹ Nhân, tuần sau chúng ta đi du lịch đấy.” Vu Hiểu Tuyết đã sớm sắp xếp xong sách vở, cô vẫy tay với Diêu Mỹ Nhân một cái rồi đi.

Diêu Mỹ Nhân gật đầu cười, tiếp tục thu dọn đồ dùng của mình, cô muốn mang một ít sách vở về nhà.

Thư Mạch đưa tay ôm lấy chồng sách của cô, “Cậu đã có kế hoạch gì cho kỳ nghỉ hè chưa?”

“Ồ nhà đọc sách có được tính không?” Diêu Mỹ Nhân ngẩng đầu nhìn cậu.

“Kế hoạch hay đấy.” Cậu khen ngợi cô.

“Hả?”

Diêu Mỹ Nhân khá ngại ngùng.

Cậu xích lại gần cô, giọng nói trầm thấp mang theo sự cảm dỗ, “Chăm chỉ học tập là chuyện đáng khen ngợi, mình sẽ theo cậu.”

Mặt Diêu Mỹ Nhân ửng đỏ, cô tròn mắt nhìn cậu một cái, theo kiểu gì?

Chắc lại muốn bắc thang trèo qua đây mà!

Nhưng có một điều mà họ không thể ngờ tới, đó chính là kế hoạch sẽ bị thay đổi.

Lúc này, nhà Thư Mạch đang đón một vị khách.

“Kỹ sư Quách, mời ngồi.” Bà Thư khá ngạc nhiên khi thấy thầy dạy nghề của Tiểu Mạch - kỹ sư Quách tới.

“Di Thư, không cần khách sáo vậy đâu, di cứ ngồi xuống trước đi đã.” Quách Kiến do dự một lúc mới mở lời: “Thật ra, hôm nay cháu tới để bàn về việc thi đấu của Tiểu Mạch, không biết nó đã nói với di chưa.”

Bà nội Thư kinh ngạc, “Thi đấu? Tiểu Mạch chưa nói với di.”

“Vâng, cháu cũng đoán vậy.” Quách Kiến uống một ngụm nước, than thở, “Không biết có chuyện gì với đứa nhỏ này nữa, cháu muốn đăng kí cho nó tham gia cuộc thi thanh niên kiến trúc toàn quốc. Vốn dĩ mọi thứ đều đã ổn thỏa, bởi vì lần thi đấu này sẽ diễn ra ở công trường, nên cháu mới đưa Thư Mạch đi cắt tóc, ai ngờ sau đó nó lại từ chối tham gia. Di nói xem, như vậy sao cháu có thể không tức giận? Nếu giành được chiến thắng thì có thể đặt được nền móng vững chắc trong giới kiến trúc, chẳng lẽ vì không muốn cắt tóc mà nó lại bỏ cuộc ư?”

Nói xong, Quách Kiến lại uống thêm mấy ngụm nước để bớt giận. Ông đánh giá Thư Mạch rất cao, mặc dù không được trải qua quá trình học tập bài bản, nhưng vẫn xuất sắc hơn mấy thí sinh khác nhiều. Dù đã cố gắng rèn luyện nhưng ông cũng chỉ có thể đến được bước này, tuy nhiên ông và Thư Mạch không giống nhau. Ông cảm thấy, chỉ cần đào tạo tốt, Thư Mạch có thể lao ra đấu trường quốc tế.

Người khác có lẽ không biết, nhưng bà nội Thư sao lại có thể không hiểu cháu mình chứ? Một khi nó đã không muốn làm, ai cũng không thay đổi được quyết định của nó, trừ phi...

“Kỹ sư Quách, di biết rồi, chắc chắn Tiểu Mạch sẽ tham gia thi đấu.”

“Tốt, vậy thì tốt rồi. Đứa nhỏ Thư Mịch này có thiên phú, cháu mong muốn có một ngày được thấy nó bay lên.”

Bà nội Thư cảm kích: “Cảm ơn kỹ sư Quách đã chiếu cố cho Tiểu Mịch nhà đi.”

“Đi đừng khách sáo như vậy, cháu là một người luôn yêu mến người tài mà.” Quách Kiến thật thà nói.

Buổi chiều, khi vừa về đến trước cửa nhà, Diêu Mỹ Nhân liền bị bà nội Thư gọi lại. Hai người nói chuyện rất lâu, khi quay về phòng, lòng mày Diêu Mỹ Nhân nhàu lại, đôi mắt đen láy cũng đượm buồn.

Phải mở miệng nói với Thư Mịch thế nào đây?

“Sao thế?”

Thấy cô gái đã dùng bút mấy lần rồi nhìn mình chăm chú, Thư Mịch tò mò hỏi.

“Cậu muốn nói gì với mình?” Cậu cũng dùng bút, xoay người về phía cô.

Diêu Mỹ Nhân khẽ nói, “Thư Mịch, cậu vẽ rất đẹp.” Mặc dù không hiểu biết nhiều về chuyên ngành này, nhưng khi nhìn vào mấy bức tranh, cô nhận ra nó rất giống với mấy tòa nhà trong tương lai.

“Cậu thích?” Thư Mịch cười thích thú.

“Ừ.” Cô nghiêm túc gật đầu.

“Thư Mịch...”

Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, kể cả lúc ngồi, cậu cũng cao hơn cô một đoạn khá lớn.

“Cậu có thể cắt tóc không?”

Giọng Diêu Mỹ Nhân vừa dịu dàng lại trầm ấm.

Lúc này, không khí trong phòng học bỗng trở nên yên tĩnh.

Một lúc sau, chàng trai mới mở miệng: “Có phải cậu...chê mình?” Cậu buồn rầu nhìn Diêu Mỹ Nhân, “Cậu chê mình?” Có phải cô chê cái dáng vẻ này?

“Không phải thế.” Diêu Mỹ Nhân vội vàng kéo tay cậu, sau đó nắm thật chặt, rồi giải thích: “Mình không hề chê cậu. Thư Mịch, mình muốn cậu tham gia thi đấu.”

Thư Mịch nhìn cô, biểu cảm trên mặt hài hòa trở lại, “Sao cậu biết việc mình sẽ thi đấu?”

“Bà nội nói cho mình biết.” Diêu Mỹ Nhân cố kiềm chế sự xấu hổ, nghiêng người về phía trước, đưa tay ôm lấy cổ Thư Mịch, ánh mắt tăng thêm một tầng xuân sắc, giọng nói quyến rũ như hương rượu say đắm lòng người, “Thư Mịch, mình nghĩ cậu không nên bỏ lỡ cơ hội này.”

Tay cô lướt qua gò má của chàng trai, sau đó nhẹ nhàng vén tóc cậu lên, “Cho dù cậu có thế nào, mình cũng rất rất thích. Nhưng, Thư Mịch, mình muốn ngày ngày được nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, cũng rất muốn nhìn thấy cậu tỏa sáng trên sân đấu.”

Ngón tay trắng nõn tiếp tục vuốt ve sống mũi thẳng tắp, rồi chuyển đến đôi môi mỏng, nhẹ nhàng vuốt ve mang theo sự cảm dỗ. Cô vui vẻ mở miệng: “Thư Mịch, cậu chiều mình một lần được không?”

Cậu im lặng không nói gì, nặng nề cụp mắt xuống.

Diêu Mỹ Nhân không chịu bỏ cuộc, cô biết, yêu cầu này không chỉ đơn thuần là muốn cậu cắt tóc, mà còn muốn tháo lớp áo giáp, cởi cái mặt nạ mà lâu nay cậu đeo xuống.

Đôi mắt đen nhánh đông đầy hình bóng của cậu. Cô ôm lấy mặt cậu, ngượng ngùng dùng cái trán nhỏ nhắn cọ cọ vào gò má của cậu, nũng nịu nói: “Thư Mịch, cậu chiều mình được không?”

Cái trán sáng bóng mịn màng cọ vào gò má, giống như cảm một chiếc lông vũ cọ qua tim, vừa ngứa lại vừa tê tê.

Lúc cậu muốn mở miệng trả lời, giọng nói êm ái của cô gái lại vang lên bên tai, “Cậu chiều mình đi! Thư Mịch, để mình giúp cậu cắt tóc...” Tiếp đó, toàn thân liền tê dại, cậu chỉ có thể cảm nhận được đôi môi nóng bỏng đang khẽ ngậm lấy vành tai mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Viên kẹo ngọt 35

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây ☐

Thư Mạch không nhúc nhích, cả người cứng ngắc, dồn tất cả sự chú ý vào lỗ tai nho nhỏ kia.

“Thư Mạch.”

“Thư Mạch.”

“Thư Mạch...”

Mỗi tiếng gọi đều được cất lên một cách ngọt ngào, Diêu Mỹ Nhân ngậm lấy vành tai của cậu rồi khẽ ní non.

Chàng trai vẫn không có bất kì động tĩnh nào.

“Cậu không chiều mình sao? Hà?”

Cô như một tiểu yêu tinh nhút nhát ngậm lấy vành tai Thư Mạch, đầu lưỡi khẽ vờn ra, liếm một vòng tròn.

“Thư Mạch?”

Diêu Mỹ Nhân kinh ngạc khi bị cậu dùng hai tay đẩy ra.

Mắt Thư Mạch đen và sâu thăm thẳm, giọng nói khàn khàn không hề giống bình thường, “Chỉ có như vậy mà cậu dám đòi mình cắt tóc? Mong mình tham gia thi đấu?”

Diêu Mỹ Nhân ngạc nhiên, gật đầu một cái.

“Được!”

Thư Mạch xích lại gần cô, ăn miếng trà miếng, bạo dạn hôn lên môi đỏ mọng của cô gái. Đầu lưỡi ra sức liếm láp, bắt chước động tác vừa rồi của cô.

Lúc này, Diêu Mỹ Nhân buộc phải ngẩng đầu, ngoan ngoãn ngậm lấy đầu lưỡi của chàng trai, để mặc cậu công thành chiếm đất trong miệng mình.

Một lúc lâu sau, khi bị buông ra, Diêu Mỹ Nhân chỉ có thể thở hổn hển, dựa vào lồng ngực của nam sinh.

“Đợi một chút... Mình giúp cậu sửa lại tóc.”

Hơi thở mong manh phả vào cổ Thư Mạch, hai cánh tay cậu không tự chủ mà nắm chặt lại. Cơ thể trong ngực mềm mại như một cục kẹo bông, vừa thơm vừa mềm, khiến cho người ta đã cắn thử một lần lại muốn cắn thêm lần nữa.

“Ừ.”

Cô gái ấy đã nhọc lòng suy nghĩ rất nhiều, sao cậu có thể để cô thất vọng được.

Bên ngoài sân, ánh mặt trời rơi xuống mặt đất, tạo thành những tia sáng chói mắt.

“Cậu ngồi yên đó, không được động đấy.” Diêu Mỹ Nhân đỡ lấy đầu của chàng trai.

Cô tìm một chiếc khăn và đặt nó lên người cậu.

“Thư Mạch, đừng sợ, cậu phải thả lỏng ra.” Cô vừa cầm kéo lên, đã thấy Thư Mạch ngồi thẳng tắp, cả người căng cứng lại.

Diêu Mỹ Nhân bước tới, sau đó cúi người xuống, dịu dàng hôn lên tóc cậu: “Tin mình đi, được không?” Thấy bả vai dần thả lỏng ra, cô mới dám cầm kéo lên, “Mình bắt đầu đây.”

Ngón tay trắng nõn sờ lên mái tóc của nam sinh, tóc Thư Mạch cứng hơn tóc cô nhiều. Cô dùng lược chải qua một lần, sau đó cắt tỉa từ phía sau.

Động tác của cô rất nhẹ nhàng, Thư Mịch có thể cảm nhận được một cách rõ ràng những ngón tay nhỏ nhắn đang di chuyển trên mái tóc mình, nó không hề khó chịu như cậu nghĩ.

Điều Mỹ Nhân từ từ cắt tóc, đây là lần đầu tiên cô giúp người khác cắt tóc nên có hơi lo lắng, trước mặt cô bây giờ là gương mặt mê hoặc chúng sinh, cô tuyệt đối không thể làm hỏng.

Buổi chiều, nắng không quá gắt, gió nhẹ thổi qua, một người cắt tóc, một người ngoan ngoãn ngồi cắt tóc, tạo nên bức tranh vô cùng hài hòa.

Sau khi cắt xong phần tóc phía trên lông mày, ánh mắt sáng rực rỡ lập tức lộ ra. Đối diện với đôi mắt vừa lơ đãng vừa sắc bén lại thâm thúy, tay Điều Mỹ Nhân khẽ run lên, suýt chút nữa thì làm hỏng kiểu tóc.

Cô vội đưa tay che mắt cậu lại, bàn tay nhỏ bao trùm lấy hai đôi mắt, tai bỗng chốc đỏ ửng, “Cậu đừng nhìn mình.” Đôi mắt của cậu giống như dòng nước xoáy, khiến cho người khác không kiềm chế được mà bị lôi kéo vào, đắm chìm dưới đáy.

Thư Mịch nghe lời nhắm hai mắt lại, nhưng khóe miệng lại cong lên, Điều Mỹ Nhân tiếp tục sửa tóc mái.

Thư Mịch có thể ngửi thấy mùi thơm trên người cô gái. Cậu nhận ra, nếu như thợ cắt tóc là cô, cậu chắc chắn sẽ không bài xích việc cắt tóc.

Sau khi cắt xong tóc mái, Điều Mỹ Nhân thoải mái vuốt tóc rụng trên gương mặt của nam sinh. Cậu vẫn nhắm chặt mắt, lông mi khẽ rung, không giống với lông mi của cô, lông mi của Thư Mịch dày và dài hơn nhiều.

Bị sắc đẹp mê hoặc, hai tai Điều Mỹ Nhân khẽ nhúc nhích. Cô không nhìn được mà hôn lên mắt cậu, sau đó nhanh chóng rời đi, “Thư Mịch, cậu thật đẹp trai.”

Thư Mịch mở to hai mắt, đôi mắt đen sáng như đèn pha, “Đây là lý do khiến cậu một mực muốn giúp mình cắt tóc sao?”

“Tại sao lại không chứ? Thư Mịch, tóc của cậu, chỉ có một mình mình được cắt.” Điều Mỹ Nhân nói đùa.

“Ừ.”

Từ khi tóc còn đen bóng cho đến khi bạc đầu, tất cả đều giao cho cậu.

Bắt đầu từ hôm cắt tóc, Điều Mỹ Nhân phát hiện ra, Thư Mịch thường xuyên mặt dày dùng gương mặt tuấn tú làm nũng với cô.

Ví dụ như, vào giờ phút này.

Thư Mịch đang đứng ở phía đối diện, sắc mặt lạnh lùng, không nói một câu khiếm nhã nào, khóe miệng mím chặt, đôi mắt đen long lanh ánh nước, cổ to ra đáng thương.

“Mình muốn qua đó.”

Điều Mỹ Nhân lắc đầu từ chối, “Không được, hôm trước, sáng, trưa, chiều, cả hôm qua nữa, sáng sớm hôm nay, buổi chiều hôm nay nữa, không biết cậu đã chạy qua bao lần.”

“Nhưng mà mình nhớ cậu lắm.” Cậu nhìn về phía cô, chân thành kể về cảm xúc của bản thân.

Điều Mỹ Nhân cắn môi, ngọc ngậy ngón chân trong dép. Cô cảm thấy thật mất nhân tính khi nói ra lời từ chối với khuôn mặt đẹp đẽ này. Được rồi, cô không thể kháng lại gương mặt này.

Thư Mịch không nói gì, lặng lẽ mở to đôi mắt sáng rực đọng đầy hình bóng cô, lông mày mang theo chút u sầu.

Không quá một phút, lòng Điều Mỹ Nhân liền mềm nhũn, “Sang đây, cẩn thận một chút.”

Trong phút chốc, hào hoa phong nhã cũng không thể sánh bằng nụ cười của nam sinh.

Điều Mỹ Nhân cảm thấy chiều mỹ nhân kế vẫn thua xa ánh mắt, nụ cười của Thư Mịch.

Đến ngày đi chơi, Điều Mỹ Nhân dậy từ rất sớm.

Cô đã chuẩn bị xong balo. Bởi vì đi đảo gió sẽ lớn hơn nên cô quyết định mặc một chiếc quần jeans, rất tiện cho việc xuống nước, muốn xuống chỉ cần xắn ống quần lên là được. Cô mặc áo phông ngắn màu trắng, tóc buộc cao, vừa đơn giản lại tràn đầy sức sống.

“Thư Mịch, cậu chuẩn bị xong chưa?”

Điều Mỹ Nhân đứng ở ban công, nhìn sang phòng đối diện.

Chàng trai xuất hiện, đeo thêm túi ở trên lưng “Xong rồi, đi thôi.”

Vừa ra tới cửa, đã thấy Thư Mạch đứng đợi ở đó. Cậu cũng mặc áo phông trắng với quần jeans như cô. Khuôn mặt trắng nõn của Diêu Mỹ Nhân ửng đỏ, cô cảm thấy họ như đang mặc đồ đôi vậy.

“Đi thôi.” Cậu tự nhiên nhận lấy túi của Diêu Mỹ Nhân rồi cầm trên tay, tay còn lại nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

Vẫn còn sớm, hai người thong thả đi bộ tới trường học.

Sắp đến cổng trường học, Diêu Mỹ Nhân buông tay Thư Mạch ra, không nên quá lộ liễu.

Lần này, Thư Mạch rất nghe lời mà buông ra.

Trước cổng trường, không ít học sinh đang đứng tụm năm tụm ba nói chuyện cười đùa ríu rít.

“Mỹ Nhân, ở đây này.” Vu Hiểu Tuyết vẫy vẫy tay với Diêu Mỹ Nhân. Khi nhìn thấy bóng người cao lớn phía sau Diêu Mỹ Nhân, cô không khỏi hít sâu một hơi, thật là... đẹp trai!

Không chỉ mình Vu Hiểu Tuyết có ý nghĩ ngày, mọi người xung quanh cũng tò mò liếc nhìn. Phía sau Diêu Mỹ Nhân là một chàng trai có dáng người cao ráo, gương mặt tuấn tú như ánh trăng, lông mày đen nhánh, rậm rạp, chỉ cần hơi híp mắt lại là có thể mê hoặc không ít nữ sinh.

“Trời đất cha mẹ ơi, thật là đẹp trai...” Một cô gái không kìm được mà thốt lên.

“Đẹp trai hơn cả nam chính trong vở kịch mà mình tham gia tới qua!” Mắt bạn gái bên cạnh sáng lên.

“Cậu ấy là ai vậy?” Có người hỏi.

Vu Hiểu Tuyết kéo Diêu Mỹ Nhân qua, cố gắng hỏi nhỏ: “Mỹ Nhân, đây... anh ấy là ai vậy? Là anh trai của cậu à?” Chàng trai trước mặt chính là đại soái ca, hoàn toàn phù hợp với hình tượng nam thần trong tưởng tượng của cô.

Lông mày Thư Mạch nhíu nhẹ, tỏ rõ thái độ không vui.

“Cậu ấy là Thư Mạch, chẳng qua là cắt tóc đi thôi.” Cô cố gắng nói lớn, đủ để mọi người xung quanh có thể nghe được, tránh việc mọi người không thể nhận ra.

“Cái gì?” Vu Hiểu Tuyết nắm chặt tay Diêu Mỹ Nhân, “Thư Mạch?”

“Buông tay ra!”

Thư Mạch chợt tiến lên, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

“Hà?” Nhất thời nhìn thấy chính diện khuôn mặt đẹp kia, hô hấp của Vu Hiểu Tuyết khá dồn dập.

Thư Mạch tăng âm lượng, “Cậu làm cậu ấy đau, mau buông tay ra!”

“À.” Bấy giờ, Vu Hiểu Tuyết mới kịp phản ứng lại, cô ấy vội cúi đầu nhìn, vừa rồi dùng sức nên cổ tay Diêu Mỹ Nhân đã đỏ lên, cô vội vàng buông tay ra, “Thật xin lỗi, Mỹ Nhân, mình... mình không cố ý, mình bị giật mình.”

“Không sao.” Diêu Mỹ Nhân vừa cười vừa lắc đầu.

Thư Mạch lạnh nhạt nhìn về phía cổ tay Diêu Mỹ Nhân, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ đau lòng, hận không thể giúp cô xoa tay.

Mọi người xung quanh đều ngây ra.

Đây là... Thư Mạch? Cái người học giỏi nhất khối, trầm tĩnh ít nói, tính tình kì quái, quần áo lam lũ?

Ông trời à, đừng đùa chứ?

“Được lắm, cậu làm gì mà trở nên đẹp trai như vậy? Tôi không nhận ra cậu đấy!”

Mặc Sĩ Khoa đi tới, vỗ vỗ bả vai Thư Mạch.

“Cậu ấy vẫn luôn đẹp trai.” Diêu Mỹ Nhân trả lời.

Úi, lại bệnh vực bạn trai.

Mặc Sĩ Khoa tròn trắng mắt, đúng là ngược cầu độc thân mà!!!

Nhớ tới trước kia mình đã từng nói Thư Mạch không thể sánh bằng Lục Hạo Niên.....Được lắm, bây giờ đúng là tự vả.

Không ngờ vẻ ngoài của Thư Mịch lại đẹp đến mức này.

Thôi, coi như quá khứ là phần viết đi. Mặc Sĩ Khoa cười đùa cợt nhả, quàng tay qua vai Thư Mịch, "Này, lúc đầu tôi cũng nói chắc chắn cậu sẽ đẹp lên mà, ánh mắt của tôi thật là chuẩn."

Thư Mịch liếc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt dừng lại ở bàn tay đang đặt trên bả vai kia.

Mặc Sĩ Khoa thức thối rút tay lại, "Phải nói là Mỹ Nhân có con mắt tốt, đúng là trai tài gái sắc."

Mắt Thư Mịch thoáng hiện lên ý cười, câu này nghe rất xuôi tai.

"Những bạn nào đã đến thì lên xe trước đi, bây giờ, mình sẽ bắt đầu điểm danh." Lớp trưởng Khương Kiệt nói.

"Mỹ Nhân, chúng ta lên xe đi." Vu Hiểu Tuyết đang thất thố liên búng tỉnh, mặt vẫn còn hồng hồng.

"Ừ, chúng mình lên xe."

Mọi người nối đuôi nhau lên xe.

"Mình có thể ngồi trong không?" Nghiêm Thi Lâm xấu hổ hỏi.

"Không." Thư Mịch lạnh lùng trả lời.

"Cậu..." Nghiêm Thi Lâm trừng mắt nhìn cậu, không vui mà chuyển sang ghế khác. Nếu không phải cậu đột nhiên trở nên đẹp trai, cô ta cũng không thêm làm vậy.

"Mỹ Nhân, mình muốn ngồi cùng cậu." Vu Hiểu Tuyết và Diêu Mỹ Nhân bị xô đẩy, mãi mới lên được xe.

Diêu Mỹ Nhân từ chối, "Thật xin lỗi, mình muốn ngồi với Thư Mịch." Trước đó, Thư Mịch đã nói muốn ngồi với cô, cô cũng đã đồng ý rồi.

"Trọng sắc khinh bạn." Vu Hiểu Tuyết bĩu môi.

Diêu Mỹ Nhân gật đầu một cái, thẳng thắn thừa nhận.

"Cho cậu."

Chờ sau khi cô ngồi xuống, Thư Mịch lấy một hộp sữa bò ra, cầm ống hút rồi đưa đến miệng cô.

Diêu Mỹ Nhân cười cong mắt, đúng, bọn họ rất thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Viên kẹo ngọt 36

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Từ thành phố G đến hòn đảo kia phải mất hai tiếng đi xe. Lúc mới bắt đầu, ai cũng phấn khích, sôi nổi, nhưng sau đó, đa phần mọi người đều ngủ hết.

"Cậu có mệt không? Hay là ngủ một xíu đi?" Thư Mịch nhích lại gần Diêu Mỹ Nhân, hỏi nhỏ.

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu. Phong cảnh hai bên đường rất đẹp, cô khá thích thú nên không hề cảm thấy mệt mỏi.

"Mình muốn ngủ."

Chàng trai bên cạnh chột nói.

Cô quay sang nhìn, "Mệt à?"

"Ừ." Cậu nháy mắt mấy cái, lông mi dài rung rung.

"Hay là tựa vào người mình ngủ chút đi?" Điều Mỹ Nhân đề nghị.

Thư Mạch gật đầu, vô cùng tán thành với ý kiến này, cậu nhìn về phía bên trái rồi nở nụ cười đắc ý.

Sau đó, cậu đặt đầu lên vai Điều Mỹ Nhân, vùi đầu vào mái tóc của cô, hít hà hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ tóc.

Điều Mỹ Nhân đỡ lấy đầu Thư Mạch, dịu dàng nhắc nhở, "Đừng quậy, mau ngủ đi." Cô thấy đỡ khốc đỡ cười vì chàng trai bên cạnh cứ cựa quậy như một chú cún con, mái tóc ngắn cọ vào mặt cô, khiến cô thấy buồn buồn.

"Ừ." Thư Mạch nghe lời nhắm hai mắt lại.

Thấy một màn này, Lục Hạo Niên ngồi phía bên trái tỏ ra vô cùng khó chịu, đôi mắt đen cũng lạnh lùng hơn hẳn. Cậu ta vốn dĩ không định tham gia chuyến du lịch lần này, tuy nhiên, hôm trước, khi vô tình thấy tên Điều Mỹ Nhân trên sách, cậu ta đã quyết định thay đổi ý định.

Nhìn hai người thân mật bên cửa sổ, cậu tự cười bản thân, quả nhiên, cậu không nên đi mới đúng.

Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua ô cửa sổ, len lỏi vào trong xe. Điều Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn Thư Mạch đang ngủ. Bị ánh nắng chiếu vào, chân mày cậu khẽ nhíu lại, bờ môi mỏng thoáng mở ra.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu ngủ, bớt lạnh lùng hơn bình thường nhiều, lại còn giống hệt một đứa nhỏ.

Điều Mỹ Nhân cẩn thận kéo rèm xuống, ngăn ánh sáng chiếu vào trong, xong xuôi, lông mày của chàng trai mới giãn ra.

Dọc đường đi, trên xe rất yên tĩnh.

Gần tới nơi, bởi vì địa hình không được thuận lợi nên chiếc xe lắc lên lắc xuống, khiến mọi người đều tỉnh giấc.

"Mình vừa mới ngủ được một xíu thôi mà." Giọng nói của Thư Mạch khàn khàn, mang theo chút lười biếng.

Thấy cô gái bên cạnh đã bị mình kê đến tê cả tay, mắt cậu mang theo vẻ ảo não, "Sao không gọi mình dậy?" Cậu vốn chỉ muốn dựa vào người cô một lúc, không ngờ lại ngủ quên mất.

Cậu dịu dàng giúp Điều Mỹ Nhân bóp vai, "Như thế này có thoải mái không? Cậu cảm thấy đỡ hơn chưa?"

"Ừ, được, không sao đâu." Mặt Điều Mỹ Nhân ửng đỏ, mọi người đều đã tỉnh dậy, cô muốn Thư Mạch dừng tay lại.

"Đến nơi rồi, mọi người kiểm tra lại hành lý, đừng để quên gì trên xe nhé." Lốp trưởng Khurong Kiệt nhắc nhở.

Thư Mạch xách đồ rồi đi theo sau, tránh cho Điều Mỹ Nhân bị người khác va vào.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, lốp trưởng nhanh chân vào trước nhận thẻ phòng.

"Mỹ Nhân, cậu có say xe không?" Sắc mặt của Vu Hiểu Tuyết trắng bệch.

"Mình không. Cậu khó chịu à?"

"Mình khá ổn, chỉ hơi buồn nôn, giờ xuống xe thì hết rồi." Vu Hiểu Tuyết liếc nhìn xung quanh, mọi người đều đã vào khách sạn, "Chúng mình cũng vào đi, chọn một phòng thật đẹp vào. Nếu may mắn, không chừng bọn mình còn có thể chọn được phòng có thể nhìn ra biển."

"Ừ."

Điều Mỹ Nhân vừa đi vào đã thấy Thư Mạch cầm thẻ phòng đi tới, "Mình lấy giúp cậu rồi."

Đúng lúc đó, Mặc Sĩ Khoa cũng bước đến, "Thư Mạch siêu lắm, vừa rồi tôi đi hỏi tiếp tân mới biết được hai thẻ mà cậu ta lấy đều có thể nhìn ra biển. Đúng là tay thơm."

"Ừ. Thư Mạch rất siêu." Điều Mỹ Nhân gật đầu đồng ý.

Mặc Sĩ Khoa:...

"Vậy thì tốt quá rồi. Mỹ Nhân, tối nay mình sẽ ngủ cùng với cậu. Bây giờ mình phải ra báo cho lốp trưởng, nếu không cậu ấy sẽ xếp mình vào phòng khác mất." Vu Hiểu Tuyết vội vàng xông lên phía trước.

"Đi, chúng ta lên cất hành lý trước đã."

Phòng của Diệu Mỹ Nhân nằm ở tầng ba, sau khi đọc số phòng mới biết hóa ra phòng Thư Mạch nằm đối diện phòng cô. Thư Mạch hơi cong miệng, có thể thấy được là cậu rất hài lòng với chuyển đi này.

Phòng của cô là phòng đôi, bên trong rất rộng, được trang trí vừa nhã nhặn lại đơn giản. Đứng ở ban công có thể nhìn ra ngoài biển khơi, mặt biển xanh ngắt, từng con gió biển thổi đến, phong cảnh thơ mộng khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Sau khi cất hành lý, Vu Hiểu Tuyết nằm bò trên giường, "Trời ơi!! Thoải mái quá đi. Mình vừa mới hỏi xong, tầng này chỉ có phòng mình là có thể nhìn ra biển, còn lại đều là phòng bình thường, có lẽ mọi người ghen tỵ lắm đây."

"Ừ, Thư Mạch rất tuyệt vời." Diệu Mỹ Nhân không hề che dấu, thẳng thắn khen ngợi.

"Vâng, vâng, vâng, Thư Mạch nhà cậu là nhất." Vu Hiểu Tuyết đã quen dần với việc Diệu Mỹ Nhân ngày ngày ca ngợi bạn trai, "Mà này, chiều nay đi ra bãi biển, cậu định mặc gì?"

Không đợi Diệu Mỹ Nhân trả lời, cô lại tiếp tục nói: "Mình đã mang theo một bộ đồ bơi, chiều nay sẽ thay để đi bơi. Mỹ Nhân, cậu đi cùng mình đi."

Diệu Mỹ Nhân lắc đầu, "Mình không biết bơi, chỉ biết nghịch nước thôi."

"Tiếc thế!!!"

Buổi chiều, Vu Hiểu Tuyết bắt đầu thay quần áo.

"Mỹ Nhân, xong rồi. Trông có được không?"

Vu Hiểu Tuyết mặc một bộ đồ bơi màu hồng, được buộc dây vô cùng dễ thương.

"Đẹp lắm. Rất hợp với cậu." Diệu Mỹ Nhân khen.

"Ha ha ha, mình cũng thấy thế. Lúc đi mua, vừa nhìn một cái đã ưng bộ này. Mà này, Mỹ Nhân, cậu có mang theo đồ bơi không?"

Diệu Mỹ Nhân lấy từ trong túi ra một bộ quần áo, đó là một chiếc áo bó và quần sóc, mặt cô đỏ ửng lên, "Mình không mang."

"Trời ơi, buồn thế. Đáng cậu đẹp vậy....." Vừa nói, Vu Hiểu Tuyết vừa nhìn vào chỗ đầy đặn nào đó của Diệu Mỹ Nhân, "Mặc đồ bơi thì ngon lắm."

"Cậu nhìn gì vậy?" Diệu Mỹ Nhân thẹn thùng cúi đầu.

"Việc gì phải xấu hổ, mình có nói sai đâu. Chẳng lẽ Thư Mạch nhà cậu chưa từng nhắc đến chuyện này sao?"

Nhắc tới cái gì? Nói đến cơ thể đầy đặn của cô á? Bình thường đi học phải mặc đồng phục rộng thùng thình nên nữ sinh nào cũng giống nhau, không quá là khác biệt. Nhưng khi mặc quần áo khác....chênh lệch lại quá rõ ràng.

Một lần, trong lúc hôn, Thư Mạch đã ôm chặt lấy rồi nói "Rất mềm mại", khi ấy cô không hề để ý, sau này nhớ lại, cô chỉ muốn đánh cậu mấy phát.

Thật ra, hồi còn mập mạp, vòng ngực của Diệu Mỹ Nhân không hề nhỏ. Sau khi gầy đi, kích thước chỗ đó vẫn được giữ nguyên, đã vậy cô còn uống nhiều sữa bò nên ngực phát triển hơn hẳn, dẫn đến căng chướng, vì vậy dạo này cô đã uống ít sữa hơn.

"Mình không hiểu cậu đang nói gì." Diệu Mỹ Nhân vội cầm quần áo, chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Thay xong quần áo, Diệu Mỹ Nhân bôi kem chống nắng rồi cầm cả lọ kem sang gõ cửa phòng Thư Mạch.

"Cho cậu đây, mau bôi đi, bên ngoài rất nắng."

Thư Mạch không hề đưa tay ra nhận, lẳng lặng nhìn cô gái đang cầm lọ kem chống nắng trong tay.

Mắt cậu thoáng hiện ý cười: "Mình không bôi, cậu giúp mình đi." Dứt lời, cậu liền kéo cô vào phòng, nhanh tay đóng cửa lại.

Cậu đè cô lên trên cửa rồi dụ dỗ: "Cậu giúp mình bôi nha."

"Mau bỏ ra, bạn cùng phòng của cậu sẽ nhìn thấy đấy." Diệu Mỹ Nhân đẩy đẩy cậu.

"Không đâu. Cậu ấy sang phòng khác rồi."

Diệu Mỹ Nhân mím môi, xem ra là đã có ý đồ từ trước rồi.

Thư Mạch quan sát cô gái trước mặt, cô mặc một chiếc áo bó sát màu vàng nhạt, đường cong từ ngực xuống eo rất hoàn mỹ, bên dưới mặc một chiếc quần sóc, đôi chân thon thả, thẳng tắp lộ ra, mắt cậu lập tức sáng lên.

Tuy bộ trang phục này khá đơn giản nhưng lại khiến người khác phải thích thú ngắm nhìn.

"Cậu sẽ mặc như thế này ra ngoài? Không còn bộ nào khác sao?"

Diêu Mỹ Nhân hơi ngạc nhiên, "Mình không mang đồ bơi. Không phải cậu không cho mình mặc đồ bơi sao?"

Lúc này lại đến lượt Thư Mạch bất ngờ, "Ý mình là... Mặc thế này quá hở hang."

"Chẳng lẽ cậu muốn mình mặc quần áo dài tay?" Diêu Mỹ Nhân tức giận trừng mắt nhìn cậu. Rõ ràng cô mặc rất bình thường, không hề có chỗ nào hở hang.

Diêu Mỹ Nhân không hề biết là chiếc áo mình mặc có thể co giãn, lộ ra độ cong mê người ở ngực, khác hẳn so với đồ bơi, nhưng lại nửa kín, nửa hở, vô cùng hấp dẫn.

"Ừ, đúng là mình đã nghĩ vậy." Thư Mạch thành thật trả lời.

Diêu Mỹ Nhân liếc cậu một cái, gờ tay chống hông, "Đứng yên, không được động đây, mình bắt đầu bơi đây."

Cô bóp kem chống nắng màu trắng ra, chia thành từng đốm nhỏ, rồi bôi lên mặt chàng trai.

"Cậu như một con mèo lớn vậy." Gương mặt đẹp trai bị bôi mấy chấm màu trắng, trông rất dễ thương.

Mặt Thư Mạch lập tức sáng lên, "Grào, mình là mèo lớn ăn thịt người." Vừa nói, cậu vừa cúi đầu xuống cắn lên đôi môi nhỏ nhắn, hóm hỉnh lấy kem chống nắng trên mặt mình bôi lên mặt Diêu Mỹ Nhân, hai khuôn mặt chạm vào nhau, dạt dào tình ý.

Lúc hai người xuống bãi cát, cả lớp đã tập tụ đông đủ.

Trai tài gái sắc ra sân, thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Các bạn, nghe mình nói đã." Khương Kiệt hô to để kêu gọi sự chú ý, "Bạn nào không biết bơi, tuyệt đối đừng xuống nước. Bạn nào đã biết bơi, cũng phải chú ý an toàn. 2 tiếng nữa sẽ về đây tập hợp, cùng nhau dựng lều. Ok, bây giờ có thể giải tán rồi."

Vừa giải tán, đã có mấy bạn nữ vây quanh Thư Mạch, "Thư Mạch, mình không biết bơi, cậu dạy mình nhé?" Tiếng nói ngọt ngào của một bạn gái xinh đẹp vang lên.

"Mình cũng thế, mình cũng muốn học bơi." Một nữ sinh khác nói.

Thư Mạch vẫn tỏ ra lạnh lùng, trên người mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen, người toàn bắp thịt săn chắc mạnh mẽ, khác hẳn với mấy nam sinh gầy teo yếu ớt trong lớp. Khuôn mặt đẹp trai đến mê người của cậu khiến đám nữ sinh kiên trì tiếp cận.

"Mình cũng muốn học, có thể dạy mình không?"

Thư Mạch hí mắt, môi mỏng khẽ nhếch lên mang theo chút khinh bỉ: "Cậu đang chắn đường tôi."

Thấy ánh mắt sắc bén của đối phương, Liêu Cẩm đồ mặt lù sang một bên.

Thư Mạch không thèm bỏ thí cho cô ta một ánh mắt nào, đi thẳng về phía Diêu Mỹ Nhân, kéo tay cô rồi đi.

"Hình như cậu ấy và Diêu Mỹ Nhân là một đôi!" Có người khó chịu nói.

"Chắc chắn là cậu ấy chỉ thích gương mặt của Diêu Mỹ Nhân thôi." Gương mặt đang đỏ của Liêu Cẩm tối sầm xuống.

"Phụt!" Có người bỗng cười thành tiếng.

"Bây giờ, Thư Mạch trở nên đẹp trai, các cậu liền mặt dày bám theo, không hề quan tâm đến việc trước kia đã chê cậu xấu xí thế nào. Công nhận da mặt của các cậu dày thật đấy. Nghe thấy mấy lời bàn tán của các nữ sinh, Mặc Sĩ Khoa liền thấy buồn nôn, "Trời ơi, nếu là con người, thì sao da mặt lại có thể dày đến vậy?" Cậu bỏ lại một câu, ung dung rời đi.

Bên kia, Diêu Mỹ Nhân và Thư Mạch đang đạp lên cát đi về phía trước.

"Chúng mình cứ đi thẳng như thế này sao?" Diêu Mỹ Nhân hỏi, hai người đã đi khá xa rồi, đi đến nơi chỉ có đá lớn, hầu như không có ai cả.

"Cậu biết bơi không?" Ánh mắt Thư Mạch nóng như lửa đốt.

"Không, mình chưa từng học." Diêu Mỹ Nhân lắc đầu.

Cô cứ tưởng tiếp theo cậu sẽ nói sẽ dạy cô bơi, ai ngờ cậu lại nở nụ cười xấu xa, "Ồ, vậy cậu xem mình bơi đi."

Diêu Mỹ Nhân tròn tròn mắt: "..."

Hóa ra, cậu đưa cô đến chỗ ít người này, chỉ là để xem cậu bơi???

Thư Mạch quay lưng về phía cô gái, dùng tay cời áo xuống.

Diêu Mỹ Nhân bất ngờ nhìn chăm chăm vào cảnh đẹp được bày ra trước mắt.

Da thịt ở phần lưng của chàng trai không được trắng như mặt, nhưng lại rất khỏe mạnh. Trên lưng, các đường nét cơ thể hiện lên rõ ràng, xương sống nổi lên ở giữa, kéo dài xuống quần, trông rất quyến rũ.

"Thư... Thư Mạch."

Thư Mạch từ từ quay đầu, khẽ cười một tiếng, sau đó đi xuống biển.

Cậu đi về phía trước, nước biển càng lúc càng cao, đến khi ngập đến thắt lưng, chàng trai mới cúi xuống và bắt đầu bơi.

Diêu Mỹ Nhân tìm một hòn đá vững chắc để ngồi, nghiêm túc nhìn Thư Mạch bơi. Cô đặt hai tay lên đầu gối, nhìn cậu không chớp mắt.

Cậu tựa như một con cá đang bơi trên bầu trời. Nước bao quanh cậu, mỗi khi gợn tay, đường nét trên cánh tay lại nổi lên. Dưới ánh mặt trời, những giọt nước bắn lên lấp lánh, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Trước kia, khi nói chuyện với Vu Hiểu Tuyết, cô ấy từng nói, khi chơi bóng rổ, Lục Hạo Niên rất sexy, khi ấy, cô đã thối tim vì sao lại dùng từ sexy để miêu tả một người con trai, đến tận bây giờ, cô mới hoàn toàn hiểu ra.

Thư Mạch cũng rất sexy.

Khi cậu lên bãi cát, nước chảy dọc theo đường cong của các cơ thịt trước ngực xuống dưới quần. Diêu Mỹ Nhân cảm thấy máu mũi như sắp chảy ra, tim đập nhanh như trống.

Giờ phút này, cô có thể chắc chắn là Thư Mạch đang cố tình quyến rũ cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Viên kẹo ngọt 37

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Ánh mặt trời buổi chiều vô cùng chói mắt nhưng cũng không thể nào sánh bằng chàng trai chói lóa đang bước tới.

Thư Mạch đứng thẳng trước mặt Diêu Mỹ Nhân, cả người đầy nước.

Diêu Mỹ Nhân ngước lên, hai mắt chớp chớp, mặt lập tức đỏ bừng.

"Thư... Thư Mạch." Cô nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào cậu, "Cậu có thể..." Người trước mặt đẹp đến mức khiến đầu óc cô mơ hồ, "Cậu có thể mặc quần áo vào không?" Nhìn qua thì thấy chàng trai này khá gầy gò, nhưng thật ra lại vô cùng mạnh mẽ.

Trong mắt Thư Mạch hiện lên ý cười, sau đó cậu ngồi xuống bên cạnh Diêu Mỹ Nhân, dùng hơi thở nóng bỏng nói với cô, "Người mình vẫn còn ướt, lát nữa mặc sau."

"Cũng được."

Diêu Mỹ Nhân quay đầu ra biển, từng đợt sóng đưa nhau xô tới, tiếng trái tim đang đập của cô còn lẫn át cả tiếng sóng.

Thư Mạch nhìn vào cái cổ trắng nõn ửng đỏ của cô, "Mỹ Nhân." Cậu nhích lại gần Diêu Mỹ Nhân, cái bóng cao lớn bao quanh người cô, "Sao cậu không nhìn mình?"

Vành tai Diêu Mỹ Nhân khẽ run run, "Cậu có thể ngồi dịch ra kia không? Chứ như thế này nóng lắm." Nhiệt độ cơ thể khá cao của chàng trai cộng với cái nóng oi bức ngoài trời khiến cho Diêu Mỹ Nhân cảm thấy ngọt ngào, chớp mắt đỏ mặt hột.

Cậu cầm lấy tay cô, ngay cả trong thời tiết nóng nực của mùa hè, tay cô vẫn mịn màng mát mẻ như bình thường, khiến người ta không nỡ buông ra. Cậu cúi đầu, chân thành hỏi, “Mỹ Nhân, cậu có muốn sờ vào người mình không?”

“Cái gì... Cái gì?”

Điều Mỹ Nhân kinh sợ quay đầu lại.

Thư Mạch cười thành tiếng, rồi cầm bàn tay bé nhỏ của cô đặt trước ngực mình, “Sờ thử xem”

“A...” Điều Mỹ Nhân giật mình bởi nhiệt độ nóng bỏng và cảm giác cứng rắn của các cơ thịt. Cô khẽ thò thê, “Thư... Thư Mạch.”

Đôi mắt đen nhánh của chàng trai đọng đầy ánh sao, cậu vừa xấu hổ lại vừa thỏa mãn, “Thấy thế nào?” Sợ cô không hiểu, cậu lại lặp lại lần nữa, “Sờ vào người mình, cậu cảm thấy thế nào?”

Aaaaaaaa, Điều Mỹ Nhân muốn phát điên lên, xấu hổ định rút đầu ngón tay lại.

“Rất... Rất tốt.” Cô thành thật trả lời.

Da thịt trong lòng bàn tay cô nóng lên, không được mịn màng nhưng lại rất rắn rỏi. Trên đó vẫn còn đọng nước nên cô cảm thấy ướt át, xấu hổ.

“Cậu có thích không?” Thấy Điều Mỹ Nhân đỏ mặt, cậu nắm lấy tay cô.

Thư Mạch không vui vì bàn tay bé nhỏ kia đang bất động, cậu cầm lấy tay cô vuốt ve đường cong trước ngực, rồi chuyển dần xuống phía dưới, đi qua các khớp xương, dừng lại trước cơ bụng săn chắc, cơ bụng kia hết sức quyến rũ.

Điều Mỹ Nhân không dám nhìn, dịu dàng cụp mắt xuống, hàng mi dài khẽ run rẩy, bàn tay nhẹ nhàng di chuyển.

Cô không biết mình nên làm sao cho đúng, “Cậu đừng hỏi cái gì hết.” Thực sự rất khó để trả lời.

“Không được, cậu phải trả lời mình.” Cậu kéo Điều Mỹ Nhân vào trong ngực, gác đầu lên hõm vai cô, lặp lại câu hỏi vừa rồi, “Cậu thích không?”

Tay Điều Mỹ Nhân vẫn đang bị đè ở trên cơ bụng cậu, cô run run đáp lại, “Thích.”

Mắt Thư Mạch lập tức sáng lên, “Vậy là cậu rất thích cơ thể của mình?”

Nghe vậy, cô vội bổ sung, “Đúng vậy, mình rất thích.”

Thư Mạch vui mừng như một đứa trẻ, khẽ nắm lấy vai cô, vùi đầu hít hít hương thơm tỏa ra từ mái tóc, “Thật không?”

Bị tóc cậu cọ vào nên Điều Mỹ Nhân thấy hơi ngứa ngứa, “Thật mà.”

Thư Mạch cười lớn, vô cùng hài lòng với câu trả lời của cô, sau đó cậu buông lỏng cơ thể trong ngực ra, “Lúc thi đấu, cậu chỉ được phép nhìn mình thôi, không cho phép ngắm thêm ai khác.”

“Ừ.” Điều Mỹ Nhân bóp nhẹ bụng cậu.

Mục đích cậu quyến rũ cô là vì sợ cô không thích cậu ư?

Sau khi tập trung, các bạn nam phụ trách dựng lều, còn các bạn nữ thì đi rửa nguyên liệu để nấu ăn. Bữa tối sẽ được tổ chức ở bên bờ biển.

Việc dựng lều khá khó khăn nhưng số người muốn ở trong lều lại không nhiều lắm.

Khi các bạn nữ đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, các bạn nam vẫn đang loay hoay tìm cách dựng.

“Mỹ Nhân, cậu có biết nướng không?” Vu Hiểu Tuyết hỏi, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Điều Mỹ Nhân đang dùng que gỗ xiên cánh gà, nghe vậy, mắt thoáng hiện lên chút ngượng ngùng, sau đó cô thành thật lắc đầu, “Mình không biết.” Từ bé đến giờ, dù đã cố gắng nhiều lần nhưng cô vẫn không thể nào nấu ăn nổi.

Vu Hiểu Tuyết ngạc nhiên, nhưng sau đó liền tự hào nói: “Không sao, tay nghề của mình không tệ, lát nữa mình sẽ nướng cho cậu ăn.”

“Vậy thì cảm ơn cậu nha.”

Sau khi giúp các bạn nam dựng xong lều, Thư Mạch tới nơi đã thấy Điều Mỹ Nhân đang ngồi ăn.

Cậu ngồi cạnh, lẳng lặng quan sát cô. Cô nhẹ nhàng thổi cánh gà, sau đó há miệng cắn một miếng, có lẽ do nóng, nên cô phải hít mấy hơi rồi mới dám nhai.

“Cậu đói à? Có muốn ăn gì nữa không?”

Ánh mắt chàng trai quá táo bạo, cô ngại ngùng nghiêng đầu, đưa một miếng cánh gà còn nguyên cho cậu.

Thư Mạch cúi đầu nhìn miếng thịt trên tay Diêu Mỹ Nhân, cắn một phát vô cùng ngon lành, sau khi nuốt xuống mới mở miệng, “Cũng được đấy.” Cậu cầm cánh gà, tỉ mỉ loại bỏ phần bị cháy, “Nướng cháy ăn sẽ không tốt, cậu muốn ăn gì thì để mình nướng cho.”

“Cái gì cũng được.”

Thấy Thư Mạch tới, Vu Hiểu Tuyết biết ý tránh ra xa, cô không muốn phải ăn cầu lương đầu.

Thư Mạch đặt mấy xiên thịt cừu lên vỉ nướng, luôn tay lật xâu thịt, ánh lửa hồng hồng hắt lên mặt cậu, xua tan băng giá.

Khi thịt chín, cậu quét nước sốt mật ong lên, mấy tiếng “tí tách” phát ra, mùi hương lan tỏa, xông lên tận mũi.

“Thơm quá!” Diêu Mỹ Nhân cảm thấy nước miếng như sắp chảy ra ngoài. Cô đã từng được nếm thử tay nghề của Thư Mạch, thực sự rất ngon, chỉ muốn ăn hết sạch. Giờ nhìn thấy cậu thành thực xào nấu, cô lại càng muốn ăn hơn.

“Có thể ăn được rồi.”

Diêu Mỹ Nhân cầm một miếng lên, thổi mấy cái rồi bỏ vào trong miệng, “Ngon quá! Thư Mạch, cậu giỏi thật!”

Cô gái khen ngợi khiến lông mày của chàng trai nhướng lên.

Ở bên ngoài, đặc biệt là trước mặt con gái, con trai rất thích tỏ ra là một người đàn ông trưởng thành, làm những việc mà những người đàn ông đó thường làm: chính là uống rượu.

Mặc Sĩ Khoa chạy tới vỗ vai Thư Mạch: “Này, qua bên kia nói chuyện đi. Cả ngày bám theo bạn gái làm gì?”

Thư Mạch vốn đang tận hưởng khoảnh khắc thân mật với Diêu Mỹ Nhân, ai ngờ lại bị tên khốn này cắt đứt, sắc mặt cậu lập tức tối sầm lại.

“Khụ... Thật ra bọn con trai đang nói chuyện phiếm nên muốn kéo cậu xuống ngồi cùng.” Không chịu nổi ánh mắt lạnh lùng của Thư Mạch, Mặc Sĩ Khoa vội vàng giải thích.

Diêu Mỹ Nhân đặt bát xuống, “Thư Mạch, mình no rồi. Cậu đi cùng cậu ấy đi, nói chuyện nhiều với các bạn học là điều tốt mà.” Tính cách Thư Mạch vốn lạnh nhạt ít nói, trước giờ đều cô độc một mình. Cô mong cậu có thể tiếp xúc với nhiều người khác, kết giao thêm bạn bè.

Thư Mạch luôn luôn nghe lời bạn gái, không dám làm cô thất vọng, “Vậy cậu ngồi đây đợi, mình qua nói chuyện một lát thôi, đừng có đi lung tung đấy.” Trời đã tối, trên bờ cát không còn người nào, phía xa là một mảng đen dày đặc, con gái đi một mình sẽ rất nguy hiểm. Cậu xoa xoa đầu cô, “Khi quay lại, mình sẽ đưa cậu đi dạo.”

“Ừ.” Diêu Mỹ Nhân ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc Sĩ Khoa tròn mắt, há mồm đứng một bên. Người con trai dịu dàng đó là Thư Mạch? Chắc chắn là giả! Là giả!

Chuyến du lịch này, tất cả các bạn nam trong lớp đều tham gia, mọi người ngồi chung trên một cái bàn dài, vừa trò chuyện vừa uống rượu, nói về quan điểm sống, các câu chuyện thú vị xảy ra, tất nhiên là không bàn đến việc học.

Thấy Thư Mạch đi tới, mọi người chợt im lặng.

“Ồ, Thư Mạch cũng tới à? Bên này vẫn còn chỗ trống, sang đây ngồi đi.” Lớp trưởng Khương Kiệt là người bình tĩnh nhất.

Vị trí kia chỉ cách Lục Hạo Niên đúng một chỗ, Thư Mạch đi tới và ngồi xuống.

“Đến đây! Không cần khách sáo, tối nay cứ uống rượu thỏa thích.” Bạn nam mập mập ngồi bên trái chủ động rót rượu cho Thư Mạch.

Thư Mạch chưa kịp từ chối thì một giọng nói chợt vang lên ở ngay đó, “Tối nay mọi người đều uống rượu, Thư Mạch, cậu phải cho mọi người ít mặt mũi. Hiếm khi mới có dịp tụ tập như thế này, có lẽ cậu sẽ không để mọi người mất hứng đâu nhỉ?”

Thư Mạch nhìn Lục Hạo Niên rồi nở nụ cười châm chọc, sau đó cầm chén rượu lên uống cạn.

“Được! Tốt lắm!”

Mặc Sĩ Khoa hô to.

Hô hấp của Lục Hạo Niên cứng lại, ánh mắt thâm thúy hắt lên, “Xem ra tư lượng của bạn học Thư Mạch khá tốt.” Cậu ta khẽ hát cầm, nhìn chăm chăm vào người còn xuất sắc hơn cả bản thân mình, cố gắng nín nhịn, “Không biết cậu có đủ can đảm uống thi với tôi không?”

Ai cũng có thể hiểu ý nghĩa của câu này, ý là người nào không uống rượu thì người đó chính là kẻ không đủ can đảm và nhát gan. Mùi thuốc súng nồng nặc bốc lên. Nhớ đến việc trước đây hai người đã từng đánh nhau, mọi người đều im lặng, không dám nói thêm. So với đánh nhau, uống rượu vẫn tốt hơn nhiều, mọi người ngấm ngấm ủng hộ.

Thư Mạch giữ nguyên biểu cảm lạnh lùng, môi mỏng khẽ mở ra, “Hân hạnh.”

Cứ như vậy, bên này, mọi người vừa nói chuyện vừa xem cuộc thi uống rượu, bên kia, Thư Mạch và Lục Hạo Niên cứ uống rồi lại rót.

Qua một lúc lâu, Lục Hạo Niên lão đảo sắp ngã, Thư Mạch vẫn bình tĩnh uống rượu, biểu cảm khó lường, không thể nhìn ra điều khác thường.

Mặc Sĩ Khoa đứng xem thi đấu, thấy thú vị nên đã bật ngón tay cái, tỏ ý "Very good" với Thư Mạch. Quá lợi hại, không thể tin được là cậu có thể uống nhiều đến thế.

“Tôi... Tôi phải thắng...” Chưa nói hết câu, Lục Hạo Niên đã gục xuống bàn.

Thư Mạch khẽ mỉm môi, mắt toát ra khí lạnh, rồi đặt ly rượu xuống, “Tối nay, đến đây là đủ rồi.” Cậu không hề nhìn mọi người, vội vàng xoay người rời đi.

“Con bà nó chứ! Thư Mạch ngàn ly không gục? Uống nhiều rượu như vậy mà mặt lại không đỏ lên.” Thư Mạch vừa rời đi, có người liền lên tiếng.

“Vừa rồi, mình thấy cậu ta không hề chớp mắt, biểu cảm trên mặt cũng không thay đổi, đúng là trâu bò...”

Khương Kiệt cũng kinh ngạc theo: “Không bàn đến thành tích đứng thứ nhất, ngay cả uống rượu cũng lợi hại đến vậy. Bội phục!”

Thư Mạch đã đi xa nên không hề nghe thấy mọi người đang bàn luận, mà có nghe được thì cậu cũng không quan tâm. Cậu vẫn đi đúng đường, đôi mắt đen sẫm, mặt không cảm xúc, không hề có dấu hiệu của một người say rượu.

Lúc quay về, cậu thấy Diêu Mỹ Nhân đang trò chuyện vui vẻ với mấy người khác.

“Thư Mạch.” Nghe thấy tiếng bước chân, Diêu Mỹ Nhân quay đầu nhìn, vui vẻ hỏi: “Cậu nói chuyện xong rồi sao?”

Thư Mạch đến gần, “Ừ. Đi thôi, mình đưa cậu đi dạo.”

“Có mùi rượu.” Vừa đến bên cạnh, Diêu Mỹ Nhân đã lập tức ngửi thấy, “Cậu uống rượu?”

“Uống có xui thôi, không sao, gió thổi một tí là tỉnh mà.”

“Ừm, vậy chúng ta đi.” Gương mặt chàng trai vô cùng bình tĩnh, không hề giống như bị say rượu.

Đêm hè, trời rất nhiều sao, những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đen kịt, trông rất đẹp mắt. Bởi vì bây giờ đang là buổi tối, nên ngoài bờ biển không có ai, chỉ có gió biển và những con sóng lăn tăn xô vào bờ cát.

Không có gì tuyệt vời bằng việc được nắm tay người mình thích, lắng nghe tiếng sóng vỗ rì rào, bước từng bước dạo chơi.

“Lên đi.” Thư Mạch đột nhiên cúi thấp người, đưa lưng về phía Diêu Mỹ Nhân.

“Cậu định công minh?” Diêu Mỹ Nhân hơi nghi ngờ.

“Ừ. Cậu lên đi.” Cậu cúi thấp hơn nữa.

Diêu Mỹ Nhân không do dự, nhảy thẳng lên lưng cậu, “Ôm chắc vào.” Cô nhẹ nhàng dặn dò Thư Mạch.

Thư Mạch nâng người cô lên, khẽ nắm lấy hai chân, “Mình sẽ không để cậu bị ngã đâu.”

Diêu Mỹ Nhân ôm chặt lấy cổ Thư Mạch tựa như dây leo quấn vòng quanh người. Cơ thể cô dán chặt lên lưng cậu, hoàn toàn lệ thuộc vào cậu.

Cảm nhận được sự mềm mại phía sau, Thư Mạch siết chặt hai tay lại, “Ngày kia, mình phải đến thành phố B, cậu nhất định phải nhớ mình đấy.”

Diêu Mỹ Nhân ngoan ngoãn gật đầu, nhớ đến việc cậu không thể thấy được, cô vội trả lời: “Mình luôn luôn nhớ đến cậu mà.”

Thư Mạch hài lòng nhắc nhở: “Phải luôn mang theo điện thoại.”

Biết cô có điện thoại, mấy ngày trước, Thư mạch đã lên đi mua một cái, đã vậy còn lưu tên cô là “Diêu Mỹ Nhân luôn nhớ anh”.

“Được.” Diêu Mỹ Nhân đồng ý.

“Một ngày ít nhất phải gọi ba lần.”

“Ừ.” Diêu Mỹ Nhân đáp lại mà không hề nghĩ ngợi.

“Nhưng nếu nhớ cậu quá, mình sẽ gọi nhiều hơn.”

“Ừ.” Diêu Mỹ Nhân đồng tình.

“Mình hay nhớ cậu lắm, nên lúc nào cậu cũng phải để ý đến điện thoại.”

Thấy chàng trai càng lúc càng đặt thêm nhiều yêu cầu, Diêu Mỹ Nhân không thêm phản bác, chỉ nhẹ nhàng cắn lên tai cậu.

Cảm nhận được thân thể mềm mại ngọt ngào trên lưng, lại còn bị cắn một cái ở tai, giờ phút này Thư Mạch mới cảm thấy mình thật sự đã say.

Bóng đêm khiến lòng người say mê, cô gái xinh đẹp trên lưng cũng khiến lòng người say mê.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Viên kẹo ngọt 38

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Bóng đêm mờ ảo quyến rũ.

Bờ cát lưu lại những dấu chân rất sâu nhưng sau đó lại bị sóng biển xóa mất.

Dưới ánh trăng sáng vắng vặc, một dáng người cao lớn đang khom lưng cõng một cô gái nhỏ nhắn. Dưới mặt đất, bóng hai người chồng lên nhau, trông rất ngọt ngào và tình cảm.

“Mình nặng lắm không?” Diêu Mỹ Nhân gác cằm lên cổ nam sinh, nói nhỏ bên tai cậu.

Trong đêm tối, tiếng nói phát ra mềm như nước.

Thư Mạch dùng tay đỡ cô gái lên, “Quá nhẹ, cậu nên ăn nhiều thêm.” Cô gái có cân nặng thế này, so với cậu thì cũng chẳng thấm vào đâu, so với túi xi măng thì vẫn còn nhẹ hơn chán.

Hai người cứ im lặng như vậy mà bước đi, không biết đã đi được đến đâu, Diêu Mỹ Nhân chỉ cảm thấy càng lúc càng xa đám người kia, phía trước là một mảng đen tối, xung quanh chỉ có tiếng "xoạt xoạt" của sóng xô vào bờ.

Ban đêm, gió biển thổi lớn, Diêu Mỹ Nhân lại mặc mỗi áo cộc quần sóc, gió lạnh thổi vào da thịt khiến cô phải ôm chặt chàng trai trước mặt.

“Lạnh sao?”

Thấy cơ thể xinh đẹp sau lưng đang dán chặt vào người mình, cậu càng cảm thấy căng thẳng.

“Hơi hơi. Cậu đã tỉnh rượu chưa?”

Đi lâu như vậy, cô đương nhiên có thể ngửi được mùi rượu rất đậm trên người cậu, chắc hẳn đã uống khá nhiều rượu.

Thư Mạch đột nhiên dừng bước, đôi mắt sâu thăm thẳm đen hẩn lại.

Cậu nói: “Mỹ Nhân, hình như mình vẫn còn say.”

“Sao thế? Cậu thấy đầu óc choáng váng sao? Mau để mình xuống đi.” Nghe vậy, Diêu Mỹ Nhân giật mình suy nghĩ, có lẽ là do ảnh hưởng của rượu.

“Ừ, mình hơi choáng đầu.”

Dứt lời, cậu cúi người, đặt cô gái xuống.

Diêu Mỹ Nhân vội đi đến đỡ cậu, “Có phải do ảnh hưởng của rượu không? Khó chịu lắm à?”

“Hơi hơi khó chịu.” Thư Mạch tựa vào người cô, để cho cô đỡ lấy mình.

“Vậy chúng ta về thôi, gió thổi mạnh lắm, nhớ đầu bị cảm lạnh thì sao?” Cô đỡ lấy Thư Mạch và muốn quay về.

Thư Mạch dừng bước, giọng nói trầm thấp, khàn khàn, tựa như không thoải mái, “Không cần phải vội?”

“Hả?”

Diêu Mỹ Nhân nhìn cậu đầy nghi ngờ.

“Cậu sẽ giúp mình giải rượu.”

Diêu Mỹ Nhân: “... Giải rượu? Mình không biết.”

Thư Mạch vô cùng nhiệt tình nói tiếp, “Không sao, mình dạy cậu.”

Cậu đứng thẳng người, kéo hai tay Diêu Mỹ Nhân sang một bên, sau đó đặt tay ở sau lưng Diêu Mỹ Nhân, giam cầm cô trong lồng ngực của mình. Đường cong quyến rũ của cô dần dần hiện ra, cậu cúi đầu, môi mỏng khẽ mở, “Hôn mình đi.”

Diêu Mỹ Nhân đứng ngây tại chỗ.

Cậu lại tiếp tục mở miệng: “Cậu mau thom thom mình đi, mình sẽ tỉnh ngay.”

Diêu Mỹ Nhân dờ khóc dờ cười, có lẽ cậu đã say thật nên mới ăn nói bậy bạ như thế này?

Đường cong trên cơ thể dán chặt vào ngực của nam sinh, cô lập tức đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, “Thư Mạch, chúng mình đi về đi, được không?” Cô nhẹ giọng dỗ dành.

Lông mày Thư Mạch nhíu lại, biểu cảm trên mặt không được vui. Cậu dùng tay nâng cằm cô lên. Dưới ánh trắng, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của cô mang theo sự quyến rũ, khiến người khác muốn hôn lên.

Mắt Thư Mạch thoáng hiện qua một tia u ám.

“Thư Mạch.” Chàng trai đang cách mặt cô chỉ có 1cm, hơi thở tỏa ra vừa nóng, vừa mang theo mùi rượu, “Cậu say rồi.”

“Vậy cậu giúp mình tỉnh rượu đi bảo bối.”

Diêu Mỹ Nhân đơ ra, mặt đỏ bừng lên, giọng nói của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Không... Không được gọi linh tinh.”

“Bảo bối, bảo bối...” Một tiếng thì trầm thấp, một tiếng thì khàn khàn, cậu dần dần dựa sát vào người cô, đến khi đã hoàn toàn dán chặt vào đôi môi mềm mại của Diêu Mỹ Nhân, âm thanh va chạm giữa răng và môi vang lên, cậu mới chịu dừng lại.

Đầu lưỡi của nam sinh đột kích dữ dội, đâm thẳng mục tiêu để tấn công, môi cô gái bị chiếm đoạt trong tích tắc, hương rượu vừa đáng vừa cay cũng theo đó mà tràn vào.

Thư Mạch hôn rất mãnh liệt, tựa như muốn nuốt trọn cả cô vậy, cậu không ngừng mút mát bờ môi hồng căng mọng. Diêu Mỹ Nhân cảm thấy miệng lưỡi mình đau và tê dại, cô khẽ "ư ư" mấy tiếng.

Ban đêm, nước biển càng lúc càng dâng cao, lúc này, đầu óc Diêu Mỹ Nhân là một mảng mơ hồ. Dưới chân là nước biển lạnh buốt vỗ vào mắt cá chân, bên trên là một cơ thể nóng như lò lửa. Thư Mạch ôm chặt lấy người cô, nhiệt độ cơ thể cậu cao như lửa đốt, để cô được sống trong cả băng và lửa.

“Đau...”

Diêu Mỹ Nhân mơ hồ lên tiếng, hai tay phía sau lưng bắt đầu vùng vẫy.

Cơ ngực rắn chắc của nam sinh ép lên khuôn ngực mềm mại của cô gái, khiến cho nơi đang trở mã của cô đau churóng. Cơ thể nữ sinh vốn mềm mại và yếu đuối hơn, làm sao chịu được sức ép đến từ cơ thể khỏe mạnh của nam sinh. Trong khi đó, Thư Mạch chỉ cảm thấy là mình đang ôm một đồng bóng vô cùng mềm mại và thoải mái, cậu không hề biết được rằng cô gái đã bị đau đến mức nước mắt cũng tuôn ra.

Đến khi Diêu Mỹ Nhân giãy giụa gay gắt, Thư Mạch mới luyến tiếc rời khỏi đôi môi đỏ mọng. Nhìn xuống mắt cô cậu mới phát hiện ra bên trong ầng ậng nước mắt, khóe mắt ửng đỏ, đôi lông mày xinh đẹp cũng đang nhíu chặt.

Cậu vội vàng hỏi: “Cậu có sao không?”

Nước mắt chỉ trực rơi ra đang đọng trên hàng mi cong của Diêu Mỹ Nhân, “Cậu làm mình đau! Đồ khốn nạn, mau buông tay ra!”

Thấy cô gái nhỏ khó chịu, Thư Mạch bị dọa sợ, vội vàng buông cô ra, tưởng rằng mình đã vô tình khiến cô bị thương, gương mặt tuấn tú cuống cuống lên, “Mình làm cậu đau? Ở chỗ nào? Để mình xoa giúp cậu nhé?”

Khuôn mặt Diêu Mỹ Nhân ửng đỏ, cô trừng mắt nhìn cậu, “Ai cần cậu xoa!” Tay vừa được buông ra đã vội vàng ôm lấy ngực. Gần đây ngực cô thường xuyên bị căng nên rất khó chịu, không ngờ hôm nay lại còn bị thế này.

Động tác đó đã khiến Thư Mạch hiểu ra mình làm đau cô ở đâu. Vừa rồi do cảm thấy thoải mái nên cậu cứ cọ lên người cô, ai dè lại khiến cô đau đến vậy.

Mặt cậu mang đầy ảo não, sau đó vội vàng đưa tay ra, cảm thấy vẫn không ổn, cậu lại buông tay xuống. Cậu do dự một hồi lâu mới hỏi: “Vẫn còn đau lắm à? Hay là mình giúp cậu xoa nhé?”

Diêu Mỹ Nhân cắn răng: “Thư! Mạch!”

Lúc hai người quay trở lại khách sạn đã là gần 10 giờ.

Vu Hiểu Tuyết đang nằm trên giường xem ti vi, thấy Diêu Mỹ Nhân mở cửa đi vào, cô bèn vội vàng ngồi dậy, mắt híp lại, nở nụ cười vô cùng xấu xa, “Mỹ Nhân, thẳng thắn sẽ được khoan hồng. Trẻ như vậy mới về, nói mau, cậu và Thư Mạch đã làm gì hả?”

Diêu Mỹ Nhân cố tỏ ra bình thường đáp lại: “À, đi dạo trên bờ cát với Thư Mạch thôi mà.”

Biểu cảm rất bình tĩnh, cô không hề biết rằng dáng vẻ này đã bán đứng bản thân mình. Gương mặt trắng nõn vẫn còn nhuộm ít hồng hào, đôi mắt xinh đẹp đọng lại vài giọt nước, còn nữa, đôi môi đỏ mọng kia cũng hơi sưng lên, rõ ràng là vừa được yêu nên mới đau như thế.

“Chỉ đơn thuần đi dạo hay là trên đường còn làm một số chuyện khác?” Vu Hiểu Tuyết nheo mắt nhìn về phía cô, “Hề hề, lần sau có đi ăn vụng thì nhớ phải lau sạch miệng đấy. Cậu vào nhà vệ sinh mà ngắm mình qua gương đi.” Nhìn kiểu diễm utor át thế kia mà còn muốn giấu cô, chẹp chẹp, vẫn còn non và xanh lăm.

Bị bại lộ, lỗ tai Diêu Mỹ Nhân đỏ lên, cô vội chạy vào nhà vệ sinh.

Lịch trình của ngày thứ hai khá dồn dập. Buổi sáng, mọi người sẽ đạp xe dọc theo núi, vừa có thể ngắm biển khơi, lại vừa có thể ngắm phong cảnh trên đường. Buổi chiều, cả lớp sẽ đi thăm quan các danh lam thắng cảnh ở gần đây.

Lúc về, Diêu Mỹ Nhân vẫn ngồi cạnh Thư Mạch, không hề bị kẹt xe, nhưng về đến nhà cũng đã là 8 giờ tối.

“Cậu mau thu dọn đồ đạc đi.” Diêu Mỹ Nhân cầm ba lô, thúc giục chàng trai trước mặt, “Ngày mai cậu còn phải đến thành phố B, tối nay nhớ ngủ sớm đấy.”

Thư Mạch đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, đôi mắt mang theo vẻ trách móc, “Cậu không muốn nói gì khác với mình sao?”

“Ngày mai mình đến tiễn cậu?” Diêu Mỹ Nhân hỏi.

“Không muốn cậu đến tiễn đâu. Nếu mai cậu mà đến, có lẽ mình sẽ không đi được.” Cậu thành thật từ chối.

“Vậy... Ngủ ngon?”

“Không phải!” Ánh mắt Thư Mạch mang theo sự giận dữ và bị ai cùng cực.

“À! Cố gắng thi đấu nhé!” Diêu Mỹ Nhân làm động tác “cố lên”.

Lần đi thi đấu này, họ phải xa nhau gần một tháng, Thư Mạch đang thấy vô cùng hoảng loạn.

Cậu mím chặt môi đến nỗi trắng bệch cả ra, thấy vậy, Diêu Mỹ Nhân bật cười thành tiếng, “Ngày nào cũng sẽ nhớ đến cậu.” Cậu đã một mực nhấn mạnh, sao cô có thể quên được chứ.

Thư Mạch cố gắng không nhếch môi lên, liếc nhìn cô đầy oán trách.

Ngày hôm sau, nghe theo lời Thư Mạch nói, Diêu Mỹ Nhân không đưa cậu đi.

Trong sân bay, Thư Mạch khoác ba lô, lạnh lùng đi theo Quách Kiến, bên kia, Quách Thiên đang không ngừng nói chuyện.

“Thư Mạch, sao lại không trả lời mình?” Quách Thiên cảm thấy mình sắp nói đến cạn nước miếng rồi mà vẫn chưa đổi lại được một câu của Thư Mạch. Cô nhụt chí chạy đến chỗ Quách Kiến để than thở: “Ba, ba nhìn đi, Thư Mạch quá lạnh nhạt, cậu ấy không thèm để ý tới con.”

Quách Kiến bất đắc dĩ trả lời, “Con có thể ngừng nói một lúc được không? Lỗ tai của ba sắp bị con làm thủng rồi.” Bọn họ đã đi được bao lâu, cô nói bấy lâu, Thư Mạch không thèm để ý đến cô, cũng không có ý định muốn trả lời.

“Nhưng mà... Như vậy thì chán lắm, mọi người nói chuyện cùng con đi.” Quách Thiên tiếp tục nói, nhỏ giọng phàn bác.

“Chán thì về nhà đi, ba đã nói rồi, chúng ta đến thành phố B để thi đấu, chứ không phải đi du lịch.” Quách Kiến nghiêm túc trả lời.

“Rồi rồi, con biết rồi, chỉ nói một xiu thôi mà.”

Quách Thiên không dám than phiền nữa, sợ ba cô sẽ đưa cô về nhà thật. Hiếm lắm mới được nghỉ hè, cô dĩ nhiên không muốn ở nhà cả ngày, hơn nữa... Cô quay đầu nhìn người có khuôn mặt lạnh như băng nhưng lại vô cùng đẹp trai bên kia, trong lòng trào lên niềm vui sướng. Có Thư Mạch đi cùng, dù không thể trò chuyện, cô cũng cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Thư Mạch lấy chiếc điện thoại mới mua ra. Cậu đã nghiên cứu kỹ cách sử dụng, số của Diêu Mỹ Nhân không chỉ được lưu lại cẩn thận, mà còn được in hẳn trong đầu cậu. Cậu cúi đầu nhìn màn hình điện thoại đen thui, từ sáng đến giờ nó vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Đúng là đồ không có lương tâm!

Mặc dù cậu đã dặn hôm nay không nên đến tiễn cậu đi, nhưng đâu có nói không thể gọi điện thoại đâu. T-T

Hừ. Cô bé ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Viên kẹo ngọt 39

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Bên trong sân bay, người đến người đi lũ lượt.

Không ít người đi ngang qua đều nhìn về phía chàng trai cao ráo lạnh lùng kia. Dáng người cao lớn lại cân đối, ngũ quan tinh xảo, mắt mang theo vẻ thờ ơ, san phẳng tất cả mọi người xung quanh. Lúc này, người đó đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại tối om, môi mím chặt lại.

Quách Thiên đứng một bên ngẩng đầu nhìn gò má lạnh lùng của Thư Mạch, chăm chú đánh giá cậu. Trước kia cô không hề biết rằng phía sau đồng tóc bù xù kia lại là một khuôn mặt vô cùng dễ nhìn, đường nét sắc sảo, thanh tú mê người. Sự ngưỡng mộ bốc lên ngùn ngụt trong mắt cô.

“Thư Mạch, cậu đang chờ điện thoại sao?” Cậu cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, cô không muốn hỏi cũng không được.

Thư Mạch liếc nhìn cô một cái, “Ừ.”

“Chúng mình sắp lên máy bay rồi, cậu phải tắt đi.” Quách Thiên nhẹ giọng nhắc nhở. Không hiểu tại sao cô lại không thích nhìn thấy vẻ mặt chuyên chú và yên lặng của Thư Mạch khi cậu nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Thư Mạch vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Quách Thiên chu môi không nói gì thêm, cứ yên lặng nhìn cậu.

Bên trong, tiếp viên hàng không không ngừng nhắc nhở. Quách Kiến kéo theo hành lý đi từ nhà vệ sinh ra, “Đi thôi, đến giờ rồi.”

Thấy điện thoại vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Thư Mạch không thể làm gì khác ngoài việc tắt nó đi.

Sau chuyến tham quan, Diêu Mỹ Nhân đã ngủ một giấc dài tới gần 11h trưa mới thức dậy. Cô vội vàng nhìn đồng hồ, 11 giờ, chắc Thư Mạch đã lên máy bay rồi.

Cô cầm điện thoại rồi gửi một tin nhắn.

Cô gái trong gương có da thịt trắng hồng, thần sắc tươi vui, nhìn rất khỏe mạnh. Cô vỗ một cái vào gương mặt tràn đầy sức sống của mình, bởi vì Thư Mạch không ở đây nên gương mặt cũng buồn rầu hơn hẳn.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Diêu Mỹ Nhân vừa uống sữa bò vừa đọc sách.

Thư Mạch không ở đây, cô muốn dùng khoảng thời gian này để ở nhà học tập. Sang năm sẽ lên lớp 12, thành tích của Thư Mạch rất tốt, cô không muốn

chênh lệch quá nhiều so với cậu, như vậy cả hai mới có thể học cùng một trường đại học.

“Thư Mạch... Chờ mình với, đừng đi nhanh quá!”

Quách Thiển thờ phì phò bước nhanh theo Thư Mạch, chân dài thì tốt lắm sao?

Vừa xuống máy bay Thư Mạch đã vội mở điện thoại ra, khi nhìn thấy một dòng tin nhắn ngắn, đôi mắt đen như mực của cậu chợt sáng lên: “Nhớ chú ý an toàn, đến nơi thì gọi cho mình.”

Cậu lập tức gọi lại, đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh.

Giọng nói ngọt ngào mềm mại của cô gái vang lên bên tai, “Alo, Thư Mạch?”

“Ừ. Mình đây.”

Cảm giác căng thẳng không tự chủ mà tăng lên.

Bên kia, Diêu Mỹ Nhân đặt cây bút trong tay xuống, môi thoáng cong cong, “Cậu đến thành phố B rồi?”

“Mình vừa mới xuống máy bay.”

Giọng nói của cậu mang theo sự giận dữ, bất mãn kẻ lè, “Mình đang chờ cậu nói nhớ mình.” Sợ ai đó không được “giác ngộ sâu sắc”, cậu bồi thêm một câu, “Chờ rất lâu rồi đó.”

Nam sinh nũng nịu một cách tự nhiên, làm sao Diêu Mỹ Nhân lại không hiểu được ý cậu chứ? Cô cười cong cả mắt, nhẹ nhàng an ủi: “Do mình không tốt, mình ngủ dậy muộn. Cậu có thể tha thứ cho mình không?”

Tay cầm điện thoại của Thư Mạch nắm chặt lại, “Được. Mình tha thứ.”

“Đứng đây làm gì vậy? Mau đi thôi.” Quách Kiến nói với Quách Thiển.

Quách Thiển giật mình, quay đầu nhìn Thư Mạch vừa đi vừa nói chuyện điện thoại ở phía sau. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu cười đẹp đến vậy, chân mày tỏa ra sự dịu dàng, xoa dịu đi nét lạnh lùng trên khuôn mặt, môi nở nụ cười nhạt như trăng thanh gió mát, ai thấy cũng khó có thể quên được.

Hình như cậu đang nói chuyện với cô bạn gái lần trước tới công trường? Vậy nên sáng nay cậu nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại là vì đợi đối phương gọi cho mình sao?

Phòng khách sạn đã được ban tổ chức cuộc thi sắp xếp từ trước. Đại sảnh được thắp sáng bằng đèn pha lê sang trọng, phản chiếu ánh sáng rực rỡ. Mọi thứ xung quanh nhìn thì đơn giản nhưng lại vô cùng tinh tế, không khí thoang thoảng mùi nước hoa, khiến mọi người đều cảm thấy thoải mái.

Quách Kiến đi làm thủ tục nhận phòng.

Quách Thiển thì ngồi trên ghế salon quan sát Thư Mạch đang nói chuyện điện thoại đến không biết trời đất đâu.

Đầu bên kia điện thoại, Diêu Mỹ Nhân đã sớm ngó ý muốn cúp máy, nhưng chàng trai lại cứ nín kéo nên cô mới chưa cúp điện thoại.

“Thư Mạch.” Quách Thiển lại gần Thư Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, “Đây là lần đầu mình đến thành phố B, tối nay chúng mình cùng nhau đi dạo được không?” Ngón tay của cô nắm chặt lấy góc quần áo để xua tan đi sự ngượng ngùng.

Thư Mạch cất điện thoại, không thèm nhìn cô dù chỉ một cái, thẳng thắn từ chối: “Tôi muốn ở trong khách sạn đọc sách.”

Không đợi Quách Thiển lên tiếng phản bác, Quách Kiến liền đi tới, “Con đừng có quấn lấy Thư Mạch, nó còn phải học để tham gia thi đấu.” Cuộc thi này được chia làm hai phần, một phần là lý thuyết, phần còn lại chính là thực hành, vậy nên Thư Mạch vẫn phải ôn tập kỹ càng.

Quách Kiến cảm thấy đau đầu. Sao ông lại không biết con gái mình thích Thư Mạch chứ, nhưng người ta lại không hề có hứng thú. Huống hồ, con gái ông vẫn còn nhỏ, làm sao phân biệt được yêu với thích.

“Đi dạo một vòng thôi mà, cũng đâu mất nhiều thời gian của cậu ấy.” Quách Thiển không vui chu miệng lên.

Quách Kiến trả lời: “Con tự hỏi Thư Mạch, nếu nó đồng ý thì ba cũng không quản nữa.”

“Thư Mạch...” Quách Thiển vui sướng quay đầu nhìn Thư Mạch, “Chiều mình đi mà.”

Thư Mạch đứng dậy, nhận lấy thẻ phòng từ Quách Kiến, “Chú Quách, cháu về phòng sắp xếp hành lý đây.”

Quách Kiến gật đầu, “Đi đi, khách sạn còn phục vụ cả đồ ăn, tí nữa cháu xuống ăn chút gì đi.”

“Vâng.”

Thư Mạch không quan tâm đến Quách Thiển đang đứng giậm chân bên cạnh, cậu cầm hành lý đi lên tầng.

Phòng có diện tích khá lớn, bên trong được bày biện trang nhã, vừa sạch sẽ lại thoải mái.

Thư Mạch nằm ở trên giường, đầu óc trống rỗng một lúc lâu.

Cậu nhớ Mỹ Nhân.

Từ tối hôm qua tới giờ, cùng lắm mới có 15 tiếng chưa gặp, vậy mà cậu đã nhớ cô rồi. Cậu thở dài, lấy bản vẽ ra bắt đầu thiết kế.

Mới ở thành phố B được một ngày mà hình như thời gian trôi qua rất chậm, từng giây từng phút đều trôi qua rất lâu.

Trước kia, mỗi ngày cậu đều đọc sách, vẽ tranh, bây giờ mỗi ngày lại có thêm một việc nữa. Cuối cùng Thư Mạch cũng biết cảm giác nhớ nhung đa diết là như thế nào.

Mỗi buổi sáng tỉnh dậy, nhìn về phía mặt trời là lại nhớ đến cô, buổi trưa gió nhẹ thoảng qua cũng nhớ đến cô, ban đêm trời đen tĩnh mịch lại càng nhớ cô hơn. Ngày này qua ngày khác, trong đầu cậu toàn là hình bóng của cô.

Xa nhau được ba ngày, Thư Mạch cuối cùng cũng không chịu được nữa, cậu kẻ lẻ qua điện thoại: “Từ khi đến thành phố B, mình mới phát hiện ra mình rất giỏi một việc.” Giọng cậu vừa trầm ấm lại vừa bình tĩnh, “Cậu biết là gì không?”

Diêu Mỹ Nhân vừa tắm xong, đang ngồi ở mép giường chuẩn bị sấy tóc thì điện thoại vang lên. Giữa đêm, giọng nói của nam sinh vang lên đầy cuốn hút.

Tóc vẫn đang nhỏ nước nên hơi ẩm ướt, Diêu Mỹ Nhân nắm chặt điện thoại hỏi, “Là gì?”

“Nhớ cậu.”

Việc mà bây giờ mình am hiểu nhất chính là nhớ cậu.

Tiếng nói dễ nghe như tiếng đàn vọng lên bên tai, hai chữ đầy sức hút đó đã chui thẳng vào tai cô, thấm vào tận sâu trong lòng.

Tai nóng dần lên, nước cũng không ngừng nhỏ xuống, cô cảm thấy vừa ướt vừa nóng như được ngâm trong suối nước nóng vậy.

Bên kia, Thư Mạch tiếp tục mở miệng, “Vậy nên, cậu có thể trả lại hai chữ ấy cho mình không?”

Mặt Diêu Mỹ Nhân đỏ ửng lên, trông rất đẹp mắt. Cô biết, chàng trai của cô rất dễ thương.

Đầu ngón tay trắng nõn siết chặt lấy điện thoại, “Mình nhớ cậu.” Mắt cô đong đầy ý cười, “Nhiều hơn cậu một chữ rồi đấy.”

Nghe thấy tiếng cười trong trẻo, mềm mại yếu ớt, nhớ đến lúc cô nũng nịu trong lòng mình, bị mình hôn đến bần rần cả tay chân, yết hầu của Thư Mạch lại khẽ chuyển động, “Chờ mình một lát.”

Hôm sau, mới sáng sớm mà Diêu Mỹ Nhân đã nghe thấy Tô Tú Phương gọi ngoài cửa.

“Mỹ Mỹ, mau xuống nhà, nhanh lên con.”

“Mẹ, sao thế ạ?” Cô ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt vẫn đang mông lung. Tối hôm qua cô đã nói chuyện với Thư Mạch tương đối muộn, nên bây giờ vẫn còn rất buồn ngủ.

“Ba con lái một chiếc xe mới về. Chúng ta phải thu dọn đồ đạc để chiều nay đi thăm ông bà nội.” Giọng Tô Tú Phương ngập tràn vui sướng.

“Dạ?” Diêu Mỹ Nhân kinh ngạc, đến khi xuống dưới nhà cô mới biết là ba đã mua xe rồi.

Diêu Thiên Nhai vui mừng, “Mỹ Mỹ, con thấy xe mới thế nào?”

Đó là một chiếc xe tốt mang nhãn hiệu Trung Quốc, thân xe đen bóng sang trọng. Diêu Mỹ Nhân vui vẻ hỏi lại, “Tuyệt quá! Ba, ba mua xe bao giờ mà không thấy nói gì với con cả?”

“Ba muốn tạo cho hai người một sự bất ngờ.” Diêu Thiên Nhai nhìn vợ, mong muốn nhận được một lời khen ngợi, “Sau này chúng ta muốn đi đâu cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

Tô Tú Phương dịu dàng đập ông một cái, “Biết là ông giỏi rồi.” Bà quay đầu, nhìn Diêu Mỹ Nhân: “Mỹ Mỹ, lát nữa lên lầu thu dọn quần áo đi, chúng ta sẽ đến thăm ông bà nội mấy ngày.”

“Bây giờ ạ? Gấp như vậy sao?”

“Đưa nhỏ ngốc, phải nhanh lên chứ. Công ty của ba con mới hoàn thành một hạng mục nên mấy ngày nay đều được nghỉ, con cũng đang nghỉ hè, chúng ta tranh thủ về quê chơi.” Thấy con gái được nghỉ mà suốt ngày ru rú trong phòng đọc sách, Tô Tú Phương và Diêu Thiên Nhai sợ cô sẽ bội thực sách vở mà chết nên mới muốn đưa cô về quê thăm người thân.

“Vậy con đi thu xếp hành lý đây.” Nghĩ đến việc được về thăm ông bà nội, Diêu Mỹ Nhân lập tức vui vẻ.

Trong khách sạn, Quách Thiên đi theo Quách Kiến đến phòng Thư Mạch, chỉ đi theo ông cô mới có thể được vào đó. Lần trước, cô một mình đến phòng Thư Mạch, cậu không những không mở cửa cho cô mà còn nói một câu: “Tôi đã có bạn gái rồi, cậu đừng đến gần tôi.” Thật sự tức chết mà.

“Ngày kia là cháu phải thi rồi, đã chuẩn bị xong hết chưa?” Quách Kiến rất tin vào Thư Mạch, nhưng ông vẫn lăm mồm hỏi một câu.

“Vâng, cũng ổn rồi ạ.”

Quách Kiến gật đầu, “Sau khi thi xong lý thuyết sẽ bước vào phần thi thực hành. Cháu sẽ có 10 ngày để chuẩn bị bản thiết kế, lúc đó sẽ có rất nhiều kiến trúc sư nổi tiếng trên thế giới tham gia chấm điểm và bình chọn. Cho nên, Thư Mạch, cháu phải chuẩn bị 120% sức mạnh để chiến đấu.”

“Cháu sẽ như vậy.” Thư Mạch bình tĩnh trả lời.

“Trời đất ơi! Thư Mạch, sao cậu có nhiều sữa vậy?”

Quách Thiên bước tới đầu giường, một đồng sữa bò được bày ở trên mặt tủ.

Do ngạc nhiên nên giọng nói của cô rất lớn, “Đây đều là cậu uống?”

Bên cạnh có rất nhiều vỏ không, cho thấy rõ ràng là đã bị uống.

Thư Mạch đi tới, lông mày nhíu chặt, “Đừng động vào.”

Quách Thiên thu tay về, nhìn cậu đầy nghi ngờ, “Sao cậu lại có thể uống nhiều như vậy?”

Thư Mạch thích uống sữa? Hình như cô đã phát hiện ra một chuyện hết sức vui vẻ.

Haizzz... Cô thấy rất tò mò, không biết đáng về khi bú sữa mẹ của cậu trông như thế nào nhỉ?

Thấy Thư Mạch có vẻ không vui, Quách Kiến vội đổi đề tài.

“Đừng rồi, Thư Mạch, giải đấu có một số quy tắc riêng. Cháu theo chú lên lầu đi, chúng ta cần nghiên cứu kỹ các quy tắc này.” Ông quay đầu nói với Quách Thiên, “Tiểu Thiên, mau đi thôi, chút nữa rồi xuống ăn cơm.”

“Ba, ba đi với Thư Mạch đi, con ở đây đợi hai người.” Quách Thiên nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, lười không chịu đi.

Quách Kiến lắc đầu, không để ý đến cô nữa, “Vậy chúng ta lên trước.” Nói xong, ông đi cùng Thư Mạch ra ngoài.

Khi bóng dáng của hai người biến mất ngoài cửa, Quách Thiên lập tức đứng lên. Cô đi tới đầu giường, cầm một hộp sữa lên, xé ổng hút rồi cắm vào hộp sữa.

“Không có gì khác với sữa bình thường. Tại sao Thư Mạch lại uống nhiều như vậy?” Cô bĩu môi, cũng chỉ là sữa bò bình thường thôi mà.

Cô bĩu môi thêm cái nữa, bình tĩnh ném hộp sữa kia vào thùng rác. Đang định xoay người rồi đi thì trên mặt tủ truyền tới tiếng rung.

Là điện thoại của Thư Mạch rung. Nhìn chiếc điện thoại đang kêu trên mặt bàn, cô tò mò cầm lên.

Trên màn hình, hai chữ “Mỹ Nhân” không ngừng lóe lên, cô biết đây là bạn gái của Thư Mạch, ánh mắt Quách Thiên tối xuống. Cô cắn chặt môi, tắt điện thoại đi. Chốc lát sau, điện thoại lại vang lên, cô lại tắt đi lần nữa.

Khi cho rằng đối phương sẽ không gọi lại nữa, thì cô chợt nhìn thấy một tin nhắn được gửi tới: “Minh về quê thăm ông bà nội, mấy ngày nữa mới về.”

Quách Thiên khề nhán mấy cái rồi đặt điện thoại lại chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Viên kẹo ngọt 40

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây □

Buổi tối, bóng đêm bao phủ khắp nơi, vầng trăng khuyết một nửa tỏa ra ánh sáng rục rờ.

Thư Mạch đi từ phòng tắm ra, cậu vừa mới tắm xong, thân trên cời trần, cả người mang theo hơi ẩm, bọt nước chưa kịp lau khô chảy dọc xuống vòng eo mảnh khảnh.

Cầm di động trên mặt bàn lên, thấy màn hình vẫn không có động tĩnh gì, cậu bèn ngồi xuống mép giường rồi ấn nút gọi.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Một giọng nữ xa lạ vang lên bên tai, cậu gọi lại lần nữa nhưng vẫn không thể nào liên lạc được.

Đôi lông mày kiên định khẽ nhú lại, Thư Mạch bỏ di động xuống, cầm một chai sữa bò, cắm ống hút vào, sau đó từ từ uống.

Vị sữa nhàn nhạt trong miệng khiến cậu nhớ đến mùi sữa bò ngọt ngào, thơm ngon thoang thoảng trên người Diêu Mỹ Nhân và cả thân hình trắng trẻo mềm mại kia nữa.

Uống xong, Thư Mạch ảo não vứt cái vỏ không đi, bình sữa bò nhạt nhẽo vô vị này chỉ có thể giảm bớt cơn khát, chứ sao có thể sánh bằng hương vị ngọt ngào trong miệng cô gái.

Thư Mạch lại cầm điện thoại di động lên, đã ấn liên tục vài lần mà vẫn không thể liên lạc được với bên kia, cậu cào tóc, bực bội xé miếng một hộp sữa bò, sau đó tu một ngụm lớn.

Phải ngồi xe mất nửa ngày mới đến được nhà ông bà, đến nơi sắc trời đã tối đen, Diêu Mỹ Nhân uể oải ăn qua loa vài miếng cơm, sau đó ngồi xem TV với ông nội một lát rồi về phòng nghỉ ngơi.

Cô móc di động từ balo ra, từ khi vào thôn đèn giờ di động vẫn luôn bị mất sóng, Diêu Mỹ Nhân không biết phải làm sao, thôn này nằm ở xa trung tâm nên sóng rất yếu.

Bây giờ, có lẽ Thư Mạch không thể gọi được cho cô, may là trước khi đi cô đã nhắn tin báo với cậu chuyện mình sẽ về quê. Có điều, mấy ngày không thể gọi cho nhau, Thư Mạch chắc chắn sẽ không vui, rất có thể sau này cậu sẽ dùng giọng nói đáng thương để tố cáo cô. Nghĩ vậy, mắt Diêu Mỹ Nhân đong đầy ý cười.

Ừm, đến lúc đó cô sẽ dỗ dành cậu.

Hôm sau, Diêu Mỹ Nhân dậy khá sớm, hôm qua phải ngồi xe lâu nên cô rất mệt, hơn nữa, do không thể liên hệ được với Thư Mạch nên cô đã đi ngủ từ sớm.

Sau khi vệ sinh cá nhân, cô xuống nhà ăn sáng.

“Chào buổi sáng, bà nội.”

“Áy, Mỹ Mỹ rời giường sớm vậy, sao không ngủ thêm chút nữa?” Bà nội Diêu vừa làm xong bữa sáng, thấy cháu gái, khuôn mặt đầy nếp nhăn lập tức cười tươi.

“Tối hôm qua cháu ngủ khá sớm nên đã ngủ đủ rồi ạ. Bà nội, để cháu giúp bà một tay.”

Cô dọn bát đĩa, rồi lần lượt bê đồ ăn ăn và cháo trắng ra.

“Bố mẹ cháu đâu rồi ạ?”

“Ra ngoài từ sáng sớm rồi, chú của cháu mời người tới mổ lợn, bố mẹ cháu sang giúp đỡ.”

“Hóa ra là vậy.”

Diêu Mỹ Nhân không hỏi thêm gì nữa, khi còn bé, cô vô tình nhìn thấy mấy người trong thôn mổ lợn nên suốt mấy hôm đều không dám ngủ một mình, khi ấy, tính cô khá hướng nội, lá gan lại bé nên đã bị tình cảnh máu me đó dọa sợ.

Bà nội Diêu biết cháu gái mình sợ nhìn thấy cảnh mổ lợn nên cũng không tiếp tục đề tài này nữa. Thấy cháo trong bát Diêu Mỹ Nhân chỉ còn một nửa, bà lại múc một muống to bỏ vào bát của cô.

“Bà nội, cháu không ăn được hết đâu.”

Nhìn tô cháo đầy ụ trước mặt, Diêu Mỹ Nhân âm thầm rơi nước mắt. Nhà bà nội dùng loại bát to, có sức chứa gấp hai bát bình thường.

“Cháu nhìn xem bây giờ cháu gầy như thế nào rồi? Ở nhà bố cháu không khuyên cháu ăn nhiều à? Trước kia xinh đẹp biết bao, mới nửa năm không gặp mà đã gầy như thế này rồi.” Bà nội Diêu đau lòng mắng.

Lúc này, ông nội Diêu bước từ trong phòng ra, ông cũng cảm thấy cháu gái mình quá gầy, đáng vẻ trước kia trông có phúc khí hơn nhiều. Ông tập tễnh bước đến chỗ cái ghế bập bênh rồi ngồi xuống, “Nghe lời bà nội cháu đi, ăn nhiều lên, cháu vẫn đang trong độ tuổi phát triển mà.”

“Ông nội.”

Nghe vậy, Diêu Mỹ Nhân đành phải gật đầu, “Cháu sẽ ăn hết ạ.” Hai vị lãnh đạo tối cao trong nhà đều đã lên tiếng, Diêu Mỹ Nhân làm sao dám cãi lại, cô ngoan ngoãn ăn hết một bát cháo đầy, sau khi ăn xong còn ợ một cái thật to.

Ăn xong bữa sáng, Diêu Mỹ Nhân ngoan ngoãn theo sau bà nội Diêu đi tản bộ, đã lâu không về, thôn xóm cũng đã thay đổi rất nhiều.

Trên đường đi, Diêu Mỹ Nhân gặp khá nhiều hàng xóm, cô ân cần hỏi thăm sức khỏe từng người một. Mọi người đều không nhận ra cô gái trắng trẻo trước mặt là Diêu Mỹ Nhân.

Phải biết rằng, trước kia Diêu Mỹ Nhân vừa đen lại vừa béo, rất nhiều người còn âm thầm suy đoán cô không phải là con ruột của Diêu Thiên Nhai, không ngờ mới chỉ sau một năm mà cô lại thay đổi nhiều đến vậy, khuôn mặt nhỏ bé căng bóng này xinh đẹp hơn nhiều so với cô con gái đang đi học trên thành phố của trường thôn.

“Chao ôi, Mỹ Nhân dậy thì thành công rồi, xinh hơn cả những bông hoa mới nở nữa.” Di Lư cách vách nghĩ gì nói nấy, lập tức mở miệng khen cô.

Đi một vòng từ đầu xuống cuối, rất nhiều người khen Diêu Mỹ Nhân đẹp như tiên nữ hạ phàm, cô xấu hổ, tùy tiện đáp lại vài câu, cũng không coi đó là thật.

Cô không hề biết rằng, chỉ sau một buổi sáng, nửa già thôn đều đã biết, Diêu Mỹ Nhân xấu xí trước kia bây giờ còn xinh đẹp hơn cả diễn viên trên TV.

Vừa tiếp đón xong hàng xóm này thì hàng xóm khác lại kéo đến, do các nhà ở gần nhau nên đều được coi là hàng xóm. Những người này không chỉ đến xem "pha dậy thì thành công" của Diêu Mỹ Nhân, mà còn đến tìm Diêu Thiên Nhai.

Hôm qua, do về vào tối muộn nên không ai chú ý đến họ, sáng nay, khi nhìn thấy một chiếc xe con mới tinh đậu ở đầu đường, mọi người đều thấy ngạc nhiên, xưa nay cả thôn chỉ có mỗi nhà trưởng thôn có xe, giờ đột nhiên lại có một chiếc xe con xuất hiện, mọi người đều không tránh khỏi tò mò. Không bao lâu sau, mọi người đều biết chủ nhân của chiếc xe là Diêu Thiên Nhai nên mới kéo đến chào hỏi.

Tiến xong một nhóm người, Diêu Mỹ Nhân thở phào nhẹ nhõm, bố cô không ở đây nên những người đó cũng không lán lại quá lâu.

“Mỹ Nhân!”

“Mỹ Nhân...”

Bên ngoài truyền đến một giọng nói lớn, không cần quay đầu lại Diêu Mỹ Nhân cũng biết là ai đang gọi mình.

“Mỹ Nhân.” Diêu Thanh Thần... chạy vào phòng bếp, “Em gọi chị mà sao chị không trả lời em.”

“Không lẽ phép thì sao phải trả lời em, em phải gọi chị là chị mới đúng.”

Diêu Mỹ Nhân vẫn tiếp tục rửa rau, cô bỏ đồ ăn thừa vào trong túi nilong để bà nội cho gà ăn.

“Hừ, chị chỉ lớn hơn em 5 tháng, đừng bắt nạt em, chúng ta là những người cùng thế hệ.”

Diêu Thanh Thần là con của chú, nhỏ hơn Diêu Mỹ Nhân năm tháng, từ nhỏ đến lớn đều không chịu gọi cô là chị, toàn gọi cô là “Mỹ Nhân, Mỹ Nhân”.

“Vậy chị không đáp lại cũng là phải.” Khi còn nhỏ, Diêu Mỹ Nhân rất nhát gan, mỗi lần về thăm ông bà nội là lại được thằng em họ này dẫn đi chơi, vì vậy nên tình cảm giữa hai người khá tốt, đôi khi còn đấu võ mồm với nhau.

Diêu Thanh Thần đến cạnh Diêu Mỹ Nhân, “Mỹ Nhân, bọn họ đều bảo giờ chị xinh lắm, nhưng mà em không tin, bây giờ mới thấy chị vừa mắt hơn trước rồi đây.”

Diêu Mỹ Nhân ngừng tay một lát, tiếp đó liền trừng mắt nhìn cậu, “Trước kia chị xấu đến mức không ai dám nhìn thẳng sao!” Cô cắn răng.

“Đừng ép em nói thật được không?” Diêu Thanh Thần nháy nháy mắt.

“Đi đi, đừng ở đây cản trở chị.”

“Em đến đây để nói với chị, lát nữa ba mẹ em sang đây ăn cơm, chị tuyệt đối đừng mò xuống bếp.” Diêu Thanh Thần đã từng ăn thử đồ ăn mà Diêu Mỹ Nhân nấu, đúng là cả đời khó quên. Thấy mặt Diêu Mỹ Nhân càng lúc càng đen, cậu vội xoay người rời đi, trước khi đi ra còn bỏ lại một câu: “Nhớ rửa đồ ăn sạch sẽ.”

Mãi đến trưa Diêu Thiên Nhai và Tô Tú Phương mới quay về, Diêu Thiên Hải và Lâm Liên đi theo sau, trên tay mỗi người đều cầm theo một túi đồ ăn.

“Chú, thím.” Thấy họ, Diêu Mỹ Nhân vội chào hỏi.

Lâm Liên bỏ đồ trong tay xuống rồi tiến lên vuốt ve mái tóc của Diêu Mỹ Nhân, “Chao ôi, đúng là Mỹ Mỹ càng lớn càng xinh đẹp, đáng người nhỏ bé này, thật sự rất đẹp.”

Tô Tú Phương cười nói: “Thím đừng khen cháu nó, bây giờ nó gầy như vậy, chị lo lắng lắm, không biết nên bồi bổ kiểu gì đây.”

“Mấy đứa trẻ này cao lên, thì sẽ gầy đi, hơn nữa không phải Mỹ Mỹ đang học cấp ba sao, con cái đi học vất vả, gầy đi là chuyện bình thường.” Lâm Liên vuốt mái tóc vừa đen vừa mượt của Diêu Mỹ Nhân, quả nhiên có một đứa con gái nhỏ ngoan ngoãn vẫn tốt hơn. Nhớ đến con trai mình, Lâm Liên lại thấy nhức đầu, không biết tên nhóc đó lại chạy đi đâu rồi.

Tô Tú Phương và Lâm Liên cùng nhau làm cơm trưa, mọi người trong gia đình sum vầy bên nhau, bầu khí này một năm chỉ có vài lần.

Sau khi ăn cơm xong, Diêu Thiên Nhai và Diêu Thiên Hải lái xe đi mất, Tô Tú Phương và Lâm Liên ngồi trên ghế vừa xem TV vừa nói chuyện với bà nội Diêu, còn Diêu Mỹ Nhân thì bị Diêu Thanh Thần kéo ra ngoài.

“Em muốn đưa chị đi đâu?”

Diêu Mỹ Nhân thở hổn hển đi theo Diêu Thanh Thần, ánh nắng giữa trưa vô cùng gay gắt, cả người cô đều bị phơi ra, trán và chóp mũi đỏ đầy mồ hôi.

Diêu Thanh Thần tỏ ra thần bí: “Chị đi theo em rồi sẽ biết.”

Diêu Mỹ Nhân nhìn cậu đầy nghi ngờ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Hai người đi qua một dòng suối nhỏ, lúc còn nhỏ, Diêu Thanh Thần thường xuyên đưa cô sang đây chơi, nhưng mà hồi đó cô không biết bơi nên chỉ có thể đứng bên dòng suối nghịch nước. Vòng qua dòng suối nhỏ rồi xuyên qua một cánh đồng, nhìn thấy con đường quen thuộc phía trước, Diêu Mỹ Nhân vội lên tiếng, “Đây không phải là đường đến nhà trường thôn sao?”

“Đúng vậy.” Diêu Thanh Thần quay đầu lại thúc giục cô: “Đi nhanh lên, bọn họ đang chờ.”

“Ai chờ?” Diêu Mỹ Nhân chần chừ, không biết đưa em họ này lại muốn làm gì nữa.

“Đám Cao Mi Mi ấy, lần này chị về, em giúp chị báo thù.” Diêu Thanh Thần kéo cô đi.

Nhà trường thôn là một ngôi nhà nhỏ ba tầng, bên trong có một vườn hoa nhỏ, trước cửa còn có một chiếc xe con, đây đều là những thứ độc nhất vô nhị trong thôn.

Lúc này, một đám nam nữ đang tụ tập bên trong ngôi nhà.

“Mi Mi à, cậu nghĩ Diêu Mỹ Nhân có dám đến đây không?” Một cô gái mặc váy ngắn màu đỏ hỏi Cao Mi Mi.

“Mình nghĩ là không, Diêu Mỹ Nhân nhát gan lắm. Hôm nay, nghe mấy cô bác cách vách khen bây giờ cậu ấy đẹp lắm, ha ha, tò mò quá.” Người nói chuyện là một nam sinh cao gầy, tóc nhuộm đỏ, khoe miệng mang theo nụ cười không có ý tốt.

Cao Mi Mi không hề cảm thấy hứng thú đối với việc Diêu Mỹ Nhân đến hay không đến, cô nhìn nam sinh ngồi cạnh rồi nở một nụ cười sáng lạn, “Anh Lục, anh có chán không, hay là em đưa anh ra ngoài nhé? Phong cảnh thôn em đẹp lắm.”

Nam sinh có khuôn mặt lạnh lùng đó chính là Lục Hạo Niên, “Không cần.”

Giọng người đối diện rất lạnh lùng, nhưng Cao Mi Mi cũng không để ý đến chuyện đó, Lục Hạo Niên là bạn thân của anh trai cô ở thành phố S, lần này cậu đến thôn là để giải sầu.

Tuy anh trai không nói rõ, nhưng nhìn hành vi, cử chỉ và thái độ của anh trai đối với cậu, cô có thể đoán được gia thế của Lục Hạo Niên không hề bình thường.

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, khi cửa mở ra, mọi người đều nhìn sang.

Đôi mắt đen nhánh của Lục Hạo Niên bỗng lóe lên một tia sáng.

Người đứng phía trước là một thiếu niên tuấn tú, mặt mày ngang ngược. Còn người đi theo sau là một thiếu nữ mặc áo màu vàng nhạt và quần jean bó sát, da dẻ trắng như tuyết, rực rỡ đến chói mắt.

Lúc đó, căn phòng bỗng rơi vào trạng thái câm lặng.

Không bao lâu sau, một người lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

“Này... Đây là ai vậy?” Nam sinh cao gầy tóc đỏ hỏi Diêu Thanh Thần, mắt nhìn chăm chăm vào Diêu Mỹ Nhân.

Thấy mọi người xung quanh đều kinh sợ, Diêu Thanh Thần cảm thấy rất hài lòng, cậu háng giọng: “Khụ khụ, mọi người mau mở to mắt ra mà nhìn, đây chính là Diêu Mỹ Nhân.” Lòng mày cậu giương lên, mặt tràn đầy vẻ đắc ý, “Sao nào, có phải là rất xinh đẹp đúng không, sau này nếu vẫn muốn nói chị của tôi là một người xấu xí thì làm ơn hãy ngắm lại bản thân mình trong gương trước đi, một ngón tay của chị tôi cũng có thể bỏ xa các cậu mười con phố.”

Sau khi Diêu Thanh Thần nói xong, mọi người đều yên lặng nhìn những ngón tay tinh tế thon dài, móng tay sáng bóng, đẹp mắt của Diêu Mỹ Nhân.

“Cậu ấy là Diêu Mỹ Nhân ư? Sao lại xinh đẹp... vậy, có phải là cậu tìm một người giả trang đến để lừa bọn tôi không?” Cô gái mặc váy ngắn màu đỏ kinh ngạc lên tiếng.

“Đã lâu không gặp, Dư Văn Văn.” Diêu Mỹ Nhân lễ phép chào hỏi.

“Đúng là Diêu Mỹ Nhân rồi!” Cô vừa mở miệng, mọi người đều ngạc nhiên, giọng nói dịu dàng, ngọt ngào này là của Diêu Mỹ Nhân sao?

“Sao lại xinh đẹp đến thế...”

“Trời ơi, thật sự không thể tin được.” Mấy người ngồi trên salon thì thào bàn luận.

Diêu Thanh Thần vừa kích thích lại sáng khoái như được ngâm nước đá giữa mùa hè, thấy khuôn mặt uất nghẹn như ăn phải ruồi bọ của mấy người trước kia thường xuyên bắt nạt, chê cười Diêu Mỹ Nhân, cậu cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Đôi mắt trong trẻo hiện lên một tia ranh mãnh, khóe miệng mang theo nụ cười khinh bỉ, “Này, có đúng là chị tôi đã dậy thì thành công như lời người khác nói không? Các cậu đừng buồn rầu, tuy đã qua mười tám tuổi rồi, nhưng đáng vẻ chị ấy vẫn như vậy, may là không xấu lắm, vẫn có thể tạm chấp nhận được.”

Cậu vừa dứt lời, mấy cô gái trên sofa không dám nói gì nữa, sắc mặt ai nấy đều vắn vẹo, đặc biệt là Cao Mi Mi, huyết thái dương của cô ta còn nổi cả gân xanh.

“Hôm nay tôi đưa chị tôi đến đây để chào hỏi một tiếng, dù sao cũng đã lâu rồi không gặp, tiện thể để mọi người được mở rộng tầm mắt, biết thế nào là mỹ nhân.” Diêu Thanh Thần liếc nhìn Cao Mi Mi một cái, thấy biểu cảm như sắp phát điên của đối phương, cậu lập tức cảm thấy vui vẻ.

“Chào hỏi xong rồi, tôi đưa chị tôi về trước đây, ở nhà vẫn còn nhiều việc, mọi người chơi vui vẻ nha.”

Nhìn đáng vẻ đắc ý của Diêu Thanh Thần, mấy người ngồi trên sofa rất muốn ói vào mặt cậu, đánh cho cậu một trận, đây chính là đáng vẻ tiểu nhân đắc chí.

“Xin lỗi chúng tôi về đây.”

Diêu Mỹ Nhân gật đầu, sau đó xoay người đi theo Diêu Thanh Thần, khi nhìn thấy bóng người ngồi trên sofa, cô thoáng cảm thấy kinh ngạc, rồi lập tức thu hồi tầm mắt.

Sau khi ra khỏi nhà của trường thôn, Diêu Thanh Thần thấy rất vui sướng, “Thế nào, đáng vẻ của em khi trả thù cho chị có phải rất đẹp trai không?”

“Em có chắc là đang giúp chị trả thù không? Sao chị lại cảm thấy em có ý đi khoe để được tự hào vậy?” Diêu Mỹ Nhân liếc cậu một cái.

Diêu Thanh Thần vô cùng ngạc nhiên, cậu đặt tay trước ngực trái, sau đó vươn một ngón tay chỉ thẳng vào Diêu Mỹ Nhân, “Chị nói gì vậy, chị có lương tâm hay không, em nhọc lòng như vậy là vì ai hả... Có phải chị muốn làm em tức chết không...”

Thấy đáng vẻ muốn chết của cậu, Diêu Mỹ Nhân thở dài, “Cảm ơn em, chị rất cảm động, tối nay chị sẽ vì em mà đích thân xuống bếp.”

“Hừ, Diêu Mỹ Nhân, chị đang lấy oán trả ơn đây...” Diêu Thanh Thần bĩu môi.

Khi hai người đang đấu võ mồm thì đột nhiên có một giọng nói cắt ngang, “Mỹ Nhân.”

Lục Hạo Niên xuất hiện ở phía sau hai người.

Diêu Mỹ Nhân xoay người nhìn sang, “Bạn học Lục Hạo Niên, thật trùng hợp”

“Ừ, chúng ta đúng là rất có duyên.” Cậu liếc mắt nhìn Diêu Thanh Thần một cái.

Đối phương cười lớn, không đợi Diêu Mỹ Nhân lên tiếng đã vội chuồn đi.

“Bạn học Lục Hạo Niên có người thân ở thôn này à?” Điều Mỹ Nhân hỏi bừa.

“Không phải, nghe nói phong cảnh ở đây khá đẹp nên mình mới đến đây giải sầu. Xem ra mình đã tới đúng nơi rồi.” Ánh mắt cậu sáng quắc, lời nói mang theo hàm ý rõ ràng.

Điều Mỹ Nhân nhìn sang chỗ khác, “Bạn học Lục Hạo Niên cứ thưởng thức cảnh sắc ở đây đi, tôi về đây.”

Lục Hạo Niên bối rối bước lên ngăn cản cô lại, “Cậu thì sao? Thư Mạch có biết cậu ở đây không?”

“Thư Mạch tất nhiên là biết rồi, bạn học Lục, cậu quản nhiều chuyện quá rồi đấy.” Sắc mặt cô tối xuống, “Tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Do không muốn tiếp xúc nhiều với đối phương nên cô đã đi vòng qua người cậu để về nhà.

Nhìn bóng dáng cô gái đã đi xa, ánh sáng trong đôi mắt đen nhánh biến mất.

Đằng trước, Điều Mỹ Nhân nói với Điều Thanh Thần - người đang đứng ngây ngốc đợi cô dưới tàng cây: “Này thì tự cho mình là thông minh! Đi thôi, về nhà chị sẽ nấu cơm cho em ăn.”

Điều Thanh Thần dậm chân tức giận, “Có người nào ngược đãi em trai như chị không...”

Buổi tối, tiếng côn trùng vang lên.

Điều Mỹ Nhân dựa đầu vào thành giường nhìn chiếc di động không có nổi một cọc sóng trên tay. Không biết bây giờ Thư Mạch thế nào rồi, đã hai ngày không liên lạc với nhau, cô cảm thấy khó chịu, thiếu thiếu thứ gì đó. Chắc chắn là bạn trai của cô cũng đang vô cùng buồn bực, mong rằng điều đó sẽ không ảnh hưởng gì đến việc thi đấu của cậu, mong rằng mọi chuyện đều sẽ diễn ra thuận buồm xuôi gió.

Hôm nay bầu trời vô cùng quang đãng.

Quách Kiến và Quách Thiển đến phòng Thư Mạch từ sáng sớm, hôm nay chính là ngày Thư Mạch tham gia thi đấu. Hai ngày nay, Thư Mạch chưa hề bước chân ra khỏi phòng, Quách Kiến cũng không hề biết là cậu đã chuẩn bị đến đâu rồi.

“Sao lâu như vậy mà vẫn chưa mở cửa?” Quách Thiển gõ cửa thêm mấy lần nữa, “Không phải là cậu ấy vẫn chưa dậy đấy chứ?”

“Sao có thể, giờ là lúc nào rồi.” Quách Kiến gọi cửa: “Thư Mạch, cháu có ở trong không?”

Một lúc lâu sau, khi hai người cho rằng Thư Mạch không có ở bên trong thì cửa đột nhiên mở ra. Thư Mạch xoay người đi vào, hai người theo sau cậu vào phòng.

“Đây... Có chuyện gì xảy ra à?” Quách Kiến cùng với Quách Thiển đi vào, thấy mấy bình sữa bò trống rỗng rải đầy dưới đất, hai người đều rất ngạc nhiên, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thư..... Thư Mạch, sao vậy?”

Quách Thiển nhìn nam sinh nửa nằm nửa ngồi ở trên sofa, mới hai ngày ngắn ngủi trôi qua mà cả người cậu dường như đã thay đổi.

Cậu quay lưng ngược lại với ánh sáng, mắt không hề có một tia sáng nào, ánh mắt đen kịt kia như chứa đầy mảnh băng vụn, lạnh đến tận xương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Viên kẹo ngọt 41

Editor: Lạc Y tiểu muội

Beta: Dâu Tây ☐

Quách Thiển rùng mình lùi về sau một bước, ngực thít chặt lại.

Cô cảm thấy bây giờ Thư Mạch rất nguy hiểm.

Thư Mạch thu hồi tầm mắt, tiếp tục ấn di động trong tay, cậu ấn mạnh hết lần này đến lần khác, ấn đi ấn lại một dãy số mà không hề cảm thấy nhàm

chán.

Quách Kiến nhìn khuôn mặt tiều tụy, râu ria lởm nhồm của Thư Mịch, ông cho rằng người trước mặt đã thức suốt nhiều ngày để chuẩn bị, "Thư Mịch, 9 giờ trận đấu sẽ bắt đầu, cháu chuẩn bị nhanh lên, xe đang đợi ở dưới rồi."

Thư Mịch không hề đáp lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Thoáng chốc, căn phòng liền trở nên yên tĩnh.

"Thư Mịch?" Quách Kiến nhíu mày.

Thấy đối phương vẫn không phản ứng lại, ông bèn nói lớn: "Thư Mịch, cháu có đang nghe không?"

Lúc này, Thư Mịch mới chịu nhìn về phía Quách Kiến, vừa như trưng cầu ý kiến, vừa như đang đọc thoại, "Đã 3 ngày rồi cậu ấy không gọi cho cháu." Giọng nói khàn khàn vang lên mang theo sự run rẩy, "Có phải...cô ấy không cần cháu nữa?"

"Cháu đang nói gì vậy? Ai không cần cháu?" Quách Kiến hoàn toàn không hiểu gì.

"Điện thoại của cậu ấy bị làm sao rồi đấy, cháu gọi liên tục mà cậu ấy không chịu nghe máy....." Cậu thi thảo tâm sự, "Cháu nên làm gì bây giờ?"

Biết là nam sinh đang đọc thoại, mắt Quách Thiển lóe lên một tia sáng, trong lòng ngập tràn vui sướng.

Đối diện với sự suy sụp của Thư Mịch, Quách Kiến cảm thấy rất đau đầu, hôm nay chính là ngày thi đấu, tại sao chuyện này lại xảy ra?

Ông nghiêm túc khuyên nhủ: "Thư Mịch, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là thi đấu, chuyện khác hãy giải quyết sau."

Thư Mịch trầm mặc, không muốn tiếp lời.

Quách Kiến cảm thấy hơi hoảng loạn, cậu không muốn nói chuyện?

Người yêu không nhận điện thoại lại còn quan trọng hơn cả thi đấu sao?

"Thư Mịch, cháu hãy tỉnh táo lại, dùng lý trí để suy nghĩ đi." Về mặt của Quách Kiến không được vui lắm, ông chưa từng nghĩ đến tâm trạng của Thư Mịch sẽ thay đổi nhiều đến mức như vậy, khi định mở miệng dạy dỗ, Quách Thiển bỗng chạy đến ngăn cản, "Ba, không được đâu, ba ra ngoài trước đi, để con nói chuyện với Thư Mịch, con sẽ giúp ba khuyên nhủ cậu ấy."

"Tiểu Thiển, con đừng phá đám!"

Cô nhìn Quách Kiến bằng vẻ mặt nghiêm túc, "Ba, con không phá đám, con biết Thư Mịch bị làm sao, ba để con nói chuyện với cậu ấy đi, nếu không sẽ không kịp đâu."

Quách Kiến nhìn đồng hồ trên tay, mắt hàm chứa sự sốt ruột, "Được, vậy con nhanh lên."

Quách Kiến đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn Quách Thiển và Thư Mịch.

Cô chậm rãi đi đến sofa, thấy còn cách cậu một đoạn không xa mới ngồi xuống.

Mắt Thư Mịch khép hờ, mí mắt sụp xuống che giấu cảm xúc, khiến người khác phải nhìn trộm vài lần, cái cảm tình xảo có vài sợi râu đen mọc lên, vừa mang theo sự trong trẻo của một thiếu niên mới dậy thì, vừa mang theo vài phần quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành. Mặt cô đỏ ửng lên, cô dường như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

"Thư Mịch." Giọng nói dịu dàng vang lên, "Hôm nay, một trận đấu rất quan trọng sẽ diễn ra, cháu không thể từ bỏ."

Cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của đối phương: "Vừa rồi cậu nói, Diêu Mỹ Nhân không nghe điện thoại của cậu?" Cô giậm chân xuống đất, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp mang theo sự ngạc nhiên và tức giận: "Tại sao cậu ấy lại làm vậy, cậu ấy biết rõ là cậu sắp thi đấu mà còn đối xử với cậu như vậy, không sợ sẽ ảnh hưởng đến kết quả của cậu sao?"

Thư Mịch mở mắt nhìn cô một cái, rồi lại cúi đầu ấn điện thoại, đôi mắt đen tối xuống.

Quách Thiển ngượng ngùng mở miệng: "Theo lý thuyết, cậu thi đấu, cậu ấy phải ở bên cạnh cậu, vậy mà bây giờ đến điện thoại cũng không chịu nghe." Giọng nói hùng hổ vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, "Thư Mịch, cậu có chắc là cậu ấy để ý đến cậu không? Cậu chắc chắn là cậu ấy thật sự thích cậu sao?"

Ngón tay cái đang ấn đi động thoáng dừng lại, mắt Thư Mịch sâu thẳm không thấy đáy.

Thấy chàng trai bỏ lời mình nói ra khỏi tai, cứ mãi đắm chìm trong chiếc di động không hề có động tĩnh, Quách Thiển liền thấy đau xót, chẳng lẽ cô lại thua cả điện thoại ư?

Đây không phải là điều cô muốn.

Không biết lấy dừng khí ở đâu, Quách Thiển đột nhiên giật lấy chiếc điện thoại mà Thư Mạch đang cầm trên tay.

"Trả điện thoại lại cho tôi!"

Quách Thiển run sợ ngẩng đầu.

"Không trả!"

Quách Thiển giấu điện thoại ra sau lưng, sau đó nhìn thẳng vào cậu, "Cậu có biết lát nữa mình phải thi đấu hay không, chẳng lẽ cậu muốn mặc kệ trận đấu để chờ điện thoại?"

"Tôi nói rồi, trả điện thoại lại cho tôi!" Thư Mạch lặp lại lần nữa, mắt lạnh như băng.

"Sao nào, tôi không đưa, cậu định đánh tôi chắc?" Quách Thiển trừng mắt, giọng cao tay, tỏ vẻ muốn ném điện thoại xuống đất, "Thư Mạch, Diêu Mỹ Nhân không hề tìm cậu, cậu ôm khư khư điện thoại để làm gì?"

Thư Mạch đứng lên, dáng người cao 1m80 mang theo sự lạnh lùng bức người, "Trả cho tôi." Quách Thiển lùi về sau từng bước một, trước lúc muốn ném điện thoại ra ngoài, Thư Mạch chợt bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô.

"Buông..... Buông tay....." Quách Thiển hoảng sợ mở to mắt, "Cậu điên, điên rồi....." Cô có thể cảm nhận được bàn tay to đặt trên cổ mình đang siết chặt lại.

Không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo.

Lúc này, mặt Thư Mạch tàn nhẫn đến mức khiến người khác phải run sợ, giọng nói phát ra lạnh như băng, "Cậu ấy không phải là người mà cậu có thể tùy ý chửi bới, còn nữa, đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cậu."

Ở thôn quê nào đó, mặt trời đang chiếu sáng bỗng nhường chỗ cho những cơn mưa.

Diêu Mỹ Nhân ngồi bên cửa sổ quan sát hơi nước mờ ảo bao trùm lên cảnh vật, cô không hề có tâm trạng để ngắm cảnh, không hiểu tại sao lòng lại cảm thấy rất bức bối.

Cô nằm bò lên bàn, mặc kệ nước mưa ướt át hắt vào, lòng chạy đến nơi cách xa vạn dặm từ lúc nào không hay.

Cô nhớ Thư Mạch, rất nhớ, rất nhớ cậu ấy.

Trước khi xa cách, ngày nào hai người cũng gặp nhau, bây giờ không liên lạc được, cô mới hiểu thế nào là nhớ nhung.

Nỗi nhớ tựa như một con kiến nhỏ cắn lên da thịt, không đau nhưng lại ngứa ngáy đến tận xương.

Cô thở dài một hơi, không biết trận đấu diễn ra thế nào rồi.

"Khụ khụ khụ....." Quách Thiển ôm cổ họng của mình, hải hùng mắng nhiếc, "Cậu là kẻ điên!" Không khác gì bị bệnh tâm thần. Vừa rồi, cô đã thấy sát ý trong mắt Thư Mạch, may là cậu không bóp chết cô.

Nhớ lại hơi thở âm trầm lạnh lẽo kia, cô âm thầm nuốt nước bọt, chân vẫn run rẩy.

Thư Mạch lạnh lùng lấy giấy ra lau sạch chiếc di động đã bị Quách Thiển chạm vào, "Tôi sẽ tham gia thi đấu."

Cậu sợ nếu từ bỏ, Diêu Mỹ Nhân sẽ thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Viên kẹo ngọt 42

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây ☐

Quách Thiển co ro lại một góc, liên tục thở hổn hển, giờ phút này, trong mắt cô, gương mặt đẹp đến mức người và thần đều ghen tị của Thư Mạch rất đáng sợ.

Đôi mắt chàng trai ngập tràn tơ máu, biểu lộ rõ sự hung ác của cậu.

Thư Mạch vứt khăn giấy vừa lau điện thoại sang một bên, sau đó liếc nhìn cô bằng cái nhìn sắc bén như dao, môi mòng khề mở.

“Cút!”

Quách Thiển không dám tiếp tục ở lại trong phòng, hoảng loạn, lao đảo chạy đi...

Tối lúc thi đấu, Thư Mạch không đi chào hỏi nhau như những thí sinh khác, cậu bình tĩnh ngồi ở vị trí của mình.

Lúc đó, Quách Kiến cũng vô cùng khiếp sợ vì mấy dấu tay đỏ hồng trên cổ Quách Thiển. Mặc dù biết rõ thiên tài thường có tính cách khác biệt, ông cũng biết Thư Mạch không thích nói chuyện với người khác, nhưng khi nhìn thấy con gái hoảng sợ, ông mới nhận ra, đây không phải là tính cách kì quái, mà là thần kinh có vấn đề.

Thư Mạch nhớ lại những gì vừa xảy ra, Quách Kiến tức giận đến run người, chỉ thẳng tay vào cậu, miệng mấp máy mắng không ra lời, sau đó giận dữ đưa Quách Thiển đến bệnh viện kiểm tra.

Khá nhiều người đã xuất hiện trong sân đấu, đa số đều là sinh viên xuất sắc đến từ học viện kiến trúc, mọi người không quen biết đối thủ, nhưng chắc chắn cũng đã từng nghe nói đến. Trái ngược với họ, hầu như không có ai biết Thư Mạch là ai.

Cuộc thi chia làm 3 phần, phần thi lý thuyết kéo dài trong 50 phút, kiến thức chủ yếu liên quan đến cấu tạo và nguyên liệu, thêm vào đó là cảm nghĩ riêng của từng người về ngành kiến trúc.

Sân đấu yên lặng tới mức chỉ nghe thấy tiếng ngòi bút viết trên giấy. Một lát sau, tiếng kéo ghế vang lên cắt ngang sự yên tĩnh, rất nhiều người phân tâm ngẩng đầu lên nhìn dáng người cao ráo đang bước lên nộp bài thi.

Mọi người ngạc nhiên là chuyện rất bình thường, mới qua 30 phút trôi qua mà đã có người hoàn thành. Thầy giám thị chăm chú nhìn bài thi trên tay, chữ viết tinh tế sạch sẽ, bức tranh cấu tạo không hề có dấu vết của sự sửa chữa.

Thư Mạch bước ra khỏi cửa, việc đầu tiên cậu làm là nhấn một tin: Mỹ Nhân, mình vừa thi đấu xong, rất mong cậu hỏi tình hình lúc này của mình.

Khi quay về khách sạn, điện thoại vẫn không hề có bất kỳ động tĩnh gì, Thư Mạch nhắm chặt đôi mắt đen như mực lại.

Cậu nửa nằm nửa ngồi ở trên sofa, gõ tiếp một tin nhắn rồi gửi đi: Làm sao bây giờ, hình như mình bị bệnh rồi, làm gì cũng không có sức, rất muốn được cậu hôn, chỉ cần cậu hôn một cái, chắc chắn mình sẽ khỏe hơn.

“Ngày mai liệu thời tiết sẽ ổn chứ?” Điều Mỹ Nhân ngoan ngoãn nằm trên giường, giọng nói khàn đặc.

“Ừ, hôm nay trời cũng đã hết mưa rồi, ngày mai chúng ta sẽ về.” Tô Tú Phương sờ cái trán nóng ran như lửa của con gái.

Điều Mỹ Nhân chồm chân cười miễn cưỡng, “Vâng.”

Hai ngày đầu đến đây, trời đều nắng đẹp, mấy ngày sau thì lại có mưa. Do không cẩn thận nên cô đã bị sốt.

“Con ngủ một giấc đi, mẹ đi thu dọn đồ đạc, ngày mai chúng ta sẽ về nhà.” Tô Tú Phương giúp cô đắp chăn rồi đóng cửa lại.

Điều Mỹ Nhân nhìn trần nhà trắng xám, đầu óc choáng váng, khó chịu, vậy là ngày mai có thể gọi cho Thư Mạch rồi.

Sáng hôm sau, không ít người tập trung trước cửa.

Thấy sắc mặt cháu gái tái nhợt, môi cũng nhợt nhạt hơn bình thường, bà nội đau lòng dặn dò: “Mỹ Mỹ, về đến nhà, cháu nhớ phải nghỉ ngơi cho tốt, uống thuốc đúng giờ.”

Điều Mỹ Nhân cảm bàn tay đã nhăn nheo của bà, ngoan ngoãn gật đầu, “Bà nội, bà yên tâm đi, cháu sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, bà cũng nhớ phải giữ gìn sức khỏe. Tết đến, cháu với bố mẹ sẽ về thăm ông bà.”

“Được được được, lần sau về, bà nội lại làm đồ ăn ngon cho cháu.”

“Mỹ Nhân.” Điều Thanh Thần kéo cô sang một bên.

“Á, nhẹ thôi.” Điều Mỹ Nhân lườm cậu, cô đang bị sốt nên cả người đều rất khó chịu.

Điều Thanh Thần vội bỏ tay ra, “Cái người con trai hôm trước nói chuyện với chị ấy.”

Cậu cười xấu xa, “Hôm qua em thấy cậu ta đội mưa đứng ở cửa một lúc lâu, em hỏi cậu ta có muốn vào gặp chị hay không, cậu ta lắc đầu rồi bỏ đi.”
Điều Thanh Thần nói nhỏ, “Này, có phải cậu ta muốn theo đuổi chị không. Em bảo này, mặc dù cậu ta khá đẹp trai nhưng chị cũng phải kiểm chế, mới học cấp ba thôi, không nên yêu sớm đâu, với cả em thấy cậu ta vẫn kém em một đoạn đấy.”

Điều Mỹ Nhân nhìn cậu một lát, sau đó không nói lời nào, yên lặng quay về đứng cạnh bà nội Điều. Điều Thanh Thần đứng tại chỗ gãi đầu, có ý gì đây, vậy là đồng ý hay không đồng ý việc yêu sớm.

Một lúc sau, ông nội Điều lên tiếng, “Được rồi, đi đi, nhớ chú ý an toàn.”

Nói chuyện thêm chút nữa thì tối mới về đến thành phố G mất.

“Ba, mẹ, bọn con xin phép về trước.” Điều Thiên Nhai nhét hành lý vào sau xe.

Điều Mỹ Nhân vẫy chào rồi cũng vào trong xe.

Trên đường về nhà, Điều Mỹ Nhân ngồi một mình ở ghế sau. Từ lúc ra khỏi thôn đi lên đường cao tốc, điện thoại không ngừng rung lên, tin nhắn này nối tiếp tin nhắn khác được gửi đến, cô định mở một tin thì một tin khác lại đến.

10 phút sau điện thoại mới ngừng rung, có khoảng 520 tin nhắn được gửi đến và hơn 200 cuộc gọi nhỡ.

Nhìn cái tên trên màn hình, Điều Mỹ Nhân cảm thấy lòng mình như bị ngấm trong nước chanh, vừa đau xót lại căng trướng. Thư Mạch vẫn luôn nhắn tin và gọi cho cô ư?

Cô chậm chạp mở tin nhắn theo trình tự thời gian.

[Nghe điện thoại.]

[Sao không nghe điện thoại của mình!]

[Xảy ra chuyện gì vậy, vì sao không trả lời mình?]

[Mỹ Nhân, nghe đi.]

[Mình rất nhớ cậu, sao cậu không nhận điện thoại của mình?]

[Cậu trả lời mình được không? Mãi không gọi được cho cậu, mình sợ...]

.....

[Mỹ Nhân, mình đau, ngực mình rất đau, mình muốn được cậu chạm vào.]

[Hôm nay mình đã uống rất nhiều sữa bò, nó không ngon chút nào, nhưng khi uống nó, mình mới có thể tìm được hương vị của cậu.]

[Thành phố B không tốt chút nào, mình không thích thành phố này, nơi này không có cậu...]

.....

Đọc xong tin nhắn cuối cùng, Điều Mỹ Nhân cố gắng chớp chớp đôi mắt đen bị phủ nước mờ mịt của mình, nước mắt nhẹ rơi xuống màn hình: Cậu...Không cần mình nữa sao?

Tận cùng của đau lòng là gì, Điều Mỹ Nhân giờ đây đã hiểu rõ. Trái tim cô tựa như đang bị ai đấy siết chặt lại, vừa đau lại vừa tê tái.

“Mỹ Mỹ, sao thế con?”

Nghe thấy tiếng động, Tô Tú Phương quay đầu lại nhìn, thấy mặt con gái đầy nước mắt, bà vô cùng khiếp sợ.

Điều Mỹ Nhân lấy tay lau mắt, sau đó lắc đầu một cái, cô muốn cười nhưng không thể nào cười nổi, “Con không sao, chỉ hơi đau đầu thôi.”

Thật sự rất đau, phải làm sao bây giờ, chàng trai của cô khiến cô đau lòng muốn chết.

Tô Tú Phương và Điều Thiên Nhai đều rất lo lắng, “Con uống thuốc đi, lát nữa ba mẹ sẽ đưa con đến bệnh viện.”

“Không sao đâu ạ, chắc do ngồi xe nên mới choáng váng, con ngủ một lát sẽ ổn thôi.” Cô nằm nghiêng ở ghế sau, nước mắt rơi xẹt qua tai.

“Không sao thật không?” Tô Tú Phương cẩn thận hỏi kỹ lại: “Vậy con nằm nghỉ đi, nếu vẫn còn đau thì phải nói cho bố mẹ biết.”

“Vâng ạ.”

Thành phố G, sau khi khám xong trời cũng đã tối.

Vừa về đến nhà, Diêu Mỹ Nhân lập tức cầm di động chạy về phòng.

“Xin lỗi quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Thư Mạch...

Đôi mắt đen nhánh ngập nước tràn đầy hoảng hốt, Diêu Mỹ Nhân nắm chặt di động, cậu đang giận ư?

Đêm hè rất nóng, vậy mà Diêu Mỹ Nhân vẫn co rúc cả người dưới chăn. Tô Tú Phương ngồi ở mép giường, đưa tay ra sờ trán cô, “Sao vẫn nóng vậy chứ.” Bà nhủ chặt lông mày, “Mỹ Mỹ, con ngủ trước đi, mẹ đi nấu thuốc cho con.”

“Vâng.”

Cô nhẹ nhàng lên tiếng, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, đầu mê man nặng nề hơn sáng nhiều.

Tô Tú Phương rót một cốc nước để ở đầu giường, sau đó tắt đèn rồi đóng cửa đi xuống.

Thấy mẹ đã rời đi, Diêu Mỹ Nhân mới mơ màng lấy điện thoại ra, cố gắng mở to mắt để mở màn hình. Trong không gian tối om, ánh sáng màn hình trở nên vô cùng chói mắt, cô lần mò gọi lại một cuộc nữa nhưng đầu bên kia vẫn đang tắt máy.

Cô cảm thấy rất phiền lòng, khóe mắt dần ướt át. Không biết có phải do bị bệnh hay không mà giờ phút này, cô lại cảm thấy bản thân rất yếu ớt, cô rất nhớ, rất nhớ Thư Mạch. Tuy nhiên, ngay sau đó, cô lại ngã gục xuống giường.

Rất lâu sau đó, do bị khát nên Diêu Mỹ Nhân mới tỉnh lại, cô mơ màng mở mắt, vừa mở liền nhìn thấy một cái bóng đen đang đứng ở đầu giường.

Cô cố gắng mở to mắt để nhìn rõ, cái bóng đó đang chuẩn bị dè lên người cô.

“A...”

Cô thở ra tiếng, hơi nước menh mông bao trùm cả hai mắt, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Cái miệng nhỏ hồng hồng xinh xinh vừa mở ra chưa kịp khép lại bỗng bị cái gì đó bao phủ lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Viên kẹo ngọt 43

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây □

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng giấy giũa khẽ vang lên.

Diêu Mỹ Nhân vẫn chưa kịp định hình thì miệng đã bị đầu lưỡi mạnh mẽ của đối phương chiếm đoạt.

“A...”

Cô sợ tới mức cả người run lên, cánh tay giờ ra đẩy đẩy người trên người mình.

Khi ấy, đầu lưỡi ngang ngực của đối phương vẫn đang ra sức càn quét miệng cô gái, nhẹ nhàng dò xét từng góc, khẽ liếm từng tác thịt mềm trong cái miệng nhỏ, sau đó không ngừng cắn mút nắn nết.

Diêu Mỹ Nhân cảm thấy khó thở, đối phương dè chặt lấy người cô, không hề lộ ra một khe hở nhỏ nào, cô không có chút sức lực nào để phản kháng lại.

Cô cố gắng giũa giấy, nhưng những tiếng nứt nẻ, những tiếng kháng cự đều bị cô họng đối phương nuốt mất.

“Ngoan, là mình.”

Một lúc sau, bóng đen đã được nếm thử hương vị mà mình ngày nhớ đêm mong mới buông cô ra, cậu thở hổn hển, dùng tay giúp cô lau nước mắt.

Cậu vội vàng đỡ: “Cục cung, đừng khóc.” Nước mắt liên tục chảy xuống, cảm giác nóng ẩm khiến cậu rất đau lòng.

Kinh sợ cộng với sự khó chịu khi bị bệnh, cùng với đó là cảm giác nhớ nhung khiến Diêu Mỹ Nhân nức nở ra tiếng.

“Đừng sợ, ngoan.” Cậu nắm lấy tay cô rồi đặt lên mặt cậu. Cậu biết làm vậy sẽ khiến cô hoảng sợ, nhưng thật sự cậu rất nhớ cô.

Diêu Mỹ Nhân không hề nhìn cậu, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt. Cậu thở dài, sau đó dịu dàng hôn lên đôi mắt mênh mông ngập nước kia.

Cô gái ngày thường ngoan ngoãn, bây giờ lại bị bắt nạt đến mức phải khóc nức nở.

Đôi mắt giàn giụa nước, đáng về uất ức đến cực điểm kia không khác gì muốn lấy mạng Thư Mạch cả.

Thư Mạch đau lòng hôn nhẹ lên mắt cô, sau đó di chuyển xuống cánh mũi, cuối cùng dừng lại gần đôi môi đỏ mọng, cậu không chịu được cảm dỗ mà ngậm lấy đôi môi ngọt ngào hơn cả đường mật.

Đây là hương vị mà cậu ngày đêm nhung nhớ.

Đây là hương vị mà cậu nghĩ đến hàng trăm nghìn lần.

Đây là hương vị khiến cậu mất cả không chế.

Diêu Mỹ Nhân thấy rất tủi thân, rõ ràng cô đang khó chịu, cả người đều nóng lên, vậy mà cậu vẫn dám bắt nạt.

Cô đưa tay đẩy chàng trai trên người ra.

“Ng Sloan, cho mình hôn một cái... Một cái thôi.”

Cảm nhận được sự chống cự của cô gái, Thư Mạch thì thầm nói. Cậu nhỏ giọng dụ dỗ, dây dưa hết lần này đến lần khác, chắc chắn không phải hôn một cái như lời cậu vừa nói.

Cậu vừa hôn vừa kể: “Ngày nào mình cũng muốn được hôn cậu... như vậy.”

Hơi thở nóng rực quấn lấy nhau, tim cậu đập mạnh như trống, chết tiệt!!!!

“Nằm mơ cũng muốn đè cậu xuống để hôn như thế này...”

Thư Mạch thành thật nói tiếp.

“Cậu thơm và mềm hơn nhiều so với trong mơ...”

“Ng Sloan, lâu lắm rồi mình không được nếm thử hương vị của cậu...”

Nghe thấy tiếng thì thầm dịu dàng lại ní non, cơ thể cô gái dần dần mềm nhũn ra, không còn căng thẳng như vừa nãy, nước mắt cũng dần khô lại. Thư Mạch vui vẻ ngửa người lên, sau đó rút chân đạp lên trên cả hai người.

Trong chăn ngập tràn hương thơm của cô gái, Thư Mạch hít một hơi thật sâu, đôi mắt đen kịt hòa vào bóng tối.

“Thơm quá...”

Diêu Mỹ Nhân hít thở khó khăn, hơi thở phả ra đều là khí nóng, nhiệt độ cơ thể nóng như lửa đốt của nam sinh khiến cô đỏ đầy mồ hôi.

“Uhm... Đừng đè lên người mình.”

Cô cắn môi, mãi mới chịu mở miệng.

Cả người Thư Mạch run lên, giọng nói của cô gái mang theo giọng mũi, mềm đến mức có thể nhỏ ra nước, “Mình không nghe rõ, cậu nói lại lần nữa đi.”

“Nóng quá, cậu tránh ra đi...” Cô vô lực nói.

Áo ngủ trên người đều đã ướt đẫm mồ hôi.

Cậu cũng nóng mà.

Nhiệt độ cơ thể cô rất cao, đè lên người cô không khác gì đè lên kẹo bông gòn vừa mới làm vậy, không chỉ tản ra mùi thơm mê người mà còn mềm mềm xốp xốp, khiến cậu hận không thể ăn sạch.

Chóp mũi đề lên chóp mũi, nhẹ nhàng cọ cọ mấy cái, “Minh vẫn muốn hôn.” Cậu cúi đầu, chuẩn bị nhắm nháp kẹo bông gòn của mình.

Diêu Mỹ Nhân quay đầu đi, không cho cậu hôn, “Minh đang bị cảm.”

Thư Mạch vẫn bắt cháp hôn lên tai cô, giọng nói khàn khàn vang lên, “Không sao, ra hết mồ hôi là sẽ khỏi thôi.”

“Thư Mạch...” Giọng Diêu Mỹ Nhân vô cùng mềm mại, không hề có chút uy hiếp nào.

“Minh nhớ cậu muốn chết, cậu không nhớ mình hả?”

Lúc ở thành phố B, cậu không thể gọi được cho cô dù chỉ một cuộc, lúc đầu cậu rất tức giận, nhưng càng về sau lại càng hoảng hốt, cậu không cần gì cả, chỉ mong cô không bỏ rơi cậu thôi. Mấy ngày ngắn ngủn không thể liên lạc, cậu được ném thử mùi vị sống một ngày mà như một năm, ngày nào cũng điên cuồng nhớ đến cô.

Bây giờ, thấy cô ngoan ngoãn nằm dưới người mình, trái tim Thư Mạch đập nhanh như trống.

Trong đêm tối yên tĩnh, giọng nói nũng nịu của chàng trai quyến rũ đến mức khiến lòng người ngứa ngáy. Diêu Mỹ Nhân nhớ lại 520 tin nhắn và hơn 200 cuộc gọi nhờ kia, dường như tất cả đều đọng đầy nỗi nhớ của cậu.

Cô cũng... rất nhớ cậu.

Đúng là nhớ nhưng sẽ gây ra tai họa.

Thuận theo tiếng lòng, cô mặc cho nam sinh đặt cô lên gối rồi nhắm nháp hương vị mà cậu quyến luyến lâu nay.

Trong căn phòng nóng đến mức sắp bén lửa, khi Thư Mạch sắp mất khống chế thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Mỹ Mỹ, con ngủ rồi à?”

Tô Tú Phụng bê chén thuốc vừa nấu xong đứng trước cửa phòng.

Tiếng đập cửa rầm rĩ nặng nề dọa Diêu Mỹ Nhân hoảng sợ.

Cô ngượng ngùng đẩy nam sinh đang liếm mút người cô ra, “Mẹ mình... sắp vào rồi.”

Thư Mạch đang mê muội, làm sao cậu có thể buông cô ra được.

“Cậu, cậu mau đứng lên đi.” Nam sinh vẫn không chịu nhúc nhích, “Mẹ mình sắp vào rồi.”

“Mỹ Mỹ?”

Ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa, tiếng gọi của mẹ thấp thoáng truyền đến, cô sợ đến run cả người.

“Có thích mình làm như vừa rồi không?”

Như vừa rồi?

Vừa rồi nam sinh đã giờ trò không đứng đắn, tranh thủ lúc cô không chú ý, cậu lén leo lên trước ngực rồi ấn tay vào chỗ mềm mại kia.

Diêu Mỹ Nhân mím chặt môi không trả lời, trong không gian chật hẹp, cô có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Thư Mạch tiếp tục hỏi: “Có thích không?” Mắt cậu mang theo ý cười, nhưng miệng lại nói lời uy hiếp: “Cậu mà không trả lời, mình sẽ không đứng dậy đâu.”

Diêu Mỹ Nhân hồi hộp đến cùng cực, bất cứ lúc nào cửa cũng có thể mở ra, vậy mà tên xấu xa trên người vẫn hồn nhiên không biết sợ là gì.

“Thích...” Cô xấu hổ túm chặt hai góc chăn...

Tô Tú Phụng bê thuốc đi vào, bà tiện tay bật luôn công tắc đèn ở cạnh cửa.

“Mỹ Mỹ, mẹ nấu xong thuốc rồi.”

Đèn vừa vụt sáng, Diêu Mỹ Nhân lập tức nhắm chặt hai mắt lại, sau một lúc mới từ từ mở ra.

“Thuốc vẫn còn nóng, nhớ thổi nguội rồi hân uống.”

Tô Tú Phương đặt chén lên tủ rồi đi qua đỡ Diêu Mỹ Nhân dậy.

“Mỹ Mỹ, con nóng lắm hả?”

Hai má của con gái ửng hồng, cái miệng nhỏ đỏ bừng ánh nước, trán và chóp mũi đều đỏ đầy mồ hôi.

Vì có tật giật mình nên cô vội nhìn về phía khác, “Vâng, hơi nóng ạ.”

Diêu Mỹ Nhân không dám nhìn thẳng vào mẹ, cúi đầu che đi cảnh xuân trong mắt.

Tô Tú Phương rút khăn giấy lau mồ hôi giúp cô, “Ra nhiều mồ hôi thì sẽ nhanh đỡ thôi.” Bà bẻ chén sang, “Lại đây uống thuốc đi con.”

Diêu Mỹ Nhân dựa vào đầu giường, “A...”

“Sao vậy? Nóng lắm à?” Tô Tú Phương sốt sáng hỏi.

Thuốc vẫn còn nóng, trong khi đó đầu lưỡi của cô vừa bị nam sinh liếm mút đến tê dại, Diêu Mỹ Nhân đau đến mức suýt rơi nước mắt.

Cô cố gắng kìm nén nước mắt, sau đó lắc đầu với Tô Tú Phương.

“Đừng vội, để nguội rồi uống.”

“Vâng.” Diêu Mỹ Nhân lo lắng đáp lại.

Thấy mẹ có ý định đợi cô uống xong thuốc mới đi, cô lại càng thêm thấp thòm.

Tô Tú Phương không hề biết là Diêu Mỹ Nhân đang căng thẳng, “Ơ? Sao cửa kính sát đất ngoài ban công lại mở ra thế này?”

Lúc này bà đã đóng lại rồi mà.

Nói xong, bà đứng dậy đi ra ngoài.

Diêu Mỹ Nhân sợ đến mức mềm nhũn cả người, “Mẹ!”

Tô Tú Phương đứng lại, quay đầu lại nhìn con gái, “Làm sao vậy?”

Diêu Mỹ Nhân cố gắng nặn ra một nụ cười, “Là do con mở ra đó ạ, trong phòng hơi bí, con muốn mở ra để hít thở không khí, không đóng lại được không mẹ?” Cô cố gắng che dấu sự căng thẳng trong lời nói của mình.

Xung quanh yên lặng vài giây.

“Mở to quá con sẽ cảm lạnh đấy, nên khép lại thì tốt hơn.”

Thấy mẹ sắp đến gần cửa, Diêu Mỹ Nhân kinh hãi, mặt trắng bệch ra, tim đập thình thịch.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Viên kẹo ngọt 44

Editor: Lizxiq

Beta: Mayar

Một bước, hai bước.

Khi Tô Tú Phương sắp bước thêm bước nữa để đi đến chỗ cửa kính sát đất, Diêu Mỹ Nhân bỗng ôm lấy đầu mình, “Mẹ.” Cô vội vàng hô lên, “Con chóng mặt quá, mẹ xem hộ con xem có phải trán con nóng hơn rồi không?”

Tiếng tim đập thình thịch khiến cô chỉ có thể hốt hoảng tìm đại một cái cơ sứt sẹo như vậy. Sợ mẹ không tin, cô còn kêu thêm mấy tiếng, biểu thị rằng

mình đang không được khỏe.

Tô Tú Phương dùng chân rồi quay trở về, “Đầu choáng lắm à? Để mẹ xem nào.” Bà đưa tay sờ trán của con gái, im lặng cảm nhận một lúc, vẫn không khác gì lúc nãy mà, bà nghi ngờ hỏi lại, “Đau lắm hả?”

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, “Con không đau, nhưng mà chóng mặt.” Nhiệt độ cơ thể không khác gì lúc nãy, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục của Diêu Mỹ Nhân, Tô Tú Phương vẫn tưởng là cô bị sốt cao.

“Mỹ Mỹ, con uống thuốc đi, nếu ngày mai mà vẫn không đỡ thì phải đến bệnh viện.”

“Vâng ạ.”

Diêu Mỹ Nhân gật gật đầu, đầu căng cứng nhưc nhối, cô xoa xoa huyệt thái dương, không thể không mở miệng: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước đi, con muốn nằm một lát, tí nữa thuốc nguội rồi con uống.”

Thấy con gái có vẻ không thoải mái, Tô Tú Phương đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ đang nóng lên của cô: “Được rồi, mẹ xuống trước nhé, con nhớ phải uống thuốc đấy.”

“Con nhớ rồi ạ.”

Diêu Mỹ Nhân nằm xuống giường, vùi nửa mặt vào trong chăn.

“Mẹ xuống đây, có cần mẹ tắt đèn hộ không?”

Khuôn mặt Diêu Mỹ Nhân nóng lên, “Không... Không cần đâu ạ.” Cảm xúc mãnh liệt trong bóng đêm đã khiến Diêu Mỹ Nhân ngượng ngùng.

“Được rồi.” Tô Tú Phương để lại một bóng đèn mờ nhạt, “Mẹ đi đây, con nghỉ ngơi cho tốt đi.” Bà nói xong liền đóng cửa lại rồi rời đi.

Diêu Mỹ Nhân nằm trên giường, căng tai lắng nghe tiếng động ngoài cửa, khi tiếng bước chân càng ngày càng xa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, sau khi trải qua căng thẳng, cả người cô trở nên mềm nhũn vô lực.

Thư Mạch đi từ ban công vào, thấy đôi mắt khép hờ, lông mi rung rung dưới tấm chăn màu vàng nhạt, cậu biết rõ là cô gái vẫn đang còn thức. Chuyển tầm mắt xuống dưới, thấy cơ thể nhỏ đang bị bọc lại, cậu mỉm cười thích thú.

Cậu đi đến ngồi xuống mép giường rồi cúi đầu nhìn cô.

Không biết là do bị sốt hay là do bị cậu hôn, giờ phút này, khuôn mặt cô gái hồng hào trắng mịn, cái miệng nhỏ hơi chu lên tựa như một nhánh cây anh đào đã đến lúc chín, khiến cậu say mê muốn cắn một cái.

“Mỹ Nhân, sao không mở mắt ra nhìn mình?”

Thư Mạch thò đầu lại gần, nhỏ giọng hỏi.

Diêu Mỹ Nhân nhắm chặt mắt, lông mi đen nhánh khẽ run lên.

Hàng mi kia khiến lòng cậu ngứa ngáy, Thư Mạch vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc mấy cái.

Một lúc sau, Diêu Mỹ Nhân không thể giả bộ nổi nữa, cô nhỏ giọng thì thầm: “Ghét cậu...”

Cô chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt màu đen phẳng phát nước xuân.

Thấy vậy, Thư Mạch lập tức hoảng hốt, đôi mắt của cô gái vừa ướt vừa sáng, khóe mắt hơi sưng đỏ, trông vô cùng đáng thương.

“Ghét mình?” Cậu nhếch miệng, bắt đầu trêu chọc đối phương, “Vừa nãy ở trong chăn, ai là người nói thích mình, thích mình...” Cậu kể tiếp không cần nói cũng biết.

Mặt Diêu Mỹ Nhân nóng như lửa đốt, cô trừng mắt liếc cậu một cái.

Thư Mạch rút tay lại, sau đó bế cả người cô đặt lên đùi mình.

“A... Thư Mạch.”

Động tác bất ngờ ấy đã dọa Diêu Mỹ Nhân hoảng sợ, đến khi thích ứng kịp thì cô đã bị nam sinh giữ chặt ở trên đùi, chân của cô quần lấy hai bên sườn đối phương.

Cái tư thế này... khiến người ta cảm thấy rất ngượng ngùng.

Thư Mạch ôm cô vào trong ngực, “Ngoan, đừng nhúc nhích.” Giọng nói của nam sinh khàn khàn lại dịu dàng, cậu kéo chăn xuống đắp lên người cô.

“Cậu, cậu thả mình xuống đi.” Điều Mỹ Nhân không hề thích kiểu ôm vừa thân mật lại vừa không được tự nhiên này.

“Lát nữa mình sẽ thả cậu xuống, còn bây giờ, để mình ôm cậu một chút đã.”

Thư Mạch nhẹ nhàng xoay khuôn mặt của cô gái về phía mình, “Tại sao lại không dám nhìn mình?” Lúc này thì không dám mở to mắt, còn bây giờ thì không dám nhìn thẳng, rõ ràng là cô đang tránh né cậu.

Điều Mỹ Nhân cắn môi không chịu lên tiếng.

“Xấu hổ?”

Thư Mạch vạch trần, cúi đầu chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại kia, “Chắc thuốc cũng đã nguội rồi, mình giúp cậu uống thuốc.”

Do bị bệnh nên đầu Điều Mỹ Nhân vẫn còn mơ mơ màng màng, không thể theo kịp suy nghĩ của cậu, thấy cậu cầm chén thuốc lên, cô mới vội vàng từ chối, “Mình tự uống được.”

Thư Mạch cười cười, “Cục cưng, cậu đã bỏ mặc mình ở thành phố B lâu như vậy, bây giờ có thể thương tình mà cho phép mình dứt thuốc không?” Nam sinh dí gương mặt tuấn tú lại gần, chân thành cầu xin cô đồng ý.

Điều Mỹ Nhân không thể chịu được chiêu nam nhân kế của cậu nên đành phải gật đầu đáp ứng.

Tuy nhiên, cô không thể ngờ là, việc dứt thuốc này không phải là việc dứt thuốc kia.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, tiếng hôn môi khiến người khác đỏ mặt thi thoảng lại vang lên.

Cô gái dịu dàng xinh đẹp được chàng trai ôm chặt trong ngực, miệng không ngừng nhận thuốc.

Khi nhìn thấy đáy chén thuốc, Điều Mỹ Nhân đã sớm thờ hồng hộc, dựa vào lồng ngực Thư Mạch.

“Cậu lừa mình...” Đôi mắt đen của cô ánh lên một tầng nước, dịu dàng tố cáo sự xảo quyệt của nam sinh.

Tâm trạng của Thư Mạch rất tốt, mặt mũi ngập tràn ý cười, không còn lo được lo mất như mấy hôm trước. Quả nhiên, được cô hôn chính là liều thuốc hữu hiệu nhất.

“Mình có lừa cậu đâu.” Râu dưới cằm cậu cọ cọ vào hõm vai mềm mại của cô, “Vừa nãy không phải là mình đã dứt cho cậu rồi sao?”

“Mình đang bị bệnh, vậy mà cậu còn bắt nạt mình.” Điều Mỹ Nhân bày ra vẻ bị bắt nạt thậm tệ, “Cậu thả mình xuống, mình muốn nghỉ ngơi.” Giọng nói nũng nịu tức giận, ngay cả chính cô cũng không biết, chỉ khi ở trước mặt Thư Mạch, cô mới có thể tự nhiên làm nũng như vậy.

Thư Mạch bế cô gái mềm mại lên, sau đó thả cô xuống giường, cậu tự cởi giày của mình ra rồi nằm xuống.

“Cậu làm gì đấy?”

Điều Mỹ Nhân không thể không hỏi, đêm nay cô đã bị hôn đến mức miệng lưỡi sắp bị cắn nát.

“Ngủ cùng cậu.”

Lúc đầu, Điều Mỹ Nhân còn cố gắng vưng dậy tinh thần vì sợ nam sinh sẽ không chịu nổi khiêu khích mà nhất thời xúc động làm liều. Nhưng sau khi phát hiện ra nam sinh đang nằm ngủ nghiêm túc, cô bèn từ từ thả lỏng cơ thể, mơ màng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Viên kẹo ngọt 45

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây

Mãi tận trưa Điều Mỹ Nhân mới tỉnh dậy. Cô từ từ mở mắt, sau đó dùng tay xoa xoa đôi mắt đờ đẫn của mình, Thư Mạch thật sự đã về rồi. Cô ngồi thẳng dậy, người vẫn đang dính mồ hôi nên rất khó chịu. Điều Mỹ Nhân nhớ lại việc cơ thể đột nhiên bị đè trong đêm qua, khi ấy nhiệt độ cũng tăng lên, cả người vừa ướt lại vừa nóng, nhưng do quá mệt nên mí mắt cô cứ trĩu xuống.

Bây giờ nghĩ lại, có vẻ tất cả đều do nam sinh kia gây ra.

Điều Mỹ Nhân mím môi, tối qua cô bị đau đầu nên cứ mặc kệ mọi chuyện diễn ra, bây giờ tỉnh lại, cảm giác ngượng ngùng mới chậm rãi dâng lên.

Nghĩ đến đây, cô bỗng ngẩn người ra, không hiểu tại sao tối qua cô lại không tìm ra được lý do để từ chối ngủ chung với cậu.

“Mỹ Nhân, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi?”

Giọng nói của nam sinh mang theo vui sướng.

“Sao cậu lại vào đây?”

Điều Mỹ Nhân sững sờ tròn tròn mắt, cả người cuộn lại trong chăn, càng ngày chàng trai này càng tự nhiên ra vào phòng cô.

Thư Mạch ngồi xuống mép giường, thấy đáng vẻ ngỡ ngàng, đáng yêu của cô gái, cậu bất giác đưa tay lên sờ đầu cô, sau đó thờ dãi, trả lời một cách bất đắc dĩ, “Cái này có gì mà phải thắc mắc, lòng mình đặt hết ở đây, nếu phải xa cách thì mình sẽ chết mất.”

“Cậu đừng nói linh tinh!”

Cô không muốn nghe chàng trai này nhắc tới vấn đề chết chóc nên vội cắt ngang lời nói của cậu.

Thư Mạch giận dữ, nhìn cô chằm chằm. Cậu cầm tay cô gái đặt lên ngực trái của mình.

“Cậu đột nhiên biến mất, không chịu nghe điện thoại, cũng không báo cho mình một tiếng, khi ấy mình đã nghĩ rằng cậu không thích mình.” Đôi mắt đen nhánh mang theo bi thương, cậu rầu rĩ nói, “Lúc đó, nơi này đau đến mức muốn ngừng đập.”

Thư Mạch dùng sức nắm chặt lấy tay cô đặt vào trước tim, tựa như đang hi vọng cô sẽ nâng niu trái tim của cậu vậy.

Cô đột nhiên thấy đau xót, “Thư Mạch...”, sự áy náy và đau lòng từ từ dâng lên.

Cô nhìn cậu với ánh mắt đằm đằm, “Sao mình lại không thích cậu chứ!” Cô giải thích: “Khi đó mình phải về quê thăm ông bà nội, bởi vì trong thôn không có sóng nên mới không gọi điện được.”

Điều Mỹ Nhân dịu dàng nói, “Thư Mạch, cậu tha lỗi cho mình nhé?”

“Cậu nói, cậu về quê?” Thư Mạch bắt được ý chính, “Vậy sao lại không báo trước cho mình?”

Điều Mỹ Nhân kinh ngạc, “Hả? Mình có gửi tin nhắn cho cậu mà, hôm đó mình gọi điện mà cậu không nghe, vì vậy nên mình đã để lại tin nhắn, cậu không nhận được sao?”

Thư Mạch nheo mắt, cậu không hề nhìn thấy một cuộc gọi nào, cũng không hề nhận được tin nhắn.

Chàng trai yên lặng, căn phòng cũng lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Điều Mỹ Nhân vội vàng giải thích: “Mình có gửi tin nhắn cho cậu mà.” Hôm đó, cô gọi tận hai lần mà không có ai nghe, bởi vì mẹ giục lên xe nên cô không thể làm gì khác ngoài gửi tin nhắn cho cậu.

Lúc này, ánh mắt Thư Mạch tối xuống, con ngươi đen đặc lại. Cô gái này chắc chắn sẽ không lừa cậu, tại sao lại không nhận được cuộc gọi và tin nhắn, có lẽ là...

Ai đó đã động vào điện thoại của cậu.

Bình thường, cậu luôn cầm theo điện thoại bên người nên không ai có thể chạm vào, trừ khi...

Thư Mạch đột nhiên nhớ ra, hôm đó, khi về phòng, cậu đã nhìn thấy Quách Thiên hoảng hốt, khi ấy cô ta đã giải thích gì nhỉ? À! Là do bị cậu dọa.

Ánh mắt cậu lạnh lẽo hơn hẳn, có lẽ cô ta đã bị dọa thật, làm điều trái với lương tâm, sao lại không sợ cơ chứ, xem ra đây chính là người xóa tin nhắn.

Chỉ vì cô ta mà cậu và Mỹ Nhân hiểu lầm nhau, nghĩ đến đó, một tia tàn ác thoáng hiện lên trong mắt Thư Mạch.

“Thư Mạch...”

Nhìn sắc mặt căng thẳng, lạnh lùng của cậu, Điều Mỹ Nhân bất an lên tiếng.

“Minh không lừa cậu đâu. Cậu không biết chuyện mình về quê? Cậu cho rằng mình có ý không nghe máy? Cậu cho rằng mình không thích cậu?”

Chàng trai dịu dàng “ừ” một tiếng.

Mấy ngày ở thành phố B, quả thật cậu đã từng nghĩ như vậy.

Điều Mỹ Nhân bắt đầu sốt sắng, “Không phải như vậy đâu.” Sự bức xúc ề ề tràn về như thủy triều, “Minh không phải là người như vậy.” Cô không biết là chàng trai kia không đọc được, rõ ràng cô đã nhấn tin rồi mà.

Nghe vậy, lông mày Thư Mạch lập tức giãn ra, cậu khẽ trả lời, “Ừ, bình tĩnh đi, mình biết cậu không làm sai, điện thoại của mình đã bị người khác động vào, bây giờ mình mới phát hiện ra tin nhắn cậu gửi đã bị xóa đi.”

“Sao cơ? Sao có thể như vậy được?” Điều Mỹ Nhân ngẩn ra, “Ai là người xóa tin nhắn?” Tại sao lại xóa tin nhắn cô gửi cho Thư Mạch?

“Cậu cũng biết là ai đấy, người đó chính là Quách Thiển.” Thư Mạch không giấu giếm mà nói thẳng ra.

“Con gái của chú Quách?” Điều Mỹ Nhân nhớ lại lần gặp cô ta ở công trường, “Cậu ấy cũng đến thành phố B?”

“Ừ.”

Điều Mỹ Nhân mím môi, không ngờ Quách Thiển lại đi cùng Thư Mạch. Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ưa nhìn của Thư Mạch, cô đã biết tại sao Quách Thiển lại xóa tin nhắn rồi.

Đúng là hồng nhan họa thủy =))))

Ngay từ lần đầu gặp mặt, cô đã có ấn tượng không tốt với Quách Thiển, đã vậy bây giờ cô ấy còn lên lút làm mấy hành động xấu xa này, điều đó khiến cô càng cảm thấy khó chịu.

Cô gắt lên đầy chua ngoa, “Cậu ấy dám chạm vào điện thoại của cậu!”

“Là do mình không cẩn thận.” Thư Mạch nắm chặt cổ tay cô rồi ôm cô vào trong lồng ngực, “Chuyện như vậy sẽ không xảy ra thêm bất kì lần nào nữa đâu.” Giọng cậu vừa nghiêm túc lại pha thêm chút hài hước, “Nếu không mình sẽ nổi điên mất.”

Điều Mỹ Nhân ngẩn ra, “Được rồi, mình tin cậu.”

Lời nói đầy ẩn ý của chàng trai khiến cho cô vô cùng đau xót, vì cô... nên cậu mới thương tâm, mới khổ sở như vậy.

Hai ngày sau, Điều Mỹ Nhân khỏi bệnh, vì vậy tinh thần cũng sáng khoái hơn nhiều.

Trong căn phòng tao nhã, Điều Mỹ Nhân bắt lực nhìn nam sinh ngồi bên cạnh. Lần này cũng giống hết lần trước, sau mỗi lần hóa giải hiểu lầm, Thư Mạch đều thích theo sát cô. Một ngày có 24 giờ, trừ lúc đi tắm, đi ngủ, đi vệ sinh, thời gian còn lại cậu đều không hề rời khỏi phòng cô nửa bước.

Điều Mỹ Nhân cầm bút chọc thủng xuống giấy, vết mực đen vô cùng nổi bật trên trang giấy trắng.

“Thư Mạch, cậu phải tham gia thi đấu.”

Cuộc thi vẫn chưa kết thúc, vậy mà cậu lại dính lấy cô cả ngày, điều này làm cho cô khá lo lắng.

Thấy lông mày cô gãi khẽ nhú lại, Thư Mạch dừng bút, xoa xoa ấn đường, “Cậu đừng lo, mình vẫn sẽ tham gia thi đấu, năm ngày nữa mới phải trình bày bản vẽ, mình chỉ cần đến thành phố B trước lúc đó là được.” Cậu muốn được ở cùng Điều Mỹ Nhân từng giây, từng phút.

Điều Mỹ Nhân ngạc nhiên nhìn cậu suốt mấy giây rồi mới gật đầu.

Cô biết, sau chuyện này, cảm giác an toàn của Thư Mạch đã hoàn toàn sụp đổ.

Xế chiều, Điều Mỹ Nhân phải tạm thời đưa Thư Mạch về nhà, bởi vì có khách tới nhà cô.

Bầu không khí trong phòng khách yên tĩnh đến lạ thường.

“Mỹ Nhân, đã lâu không gặp, cháu càng ngày càng xinh đẹp đấy.” Tô Tú Nhã khen ngợi Điều Mỹ Nhân.

Điều Mỹ Nhân mỉm cười, không biết nên đáp lại thế nào.

Tô Tú Nhã nói tiếp: “Mỹ Nhân, cháu đưa chị lên phòng chơi đi, bác thấy lâu lắm rồi hai chị em không tâm sự với nhau.”

Diêu Mỹ Nhân nhìn Phương Mộng Nhân đang im lặng ngồi ở đối diện, trong lúc lơ đãng, ánh mắt hai người chạm vào nhau, rồi lại rời đi ngay sau đó.

Thời gian gần đây, cô không hề gặp cô ta, trong kì thi cuối kì vừa qua, Phương Mộng Nhân tụt xuống tận vị trí 50.

Cô ta lặng lẽ lắng nghe Diêu Mỹ Nhân nũng nịu với Tô Tú Phương: “Con muốn ở đây với mẹ, con không làm phiền mọi người nói chuyện đâu.”

“Được, vậy con ngồi yên ở đây để bố mẹ nói chuyện.” Tô Tú Phương đáp lại.

Tô Tú Nhã hơi căng thẳng, hoàn toàn không ngờ em gái lại không nể mặt mình. Sắc mặt bà ta khá khó coi, đang định mở miệng trách móc vài câu thì lại bị Phương Châu ngăn lại.

Phương Châu chủ động cầm bình trà lên rót trà cho Diêu Thiên Nhai, mặt mang theo nụ cười, “Em rể, nghe nói công ty của em làm ăn rất tốt.”

Diêu Thiên Nhai bình tĩnh trả lời, “Cũng bình thường thôi.”

“Không, không.” Phương Châu vội vàng tiếp lời, “Em rể khiêm tốn quá, đúng là người làm chuyện lớn có khác, ban đầu em nói công ty nhất định sẽ thành công, bây giờ đúng là như vậy thật.”

Diêu Mỹ Nhân bĩu môi, cô chưa từng thấy ai lật mặt nhanh như vậy, không nhảm thì lúc đầu bọn họ còn chê bai ba cô mơ tưởng hão huyền.

Phương Châu không ngừng khen ngợi, thái độ hoàn toàn khác với trước đây. Ông ta uống một hộp nước, chép miệng rồi mới nói ra mục đích của mình: “Thật ra hôm nay anh tới đây vì muốn mượn em một ít tiền.”

Diêu Mỹ Nhân chớp chớp mắt, quả nhiên không có việc thì không lên điện Tam bảo. [*]

[] Không có việc thì không lên điện Tam bảo: Tam Bảo điện là từ chuyên môn của Phật giáo. Tam Bảo tức là: Phật, Pháp, Tăng. Phật là chỉ Đức Phật, Pháp là chỉ kinh điển Phật giáo, Tăng là chỉ người tu hành. Tam Bảo điện là chỉ nơi tổ chức sinh hoạt của Phật giáo, ví dụ như Đại Hùng Bảo điện (chánh điện). Ngoài ra, nơi để sách kinh là Tăng Kinh các và tăng phòng là nơi người tu hành nghỉ ngơi. Chúng đều là những nơi tôn nghiêm quan trọng, người ngoài không thể tùy tiện vào. Vì thế, nếu không có việc gì quan trọng thì không được vào nơi Tam Bảo, từ đó có câu “vô sự bất đẳng tam bảo điện”.*

(Fanpage: Tôn Ngộ Không)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Viên kẹo ngọt 46

Editor: Bánh Trứng

Beta: Dâu Tây □

Không khí trong phòng nghẽn lại mấy giây.

Phương Châu cười ha hả, không hề lúng túng mà nói thẳng với Diêu Thiên Nhai: “Em rể, anh biết anh nói vậy có hơi đường đột, nhưng mà anh cũng không còn cách nào khác.”

“Mượn tiền?” Diêu Thiên Nhai vô cùng bất ngờ khi đối phương nói vậy.

“Chuyện là như thế này...” Phương Châu nghiêng người về phía trước, chân thành cầu khẩn: “Em rể, bây giờ chỉ có em mới giúp được anh thôi.”

Diêu Thiên Nhai nhìn vợ thì thấy bà cũng đang ngạc nhiên, rõ ràng bây giờ bà mới biết chuyện này. Một lúc lâu sau, ông mới lên tiếng: “Anh nói rõ ràng đi.”

Ông không hề có cảm tình với người anh rể này. Khoảng nửa năm trước, ông cũng đã sang đó để mượn tiền, bây giờ vị trí của hai người đã thay đổi, người đòi bảo phong thủy luân lưu chuyển [*] quả là không sai.

[] Phong thủy luân lưu chuyển: Trong cuộc sống này, không có cái gì là không thay đổi.*

Phương Châu nuốt nước bọt, không biết có phải gặp ảo giác hay không mà ông ta bỗng cảm thấy Diêu Thiên Nhai như có khí thế bức người, không còn là nhân viên quen, là người em rể mà ông từng khinh thường.

“Thấy em rẻ tự lực cánh sinh gây dựng sự nghiệp, đạt được kết quả tốt, anh cũng muốn học em tự mở công ty riêng.” Phương Châu cười hỏi, “Không biết em rẻ thấy thế nào?”

Tô Tú Nhã ngồi bên chen vào, “Phương Châu nhà chị đã hạ quyết tâm, cũng đã từ chức quản lý ở công ty rồi. Em rẻ, em có kinh nghiệm thì nên giúp bọn chị một tay.”

Diêu Thiên Nhai nhìn Phương Châu, “Anh từ chức?”

“Anh đã phải suy nghĩ rất lâu rồi mới quyết định đi theo con đường tự lập của em.”

“Anh nghĩ đơn giản vậy thôi à? Anh có biết cần phải có bao nhiêu tiền không?” Ông rất bất ngờ khi biết Phương Châu đột nhiên đổi ý, đã vậy lại còn từ bỏ chức quản lý ở Hoàn Viễn.

Phương Châu thẳng lưng, nhìn mọi người xung quanh rồi nói: “Hiện nay, kinh doanh bất động sản đang gặp thời, không phải công ty của em cũng đang phát lên như điều gặp gió sao? Anh nghĩ, nếu đi theo con đường của em, công việc làm ăn sau này sẽ thuận lợi.”

Diêu Mỹ Nhân nhìn về phía Phương Châu, muốn mở công ty như ba cô? Đồi trước ba cô đâu được như vậy, bây giờ vận mệnh thay đổi, nhà bác bắt chước cũng không có gì lạ.

“Anh cần 1 triệu tiền vốn [*].” Phương Châu giờ một ngón tay ra.

[] 1 triệu NDT = khoảng 3,3 tỷ VNĐ*

Diêu Mỹ Nhân vờ như không nghe thấy người lớn nói chuyện, cố kiềm chế hành động muốn hắt nước vào mặt ông ta. Ông ta dám nói ra con số 1 triệu cơ à?

Trước đây, khi ba mẹ cô sang bên đó mượn tiền, nhà họ không những không cho mượn mà còn liên tục châm biếm gia đình cô. Vậy mà bây giờ ông ta dám mở miệng nói ra đề nghị này như không có chuyện gì xảy ra.

“Em rẻ, anh chị cần 1 triệu, hơn nữa đối với hai em, 1 triệu cũng không quá to tát, em xem...” Tô Tú Nhã nhìn hai người rồi lên tiếng.

Sắc mặt Diêu Thiên Nhai trầm xuống, không muốn nói thẳng ra là Phương Châu đang có ý định cạnh tranh, ông ta ung dung nói ra con số 1 triệu như một điều hiển nhiên, điều này khiến ông rất phiền lòng.

“Chị Tú Nhã, không phải bọn em không muốn cho mượn, nhưng 1 triệu... nhà em không có.” Tô Tú Phương trả lời.

“Em gái, có phải em và em rẻ vẫn còn để ý đến vụ mượn tiền lần trước không? Khi ấy chị thật sự không có tiền, với cả thấy rằng làm vậy rất nguy hiểm nên mới từ chối, không ngờ em rẻ lại mang tài sản đi cầm cố.” Tô Tú Nhã vội vàng giải thích: “Hoàn cảnh bây giờ với lúc đó khác nhau, công ty của em rẻ lại đang ăn nên làm ra, hai em cũng đã thu lại được không ít tiền. Bọn chị muốn đi theo dấu chân của gia đình em để đỡ phải đi đường vòng hoặc gặp thất bại.”

Diêu Mỹ Nhân bỗng cười thành tiếng, đi theo dấu chân để đỡ phải đi đường vòng, thực tế là muốn đập lên đầu ba cô thì đúng hơn! Sao Tô Tú Nhã lại có thể thần nhiên vậy nhỉ?

“Gần đây công ty em đang đầu tư vào vài mảnh đất nên không còn vốn, hơn nữa em mới mua xe, giờ chỉ còn khoảng mấy chục vạn.” Diêu Thiên Nhai thẳng thắn nói thật, không hề có ý định nói dối.

“Mấy chục vạn?” Tô Tú Nhã lớn tiếng, “Em rẻ, em đừng đùa. Em đang làm chủ một công ty lớn mà chỉ có mấy chục vạn thôi sao?”

“Công ty không chỉ có mình em làm chủ, vốn đã được mang đi đầu tư nên không thể rút về.” Diêu Thiên Nhai thần nhiên đáp, không hề để lời chất vấn kia vào đầu.

Sau đó, không ai dám lên tiếng, trong phòng khách chỉ có tiếng rót trà.

Phương Châu kéo ống quần, ánh mắt mang theo sự khẩn cầu, “Em rẻ, anh rất cần khoản tiền này.” Ông ta vuốt mấy sợi tóc rơi trên trán, thành khẩn nói, “Trước kia bọn anh sai, lúc em cần thì không giúp nên bây giờ mới khó khăn thế này.”

Cứng không được, Phương Châu đành phải mềm.

Tuy nhiên, ông ta đã quên mất người ngồi đối diện mình không còn là một nhân viên quen như trước kia.

Trên phương diện làm ăn, Diêu Thiên Nhai đã và đang hợp tác với nhiều tên cáo già nên sẽ không dễ bị mấy từ hoa mỹ của Phương Châu lừa gạt.

Thái độ của Diêu Thiên Nhai không hề thay đổi, giọng nói vẫn y như cũ, “Em chỉ có thể cho anh chị mượn 50 vạn, anh muốn mở công ty địa ốc, có lẽ em cũng không giúp được nhiều, dù sao sau này chúng ta cũng là đối thủ.”

Nghe xong, Tô Tú Nhã vô cùng nóng giận, đang định phản bác thì bị Phương Châu kéo lại, ông tròn mắt lườm bà ta một cái, tỏ ý đừng mở miệng, thế

nhưng Tô Tú Nhã lại phớt lờ: “Em rě, lần này em không thể không giúp nhà chị, Phưong Châu, anh...anh ấy nợ người khác hơn 100 vạn, họ nói nếu tuần sau mà vẫn không có tiền trả thì sẽ dạy cho cả nhà chị một bài học nhớ đời. Em gái, em rě, hai đứa giúp chị đi.”

“Cái gì?” Tô Tú Phưong kinh ngạc, “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chị vừa nói muốn mượn tiền để mở công ty, sao bây giờ lại thành thiếu tiền người khác?”

Không biết cả nhà người bác này định làm gì, Diều Mỹ Nhân nhìn sang.

Thấy khó có thể ngăn cản, Phưong Châu liền buông tay ra, mặc kệ Tô Tú Nhã muốn nói gì thì nói.

Dứt lời, Tô Tú Nhã mới phát hiện ra mình đã nói hớ, chuyện đã tới nước này thì đành phải nói thật vậy.

“Thật ra bọn chị muốn mượn tiền vì đang thiếu nợ người khác chứ không phải định mở công ty. Do thấy xấu hổ nên vừa rồi chị mới nói dối.” Tô Tú Nhã thẳng thắn trình bày.

“Sao lại nợ nhiều tiền vậy?” Diều Thiên Nhai chỉ muốn nghe ý chính.

Tô Tú Nhã nấp máy môi, nhìn Phưong Châu một cái rồi mới cắn răng nói tiếp, “Phưong Châu biến thủ tiền của công ty, sau này bị người khác phát hiện ra, vì muốn lấp lại khoản tiền đấy nên anh ấy đã đi vay chỗ khác.”

Diều Mỹ Nhân nghe đến ngần người. Đời trước ba cô giúp Phưong Châu lấy tiền của công ty, sau đấy cũng bị người khác phát hiện ra, kể từ đó một loạt chuyện không hay đua nhau kéo đến. Đời này, ba cô không làm ở Hoành Viễn nên Phưong Châu đã tự làm ra chuyện đó.

Vận mệnh thay đổi không có nghĩa là tính cách con người cũng sẽ thay đổi.

“Anh...” Diều Thiên Nhai không ngờ Phưong Châu lại làm ra việc này, “Anh có biết làm vậy là phạm pháp không!”

“Em rě, anh đã dùng tiền vay để lấp vào rồi. Nhưng mà...anh trót dại vay lãi suất cao...Em rě, em giúp anh với.”

Tô Tú Phưong vô cùng sùng sốt, thấy chồng không vui, bà đành mở miệng: “Anh nói anh lấy tiền của công ty, vậy anh lấy để làm gì?”

Nói đến đây, Phưong Châu và Tô Tú Nhã đều biết không còn gì để giấu giếm nữa, “Làm ăn thua lỗ.” Cái tên hợp tác với ông ta là một kẻ lừa đảo, sau khi nhận được tiền mà ông ta đưa thì vội biến mất.

Dù họ có nói gì đi nữa thì Diều Thiên Nhai cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên.

“Em rě, chuyện là như vậy...Chị mà nói hết ra thì hai người phải giúp Phưong Châu đấy.”

“Vừa nãy em cũng đã nói rồi, em chỉ có 50 vạn thôi.” Diều Thiên Nhai không hề dài dòng.

“Chẳng lẽ hai đứa lại nhẫn tâm thấy chết mà không cứu.” Tô Tú Nhã không ngờ Tô Tú Phưong và Diều Thiên Nhai lại vô tình đến vậy.

Diều Mỹ Nhân không muốn nghe nữa. Đời trước vì giúp Phưong Châu nên Diều Thiên Nhai mới gặp họa lớn, sau đó, Phưong Châu và Tô Tú Nhã không những không để ý đến nhà cô mà còn ôm tiền chạy mất.

Lúc ấy họ đã nói gì với ba cô nhỉ? Bọn họ nói: “Không có tiền thì vẫn còn nhà, bán nhà đi là sẽ có tiền.”

Thấy Tô Tú Nhã và Phưong Châu tỏ ra trách móc, Diều Mỹ Nhân lập tức mở miệng: “Sao nhà bác lại không có tiền? Không có tiền thì vẫn còn nhà, bán nhà đi là sẽ có tiền.”

Đây chính là lời mà họ nói ở đời trước, bây giờ cô đã trả lại không sót một chữ.

“Trẻ con biết gì mà nói, người lớn đang nói chuyện, cháu đừng có xen vào.” Tô Tú Nhã rất tức giận khi nghe thấy mấy lời Diều Mỹ Nhân nói với Tô Tú Phưong.

Diều Thiên Nhai bênh vực con gái: “Diều Mỹ Mỹ nói cũng chính là cái em định nói.”

“Em rě!”

“Em rě...”

Sau cùng, Tô Tú Nhã và Phưong Châu đành phải giận dữ ra về.

Trước khi đi, Phưong Mộng Nhân nói riêng với Diều Mỹ Nhân vài câu.

“Bây giờ chắc em đắc ý lắm nhỉ? Xinh đẹp, học giỏi, gia cảnh tốt, vượt qua chị về tất cả mọi mặt. Nhìn chị thế này, có phải em rất vui?”

Phưong Mộng Nhân nhìn Diều Mỹ Nhân đầy tức tối. Những thứ này đều đã từng là của cô ta, từ khi nào Diều Mỹ Nhân lại cướp hết đi?

Diêu Mỹ Nhân bình tĩnh đáp lại, “Suy nghĩ lệch lạc thì nhìn cái gì cũng thấy sai.”

Nói xong, Diêu Mỹ Nhân không quan tâm đến vẻ mặt của đối phương, nhanh chóng xoay người rời đi.

3 ngày trôi qua nhanh như thổi đưa.

Vừa xuống máy bay, việc đầu tiên Thư Mạch làm là gọi cho Diêu Mỹ Nhân, “Mỹ Nhân, mình đến thành phố B rồi.”

“Mình vừa xem dự báo thời tiết, hôm nay thành phố B sẽ có mưa to, cậu nhớ ở trong khách sạn, đừng đi ra ngoài nhé.” Bên kia điện thoại, Diêu Mỹ Nhân cẩn thận dặn dò.

“Ừ. Mình biết rồi.” Mối mong của Thư Mạch thoáng nhếch lên.

Trong sân bay, dáng người cao ráo và gương mặt tuấn tú của cậu đã thu hút không ít ánh nhìn của các thiếu nữ. Thư Mạch chuyên tâm nói chuyện điện thoại, mắt nhìn về phía trước.

Cậu đột nhiên ngăn người khi nhìn thấy một cô gái khoác tay một người đàn bà ăn mặc quý phái.

“Thư Mạch, Thư Mạch...”

Diêu Mỹ Nhân gọi mấy tiếng mà nam sinh vẫn không trả lời.

Đến khi bóng hai người kia biến mất, Thư Mạch mới hoàn hồn, “Mình đây.”

“Cậu sao vậy?”

Thư Mạch đứng yên tại chỗ, tay siết chặt điện thoại, nụ cười trên khóe miệng đã biến mất từ lúc nào không hay, “Không sao. Mình vừa nhìn thấy một người khá quen, chắc là nhận nhầm người...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Viên kẹo ngọt 47

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây □

Không khí trong sân đấu vô cùng căng thẳng, mọi người đều đang đợi ban tổ chức công bố kết quả.

Có tổng cộng hơn 300 bức tranh dự thi, những người tham gia đều là những nhân vật ưu tú đến từ khắp mọi nơi. Cuộc thi phải trải qua nhiều vòng sàng lọc, sau đó ban giám khảo bỏ phiếu chọn ra 8 tác phẩm rồi tập hợp ý kiến đánh giá để phân giải nhất, nhì, ba, khuyến khích.

Đội hình đảm nhiệm vai trò ban giám khảo cũng toàn là những gương mặt tiêu biểu của ngành kiến trúc. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Quách Kiến muốn Thư Mạch tham gia cuộc thi lần này, chỉ cần lọt vào mắt một trong số họ, tiền đồ sẽ vô cùng rộng mở.

Thư Mạch ngồi yên ở hàng sau đợi kết quả của cuộc thi.

“Tôi là Từ Hạo, sinh viên năm hai, khoa kiến trúc của đại học S.”

Lúc này, một nam sinh đeo kính ngồi cạnh lên tiếng chào hỏi.

“Tôi là Giang Tịnh, sinh viên năm hai ở Thanh Đảo?” Một người khác cũng giới thiệu về bản thân.

Thư Mạch lạnh lùng đáp lại, “Thư Mạch, đến từ thành phố G.”

Hai người đều cho rằng Thư Mạch là sinh viên của một trường đại học ở thành phố G nên cũng không hỏi kĩ.

“Cuộc thi này phải cạnh tranh rất khốc liệt.” Từ Hạo lại nói tiếp.

“Nghe nói Phó Tiếp Nhiên – người tham gia cuộc thi kiến trúc quốc tế AIM cũng tham gia.” Giang Tịnh nhìn về một góc rồi héch cằm lên, “Cậu ấy ngồi ở hàng thứ nhất, dãy giữa đây.”

Thư Mạch cũng di chuyển tầm mắt theo hai người họ, ở góc đó, một bóng lưng cao ngất đang bị một đồng người vây quanh.

Từ Hạo hỏi, “Cậu ta tham gia cuộc thi kiến trúc quốc tế AIM rồi? Vậy tại sao còn chạy tới tham gia cuộc thi này?” Phải biết rằng chỉ cần được giải nhất cuộc thi quốc tế AIM thì không cần phải tham gia cuộc thi này nữa.

“Ai mà biết được.”

“Đã đến giờ công bố kết quả.”

Cả hội trường lập tức yên tĩnh, chăm chú nhìn MC.

Trong lúc mọi người thấp thỏm tò mò, MC lập tức công bố 5 người đạt giải khuyến khích, người đạt giải ba là Lâm Hữu đến từ đại học D, giải nhì là Phó Tiếp Nhiên đến từ đại học Q.

Sau khi có kết quả, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Phó Tiếp Nhiên rất nổi tiếng trong giới, không ngờ giải nhất lại không thuộc về cậu ta.

Vậy rốt cuộc người được giải nhất là ai?

Mọi người đều vô cùng tò mò, không biết ai lại tài giỏi đến mức có thể đánh bại được Phó Tiếp Nhiên?

MC tuyên bố: “Giải nhất thuộc về: Thư Mạch – học sinh lớp 11 của một trường trung học ở thành phố G.”

“Cái gì?” Có người ngạc nhiên, “Có phải tôi nghe nhầm không, học sinh lớp 11?”

Một người dự thi khó tin thốt lên “Làm sao có thể, đùa gì thế.”

“Một học sinh trung học đã chiến thắng tất cả chúng ta?”

Cả người Phó Tiếp Nhiên lập tức cứng đờ, mặt lờ về không vui. Mặc dù lần này hần tới đây không phải vì giải nhất, mà là vì kiến trúc sư nổi tiếng thế giới Hoắc Phô Kim, nhưng tại sao hần lại thua một học sinh trung học chứ?

“Tôi...Không nghe nhầm đúng không, Thư Mạch, cậu được giải nhất?”

Từ Hạo nuốt nước miếng, vô cùng bất ngờ khi người ngồi cạnh mình chính là thiên tài.

Thư Mạch đứng lên rồi bước lên bục.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào nam sinh cao ráo bên trên.

Thư Mạch nhận lấy cúp, gật đầu với tất cả mọi người rồi nói cảm ơn, sau đó đi thẳng xuống dưới mà không nói một lời.

Đó chính là khí chất nên có của người chiến thắng.

Sau khi cuộc thi kết thúc, tác phẩm xuất sắc nhất sẽ được đem ra trưng bày.

Giờ phút này, Phó Tiếp Nhiên đang lẳng lặng đứng ở khu vực triển lãm, ánh mắt toát ra sự lạnh lẽo. Kiến trúc sư Hoắc Phô Kim đã đi gặp Thư Mạch, ông rất hứng thú với cậu nhóc có đầu óc sáng tạo này. Hai người vui vẻ nói chuyện với nhau, dù mọi người xung quanh đều nhìn Thư Mạch bằng ánh mắt nóng bỏng nhưng cậu vẫn tỏ ra bình thường. Hoắc Phô Kim không ngờ Thư Mạch lại nhỏ như vậy, các quan điểm và ý tưởng rất giống ông. Trước khi ra về, Hoắc Phô Kim đã chủ động để lại cho cậu phương thức liên lạc.

Sau khi kiến trúc sư nổi tiếng rời đi, Từ Hạo liền hỏi: “Thư Mạch, tỷ nữa có thể đi ăn với bọn mình một bữa không?”

Thư Mạch lắc đầu từ chối, sau đó bỏ đi.

“Thằng nhóc này kiêu thật.” Giang Tịnh than thở.

Từ Hạo gật đầu đồng ý, “Ai bảo cậu ta giỏi vậy, mới học lớp 11 thôi đó.”

Sau khi quay trở về khách sạn, việc đầu tiên Thư Mạch làm là thu dọn hành lý để về thành phố G. Mới đi có hai ngày mà cậu lại cảm thấy dài đằng đẵng như hai tuần lễ.

Thời gian nghỉ hè nhanh chóng trôi qua, thoát cái đã đến ngày đi học.

Ngày đầu tiên đi học, dáng người của Thư Mịch đã khiến mọi người phải chú ý. Cứ tưởng Lục Hạo Niên đã đẹp trai lắm rồi, không ngờ Thư Mịch lại còn đẹp hơn thế.

Ngày nào Thư Mịch cũng nhận được một đồng thư tình, nếu cậu không tỏ ra lạnh lẽo như sương, nhìn người khác bằng nửa con mắt, gia cảnh khá giả hơn thì các bạn nữ còn theo đuổi điên cuồng hơn nữa.

Vu Hiểu Tuyết khép sách của Điều Mỹ Nhân lại, “Mỹ Nhân, cậu vẫn còn có tâm trạng để đọc sách à? Cậu không thấy mấy bạn nữ vừa đưa thư tình cho Thư Mịch sao?”

Cô không hiểu tại sao Điều Mỹ Nhân vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy.

Điều Mỹ Nhân khẽ chớp đôi mắt long lanh, sau đó cầm hộp sữa bò lên uống rồi nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Khi ấy cô đã lo lắng hỏi: “Nhiều bạn nữ vây xung quanh cậu thế? Cậu bảo mình phải làm sao đây?”

Thư Mịch khẳng định chắc nịch, “Cậu không phải làm gì cả, mình sẽ giúp cậu tiêu diệt tình địch.”

Nghĩ tới đây, Điều Mỹ Nhân nhìn Hiểu Tuyết rồi cười, dịu dàng nói: “Mình tin Thư Mịch.”

Vu Hiểu Tuyết bị nụ cười của đối phương mê hoặc. Một phút sau, cô ấy mới thở phào nhẹ nhõm, cũng đúng, Điều Mỹ Nhân xinh đẹp thế này, đám con trai hận không thể nâng niu trong tay để che chở, cưng chiều, sao có thể làm cô tổn thương chứ.

Hướng hồ Thư Mịch lại chỉ quay quanh Điều Mỹ Nhân.

Lúc này, Thư Mịch đang bị một bạn nữ chặn đường.

“Anh, em...em đã thích anh từ rất lâu rồi.” Nữ sinh đỏ mặt, ngược đầu nhìn Thư Mịch.

Thư Mịch nhìn qua phong thư, lạnh lùng buông một câu: “Cậu đang chặn đường tôi.”

“Mong anh nhận lấy thư của em.” Nữ sinh bị dọa sợ nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Thấy cây kem trên tay đang có khả năng bị tan ra, cậu nóng nảy nói, “Tránh ra, bạn gái tôi đang chờ kem.”

Cô gái cầm thư khá sùng sốt khi nghe thấy tin này, làm gì có ai đi tỏ tình mà lại bị ngược đãi độc thân chứ?

Thư Mịch bước thẳng về phía trước, không hề quan tâm đến vẻ mặt nhăn nhó của đối phương. Thấy vậy, nữ sinh liền tránh sang một bên, ngo ngác nhìn bóng lưng vội vã rồi đi của đối phương.

Thư Mịch đưa kem cho Điều Mỹ Nhân. Thấy kem hơi mềm, Thư Mịch tỏ ra ảo não, “Cậu ăn thử đi, nếu không ngon thì ném vào thùng rác.”

Thời tiết tháng chín vẫn còn rất nóng nực, trong lớp chỉ lắp một cái quạt gió nên không thể giảm được nhiệt độ.

Thấy xung quanh không có ai nhìn về phía này, Điều Mỹ Nhân vội rút khăn giấy giúp cậu lau mồ hôi, “Cậu chịu khổ rồi.”

Được Điều Mỹ Nhân lau mồ hôi, Thư Mịch cảm thấy thoải mái hơn cả được uống nước đá, “Cậu ăn thử một miếng đi, nhân viên nói đây là vị sữa bò mới ra, nếu cậu thích ăn, lần sau mình sẽ mua tiếp, nhưng mà đừng ăn nhiều quá, con gái ăn nhiều đồ lạnh không tốt đâu...”

Điều Mỹ Nhân lè lưỡi ra liếm một miếng, “Ngon lắm.”

Thấy đầu lưỡi cứ thò ra lại rút vào, người Thư Mịch lập tức nóng lên.

Khoảng thời gian học lớp 12 trôi qua vô cùng thú vị. Điều Mỹ Nhân dành rất nhiều thời gian để đọc sách, làm bài, hưởng thụ sự ngọt ngào bên Thư Mịch.

Vì Điều Thiên Nhai không cho vay tiền nên Tô Tú Nhà đã phải bán nhà. Bà ngoại để lại cho bà ta một sào đất ở nông thôn nên gia đình họ sẽ chuyển về đây, vậy nên Phương Mộng Nhân cũng phải chuyển trường.

Càng gần tới ngày thi đại học, số bài kiểm tra càng tăng nhiều hơn.

Ngày nào cả lớp cũng phải vui đầu vào đề bài, ngay cả đi vệ sinh cũng phải vội vội vàng vàng. Ai cũng đến lớp từ sớm, trưa thì không màng ăn cơm, tối cũng nán lại lâu hơn.

Tuy không nói ra nhưng ai cũng rất lo lắng.

Điều Mỹ Nhân và Thư Mịch đều đặt mục tiêu thi đỗ Đại học B.

Chương 48: Viên kẹo ngọt 48

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây ☐

Kỳ thi đại học kết thúc, Diêu Mỹ Nhân mơ hồ bước ra khỏi phòng thi, vậy là ba năm cấp 3 đã kết thúc.

Mọi người xung quanh đều như được giải thoát, có người thì vui mừng ném sách, có người thì khóc lóc vì làm sai đề, Diêu Mỹ Nhân không để những điều đó vào trong đầu, cô tiếp tục bước về phía trước, khi nhìn thấy bóng dáng cao gầy đứng dưới gốc cây, tất cả mờ mịt, phiền muộn đều lập tức tan thành bọt biển.

Cô tiến lên gọi, “Thư Mạch.”

Ánh mặt trời xuyên qua từng phiến lá rồi rơi xuống người cậu, khiến cậu trở nên ấm áp và chói sáng. Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Thư Mạch ngẩng đầu, khóe miệng cong lên khiến người ta không thể rời mắt.

Diêu Mỹ Nhân chủ động nắm tay cậu.

Dù con đường phía trước có thế nào đi chăng nữa, chỉ cần chàng trai của cô ở đó, cô nhất định sẽ không chùn bước.

Quãng thời gian sau khi thi đại học dùng để đợi thông báo điểm và điền nguyện vọng. Diêu Mỹ Nhân không quá lo lắng về kết quả của mình, sau ba năm cố gắng học tập, cô rất tự tin vào bản thân.

Hôm nay, Diêu Mỹ Nhân thảo luận với Thư Mạch chuyện chọn chuyên ngành.

“Mình định điền nguyện vọng vào ngành máy tính ở đại học B.”

Cánh tay đang ôm cô bắt giác siết chặt lại, “Hả? Sao cậu lại chọn nguyện vọng này?”

Thư Mạch cảm thấy khá ngạc nhiên khi biết Diêu Mỹ Nhân muốn chọn chuyên ngành này, cô gái dịu dàng của cậu không phù hợp với máy tính.

“Mình thấy khá hứng thú với ngành đó.” Dù xuất phát từ sở thích hay là từ triển vọng trong tương lai thì cô đều rất thích ngành này. Cô nửa ngồi nửa nằm, dùng đôi mắt đào đầy nước nhìn cậu: “Thư Mạch, cậu không ủng hộ à?”

Thư Mạch cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô rồi trả lời: “Chỉ cần cậu thích, cái gì mình cũng ủng hộ.”

Tuy nhiên khi vừa mới lên đại học, cậu liền bắt đầu cảm thấy hối hận vì những lời này.

Hôm có kết quả thi đại học, trời oi bức, gió thổi nhẹ nhàng như tâm trạng của Diêu Mỹ Nhân.

Tổng điểm thi đại học là 750 điểm, Thư Mạch được 740 điểm và trở thành thủ khoa của tỉnh. Trong khi đó Diêu Mỹ Nhân cũng thi được 711 điểm, vượt qua chỉ tiêu của đại học B, hoàn thành nguyện vọng của mình.

Xem xong kết quả của con gái, Diêu Thiên Nhai vui sướng như kiếm được 100 vạn, đại học B chính là ước mơ của biết bao bậc phụ huynh làm cha làm mẹ, vậy mà con gái ông có thể giúp ông hoàn thành được ước mơ đó.

Khi biết Thư Mạch ở nhà cách vách chính là thủ khoa của tỉnh, ông cũng vui thay cho bà Thư. Ông và bà Thư đã quyết định cùng nhau tổ chức một bữa cơm để chúc mừng hai đứa nhỏ.

Buổi tối, nhà Diêu Mỹ Nhân vô cùng náo nhiệt.

“Mỹ Nhân, con vào bếp giúp nó đi, sao lại để khách nấu cơm chứ?” Tô Tú Phương không ngờ rằng một thanh niên như Thư Mạch lại biết nấu ăn, lúc cậu bảo sẽ nấu cơm, bà thật sự rất ngạc nhiên.

“Mẹ, mẹ không sợ con vào giúp lại thành ra phá sao?”

Diêu Mỹ Nhân đứng lên, mở miệng trừu chọc. Cô cũng muốn đi vào giúp nhưng lại sợ ba mẹ đang ở đây nên mới nhẩn nhẩn ở lại.

Tô Tú Phuong cũng sợ con gái đi vào chỉ làm vướng tay vướng chân chứ không giúp được gì, “Con nhớ phải cẩn thận, không biết làm thì phải ra ngoài luôn đấy”.

Diêu Mỹ Nhân bĩu môi, “Đừng xem thường con.”

Thư Mạch đang xào thịt bò với nấm hương, đó là một trong những món ăn yêu thích của cô.

Diêu Mỹ Nhân đứng sau quan sát cậu.

Người gì mà vừa cao lại vừa chín chắn, chỉ cần được nhìn thấy bóng lưng của Thư Mạch, cô cũng đã cảm thấy vui rồi.

“Thơm quá đi.”

Thịt bò xào trong chảo tản ra mùi hương mê người, cô không nhịn được mà nuốt nước miếng ừng ực, Thư Mạch quả thật nấu ăn rất ngon.

“Sắp được ăn rồi.” Thư Mạch tắt bếp, đổ thức ăn ra đĩa.

“Cần mình giúp gì không?” Cô chân thành hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô gái đỏ ửng lên, khói bếp lơ mờ che mắt phía trước.

Thư Mạch đặt đồ ăn lên bàn, sau đó đến gần cô, khàn khàn nói, “Có.”

“Làm gì vậy?”

Rửa rau, dọn đồ, rửa bát, tất cả những thứ đó cô đều biết làm.

Thư Mạch cúi đầu đứng trước mặt cô, “Có vài chuyện chỉ cậu mới có thể làm được thôi.” Dưới ánh mắt trông mong của cô, cậu nói tiếp, “Ví dụ như hôn mình chẳng hạn.”

Không quan tâm đến đôi mắt đang tròn tròn của Diêu Mỹ Nhân, Thư Mạch dùng tay bế cô đặt lên bồn rửa bát.

Diêu Mỹ Nhân sợ hãi: “Thư Mạch!”

Thư Mạch cúi người, ánh mắt đen như mực phảng phất ý cười, “Cậu hôn mình thì mình mới thả cậu xuống.” Cậu vui vẻ vây cô lại giữa lòng ngực và bồn rửa.

Diêu Mỹ Nhân ngửa người ra sau rồi dùng sức lắc đầu, “Cậu điên à, mau cho mình xuống.” Ba mẹ cô và bà Thư đều đang ở bên ngoài, bất cứ lúc nào họ cũng có thể đi vào trong, không ngờ chàng trai trước mặt lại to gan đến vậy.

“Thật sự không hôn à?” Lòng mày Thư Mạch khẽ nhếch lên.

“Không được đâu, cậu thả mình xuống đi.”

Thư Mạch gạt đầu, “Được.” Cậu buông lỏng tay, thả cô gái đang bị giam cầm xuống.

Diêu Mỹ Nhân cho rằng Thư Mạch sẽ không làm loạn nữa, ai ngờ cậu lại ôm cô vào ngực, sau đó ngồi lên bồn rửa bát, cúi đầu hôn lên môi cô.

Không còn biện pháp nào khác, cô thật sự là không thể không chế nổi.

Nghe thấy giọng ba mẹ và bà Thư trong phòng khách, tim Diêu Mỹ Nhân nhảy lên liên tục, cô thật sự đã bị dọa sợ.

Làm loạn ngay dưới mắt ba mẹ, sao có thể không sợ được?

Thư Mạch vừa siết chặt eo vừa điên cuồng liếm mút mật ngọt trên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Này.....”

Diêu Mỹ Nhân run sợ đến mức chân mềm nhũn ra, “Đồ quá đáng.....”

Thư Mạch liếm láp thêm vài lần rồi mới buông ra, “Xong rồi, lát nữa dù không ăn cơm thì mình vẫn no.”

Không khí nóng bỏng trong phòng bếp lại tiếp tục tăng lên.

Điều Mỹ Nhân vừa thờ phì phò vừa đẩy cật ra, sau khi đứng vững cô lập tức chạy ra phòng khách, nếu không đi ra, sợ rằng cô sẽ bị đốt cháy trong bếp mất.

Nửa tiếng sau cơm chiều mới được dọn ra.

“Trời ơi, Thư Mạch, khả năng nấu nướng của cháu có khi còn tốt hơn cả cô đấy.”

Không ngờ tay nghề của đứa nhỏ này lại tốt đến vậy, Tô Tú Phương rất muốn ăn mấy đĩa thức ăn được trang trí đẹp mắt kia.

“Tiểu Mạch sợ bác vất vả nên từ khi lên cấp 2 nó đã bắt đầu học nấu ăn, tập luyện mãi mới được như bây giờ đấy.” Bà Thư cười sáng khoái, tranh thủ khen cháu trai mấy câu trước mặt mẹ vợ.

“Đúng là đứa trẻ ngoan, nhỏ vậy mà đã biết giúp đỡ gia đình rồi.”

Tô Tú Phương nhiệt tình khen ngợi, vừa học giỏi lại còn biết nấu ăn, hiểu thảo với bà nội, ôi trời, không biết cô gái nào mới có thể xứng đôi với chàng trai tốt như vậy.

Thư Mạch ngượng ngừng cười, “Cảm ơn cô đã khen.” Về mặt ngoan ngoãn đó khiến Điều Mỹ Nhân phải gật mình sửng sốt, người lúc này hôn cô ở phòng bếp đầu rồi?

Lúc này, không khí trên bàn cơm rất vui vẻ.

“Hôm nay, hai gia đình chúc mừng hai con đã đỗ vào Đại học B.” Điều Thiên Nhai nâng chén.

“Đúng vậy, mong con đường của hai đứa sẽ bằng phẳng, dễ đi.”

Tô Tú Phương, bà Thư, Điều Mỹ Nhân đều không biết uống rượu, trong ly chỉ có nước trái cây, vậy mà Thư Mạch vẫn coi đó là rượu rồi nâng ly với Điều Thiên Nhai.

“Cụng ly!”

Bà Thư cười đến mức mắt híp lại, “Tiểu Mạch và Mỹ Nhân vừa cùng quê lại học cùng trường, đến thành phố B trời xa đất lạ kia, cháu phải biết chăm sóc, bảo vệ Mỹ Nhân, đừng để con bé bị người khác bắt nạt.”

Nghe xong, ý cười trong mắt Tô Tú Phương càng đậm hơn, bà vốn lo lắng con gái một mình ở xa, không may xảy ra chuyện gì bà và chồng không đến kịp. Giờ bà Thư chủ động nói vậy, bà thật sự rất biết ơn, có Thư Mạch giúp đỡ thì cũng yên tâm hơn nhiều.

“Cháu không biết nên nói gì ngoài cảm ơn, sau này chắc Mỹ Nhân phải làm phiền Thư Mạch nhiều rồi.”

Cả người Thư Mạch toàn ý cười, “Cô đừng khách sáo, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Mỹ Nhân.”

Tô Tú Phương càng nhìn càng hài lòng về Thư Mạch, đúng là một đứa trẻ hiểu chuyện.

Có lẽ chỉ mình Điều Mỹ Nhân biết rõ thiếu niên này vô si đến mức nào, khi nghe thấy hai chữ “chăm sóc” phát ra từ miệng người kia, lòng Điều Mỹ đột nhiên nháy dựng lên, đoạn phim kích tình ở phòng bếp không ngừng hiện lên trong đầu.

Thấy mặt cô gái đỏ bừng, Thư Mạch cố gắng nhịn cười.

Điều Thiên Nhai và Tô Tú Phương đã đưa Điều Mỹ Nhân đến Đại học B trước ngày nhập học hai ngày.

“Quả là danh bất hư truyền [*].” Điều Thiên Nhai thốt lên khi nhìn thấy cổng lớn của Đại học B.

[] Danh bất hư truyền: danh tiếng xưa nay như thế nào thì thực tế quả đúng như vậy.*

Gia đình họ vừa bước vào trong liền nhìn thấy rất nhiều tân sinh viên xách theo túi lớn túi bé đến nhập học.

Cách cổng chính không xa là bàn của các tình nguyện viên, họ đều là đàn anh đàn chị đến để giải đáp thắc mắc và giúp đỡ các tân sinh viên.

Vừa đi gần đến nơi, một tình nguyện viên lập tức bước lên tư vấn.

Điều Thiên Nhai chủ động nói chuyện với tình nguyện viên dẫn đường, ông muốn biết rõ sinh viên cần phải làm gì khi nhập học.

“Sau khi nhập học nhà trường sẽ kiểm tra chất lượng đầu vào của các sinh viên, vì vậy đàn em nên chuẩn bị trước đi.” Đàn anh tình nguyện đã học trong trường suốt một năm mà vẫn chưa gặp được người con gái nào xinh đẹp trắng trẻo như vậy.

Điều Mỹ Nhân gật đầu, “Cảm ơn đàn anh, em biết rồi ạ.”

“Em có thể sử dụng thẻ để mua cơm, mua đồ ăn vặt.”

Đàn anh chân thành nhắc nhở Diêu Mỹ Nhân những điều cần chú ý.

Phải đi qua thư viện thì mới đến khu ký túc xá. Diêu Mỹ Nhân được xếp ở tầng 3, vì vậy đi lại cũng không quá khó khăn.

Phòng ký túc xá khá rộng, có 4 bàn học, 4 tủ quần áo, 4 giường ngủ và một chiếc ban công.

Nhìn căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, Tô Tú Phương hài lòng mang chăn chiếu mua ở thành phố G trải ra. Sợ chăn mua ở trường học chất lượng không được tốt nên bà đã cố ý chuẩn bị trước cho con gái.

Sau khi tiễn đàn anh, Diêu Mỹ Nhân và ba mẹ cùng nhau sắp xếp hành lý.

Vừa dọn xong, cửa phòng ký túc xá lập tức mở ra.

Một nữ sinh cao ráo, buộc tóc đuôi ngựa cầm theo túi lớn đi vào.

“Chào mọi người, cháu..... cháu đến từ thành phố D, tên của cháu là Hà Ưong.” Cô ấy chào hỏi gia đình Diêu Mỹ Nhân.

“Chào cậu, mình là Diêu Mỹ Nhân, đến từ thành phố G, đây là ba mẹ của mình.”

“Chào chú, chào cô.” Hà Ưong vui vẻ nói chuyện.

“Chào cháu, sau này phiên cháu giúp đỡ Mỹ Nhân nhé.”

“Mọi người khách sao quá.” Hà Ưong đặt hành lý xuống rồi nhìn về phía Diêu Mỹ Nhân.

Rất nhanh sau đó hai bạn cùng phòng cũng lục tục đi vào, cô gái hơi béo béo là Ngô Đan Quế, còn cô gái tóc ngắn đeo kính là Dương Lê, nhìn qua đều là những người rất dễ ở chung. Tô Tú Phương thờ phào nhẹ nhõm, ở cùng nhau tận 4 năm, nếu gặp phải bạn cùng phòng khó tính thì rất khó có thể sinh hoạt thoải mái.

Buổi chiều, sau khi đưa ba mẹ đi dạo và ăn cơm, Diêu Mỹ Nhân tiễn họ về. Chạng vạng tối cô mới quay về ký túc xá để làm quen với các bạn mới.

“Ồ, thì ra Dương Lê và Mỹ Nhân học cùng khoa Máy tính, mình học khoa Tiếng Trung, còn Hà Ưong thì học khoa Ngoại ngữ?” Người nói chuyện chính là Ngô Đan Quế.

“Đúng vậy, lúc đầu mình còn tưởng chúng mình cùng khoa cơ.” Hà Ưong trả lời đầy tiếc nuối.

Diêu Mỹ Nhân ngồi giữa chen vào, “Có lẽ quản lý kí túc xếp loạn đấy?”

Dương Lê lắc đầu, “Không phải đâu, vừa rồi lúc đi ngang qua phòng bên cạnh, mình nghe các cậu ấy nói các cậu ấy đều học khoa Ngoại ngữ. Chắc do còn sót nên ký túc xá mới ghép bọn mình lại với nhau. Mình nghe nói cả khoa Máy tính chỉ có hai sinh viên nữ.” Cô ấy nhìn Mỹ Nhân rồi bổ sung thêm, “Chính là hai chúng ta đây.”

Ngô Đan Quế hít một hơi thật sâu, “Trời ơi, hâm mộ quá, các cậu chính là những sinh viên nữ được khoa yêu thương.”

Lúc đầu, Diêu Mỹ Nhân vô cùng ngạc nhiên vì cả khoa chỉ có hai sinh viên nữ, nhưng sau đó, khi nghĩ đến việc các khóa cộng lại cũng chỉ có khoảng 20 nữ sinh, cô lại thấy rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Viên kẹo ngọt 49

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây □

Mùng 1 mới chính thức khai giảng, sau khi ăn xong bữa sáng, Diêu Mỹ Nhân và bạn cùng phòng đến sân vận động nhận quân phục, giày, một chiếc ghế nhỏ, một bình nước ấm để chuẩn bị đi quân sự.

Tất cả mọi người đều tự giác xếp hàng nên không gây ra cảnh tượng nhốn nháo.

“Mỹ Nhân, cậu đang nhìn gì vậy?” Thấy Điều Mỹ Nhân liên tục nhìn xung quanh, Hà Ương tò mò hỏi.

Điều Mỹ Nhân lắc đầu, “Không có gì, nhiều người thật đấy.” Không biết Thư Mạch có tới không, cô đã nhắn tin nhưng mãi cậu vẫn chưa trả lời.

“Cả các khoa khác nữa nên mới đông như vậy.” Bởi vì béo và lùn nên Ngô Đan Quế phải nhón chân mãi mới xem được. “Mỹ Nhân, cậu xịt gì lên người mà thơm thế?”

Lúc này cô đã thoảng ngửi thấy mùi thơm, giờ đến gần mới biết mùi hương này phát ra từ người Điều Mỹ Nhân.

“Thật không?” Điều Mỹ Nhân cười cười.

“Thật mà, da cậu đẹp quá!!!” Ngô Đan Quế vui sướng như phát hiện ra đại lục mới, cô chưa từng thấy người con gái nào có làn da mịn màng, căng bóng như vậy.

“Nói nhỏ thôi.” Dương Lê nhắc nhở, này giờ có mấy nam sinh liên tục liếc mắt về phía này nhìn Điều Mỹ Nhân.

Điều Mỹ Nhân xinh đẹp như một nàng tiên đứng giữa biển người, khó trách mọi người lại ngẩn nhìn.

Ngô Đan Quế cũng biết điều đó, vì vậy cô ấy đã lặng lẽ đến cạnh Điều Mỹ Nhân để chặn hết những ánh mắt đang nhìn sang bên này.

Khóc mãi Điều Mỹ Nhân cong lên, cô rất muốn mở miệng nói cảm ơn.

Do giày tập cứng và phải sử dụng trong một thời gian dài nên sau khi nhận đồ, Điều Mỹ Nhân và các bạn cùng phòng đã đến một quầy gần đó mua miếng lót giày.

Ở cùng một thời gian, Điều Mỹ Nhân cảm thấy mọi người khá hợp nhau, ai cũng thẳng tính, sống đơn giản, nói chuyện không quanh co lòng vòng.

“Muốn khóc quá!!! Mai là bắt đầu học quân sự rồi.” Ngô Đan Quế nằm trên giường, bên cạnh có thêm một chiếc quạt, tập luyện dưới thời tiết nắng nóng không khác gì tra tấn người béo như cô.

Hà Ương ngồi trên ghế nhai táo, “Trời ơi, mãi mới trắng lên được một xíu, vậy mà giờ lại phải đi phơi nắng, ông trời muốn mình làm mỹ nhân da đen sao?”

Đúng lúc đó, Điều Mỹ Nhân ra khỏi WC, cô vừa đi vừa sấy tóc. Do tóc dài và dày nên cô đã mất rất nhiều thời gian để gội đầu.

“Mỹ Nhân.”

Hà Ương không thể rời mắt khỏi làn da trắng nõn, mềm mại như có thể véo ra nước và mái tóc mượt mà của Điều Mỹ Nhân.

“Khi nào mình mới có thể trắng như vậy? Không, dù chỉ trắng bằng một nửa thôi thì mình cũng vui lắm rồi.” Cô ấy nhìn Điều Mỹ Nhân bằng ánh mắt thèm thuồng, “Cậu chỉ bí kíp cho mình đi!!!”

Điều Mỹ Nhân lấy khăn lau tóc, chân thành trả lời: “Uống sữa bò có tính không?”

Hà Ương: “.....Bỏ đi, coi như mình chưa hỏi gì nhé.”

Điều Mỹ Nhân chớp chớp đôi mắt to tròn, cô nói thật mà.

Sau khi lau khô tóc, Điều Mỹ Nhân cầm điện thoại lên, thấy không có động tĩnh gì, cô khẽ thở dài, đã qua khai giảng hai ngày mà vẫn chưa thấy mặt của Thư Mạch, không biết bao giờ cậu mới xong đây.

Trắng sáng vàng vạc trên bầu trời đêm, những ngôi sao tinh nghịch rủ nhau lặn mất.

Tất cả các phòng trong ký túc xá đều phát ra tiếng nô đùa ầm ĩ, ký túc xá nam ở đối diện thi thoảng lại truyền đến vài tiếng hú lớn.

Ngô Đan Quế nằm trên giường say sưa đọc sách. Thấy điện thoại ở bàn bên cạnh đang rung lên, cô vội gọi: “Mỹ Nhân, có người gọi cậu kia.”

Điều Mỹ Nhân vừa tắm xong, cả người mang theo hơi nước, “Được rồi, mình tới đây.”

Điều Mỹ Nhân đặt chậu rửa xuống, vô cùng sung sướng khi nhìn thấy cái tên lóe lên trên màn hình.

“Thư Mạch.” Cô dụi dụi trả lời điện thoại.

“Bây giờ á? Ừm, được mà.”

Ngô Đan Quế liếc nhìn khuôn mặt động lòng người của Điều Mỹ Nhân, nhất định là có chuyện gì đó rồi.

Sau khi tắt điện thoại, Điều Mỹ Nhân nhanh chóng đến tủ quần áo chọn quần áo, cô không thể mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình này đi gặp cậu được.

“Mỹ Nhân, muộn rồi mà cậu vẫn muốn ra ngoài sao?”

Thấy Diêu Mỹ Nhân vào WC thay một chiếc váy hoa, Ngô Đan Quế tò mò hỏi.

“Ừm, mình ra ngoài một lúc, sẽ về nhanh thôi.” Dứt lời, cô lập tức ra khỏi phòng.

“Cậu.....” Ngô Đan Quế há miệng thờ dài, vẫn chưa nói xong mà người kia đã mất hình rồi.

Ai mà quan trọng đến vậy nhỉ?

Bên kia, Diêu Mỹ Nhân chạy nhanh xuống tầng 1, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc cô mới đi chậm lại.

Mấy nữ sinh đi ngang qua nhìn chằm chằm vào bóng người cao gầy đứng dưới bóng cây tối tăm. Nửa người cậu giấu vào trong bóng tối, khiến người ta không thể nhìn thấy rõ cảm xúc.

“Thư Mạch.”

Diêu Mỹ Nhân vừa đến liền ngoác mặt lên nhìn.

Nam sinh trước mặt mặc một chiếc áo sơ mi màu đen phối với quần tây, mái tóc đen bù xù rũ trên trán, một thời gian dài không gặp, cậu càng ngày càng trở nên chững chạc.

“Cậu xong chưa?”

“Chưa.”

Thư Mạch cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng.

Chàng trai chỉ tay vào ngực trái, “Năm ngày không gặp, nơi này nhớ cậu lắm.” Cậu tiến lên một bước để tới gần cô hơn, “Cậu có nhớ mình không?”

Mấy ngày nay, cậu cứ lao đầu vào làm việc mà không dám nghỉ ngơi một giây nào cả, chỉ cần dừng tay nửa giây là hình ảnh cô lại nhảy lên trong đầu.

Khoảng thời gian sau đó, cậu đã dồn hết thời gian để làm việc, cố gắng không nhớ đến cô, nói đúng hơn là không dám nhớ đến cô.

Mặt Diêu Mỹ Nhân đỏ lên, bàn chân vô thức quẹt quẹt vài cái, “Nhớ.”

Ngoài lần tham gia thi đấu, đây là lần thứ hai hai người xa nhau lâu như vậy, cô thật sự rất nhớ cậu.

Thư Mạch vô cùng hài lòng khi nghe xong đáp án, giây tiếp theo, cậu bỗng nhú mày, ai oán nói: “Mình không thích ở đây.” Cậu cầm tay cô rồi kéo cô ra ngoài, “Ồ ký túc xá, mình không thể gặp cậu mỗi ngày, không thể ôm cậu mọi lúc mọi nơi, càng không thể hôn.....”

“Đừng..... Đừng nói nữa.”

May là trên đường không có ai, nếu không cô thật sự không dám nghe tiếp.

Thư Mạch dừng bước, yên lặng nhìn cô, “Cậu có thích mình không?”

Diêu Mỹ Nhân gật đầu, “Thích.”

“Cậu có yêu mình không?”

Diêu Mỹ Nhân hít một hơi thật sâu, “Yêu.”

“Cậu có nhớ mình không?”

Diêu Mỹ Nhân cắn môi, “Nhớ.”

Thư Mạch cúi đầu nhìn xuống, mũi hai người gần như có thể chạm vào nhau, “Mình cũng thích cậu, mình cũng yêu cậu, ngày nào mình cũng nhớ đến cậu. Vậy nên.....” Cậu hôn lên đôi môi đỏ căng mọng của cô, “Chúng mình sống chung nhé.”

Cái này..... cái này.....

Diêu Mỹ Nhân không ngừng giãy giụa nhưng vẫn bị cậu ngậm chặt môi, “Cậu có ý gì?”

“Đồ ngu ngốc, mình muốn bọn mình sống chung.”

“Không..... Không được.” Diêu Mỹ Nhân kiên định từ chối.

“Không được từ chối.”

Lưỡi cậu lại len lỏi vào miệng cô lần nữa, mấy đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa vùng eo.

“Đồ đồ lưu manh.”

Điều Mỹ Nhân không thể đứng vững được nữa, eo chính là vị trí mẫn cảm mà Thư Mạch đã vô tình phát hiện.

“Cậu đồng ý được không?”

“Bọn mình sống với nhau sẽ tốt hơn mà.” Cậu dụ dỗ, “Hàng ngày mình sẽ nấu cơm cho cậu ăn.”

Cậu vừa nói vừa tiếp tục xoa eo, Điều Mỹ Nhân lấp bắp trả lời: “Cậu bỏ tay ra trước đi.”

“Cậu đồng ý trước đi.” Cô biết, nếu cô không đồng ý, bàn tay kia sẽ không bao giờ chịu dừng lại.

“Đừng trêu mình.”

Điều Mỹ Nhân dựa vào người cậu, đôi mắt đen kịt ngập nước như sắp chảy ra, “Minh. để mình suy nghĩ kĩ đã.”

Thư Mạch hôn lên bờ môi đỏ mọng của cô lần nữa, cậu biết đây là giới hạn lớn nhất của cô rồi. Cậu ôm cô vào trong lồng ngực, “VẬY CẬU NGHĨ NHANH LÊN NHÉ!!”

“Cậu bắt nạt mình.” Điều Mỹ Nhân cảm thấy hông mình càng lúc càng tê.

Hôm sau, kỳ học quân sự bắt đầu.

Điều Mỹ Nhân gọi các bạn dậy từ sớm, ngày đầu tập luyện mà dám đến muộn, chắc chắn sẽ bị thầy dạy cho một bài học nhớ đời.

Ai cũng ý thức được vấn đề này nên đều dậy từ sớm để mặc quần áo. Mỗi người đều được phát 2 bộ đồ màu xanh lá để thay đổi.

Điều Mỹ Nhân thay quần áo, đeo thắt lưng, sau đó buộc tóc cao, cô bôi kem chống nắng lên mặt, lên cổ, lên mu bàn tay để da đỡ bị tổn thương.

Ngô Đan Quế nhìn Điều Mỹ Nhân rồi lại nhìn bản thân, cùng một bộ trang phục nhưng sao lại khác biệt thế?

Ai nói mặc quần áo quân sự xấu lắm? Rõ ràng là đẹp đến mức khiến người khác ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Viên kẹo ngọt 50

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây □

Thời tiết nóng nực như đồ lửa, tất cả mọi người đều đứng nghiêm, sống lưng thẳng tắp như trong quân đội.

Giữa đám nam sinh, hai đáng người nhỏ nhắn xinh xinh trở nên cực kỳ nổi bật. Mãi đến hôm nay Điều Mỹ Nhân mới được gặp đầy đủ các thành viên của lớp mình, cả lớp chỉ có 2 nữ sinh là cô và Dương Lê.

Lúc mới tập hợp, tất cả các nam sinh lớp 1 khoa máy tính đều giật mình khi nhìn thấy hai nữ sinh đến, cả khoa chỉ có lớp họ có nữ nên ai cũng vô cùng kích động. Cả Điều Mỹ Nhân và Dương Lê đều thanh tú xinh đẹp, ha ha, ai bảo khoa máy tính toàn “khủng long” chứ? Tuy số lượng ít nhưng chất lượng lại rất cao, có thể bỏ xa hoa khôi của các khoa khác.

Tất cả mọi người đều tập hợp ở sân lớn, tiếng hô khẩu hiệu vang lên khắp nơi.

Khoa kiến trúc tập quân sự ở gần đài chủ tịch, cả khoa chỉ có một lớp hai mươi mấy người. Giờ phút này, bọn họ đang ngồi nghỉ ngơi ở dưới mái hiên

che nắng

“Nhìn kia, kia là khoa máy tính đấy, ha ha ha, nghe nói năm nay cả khoa chỉ có hai nữ sinh.” Nam sinh tên Trần Thượng chỉ vào đội ngũ đứng cách đó không xa.

“Ha ha, khổ vậy, mình vốn tưởng rằng khoa chúng ta chỉ có năm nữ sinh đã là thảm lắm rồi, không ngờ có khoa còn thảm hại hơn, khoa họ chắc toàn hòa thượng quá!!” Trịnh Thiệu Khôn tiếp lời, “Hai nữ? Mình muốn xem thử xem các cậu ấy như thế nào, nhưng mà học khoa máy tính thì chắc cũng bình thường thôi, ôi, có mà như không, thương họ quá.”

“Không nhìn được gì cả, toàn nam thôi.” Trần Thượng dáo dác nhìn khắp nơi, “Theo mình thấy, có lẽ ngành nhiều nữ sinh nhất chính là ngành Ngoại ngữ và ngành Tiếng Trung, chẹp chẹp, hai khoa đó chính là phúc lợi của nam sinh.”

“Vậy thì mình sẽ thường xuyên đi dạo qua hai khoa đấy. Ôi, mẹ nó, bạn nữ kia trắng thật.” Lâm Tinh Trinh dán mắt vào dáng người nhỏ nhắn đứng ở cuối hàng đầu tiên, “Đó là khoa máy tính à?” Cậu kinh ngạc hỏi.

“Ở đâu? Ở đâu?” Trần Thượng thò đầu lại gần.

“Ôi, tôi thấy rồi, xinh quá!!” Trịnh Thiệu Khôn nhìn sang, mắt sáng hẳn lên.

Thư Mạch đang ngồi ở một góc cũng lặng lẽ nhìn sang.

Một bóng người xinh đẹp đang đứng thẳng tắp ở phía xa, dù mặc quần trang rộng thùng thình nhưng do có thắt lưng nên nhìn vẫn rất thu hút. Dưới chiếc mũ xanh là khuôn mặt trắng nõn xinh xắn như tiên nữ, khiến người khác không khỏi động lòng.

“Sao khoa máy tính lại có một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, điều này không khoa học chút nào.”

“Mẹ nó, một người có thể chấp cả trăm là có thật.” Lâm Tinh Trinh vượt cầm: “Xinh như vậy, không biết đã có bạn trai chưa, cậu đoán thử đi Thư Mạch.” Cậu bạn dùng tay huyếch vào người Thư Mạch.

Thư Mạch thu lại sự dịu dàng trong mắt, nhàn nhạt liếc nhìn đối phương một cái, “Cậu ấy có bạn trai rồi.”

“Cậu biết à?”

“Ừm.” Thư Mạch không nói gì thêm, biểu cảm trên mặt như có như không.

Lâm Tinh Trinh và Trần Thượng không hẹn mà cùng tròn mắt, thế thôi à? Sau đó thì sao?

Bên kia, cuối cùng đợt huấn luyện cũng đã kết thúc, sau khi nghe thấy hai chữ “Nghỉ ngơi”, Điều Mỹ Nhân lập tức thả lỏng người, đối với một người lười vận động như cô, huấn luyện quân sự quả thực chính là tra tấn.

“Mỹ Nhân, chúng mình sang bên kia ngồi đi.”

Dương Lê bỏ mũ xuống quạt, mặc dù tóc ngắn nhưng đầu cũng đã đổ đầy mồ hôi.

Hai người vừa mới tới dưới bóng cây, một đám nam sinh đã vội vàng nhường lại vị trí, hiếm khi khoa máy tính mới có được hai bảo vật quốc gia, vì vậy mọi người phải thật cung chiêu, tuyệt đối không cho khoa khác đào góc tường [*].

[*] Đào góc tường: Là từ ngữ ẩn dụ chỉ việc cướp người yêu của bạn bè.

“Cảm ơn.” Điều Mỹ Nhân lễ phép gật đầu với nam sinh vừa nhường chỗ cho mình.

Đối diện với khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô, cậu bên lên trả lời,

“Không... Không cần khách sáo.”

“Chưa được một buổi sáng mà đã mệt như vậy, chín ngày kế tiếp phải chịu đựng thế nào đây?” Dương Lê uống nước ừng ực, lòng rất buồn rầu.

“Đúng vậy.”

Điều Mỹ Nhân nhẹ nhàng xoa nắn bắp chân mỏi nhừ rồi khẽ nhủ mảy, gầy tập quân sự hơi cứng, cô lại đi không quen nên cả sáng đều thấy lòng bàn chân đau nhức.

Dương Lê không ngừng dùng vành mũ để quạt, thấy Điều Mỹ Nhân không đổ chút mồ hôi nào, cô ngạc nhiên hỏi, “Mỹ Nhân, cậu không nóng à?”

“Nóng chứ.”

Ánh nắng chói chang khiến cô không thể mở mắt nổi.

“Nhìn mồ hôi trên đầu mình đi, đây mới gọi là nóng.”

Diêu Mỹ Nhân mỉm môi cười.

Tối hôm đó Thư Mạch và Diêu Mỹ Nhân hẹn gặp nhau ở nghĩa trang cạnh trường học, nơi đó tuy vắng vẻ nhưng phong cảnh lại rất đẹp, hoa hồng nở rộ xung quanh, hương hoa thơm mát thoang thoảng trong không khí.

Hai người cùng ngồi trên một chiếc ghế dài.

“Hôm nay tập quân sự có mệt không?” Thư Mạch ôm cô vào ngực, ao ước có thể ở cạnh nhau mãi mãi.

Diêu Mỹ Nhân khẽ giầy giụa, sau một ngày tập luyện, cả người bụi bặm, bẩn thỉu khiến cô rất mất tự nhiên.

“Đừng nhúc nhích.” Cậu ôm chặt lấy người đẹp trong lòng.

Diêu Mỹ Nhân đành phải thả lỏng người rồi dựa vào cậu, uể oải nói, “Mệt quá, mình còn chẳng muốn động đây luôn.” Có một bạn nữ khoa khác đã bị ngắt, cô cũng ước rằng mình sẽ ngắt đi. Ngắt hẳn đi còn tốt hơn nhiều so với nửa tỉnh nửa mê.

Thấy cô gái làm nũng, lòng Thư Mạch lập tức mềm thành một hồ nước, cậu dùng ngón tay chạm nhẹ vào chóp mũi của cô, “Chân có mỏi không?” Hôm nay phải đứng rất lâu, cô gái yếu ớt của cậu sao có thể chịu được chứ?

“Ừ, cũng hơi mỏi.” Diêu Mỹ Nhân gật đầu, “Chắc qua mấy ngày thì sẽ quen thôi.” Cô hy vọng là thế.

Thư Mạch buông cô ra, sau đó đặt chân cô lên đùi rồi bắt đầu xoa bóp.

“Aaaa, nhẹ nhàng tý... Đau quá...”

“Chịu đau một lúc đi, xối là ổn ngay.”

Thư Mạch cúi đầu, mặt vô cùng nghiêm túc, môi mỏng khẽ mím lại.

“Thư Mạch, cậu có thể đưa mặt lại gần đây không?”

Thư Mạch tới gần cô, “Sao vậy?”

Diêu Mỹ Nhân xấu hổ in lên khuôn mặt tuấn tú một nụ hôn, “Không có gì đâu, mình muốn hôn cậu một cái thôi.”

Cảm nhận được trên mặt hơi ươn ướt, ý cười trong mắt Thư Mạch càng lúc càng rõ hơn.

Thời gian huấn luyện quân sự vừa gian khổ vừa khó khăn đã qua trôi qua, lúc được giải phóng, tất cả mọi người đều hoan hô.

Trong ký túc xá, Ngô Đan Quế đang thu dọn hành lý để chuẩn bị về nhà, “Các cậu đều không về nhà à?” Nhà cô cách thành phố B không xa nên trong ba ngày nghỉ, cô muốn về nhà một chuyến.

Hà Ương nằm ở trên giường đắp mặt nạ, sau 10 ngày tập quân sự, mặt cô đã đen thành than rồi.

“Mình không về đâu, chi phí đi lại đắt quá.”

Dương Lê đang ngồi đọc sách, “Mình cũng vậy.”

“Mỹ Nhân cũng vậy à?” Ngô Đan Quế kéo khóa hành lý, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Diêu Mỹ Nhân đang ngồi trên ghế chơi điện thoại.

Sau kỳ quân sự, ai cũng đen hẳn đi, dù không đen thui thì cũng vừa vàng vừa khô, thậm chí da còn bị nổi mụn. Duy chỉ có Diêu Mỹ Nhân là khác biệt, cô không những không đen đi mà còn trắng hẳn lên.

Diêu Mỹ Nhân cắn môi, mày nhú chặt, “Mình không về, mình còn có việc ở thành phố B.”

Cách đại học B hơn mười phút đi xe là một căn biệt thự rộng lớn, bên trong được bài trí đài phun nước, núi nhỏ, cây cảnh...

Lúc này, ở nơi nào đó trong biệt thự, không khí vô cùng ngọt ngào.

“Con là... Thư... Mạch?”

Thấy bóng dáng quen thuộc trước mặt, người phụ nữ trang điểm quý phái ngạc nhiên hỏi.

Thư Mạch không trả lời người đang chặn mình lại, xung quanh người cậu tỏa ra khí lạnh.

“Con là Thư Mạch.”

Bà ta nói bằng giọng điệu chắc nịch, “Sao con lại ở đây?”

“Tránh ra.” Giọng nói của Thư Mạch lạnh lẽo như băng.

Thấy cậu càng lúc càng đi xa, người đàn bà kia buột miệng thốt ra, “Thư Mạch, con không định chào mẹ một tiếng sao?” Bà không tin Thư Mạch không biết bà là ai.

Cậu không dừng bước, rất nhanh đã đi xa.

Diêu Mỹ Nhân lần theo địa chỉ nam sinh gửi qua điện thoại mà tìm tới, cô vừa ấn chuông, cửa lập tức được mở ra.

“Cậu đến rồi à?”

Thư Mạch dựa vào cửa, tóc hơi rối, đôi môi mỏng trắng bệch.

Cậu đưa cô vào trong, sau đó lấy đôi dép lê nữ để mềm mới tinh ra, khom người giúp cô đi vào, “Đây là phòng mình thuê.” Nhận ra được cô gái đang thắc mắc, cậu thẳng thắn giải thích.

Tại Diêu Mỹ Nhân bỗng đỏ lên, vì muốn ở chung với cô nên nam sinh này mới cố tình thuê phòng ư?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Viên kẹo ngọt 51

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây □

Căn phòng được bài trí theo tông màu ấm, vừa đơn giản lại ấm áp, ngoài ban công trồng vài loại hoa khiến căn phòng tràn đầy sức sống và rực rỡ hơn. Rõ ràng đây không phải là phong cách mà chàng trai yêu thích, chắc chắn cậu đã ủ mưu từ trước rồi.

Hai người ngồi xuống bộ sofa mới tinh vừa tươt mát lại nhã nhặn màu xanh nước biển. Diêu Mỹ Nhân nhìn Thư Mạch đang ngồi cách mình khá xa, sắc mặt cậu hơi tái nhợt, đôi môi nứt nẻ, không còn sáng bóng như thường ngày.

“Cậu bị ốm thật à?” Khi nhận được tin nhắn, cô cứ tưởng là Thư Mạch lừa cô.

Thư Mạch dựa vào sofa, đôi mắt đen nhánh khép hờ, “Ừ, mình bị sốt.”

Có lẽ do ngồi ngược sáng nên khuôn mặt nam sinh mới ôn hòa hơn, đôi mắt sáng hẳn lên.

“Mình xem nào.” Diêu Mỹ Nhân lo lắng chạy qua sờ lên trán cậu. Lòng bàn tay mát lạnh của cô gái khiến Thư Mạch thoải mái nhắm mắt lại, thở nhẹ một hơi.

“Hơi nóng, Thư Mạch, bọn mình đến bệnh viện đi.” Diêu Mỹ Nhân kiểm tra nhiệt độ, sau khi chắc chắn là cậu bị sốt, cô bắt đầu sốt sắng, “Có phải bị cảm nắng vào lúc tập quân sự không?”

“Ừ.”

Khi cô gái định rút tay về, Thư Mạch vội vàng nắm chặt lấy. Giọng cậu vừa nhỏ vừa đong đầy tình cảm, “Mình không muốn đến bệnh viện, uống thuốc là được rồi.”

Nói mãi mà vẫn không chịu đi bệnh viện, đây là lần đầu tiên cô thấy Thư Mạch nũng nịu như trẻ con.

Diêu Mỹ Nhân không trả lời.

“Mình uống thuốc rồi nằm nghỉ một lát là ổn.” Cậu nhắc lại thêm một lần nữa, “Không đến bệnh viện được không?” Đối diện với đôi mắt đen nhánh ướt át và vẻ ngoài đáng thương của cậu, Diêu Mỹ Nhân đành phải thỏa hiệp: “Thuốc ở đâu?”

“Trong ngăn tủ bên kia.” Thư Mạch ngồi yên trên sofa, lặng lẽ quan sát dáng vẻ bận rộn vì cậu của Diêu Mỹ Nhân, sau khi lấy thuốc, cô đun nước rồi đổ ra pha.

Diêu Mỹ Nhân đặt nước lên bàn trà, “Nước vừa mới đun xong nên hơi nóng, để nguội rồi hãy uống.”

Giọng nói tựa như gió xuân thổi ngang tai của cô gái đã khiến lòng Thư Mạch rục rịch, cậu không kiềm chế được mà kéo Diêu Mỹ Nhân lại gần, sau đó tách hai chân ra đặt cô lên đùi.

Cô gái đáng yêu nằm trong ngực cậu vừa có da thịt mát mẻ lại có khung xương nhỏ nhắn xinh xinh. Còn gì tuyệt vời hơn khi được ôm cơ thể này vào giữa mùa hè nóng bức, “Khi nào cậu dọn đến đây ở?” Cậu gác đầu vào cổ cô, thủ thi dụ dỗ.

Tư thế của hai người bây giờ quá thân mật, Diêu Mỹ Nhân khẽ giãy giụa, “Minh... Còn đang nghĩ mà.” Đôi mắt tròn xoe thoáng chuyển động.

Tay Thư Mạch bắt đầu trườn lên eo cô: “Minh đã đợi mười ngày rồi.”

“Để mình nghĩ thêm đã.” Diêu Mỹ Nhân vội lảng sang chuyện khác: “Nước nguội rồi, uống thuốc đi.”

Thư Mạch buông tay xuống rồi dựa người vào sofa.

Ngay sau đó, cô liền nghe thấy chàng trai giận dỗi nói: “Không uống đâu, nếu cậu không yêu mình thì cứ để mình chết vì bệnh đi.”

“Thư Mạch...”

Diêu Mỹ Nhân dờ khóc dờ cười, “Cậu uống thuốc trước đã.”

Thư Mạch liếc nhìn cô một cái, “Vậy cậu đồng ý đi.” Nói xong, cậu liền cúi đầu, bày ra dáng vẻ mất tinh thần, trông vô cùng đáng thương.

Diêu Mỹ Nhân nhìn cậu một lúc lâu, “Được.”

“Cậu mau nói lại lần nữa!” Thư Mạch ngồi thẳng người lên.

“Minh nói là được.”

Diêu Mỹ Nhân thở dài, nếu cậu thật sự muốn như vậy thì cô đành phải đồng ý.

Môi Thư Mạch khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong vô cùng đẹp mắt.

“Nước nguội rồi, mình uống thuốc đây.”

Nằm bên phải khu đất rộng lớn là một căn biệt thự được bài trí xa hoa, bên trong có ghế sofa màu đỏ được nhập khẩu từ nước ngoài, thảm Ba Tư sang trọng, đèn thủy tinh lấp lánh trên trần nhà,...

Một thiếu nữ da dẻ trắng nõn, mặc váy trắng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, ngũ quan xinh xắn yêu kiều đang ngồi trên sofa. Cô ấy đưa cho người phụ nữ bên cạnh một cái cốc sứ in hình bông hoa, “Di Tạ, đi uống trà đi.” Nhớ đến gò má tuần tú lạnh lùng của người kia, mắt cô thoáng hiện lên chút xao động.

“Người vừa rồi... Là Thư Mạch ạ?”

“Ừ.” Người phụ nữ tên Tạ Thiệu Vân nhẹ nhàng nhận lấy, dưới đáy cốc trắng là những đầu ngón tay được sơn màu đỏ thắm. Bà nhấp một ngụm trà, lòng mày khẽ nhàu lại, “Lần trước khi Tiếp Nhiên nhận ra nó, bảo nó ở thành phố B, đi đã không tin, không ngờ hôm nay lại gặp được, đã vậy lại còn ở ngay khu này.”

“Có lẽ đây chính là duyên phận.” Mạnh Nghiên mỉm cười đáp lại.

Khuôn mặt Tạ Thiệu Vân được chăm sóc kỹ lưỡng nên không hề có một nếp nhăn nào, bà bình tĩnh nói, “Có lẽ vậy, ai mà biết được.”

Thấy Tạ Thiệu Vân tỏ ra khá lạnh nhạt khi nói về Thư Mạch, Mạnh Nghiên cũng không quá ngạc nhiên, trong ấn tượng của cô, khi còn nhỏ bà ấy cũng dùng thái độ đó để đối xử với Thư Mạch.

Sau khi suy nghĩ một lúc, cô thử dò hỏi, “Di Tạ, nếu Thư Mạch đến, đi tính...”

Không đợi đối phương nói xong, Tạ Thiệu Vân đã cắt ngang, “Nó lớn rồi, đi cũng không giúp gì được cho nó, trong nhà còn có Diệu Quốc và Tiếp Nhiên, vì vậy Thư Mạch không nên xen vào cuộc sống của di.” Không biết là giải thích hay là tự an ủi chính mình, “Nó đã đến thành phố B, muốn gặp lúc nào mà chẳng được, không nhất thiết phải ở chung một chỗ.”

Mạnh Nghiên gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Cô chuyển đề tài, “Anh Tiếp Nhiên về rồi à?”

Nhắc lên Phó Tiếp Nhiên, mắt Tạ Thiệu Vân liền ánh lên ý cười, “Đúng vậy, lần trước do thua một cuộc thi nên nó đã buồn bực đến mức phải chạy đến tận nước F để giải sầu. Vì phải tham gia cuộc thi quốc tế UIA nên nó mới về đây.”

“Anh Tiếp Nhiên thua à?” Mạnh Nghiên rất ngạc nhiên, “Đây là lần đầu tiên cháu nghe nói anh ấy thua đấy, anh ấy gặp phải đối thủ mạnh à?”

“Khá mạnh, nhưng nó không nói rõ đối phương là ai.”

“Có lẽ anh Tiếp Nhiên không cố gắng hết sức thôi, làm gì có ai giỏi hơn anh ấy được? Di Tạ, đi yên tâm đi, cuộc thi lần này, anh Tiếp Nhiên chắc chắn sẽ về nhất.”

Tạ Thiệu Vân đặt cốc xuống, ý cười nhạt hiện lên trên môi, “Hy vọng là vậy.”

Nam sinh lẩn lộn mãi mới ngủ được, ngọn tóc hàng ngày hơi vênh lên giờ cũng ngoan ngoãn cụp xuống, điều đó khiến cô cảm thấy rất.đáng yêu.

Cô sờ trán Thư Mạch, có lẽ do vừa uống thuốc nên thuốc vẫn chưa phát huy tác dụng, nhiệt độ cơ thể vẫn nóng như cũ.

Bây giờ đã là chiều rồi, sợ Thư Mạch tỉnh dậy sẽ đói, vì vậy Diêu Mỹ Nhân đành cần mẫn đi xuống bếp.

Do mới chuyển đến ở nên trong tủ lạnh có rất ít nguyên liệu, cô muốn nấu cháo với một ít đồ ăn.

“Cho hai muôi gạo.” Diêu Mỹ Nhân lẩm bẩm, cố gắng nhớ lại các bước mà mẹ nấu cháo. “Gạo phải vo ba lần nước, sau đó cho nước vào một nửa nồi.”

Chuẩn bị xong việc nấu cháo, Diêu Mỹ Nhân bắt đầu rửa rau xanh, mấy việc nhỏ như thế này không thể làm khó được cô.

Thư Mạch bị tiếng “Leng keng leng keng” nhức tai đánh thức. Nghe thấy tiếng động, cậu vội đi đến cửa phòng bếp.

Có thể là do bị dính nước nên dầu trong chảo mới bắn tứ tung, cô gái không tránh kịp đã bị bỏng nhẹ, “A!” Diêu Mỹ Nhân vội vàng lùi lại.

“Bị bỏng rồi hả?” Thư Mạch bước nhanh về phía trước, cẩn thận quan sát tay cô.

“Không sao đâu.” Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, vừa rồi hơi đau nhưng giờ hết rồi. “Cậu dậy sớm thế? Có phải do mình làm ồn không?”

Thư Mạch chăm chú nhìn vết đỏ hơi phồng lên ở cánh tay trắng mịn của cô gái.

“Không ngủ được.” Cậu cầm lấy cánh tay của Diêu Mỹ Nhân rồi giơ lên trước mặt mình, “Nghe nói khi bị bỏng, dùng nước bọt bôi sẽ khỏi nhanh hơn.”

Diêu Mỹ Nhân bĩu môi, đang định mắng cậu nói dối thì cậu đã vươn đầu lưỡi ra liếm vùng da đỏ ửng.

Cảm giác vừa ướt vừa nhột truyền thẳng đến đại não.

Sau hơn mười giây ngẩn người ra, mặt Diêu Mỹ Nhân đột nhiên đỏ lên, “Cậu... bần quá.”

“Mình không quan tâm.” Thư Mạch mỉm cười.

Diêu Mỹ Nhân tiếp tục bĩu môi, “Ý mình là nước bọt của cậu rất bẩn, rất mất vệ sinh.”

Khóe miệng Thư Mạch lập tức cứng đờ.

Nửa tiếng sau cháo mới được nấu xong.

“Cậu nếm thử đi.” Diêu Mỹ Nhân đưa cháo cho Thư Mạch, “Bên trong có cầu kỳ [*] và thịt nạc, không biết mùi vị thế nào nữa.”

[] Cầu kỳ: Hay còn gọi là củ khi hay kỷ tử là tên gọi chung của ít nhất 2 trong số khoảng 90 loài thực vật của chi Lycium. Đó là Lycium chinense và Lycium barbarum (cầu kỳ Ninh Hạ). Chúng là hai loài thực vật có quan hệ gần trong họ Cà (Solanaceae). Bản địa cây củ khi có lẽ là vùng Đông Nam châu Âu trải rộng sang Tây Nam châu Á nhưng cây này ngày nay chủ yếu trồng ở Trung Hoa với 7 loài được ghi nhận trong Quần thực vật Trung Hoa.*

Thư Mạch múc lên, thổi mấy cái rồi bỏ vào miệng, thấy vẻ mặt căng thẳng của cô gái, cậu nghiêm túc nếm thử, sau khi nuốt xuống, cậu mới trả lời: “Cũng được.”

“Thật không?”

Thư Mạch cười gật đầu, “Hóa ra Mỹ Nhân nhà ta cũng có khả năng nấu cơm.”

Diêu Mỹ Nhân cười híp cả mắt vì được khen ngợi.

Thấy nam sinh ăn hết nửa nồi cháo, Diêu Mỹ Nhân càng tự tin vào tay nghề của mình.

“Cậu ngồi đây đi, mình đi rửa bát.”

Diêu Mỹ Nhân ấn Thư Mạch xuống sofa, còn bản thân thì đi thu dọn bát đĩa. Thấy trong nồi vẫn thừa một ít cháo, cô bèn dùng tay quẹt một cái rồi bỏ vào miệng, ngay sau đó sắc mặt liền thay đổi.

“Phụt, phụt.”

Mặn, rất mặn.

Cô xoay người đi ra ngoài thì thấy Thư Mạch đang há to mồm uống nước.

Diêu Mỹ Nhân đột nhiên xuất hiện khiến Thư Mạch sợ đến mức làm rơi chiếc cốc, “Cậu nấu cháo ngon lắm, mình hơi khát nước thôi.”

“Cậu lừa mình.”

“Mình...Không lừa cậu đâu, thật đấy, cậu đừng khóc, mình rất thích, đừng khóc.” Thư Mạch luống cuống tay chân, không ngừng nghĩ cách dỗ cô gái nín khóc.

Thư Mạch vội chạy đến ôm chặt cô vào lòng.

“Ngoan, đừng khóc, mình sai rồi.”

Thư Mạch vô cùng hoảng hốt và sợ hãi vì không biết lí do tại sao cô gái khóc, “Không khóc, không khóc...” Cậu chỉ có thể vụng về lặp đi lặp lại một câu, “Không khóc”.

Một lát sau, Diêu Mỹ Nhân cố chớp mắt, nghẹn ngào mắng, “Đồ ngốc.”

“Sao cậu ngu vậy.” Cô dùng sức kéo đầu cậu xuống, “Thư Mạch, mình muốn hôn cậu một cái.”

Nói xong, cô đặt môi mình lên môi đối phương, đầu lưỡi chui vào hang động nhỏ ẩm ướt.

Khi lưỡi lọt vào trong miệng cậu, cô có thể nếm được vị mặn nhạt của cháo và nước. Không thể hiểu vừa rồi cậu lấy dũng khí ở đâu để ăn hết nồi cháo đó.

Người Thư Mạch khẽ run lên, cô gái ngây thơ đùa nghịch lung tung, nhiều lần chạm đến chỗ mẫn cảm của cậu, khiến cậu suýt nữa đã mất kiểm soát.

Diêu Mỹ Nhân tưởng đối phương không thoải mái nên muốn rút đầu lưỡi lại, không ngờ lúc đó đối phương lại dùng sức ôm chặt rồi liếm mút.

“Thư Mạch...” Cô vừa thở gấp vừa nói, “Lần sau không được làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

“Vậy lần sau cậu cũng đừng khóc.” Giọng nói của cậu dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước, “Mình sẽ đau lòng.”

Diêu Mỹ Nhân chớp mắt, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, “Nếu cậu còn làm việc ngu ngốc như vậy, mình sẽ khóc, khóc mãi, khóc mãi...”

Từ khi gặp cậu, hi vọng ái ô [*] của cô đã không còn do cô kiểm soát.

[] Hi, nộ, ái, ố: Hy nghĩa là vui mừng, hoan hỷ. Nộ nghĩa là tức giận, bực tức. Ái nghĩa là yêu thương, yêu mến. Ố nghĩa là thù hận, căm ghét mức độ thậm tệ. Ghép lại khi người ta sử dụng 4 từ này cùng lúc thường để chỉ những cảm xúc khó kiềm chế của con người. Đạo Phật thường sử dụng bốn từ này cùng với Ai, Lạc Dục cũng để khuyên mọi người kiểm soát được tâm tư, từ đó dần có được tâm hồn tĩnh lặng.*

Thư Mạch khẽ nheo chớp mũi ửng đỏ vì khóc nhe của cô gái, bất đắc dĩ nói “Sợ em rồi, tâm can của anh.” [*]

[] Tâm can: Là tim và gan, được coi là biểu tượng của những tình cảm sâu kín tận đáy lòng của con người.*

Buổi tối, Diêu Mỹ Nhân nằm ngủ ở trên chiếc giường mềm mại của Thư Mạch mà không hề suy nghĩ gì hết.

Lúc này, ở phòng bên cạnh, Thư Mạch lại lật người thêm lần nữa, đại não không ngừng nhớ đến bờ môi mềm mại ngọt ngào như kẹo bông, quả thực đây chính là một loại tra tấn đầy ngọt ngào.

Thư Mạch tròn mắt, yên lặng nhìn trần nhà, trong bóng đêm, ánh mắt cậu đọng đầy tình tứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Viên kẹo ngọt 52

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây ☐

Buổi sáng, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính rồi chiếu xuống mặt đất, gió thổi nhẹ nhàng khiến lá xanh rung rào rạt, hôm nay chính là một ngày đẹp trời.

Lúc tỉnh dậy, Diêu Mỹ Nhân ngẩn người suốt mấy giây rồi mới dần tỉnh táo lại.

Vừa ra khỏi phòng cô liền gặp Thư Mạch cũng vừa mới ngủ dậy ở ngoài hành lang, nhớ ra đầu tóc mình vẫn đang rối bù, khuôn mặt nhỏ căng bóng đỏ lên.

“Vẫn còn sớm.” Cô chủ động nhưn người sờ trán của cậu, “Còn sốt không?”

“Cậu sờ thử đi.”

Thư Mạch cúi đầu nhìn cô, chắc do vừa mới tỉnh ngủ nên mắt cô gái vẫn còn lưu lại sự mờ mịt, đáng vẻ vừa ngốc nghếch lại dễ thương.

Diêu Mỹ Nhân rất vui mừng khi nhìn thấy đôi môi hồng đỏ hồng và sắc mặt tươi tỉnh của người trước mặt, “Chắc cũng sắp khỏi rồi, trưa vẫn phải uống thuốc đây nhé.”

“Nghe cậu hết.”

Cô rút tay lại, sau đó cười nói với cậu: “Thế cậu tránh ra đi.” Cơ thể cao lớn của Thư Mạch đang chắn trước cửa nên cô không thể không lên tiếng, “Mình muốn đi đánh răng.”

“Có phải râu mình mọc rồi không?”

“Hả?” Diêu Mỹ Nhân ngây ngốc hỏi lại.

“Cậu xem giúp mình đi.”

Thư Mạch cầm bàn tay nhỏ, mềm mại của Diêu Mỹ Nhân đặt lên cằm, cố tình cọ cọ phần râu cứng vào tay cô, “Có phải dài quá rồi không?” Giọng nói khàn khàn mang theo chút gì đó lười biếng.

Thấy bàn tay hơi ngứa, Diêu Mỹ Nhân vội gạt đầu rồi nhìn cậu bằng đôi mắt sáng long lanh, “Dài rồi.”

Cô vừa vuốt ve cằm của đối phương vừa nhớ đến lúc hai người hôn môi, khi ấy đoạn râu ngắn kia đã chọc vào mặt cô.

“Thư Mạch, cậu nên cạo râu đi.”

Thư Mạch yên lặng một lát, sau đó cúi xuống nhìn cô, ngoan ngoãn gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, “Bạn gái, cậu giúp mình cạo râu đi.”

Diêu Mỹ Nhân liếc nhìn cậu một cái, người này càng ngày càng thích trêu chọc cô.

“Bạn trai yêu dấu ơi, mình xin phép được từ chối nhé.” Dứt lời, cửa lập tức bị đóng lại.

Ăn xong bữa sáng thì mặt trời cũng đã lên cao.

Diêu Mỹ Nhân cầm ô che nắng, quay đầu lại nhìn nam sinh, “Cậu vào nghỉ thêm đi, nhớ uống nhiều nước, mua đồ ăn xong mình sẽ về ngay.”

Bởi vì bị cô gái cấm không được ra khỏi nhà nên Thư Mạch đành phải mím môi nhìn bóng dáng yếu đuối che dù từ từ đi xa.

Phải đi tận 20 phút mới đến được siêu thị lớn, tầng một là khu vực điện máy, tầng hai là đồ dùng sinh hoạt và đồ ăn. Do nằm giữa khu dân cư nên siêu thị rất đông người.

Diêu Mỹ Nhân đẩy xe đi đến khu vực rau xanh. Thư Mạch ăn khá nhiều thịt, không bao giờ động đến rau thơm và cà rốt nên cô muốn cậu ăn thêm một ít. Sau khi mua đồ ăn, Diêu Mỹ Nhân đẩy xe sang khu đồ sinh hoạt để mua những đồ dùng còn thiếu.

Trái với tâm trạng thoải mái của Diêu Mỹ Nhân, hiện giờ Thư Mạch đang cau mày nhìn cô gái ngồi trên sofa, “Có chuyện gì?”

Cô gái đối diện mỉm cười, “Thư Mạch, đã rất nhiều năm chúng ta không gặp nhau.”

Thư Mạch thờ ơ “Ừ” một tiếng.

“Lúc đầu tôi không nhận ra cậu.” Mạnh Nghiên nghịch nghịch làn váy, giọng nói mang theo sự uể oải tựa như đang nuối tiếc vì đã không nhận ra Thư Mạch.

“Lâu không gặp, không nhận ra cũng là chuyện bình thường.” Thư Mạch đáp.

“Cậu nói cũng đúng, Thư Mạch, cậu đến thành phố B làm gì?”

“Học ở đây.”

“Thì ra cậu học đại học B? Vậy thì tốt quá rồi.” Mạnh Nghiên dịu dàng cười.

Hai người cứ một hỏi một đáp đến khi tiếng chuông cửa vang lên mới dừng lại.

Thư Mạch đang ngồi trên sofa lập tức bật dậy đi về phía cửa.

Mạnh Nghiên vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi chân thon dài bước vào.

Tiếp đó giọng nói ngọt ngào của ai đó vang lên, “Thư Mạch, mình mua nhiều đồ lắm, cậu xách giúp mình đi.”

Lông mày Thư Mạch nhíu chặt lại, “Sao cậu không gọi mình đến!”

“Mình đi xe nên chỉ xách một đoạn ngắn thôi.”

Cô đưa đồ cho nam sinh rồi bước vào nhà.

“Thư...”

Thấy cô gái xa lạ đang ngồi trên sofa, Diêu Mỹ Nhân cứ tưởng rằng mình hoa mắt nên đã chớp mắt liên tục.

“Thư Mạch?” Cô nghi ngờ gọi.

Nghe thấy Diêu Mỹ Nhân gọi, Thư Mạch vội vứt hai túi đồ to vào phòng bếp rồi chạy ra.

Cậu kéo cô ngồi xuống rồi giới thiệu: “Đây là Diêu Mỹ Nhân – bạn gái của tôi.” Cậu khẽ hát cảm về phía Mạnh Nghiên, “Còn đây là Mạch Nghiên, bạn hồi bé của mình.”

Nói xong, Thư Mạch liền cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé bị túi cao su siết đến sưng đỏ.

“Lần sau cậu nhất định phải gọi mình đấy.” Thư Mạch dịu dàng xoa nắn lòng bàn tay mềm mại.

“Thư... Mạch.”

Mặt Diêu Mỹ Nhân đỏ lên như bị hun nóng.

Mạnh Nghiên không chỉ ngạc nhiên vì Thư Mạch có bạn gái, mà còn sững sốt vì vẻ đẹp của Diêu Mỹ Nhân.

Cô cười mà như không cười, “Không ngờ cậu đã có bạn gái rồi.”

“Ừ.”

Mạch Nghiên chuyển tầm mắt sang gương mặt đỏ ửng của Diêu Mỹ Nhân, giọng nói mang theo vẻ hoài niệm, “Hồi còn bé, tính cách của cậu khá lạnh lùng và quái gở.” Cô âm chỉ, “Tôi phải mất rất nhiều công sức mới được cậu trả lời, lúc ấy, chỉ có tôi mới có thể nói chuyện với cậu.”

Nghe vậy, Diêu Mỹ Nhân liền nhìn qua Mạnh Nghiên vài lần, đôi mắt đen trắng chuyển động không ngừng.

“Vậy à, tôi quên rồi.” Thư Mạch lạnh lùng đáp lại.

Mạnh Nghiên không biết nên làm gì khác ngoài cười, “Thật đáng tiếc.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Viên kẹo ngọt 53

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây □

—————
Gió khẽ thổi qua làm bay góc rèm, khung cảnh bên trong ngôi nhà theo đó cũng lộ ra.

Diêu Mỹ Nhân hơi mất tự nhiên khi bị Thư Mạch vượt ve trước mặt người ngoài. Cô cố gắng rút tay về, sau đó đứng dậy nhìn nam sinh bằng đôi mắt long lanh, “Ngại quá, cô Mạnh đến lâu rồi mà vẫn chưa mời cô nước, giờ tôi đi lấy nhé?”

Đang định xoay người đi vào bếp thì tay đột nhiên lại bị kéo lại.

“Minh lấy cho.”

Nói xong, cậu cúi người ghé sát vào tai Diêu Mỹ Nhân: “Minh không muốn cậu hầu hạ người khác, cậu chỉ có thể hầu hạ mình.”

Thư Mạch không đợi Diêu Mỹ Nhân đáp lại mà đi thẳng vào trong bếp.

Thấy vậy, Diêu Mỹ Nhân đành phải ngồi ở chỗ cũ, cô vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đuôi lông mày hơi nhíu và đôi môi đỏ chót của Mạnh Nghiên, “Thư Mạch khách sáo quá.” Cô ta đang vui sướng vì Thư Mạch muốn tự tay rót nước cho mình, “Thực ra hồi còn nhỏ Thư Mạch rất lạnh lùng, ở trường, rất nhiều bạn nữ muốn chơi cùng cậu ấy nhưng cậu ấy lại không để ý đến ai, may là có tôi, nếu không cậu ấy chẳng có nổi một người bạn.”

Diêu Mỹ Nhân im lặng lắng nghe, đôi mắt đen bóng thi thoảng lại chớp nhẹ, trông vô cùng xinh đẹp.

“Bạn chơi cùng?”

Thư Mạch vừa cầm hai cốc nước đi ra thì nghe thấy câu nói cuối cùng này.

“Hồi còn bé tôi là bạn chơi cùng cậu mà, tính đến bây giờ, chúng ta vẫn được coi là thanh mai trúc mã đấy.” Mạnh Nghiên cười nói.

Thư Mạch tiện tay đặt cốc nước xuống trước mặt cô ta, “Tôi với cậu không thân thiết.” Sao có thể tính là thanh mai trúc mã?

Đúng là con người lạnh lùng vô tình. Mạnh Nghiên bắt lực nhún vai, “Chúng ta chơi với nhau từ bé mà không tính là thanh mai trúc mã sao?”

“Không.”

Thư Mạch dứt khoát phủ nhận. Cậu ngồi xuống bên cạnh Diêu Mỹ Nhân rồi đưa cốc nước ấm áp thoang thoảng hương chanh lên môi cô gái.

“Uống nước trước đi, môi cậu khô quá.” Giọng nói nhẹ nhàng kết hợp với đường cong trên gò má tạo ra một bức tranh dịu dàng đến lạ thường.

Thái độ đối xử khác hẳn nhau, Thư Mạch đúng là bên nặng bên nhẹ.

Mạnh Nghiên nhìn qua, bất đắc dĩ nói, “Từ chối rất dứt khoát! Cậu nói không phải thì là không phải.” Cô cầm ly nước trắng lên uống một ngụm.

Sau khi uống xong lại nói tiếp, “Thư Mạch, cậu còn nhớ con mèo ngày xưa cậu đưa cho mình không?” Mặt Mạnh Nghiên bỗng hiện lên chút cô đơn, “Sau khi cậu đi, mình vẫn luôn chăm sóc tốt cho con mèo đó, tuy nhiên nó đã qua đời sau một lần bị bệnh. Lúc đó mình đã buồn rất lâu.”

Thư Mạch thẳng thắn đáp lại một câu: “Không nhớ lắm.”

Thấy Diêu Mỹ Nhân đã uống hết hơn nửa cốc nước chanh, Thư Mạch bình tĩnh rút một tờ khăn giấy ra nhẹ nhàng lau miệng cho cô.

Thư Mạch không thèm liếc nhìn Mạnh Nghiên một cái, thậm chí cậu còn chặn họng cô ta hết lần đến lần khác.

Mạnh Nghiên lặng lẽ quan sát khuôn mặt trắng sáng, làn da đẹp không tì vết, mái tóc đen nhánh mềm mại của Diêu Mỹ Nhân.

Sau đó cô ta căng thẳng dò hỏi, “Thư Mạch, cuối tuần tôi có tham gia một cuộc thi piano, cậu muốn đến xem không?”

“Không rảnh.”

Thư Mạch lập tức từ chối mà không cần suy nghĩ, vài giây sau cậu lại lên tiếng, “Tôi muốn ở cùng bạn gái.”

Bàn tay đang đặt ở đầu gối bỗng nắm chặt lại, một lúc lâu sau, Mạnh Nghiên rời đi với vẻ mặt phức tạp.

Diêu Mỹ Nhân rút tay lại rồi đẩy Thư Mạch ngã xuống sofa, còn cô thì đè lên người cậu.

“Hừ, bạn chơi cùng hồi bé?” Cô đứng từ trên cao nhìn Thư Mạch.

“Thanh mai trúc mã?” Đôi mắt trong trẻo trợn lên.

“Còn tặng người ta một con mèo nhỏ?” Cô khễ véo cổ nam sinh.

“Vậy nên hôm nay tình nhân nhỏ mới tìm đến cửa?”

Diêu Mỹ Nhân phồng má trợn mắt, dáng vẻ giống như cậu không giải thích thì tôi sẽ không để cậu yên.

Thư Mạch lười biếng nằm trên sofa, mái tóc đen rũ xuống trán, hai tay giơ lên đỉnh đầu xin hàng.

Thư Mạch ngược nhìn đôi mắt đen bóng trước giờ luôn trầm tĩnh nhưng giờ lại bắn ra lửa của cô gái đang đè trên người mình.

“Lấy đâu ra tình nhân nhỏ, mình chỉ biết tình nhân lớn đang đè trên người mình thôi!!”

Do nhìn từ dưới lên nên Thư Mạch có thể nhìn thấy cằm cổ trắng nõn thon dài, xương quai xanh mảnh khảnh xinh đẹp và đôi núi trước ngực.

Bởi vì tai và cổ họng đều nóng lên nên Thư Mạch vội dời tầm mắt.

Diêu Mỹ Nhân cắn môi đợi cậu nói tiếp.

“Oan quá.”

Thư Mạch giải thích: “Mình không nhớ.”

Sau đó cậu nghiêm túc suy nghĩ lại, “Trong ấn tượng của mình, quả thật Mạnh Nghiên rất hay quần lấy mình, vì thấy phiền phức nên mình mới nhặt một con mèo về cho cậu ta chơi.”

Hình như nhớ đến chuyện gì đó không tốt nên mắt Thư Mạch mới tối hắc đi, “Có điều mình nợ cậu ta một ân tình, sau này mình sẽ kể cho cậu nghe.”

Mặc dù trong lòng rất tò mò nhưng cô cũng không hỏi tiếp.

Diêu Mỹ Nhân hừ nhẹ một tiếng, tỏ vẻ miễn cưỡng vừa lòng.

Thư Mạch ôm lấy eo không cho Diêu Mỹ Nhân đi. “Này, cậu học ở đâu cái thói qua cầu rút ván vậy?” Lông mày cậu nhếch lên, miệng khễ mỉm cười.

“Hả?”

“Chọc ghẹo mình xong rồi chạy?”

Diêu Mỹ Nhân hơi mù mịt, “Mình có chọc cậu đâu.” Rõ ràng là cô đang nghiêm túc tra hỏi cậu.

Thư Mạch di chuyển tay ra sau lưng Diêu Mỹ Nhân rồi ấn nhẹ một cái khiến cô ngã xuống ngực cậu, “Thật không?” Cậu bắt đầu giờ trò lưu manh, “Dù sao thì mình cũng bị cậu chọc ghẹo rồi.”

“Thư Mạch, cậu...”

Thấy có gì đó đang cộm lên dưới người mình, Diêu Mỹ Nhân nín thở không dám tin.

Cô nắm chặt quần áo Thư Mạch, tim đập nhanh như trống, “Lưu manh.”

Thư Mạch đáng thương giải thích: “Không nhìn được.”

Diêu Mỹ Nhân không biết nên nói gì, chẳng lẽ lại bảo cậu nhìn đi?

Chuyện này sao có thể?

Cậu quần lấy người cô, giọng nói mang theo cảm dỗ mê người, “Mỹ Nhân, cậu không thương mình à?”

Giờ phút này, căn phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy được tiếng kim đồng hồ chạy “Tích tắc, tích tắc” và tiếng tim cô đập.

Diêu Mỹ Nhân căng thẳng hỏi lại, “Cái gì cơ?”

Thư Mạch mở miệng nhắc lại một lần nữa, “Cậu không thương mình à? Tối hôm qua mình đã phải thao thức suốt một đêm.” Nói xong cậu lại thúc eo lên trên, vị trí kia đang khao khát được yêu thương.

“Không... Không nên làm vậy.” Diêu Mỹ Nhân hoảng loạn thốt lên.

Thư Mạch bỗng nhiên cười nhỏ, “Không nên làm vậy? Thế thì cậu hôn mình một cái đi.”

Bởi vì cô bé của cậu vẫn chưa chuẩn bị tốt nên cậu cũng không muốn làm “chuyện xấu” kia.

Diêu Mỹ Nhân thả lỏng người, ngoan ngoãn đặt môi lên môi Thư Mạch, mặc kệ cậu công thành chiếm đất.

Ánh mặt trời len lỏi qua rèm cửa chiếu vào trong phòng, bên trong yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng rên nhẹ của cô gái và tiếng thờ dốc của chàng trai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Viên kẹo ngọt 54

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây □

Tạ Thiệu Vân đang nhàn nhã uống trà thì chợt nghe thấy tiếng xe chạy thẳng vào cổng chính.

Bà nghiêng người nói với giúp việc: “Còn không mau mở cửa.”

Ngay sau đó, một người đàn ông trung niên nho nhã gần 50 tuổi mặc âu phục màu xám đậm đi vào.

Theo sau ông là một thiếu niên cao lớn, anh tuấn, khí chất nhã nhặn, bên môi đang treo ý cười châm biếm.

“Diệu Quốc, Tiếp Nhiên, cuối cùng hai người cũng về rồi.” Tạ Thiệu Vân cầm lấy túi đồ trên tay Phó Diệu Quốc, “Ông đã phải vất vả rồi, hôm nay thuận lợi chứ?”

Phó Diệu Quốc ngồi xuống sofa, tháo kính xuống, day day thái dương rồi mới hài lòng mở miệng, “Bản thiết kế của Tiếp Nhiên rất tốt, chỉ cần có nguồn vốn thích hợp là công trình sẽ được thi công.”

Tạ Thiệu Vân gật đầu, khuôn mặt được trang điểm kỹ trần ngập niềm vui, “Tiếp Nhiên tài giỏi hơn người, ông cứ đợi đến lúc căn nhà bị mọi người đua nhau tranh giành đi.”

Phó Tiếp Nhiên ung dung ngồi một góc, khóe miệng cong lên đầy vui vẻ.

“Đúng rồi, hình như tháng sau con tham gia cuộc thi quốc tế UIA phải không? Chuẩn bị đến đâu rồi?” Phó Diệu Quốc nghiêng đầu hỏi. Ông thật sự rất hài lòng về đứa con trai ưu tú này.

Mắt Phó Tiếp Nhiên lập tức hiện lên vẻ kiêu ngạo, đuôi lông mày cũng nhếch lên.

“Nếu không có gì ngoại dự đoán thì vị trí quán quân chắc chắn sẽ thuộc về con.”

“Tốt, đúng là con trai của ba có khác, ba sẽ chờ tin tốt từ con.”

Tạ Thiệu Vân nghịch mái tóc mới uốn, “Đến lúc đó mẹ nhất định sẽ xuống bếp nấu cơm rồi chờ con về ăn mừng chiến thắng.”

Phó Tiếp Nhiên gật đầu, “Cảm ơn mẹ.”

Chỉ trong chốc lát, căn phòng lập tức tràn ngập tiếng cười nói.

Sau khi ba ngày nghỉ kết thúc, cả Diêu Mỹ Nhân và Thư Mạch đều phải về trường.

Buổi tối hôm ấy cậu đưa cô về ký túc xá, “Đi lên nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đi học đấy.”

“Ừ, cậu cũng vậy, ngủ ngon.” Điều Mỹ Nhân chào tạm biệt, cố gắng không quan tâm đến ánh mắt quyến rũ, bịn rịn của nam sinh.

Khi thấy Điều Mỹ Nhân về phòng, trên tay lại cầm theo đồ ăn, mắt Hà Ương và Dương Lê đều sáng lên.

“Mình mua cho các cậu một ít đồ ăn vặt, mau ăn thử đi.” Điều Mỹ Nhân vừa đặt đồ lên mặt bàn, Hà Ương đã vội vàng mở túi ra, “Vui quá, có cả vịt, cánh gà hầm ướp, thịt nướng, ôi, toàn những món bọn mình thích.” Hà Ương không ngừng nuốt nước bọt.

Dương Lê gạt đầu hùa theo, “Mấy ngày nay toàn phải ăn cơm quán, ngán không chịu được.”

“Thích thì ăn nhiều vào, mình mua khá nhiều đấy. Chắc tí nữa Đan Quế lên cũng sẽ thích lắm.” Điều Mỹ Nhân bỏ đồ ăn vào đĩa cho sạch sẽ.

Hà Ương chăm chú nhìn vẻ ngoài xinh đẹp của Điều Mỹ Nhân. Không biết nam sinh nào mới xứng với cô đây.

“Mỹ Nhân, cậu không ăn à?”

Điều Mỹ Nhân lắc đầu, “Không, mình vừa mới ăn xong.” Mặt cô bỗng đỏ lên khi nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Hôm nay cô và Thư Mạch ăn cơm tối với nhau. Vì thấy cô ăn ít nên Thư Mạch đã dùng miệng mớm cho cô từng miếng một. Sau đó, cậu còn liếm môi dụ dỗ, “Canh ngọt quá, lần sau bọn mình lại ăn tiếp nhé.”

Điều Mỹ Nhân cắn cắn ống bút, từ từ hoàn hồn.

“Ôi, mình mệt chết mất.”

Ngô Đan Quế xách túi lớn túi nhỏ đi vào, sau đó nằm gục xuống ghế thờ hồn hển, “Trời ạ, xe buýt đông người đến mức suýt nữa mình đã bị kẹp chết.”

Điều Mỹ Nhân rót một cốc nước đưa cho cô, “Uống nước đi đã.”

“Mỹ Nhân, cậu tốt quá.” Ngô Đan Quế nhận lấy rồi tu một hơi, “Hazzz, thật thoải mái.”

“Sao cậu mang nhiều đồ thế?” Hà Ương tròn tròn mắt nhìn đồng hành lý trên mặt đất. Không phải mới về có ba ngày thôi ư?

“Đây là đặc sản ở quê mình, cũng là lương thực của mình trong tuần tới.”

Hà Ương nhéo hai má phúng phính của cô, “Cậu lại không biết kiểm chế cái mồm rồi, toàn thật là thật, ha ha...” Ý còn lại không cần nói cũng biết.

Ngô Đan Quế đáp lại: “Ăn xong mới có sức để giảm béo chứ!!!!”

Điều Mỹ Nhân vừa uống sữa vừa nhìn hai người cãi nhau, cuộc sống ở ký túc xá cũng thú vị mà.

Hôm sau chính là ngày đầu tiên đi học.

Tiết đầu tiên các khoa đều học trong giảng đường lớn để làm quen với nhau.

“Xin chào mọi người, mình là Điều Mỹ Nhân đến từ khoa máy tính.”

Điều Mỹ Nhân vừa nói xong, bên dưới lập tức vỗ tay. Bởi vì khoa máy tính chỉ có hai nữ sinh, cả hai lại đều xinh xắn nên ai cũng vô cùng phấn khởi.

“Giọng nói dịu dàng quá.”

“Cậu nói xem, sao da cậu ấy lại trắng vậy nhỉ?”

“Hình như còn đẹp hơn hẳn hoa khôi của các khoa khác!”

.....

Điều Mỹ Nhân cũng nghe thấy tiếng bàn luận của mọi người xung quanh. Nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ để ý, tuy nhiên bây giờ do đã quen và trưởng thành nên cô cũng không quan tâm đến lời nói của người khác.

Giữa trưa, cô xuống căn tin ăn với các bạn cùng phòng.

Trường học có hai căn tin nằm ở hai hướng đông tây. Căn tin phía đông nổi tiếng vì nấu ngon, còn căn tin phía tây thì nổi tiếng về độ nhiều.

Mọi người đang xếp hàng dài đàng đàng ở căn tin phía đông.

“Trời ơi!!! Hôm nay có thịt chua ngọt.”

Cách một biển người mà Ngô Đan Quế chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấy món ăn mình yêu thích.

“Không phải sáng nay cậu đã ăn một bát cháo thịt nạc, một phần mì xào, một quả trứng gà và một cái bánh bao thịt sao? Bây giờ cậu vẫn muốn ăn thịt à?” Dương Lê gõ nhẹ vào đầu Ngô Đan Quế đang vươn về phía trước.

“Muốn, muốn...” Cô gật mạnh, sau đó giơ một ngón tay ra, “Đi học mệt quá nên mình cần năng lượng rồi, giờ phải ăn một phần mới được.”

Dương Lê, Hà Ương, Diêu Mỹ Nhân đều im lặng.

Diêu Mỹ Nhân lấy một ít dưa xào trứng, thịt bò xào và rau trộn, sau đó cầm khay đi đến bàn ăn.

Cô không hề hay biết, chỉ vài phút ngắn ngủi như vậy nhưng cũng có không ít người nhìn cô.

“Mình có thể ngồi đây được không?” Một nam sinh đỏ mặt hỏi.

“Ngại quá, chỗ này đã có người ngồi rồi.” Hà Ương lại mở miệng từ chối.

Ngô Đan Quế nuốt thịt vào trong miệng rồi than thở: “Nãy giờ phải đuổi bao nhiêu ruồi bọ rồi?”

“Nói linh tinh gì thế? Cậu tưởng Mỹ Nhân là thịt thú hấp dẫn ruồi bọ ư?” Hà Ương liếc một cái, “Phải so sánh với mật ong, Mỹ Nhân chính là đóa hoa mà đám con trai muốn lấy mật!”

“Hừ, cũng không khác nhau mấy, dù sao nghĩa cũng như vậy.” Ngô Đan Quế bĩu môi.

Dương Lê dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Trong mắt người khác, chương trình đào tạo của khoa máy tính vừa nhàm chán lại nhạt nhẽo, tuy nhiên Diêu Mỹ Nhân và Dương Lê lại đều cảm thấy thú vị.

Lại một tuần nữa trôi qua, cô đã từ từ quen với nếp sống đại học. Đạo gần đây do mãi chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới nên Thư Mạch khá bận rộn, vì vậy họ chỉ có thể tranh thủ gặp nhau vào buổi tối.

Thứ bảy là sinh nhật của Dương Lê, mọi người đều thống nhất ra ngoài ăn cơm.

“Lê Lê, vì cậu mà mình đã rút hết vốn liếng.” Ngô Đan Quế chỉnh lại váy, ném cho Dương Lê một ánh mắt quyến rũ, “Đã lâu rồi mình không mặc váy.”

“Vậy cảm ơn cậu nhiều nhé!!!” Dương Lê cười, hai má hiện lên một lúm đồng tiền đáng yêu.

“Ha ha, mọi người đều là bạn cùng phòng, không cần khách sáo đâu.”

Hoàng Viên là một tiệm cơm Quảng Đông, xung quanh sạch sẽ ngăn nắp, rộng rãi thoáng mát, khiến người khác cảm thấy rất thoải mái. Bởi vì đến từ sớm nên bốn người đều không cần xếp hàng.

“Nghe nói ở đây có món bì lợn vàng giòn rất nổi tiếng, lát nữa chúng mình gọi một suất đi.” Ngô Đan Quế tỏ ra lạnh nhạt.

“Ok luôn.” Hà Ương gật đầu đồng tình.

Bốn nữ sinh gọi tám món, do có Ngô Đan Quế dạ dày siêu to và Hà Ương có tài ăn uống nên họ không phải lo đến vấn đề ăn không hết.

Diêu Mỹ Nhân vào phòng vệ sinh rửa tay, vừa ra ngoài liền nghe thấy có người gọi.

“Bạn học Diêu.”

Cô xoay người lại chào bạn nam cùng lớp.

Phạm Cảnh Nghiệp vui mừng hỏi, “Thật trùng hợp, cậu cũng tới đây ăn cơm hả?”

“Ừ.” Diêu Mỹ Nhân gật đầu.

Phó Tiếp Nhiên vốn đang đứng cạnh Phạm Cảnh Nghiệp bấm điện thoại, sau khi nghe thấy giọng nói êm tai, cậu ta không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn.

Cô gái trước mặt có khuôn mặt vừa đơn thuần lại quyến rũ như viên ngọc sáng, mái tóc đen nhánh thả ở sau lưng, người mặc áo sơ mi trắng và quần jean.

Phó Tiếp Nhiên ấn tắt màn hình điện thoại theo bản năng.

“Chờ chút.”

Điều Mỹ Nhân định xoay người rời đi thì Phạm Cảnh Nghiệp lại vội vàng gọi cô lại, mãi mới có cơ hội gặp được nữ thần, cậu nhất định phải bắt lấy cơ hội.

“Có chuyện gì không?” Điều Mỹ Nhân bình tĩnh lên tiếng.

Bị Điều Mỹ Nhân nhìn chăm chăm, mặt Phạm Cảnh Nghiệp bỗng đỏ lên, “Không, mình chỉ... Chỉ muốn hỏi cậu ăn cơm chưa, nếu chưa thì có thể ăn cùng mình.”

“Tôi vừa ăn xong, tôi đến đây với bạn cùng phòng.” Điều Mỹ Nhân nói tiếp, “Họ đang đợi tôi, có gì nói chuyện sau, hẹn gặp lại.” Nói xong, cô xoay người rời đi.

Phạm Cảnh Nghiệp nhìn chăm chăm bóng lưng Điều Mỹ Nhân rồi nói với người bên cạnh, “Đi thôi.”

Phó Tiếp Nhiên tò mò hỏi: “Cậu ấy là ai?”

“Điều Mỹ Nhân, người đẹp như tên, cậu ấy là hoa khôi của khoa máy tính bọn mình.”

Phó Tiếp Nhiên hứng thú thốt lên, “Ồ? Vậy mà lại học khoa máy tính?”

“Đúng vậy, cậu ấy chính là bảo bối của khoa mình đấy.” Phạm Cảnh Nghiệp say sưa kể về nữ thần của mình, “Hình như cậu ấy vẫn chưa có bạn trai, không biết nếu cô gắng thì mình có cơ hội không.”

Phó Tiếp Nhiên đút hai tay vào trong túi quần, im lặng không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Viên kẹo ngọt 55

Editor: Lizxiq

Beta: Dâu Tây □

Tiết học chuyên ngành trôi qua rất nhanh.

Hệ thống máy tính được trang bị ở phòng máy của đại học B vô cùng hiện đại, Điều Mỹ Nhân không ngừng gõ bàn phím, khi chuông tan học vang lên, những ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp mới dừng lại.

Vừa ra ngoài cửa cô liền bị một người đứng cách đó không xa chặn lại.

“Chào cậu, cho mình hỏi Phạm Cảnh Nghiệp có ở phòng này không?”

Dưới ánh sáng mặt trời, cô gái trước mặt đẹp hơn nhiều so với buổi tối hôm trước. Phó Tiếp Nhiên thu hồi ánh mắt, tươi cười dịu dàng hỏi.

Điều Mỹ Nhân gật đầu, “Bạn học Phạm vẫn đang ở bên trong.” Vừa nói xong thì tiếng nói của nam sinh đó vang lên sau lưng.

“Tiếp Nhiên.”

Phạm Cảnh Nghiệp bước nhanh đến, vô cùng phấn khích khi nhìn thấy người đứng bên cạnh Phó Tiếp Nhiên là Điều Mỹ Nhân, “Bạn học Điều.”

Điều Mỹ Nhân mỉm cười đáp lại.

“Chờ một chút.”

Phó Tiếp Nhiên căn cô gái đang có ý định định rời đi, mặt mũi ôn hòa như gió xuân, “Mình muốn cảm ơn vì vừa rồi cậu đã giúp đỡ, không biết cậu có thời gian đi ăn cơm với bọn mình không?”

“Tôi cũng không giúp được gì nhiều, không cần đâu, cảm ơn.” Điều Mỹ Nhân không muốn nói nhiều, Dương Lê đang đợi cô ở căn tin.

Phó Tiếp Nhiên nhìn bóng dáng xa dần của cô gái, môi khẽ cong lên.

Mùa hè nóng nực đến mức không khí xung quanh như nghẽn lại.

Điều Mỹ Nhân vừa đi từ thư viện ra liền bị một người nào đó cản lại. Mấy ngày nay, người con trai tên Phó Tiếp Nhiên này đã xuất hiện trước mặt cô rất nhiều lần.

Ngô Đan Quế huých nhẹ khuỷu tay vào người Điều Mỹ Nhân, “Mỹ Nhân, cậu ta lại đến kia, chắc chắn 100% là cậu ta có ý với cậu.”

Phó Tiếp Nhiên mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen, tay cầm theo áo vest đứng cách đó không xa. Mấy nữ sinh đi ngang qua liền tục liếc nhìn cậu, dù sao loại đàn ông xuất chúng như này cũng rất hiếm.

“Cậu thử cân nhắc lại đi?” Cô cảm thấy Phó Tiếp Nhiên và Điều Mỹ Nhân rất xứng đôi.

“Đừng nói linh tinh, mình có bạn trai rồi.” Điều Mỹ Nhân lập tức gạt đi.

Ngô Đan Quế bĩu môi: “Lâu lắm rồi không thấy bạn trai của cậu đến tìm cậu. Cậu nhìn thử Trần Nhã Hàm ở phòng bên đi, ngày nào bạn trai cậu ấy cũng chờ ngoài cổng, đúng là kiểu con trai mẫu mực mà.”

“Cậu ấy không giống họ.” Đôi mắt đen nhánh của Điều Mỹ Nhân tràn ngập ý cười.

Một tháng nay Thư Mạch thực sự rất bận rộn, hai người cũng đã lâu không gặp nhau rồi. Cô biết so với cậu, nỗi nhớ của cô cũng chẳng là gì.

“Trời ơi, mình muốn gặp quá, không biết phải xuất sắc đến thế nào mới có thể chiếm được trái tim của mỹ nhân.”

Ngô Đan Quế híp mắt, sau đó giật lấy quyển sách trong ngực Điều Mỹ Nhân, “Kìa, cậu ấy đang đi tới. Đi thôi, tiếp tục từ chối những người có ý định theo đuổi cậu.”

Điều Mỹ Nhân liếc nhìn dáng người to béo nhưng lại không có chút sát thương nào của Ngô Đan Quế.

“Bạn Phó tìm tôi có việc gì sao?”

“Mỹ Nhân.” Phó Tiếp Nhiên gọi thẳng tên của cô gái, “Mình có thể hỏi cậu vài vấn đề về máy tính không?”

Điều Mỹ Nhân không ngờ đối phương lại hỏi vấn đề này, “Tôi không biết nhiều về kiến thức chuyên ngành, chắc bạn học Phạm Cảnh Nghiệp có thể giúp cậu đấy.” Cô bình tĩnh nói tiếp, “Nếu không còn chuyện gì khác thì tôi đi trước.”

Phó Tiếp Nhiên rất bất ngờ khi bị cô gái trước mặt kiên quyết từ chối. Tuy nhiên cậu ta vẫn không chịu từ bỏ ý định của mình, “Cảnh Nghiệp không giỏi về vấn đề mã hóa.”

Điều Mỹ Nhân khẽ mỉm cười môi đỏ mọng, “Xin lỗi, tôi không giúp được cậu.” Trước khi đối phương muốn mở miệng, cô lại tiếp tục nói: “Tôi không muốn bạn trai mình phải phiền lòng.” Nếu cô tiếp xúc với nam sinh khác, cậu ấy chắc chắn sẽ ghen, mà cô thì không bao giờ nỡ làm cậu buồn.

Bàn tay đang cầm áo vest bỗng nắm chặt, Phó Tiếp Nhiên đứng ngây ra một lúc, khuôn mặt cũng cứng đờ lại.

Bạn trai?

Haha, cô hoàn toàn không muốn lưu lại đường sống, dứt khoát chọc thủng ý đồ của cậu.

Nhiệt độ không khí xung quanh như hạ xuống mấy độ.

“Vậy từ giờ mình sẽ không làm phiền cậu nữa.” Ngay sau đó, Phó Tiếp Nhiên lên tiếng phá vỡ sự yên lặng, đuôi lông mày nhuốm vẻ lạnh nhạt che đi sự buồn bã dưới đáy mắt.

“Nói xong rồi?”

Ngô Đan Quế ôm sách đi đến: “Chỉ cần cậu không hối hận là được.”

Điều Mỹ Nhân nhận lại sách, “Không có gì đáng để hối hận cả, đi thôi.”

Bên trong phòng ngủ được bày trí tinh xảo là một chiếc giường chiếm hơn nửa diện tích.

Giờ phút này, ngoài ban công, một cô gái có dáng người yếu đuối đang đứng đối diện với mặt trời.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái liền quay đầu lại, môi mông khê mở, “Anh Phó, anh về rồi.”

Phó Tiếp Nhiên thoáng khựng lại rồi lại tiếp tục bước đến, “Ừ, đợi lâu chưa?”

“Mới một lát thôi.” Mạnh Nghiên mở miệng: “Gần đây anh bận gì vậy, em thấy người ta nói anh suốt ngày đến đại học B.”

Phó Tiếp Nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của thiếu nữ, sau đó vội giải thích: “Đi tìm Phạm Cảnh Nghiệp.” Cậu cúi đầu dịu dàng đặt lên thái dương của cô một nụ hôn, “Sao vậy? Nhớ anh hả?”

Mạnh Nghiên rất thích được Phó Tiếp Nhiên chạm vào người, “Lâu lắm rồi anh không ở cùng em.”

Phó Tiếp Nhiên quan sát chớp mũi thẳng dài và đôi môi mềm mại được phủ một lớp son kem thơm ngon của thiếu nữ.

“Anh Phó...”

Mạnh Nghiên dâng đôi môi xinh đẹp của mình cho Phó Tiếp Nhiên tùy ý cắn nuốt.

Lúc này, Phó Tiếp Nhiên chợt nhớ đến bờ môi đỏ thắm tự nhiên, đầy đặn mềm mại hơn cả anh đào của Diêu Mỹ Nhân.

Cậu ta bế Mạnh Nghiên đi về phía chiếc giường lớn màu đen trong phòng.

“Tiếp Nhiên?” Mạnh Nghiên thở hổn hển.

“Suýt, đừng nói không muốn, không phải em nhớ anh sao?”

Ngày cuối cùng của tháng rơi vào thứ bảy nên Diêu Mỹ Nhân không ở ký túc xá mà sang biệt thự bên kia.

“Diêu Mỹ Nhân.”

Diêu Mỹ Nhân khá ngạc nhiên khi thấy Mạnh Nghiên xuất hiện ở đây: “Mạnh Nghiên.”

“Tôi vừa mới nhìn thấy một người giống cô, quả nhiên không nhìn nhầm.” Mạnh Nghiên mỉm cười.

Diêu Mỹ Nhân trả lời: “Trí nhớ của cô Mạnh tốt quá!” Dù sao thì họ cũng chỉ mới gặp nhau có một lần.

“Cô đến tìm Thư Mạch hả?” Mạnh Nghiên thuận miệng hỏi.

Xem ra Mạnh Nghiên không biết là Thư Mạch không ở thành phố B. Diêu Mỹ Nhân chỉ cười chứ cũng không nói gì thêm.

“Có muốn tâm sự với tôi một lúc không?”

Mạnh Nghiên đề nghị: “Dù sao chúng ta cũng có chung đề tài, cô cảm thấy thế nào?”

Cách biệt thự không xa là một quán cafe được bài trí độc đáo, trang nhã, nhuộm màu cổ điển.

Diêu Mỹ Nhân khê ngoáy cốc cafe trên bàn, “Cô muốn nói gì với tôi?” Cô có cảm giác chuyện Mạnh Nghiên muốn nói với cô không hề tốt đẹp gì.

Mạnh Nghiên tò mò không biết lát nữa khi nói xong, liệu đối phương có thể giữ được dáng vẻ xinh đẹp như bây giờ không.

Mạnh Nghiên nhấp một ngụm cafe, từ từ mở miệng: “Cô có biết tôi và Thư Mạch là thanh mai trúc mã?”

“Thư Mạch nói không phải.” Diêu Mỹ Nhân không thể không cắt ngang lời cô ta.

Mạnh Nghiên tức đến mức suýt nữa đã hất cafe trong ly ra ngoài, “Nhà họ Mạnh và nhà họ Phó đã quen nhau từ lâu, mà nhà họ Phó chính là nhà của Phó Tiếp Nhiên, chắc cô biết chứ nhỉ?”

Diêu Mỹ Nhân lập tức ngạc nhiên.

Cô ta nói tiếp: “Mười mấy năm trước, một người phụ nữ đã dẫn theo một bé trai bước vào nhà họ Phó, lúc ấy bà chủ nhà họ Phó mới mất chưa được ba tháng. Người đó tất nhiên là Tạ Thiệu Văn, còn bé trai là ai, chắc chắn cô cũng đã đoán được.”

Diêu Mỹ Nhân hơi ngậy người, cô biết đó mới chỉ là khúc dạo mở đầu.

“Cô đã xem màn kịch mẹ kế xinh đẹp ra sức lấy lòng con chồng được chiều chuộng chưa?”

Mạnh Nghiên hồi tưởng, chậm rãi nói ra mọi chuyện, đó chính là quá khứ mà Diêu Mỹ Nhân không thể tham gia.

Mạnh Nghiên vẫn còn nhớ rất rõ, khoảng thời gian đó người nhà đã đưa cô đến làm bạn với Phó Tiệp Nhiên để giúp cậu người ngoại nổi đau mất mẹ.

Muốn trở thành bà chủ mới thì phải hao tổn rất nhiều công sức. Vì vậy Tạ Thiệu Vân đã ban phát cho đứa trẻ mất mẹ tình yêu thương của một người mẹ.

Khi biết Phó Tiệp Nhiên không thích Thư Mịch, bà ta cố tình tỏ ra xa lánh con trai của mình.

Sau này, ngày ngày Mạnh Nghiên đều thấy Phó Tiệp Nhiên nhận được sự quan tâm, được Tạ Thiệu Vân xúc cơm, gấp đồ ăn cho. Còn Thư Mịch thì ngồi lẳng lặng ở một góc yên lặng múc từng thìa cơm. Mãi đến khi Phó Tiệp Nhiên ăn no, Tạ Thiệu Vân mới liếc nhìn Thư Mịch một cái.

Cô biết cái vẻ sòng yên biển lặng đó chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài.

Nếu thành tích không bằng, Phó Tiệp Nhiên chỉ cần than phiền một câu là Thư Mịch sẽ không dám vượt qua cậu ta. Giải đấu không có tên, cậu ta chỉ cần làm nũng là Thư Mịch lại phải nhường nhịn, chỉ cần cậu ta nói không thích là Thư Mịch phải ở mãi trên cái gác nhỏ trong nhà.... Phó Tiệp Nhiên cứ bắt nạt Thư Mịch mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Mạnh Nghiên ngược nhìn cảm xúc lên xuống trong đôi mắt đen trắng của Diêu Mỹ Nhân.

Điều đối phương muốn biết cũng chính là thứ cô muốn nói cho đối phương nghe.

Tất cả mọi người trong nhà họ Phó đều biết chuyện Thư Mịch bị bắt nạt, nhưng vì cậu chỉ là con của chồng trước nên không ai dám giúp đỡ.

Tạ Thiệu Vân đương nhiên cũng biết những điều xảy ra với con trai mình, tuy nhiên bà chỉ coi đó là trò đùa của con nít nên cũng không nói gì thêm, hơn nữa việc lấy lòng Phó Diệu Quốc và Phó Tiệp Nhiên mới là quan trọng nhất.

Hôm đó, trong nhà họ Phó chỉ có Mạnh Nghiên, Phó Tiệp Nhiên, Thư Mịch và mấy người giúp việc.

Lúc đầu cô và Phó Tiệp Nhiên ngồi chơi với nhau ở dưới ở tầng một, lúc sau vì buồn chán nên cô đã năn nỉ tìm Thư Mịch xuống chơi cùng. Phó Tiệp Nhiên vui vẻ đồng ý, sau đó cậu ta xông thẳng lên gác mái, yêu cầu Thư Mịch giả làm chó, bò xuống đất để cho cậu ta cưỡi.

Thư Mịch cảm con rối gỗ, lông mày nhíu chặt, lắc đầu từ chối. Phó Tiệp Nhiên vô cùng tức giận khi có người dám cãi lại mình, cậu ta cướp lấy con rối trong tay Thư Mịch, “Không giả làm chó, vậy thì đưa món đồ chơi này cho tao.”

“Không được, trả con rối lại cho tôi.” Thư Mịch bé nhỏ chạy nhanh đến giật lại.

Phó Tiệp Nhiên không kịp đề phòng nên đã bị Thư Mịch đẩy ngã xuống đất. Cái đứa con hoang đang ăn nhờ ở đậu lấy tư cách gì để đẩy cậu chứ, đúng là tự tìm cái chết.

Sau khi đứng lên, Phó Tiệp Nhiên lập tức lao về phía Thư Mịch, hai đứa trẻ vật lộn đánh nhau.

Lúc giúp việc đến thì cả Phó Tiệp Nhiên và Thư Mịch đều đã bị thương.

Sau khi biết chuyện này, Phó Diệu Quốc và Tạ Thiệu Vân đều rất tức giận.

Trong phòng khách yên tĩnh, Mạnh Nghiên nắm chặt làn váy, lo lắng quan sát Tạ Thiệu Vân xoa thuốc cho Phó Tiệp Nhiên, dù sao thì cô cũng là người đã xúi Phó Tiệp Nhiên đến tìm Thư Mịch.

Cậu chủ nhỏ Phó Tiệp Nhiên bị cào xước khoe mắt, máu hơi rỉ ra, “Tiệp Nhiên, để mẹ xoa thuốc cho con.” Tạ Thiệu Vân khá bức mình với đứa trẻ đang quay lưng lại nhưng vẫn phải bình tĩnh dỗ dành.

Thư Mịch một tay ôm gấu, một tay ôm bụng đứng thẳng ở góc bàn trà, vừa rồi Phó Tiệp Nhiên đã đá vào đây nên rất đau. Đôi mắt đen tròn đựng đầy nước mắt, cậu cũng rất muốn được mẹ xoa bụng.

Thấy Phó Diệu Quốc không vui, Tạ Thiệu Vân vội nói: “Tiệp Nhiên, lát nữa mẹ sẽ dạy dỗ lại Thư Mịch, ngoan, mẹ rất lo cho con, để mẹ xoa thuốc cho con nhé?”

Phó Tiệp Nhiên nghe thấy thế mới ngừng chu miệng và quay người lại.

Nhà họ Phó nuôi một con chó săn cao khoảng nửa người, bình thường Phó Tiệp Nhiên cũng không dám đến gần nó, vì vậy cậu ta mới quyết định sẽ trả thù Thư Mịch bằng cách nhốt cậu cùng với con chó kia. Không phải không muốn làm chó sao? Vậy thì nên ở cạnh chó để học hỏi thêm.

“Mẹ, con không muốn, không muốn...”

Thư Mịch nhìn gác mái bị đóng chặt, tối đen đến mức chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng bóng của con chó săn.

Đã lâu lắm rồi Tạ Thiệu Vân không nghe thấy con trai gọi mẹ, dù sao cũng là máu thịt của mình, bà không hề muốn con bị trừng phạt như vậy. Bà mở miệng: “Tiểu Mịch, con không nên đánh Tiệp Nhiên.”

“Cậu ấy lấy con rồi của con.” Cậu bé Thư Mạch sứt sứt, “Đó là món quà ba tặng cho con, không thể cho cậu ấy...”

“Đủ rồi.” Tạ Thiệu Vân nhanh chóng cắt đứt lời của Thư Mạch, Phó Diệu Quốc đang đứng ở đây, bà ta không muốn thành quả của mình bị phá hủy.

Tạ Thiệu Vân lạnh lùng nói, “Con vào đó tự kiểm điểm đi, chó đã bị xích nên sẽ không thể cắn người, nếu con ngoan, mấy ngày sau chú Phó sẽ thả con ra.”

Đột nhiên bị người khác đẩy mạnh vào trong phòng gác mái tối tăm, một người luôn bình tĩnh như Thư Mạch cũng phải sợ đến mức gào thét điên cuồng: “Mẹ, con không muốn, đừng nhốt con với con chó này, con sợ lắm...”

Mạnh Nghiên tròn mắt nhìn cánh cửa bị khóa lại, trong giây phút cuối cùng, cô đã nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ đến cùng cực của Thư Mạch.

Quán cafe vang lên tiếng hát trầm thấp, bi thương khiến lòng người càng thêm đau xót.

Diêu Mỹ Nhân giận đến mức nắm chặt lòng bàn tay, mắt nổi lên lửa đỏ.

“Tôi nghĩ cô nên kiểm chế lại cảm xúc.” Mạnh Nghiên rất hài lòng khi thấy Diêu Mỹ Nhân mất bình tĩnh, “Chuyện kể tiếp còn thú vị hơn nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Viên Kẹo Ngọt 56

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây □

Trái ngược với hình ảnh người và xe cộ qua lại tấp nập ngoài cửa kính là bầu không khí âm u trong quán cafe.

Diêu Mỹ Nhân đặt cái thìa bạc đang cầm trong tay sang một bên, cố gắng kiềm chế nói: “Cô nói đi.” Nãy giờ cô đã nghe rõ từng câu từng chữ.

Mạnh Nghiên dựa lưng vào ghế, tiếp tục mở miệng một cách từ tốn.

Cô không bao giờ quên được tiếng gõ cửa liên tục và tiếng khóc nức vì run sợ của Thư Mạch. Mạnh Nghiên cũng định can ngăn nhưng khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Phó Tiếp Nhiên, cô đành phải nuốt những lời sắp nói lại.

Lúc đầu mọi người trong nhà đều nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết, tuy nhiên những ngày sau đó lại yên ắng đến lạ thường.

Vài ngày sau, trừ người đưa cơm lên gác mái, những người khác gần như đã quên mất chuyện phải thả Thư Mạch ra. Nói cách khác, nếu Phó Tiếp Nhiên vẫn chưa hết giận thì không ai dám bén mảng đến gần.

“Tiếp Nhiên, như vậy rất nguy hiểm.”

Mạnh Nghiên vô tình nghe thấy Phó Tiếp Nhiên dặn người giúp việc đi lên gác mái thả chó sẵn ra để chó sẵn và Thư Mạch sống với nhau.

“Nghiên Nghiên, em cứ coi như không biết gì đi, cái loại tạp chủng đó suýt nữa đã làm anh mù nên bây giờ anh mới muốn trang điểm cho vẻ ngoài của nó.”

Phó Tiếp Nhiên bày ra vẻ mặt hung ác.

Người giúp việc tháo xích chó ra, một cậu nhóc cuộn tròn người dưới đất.

“Anh muốn cho chó ăn cái gì?” Mạnh Nghiên tò mò.

Mắt Phó Tiếp Nhiên bỗng hiện lên sự hưng phấn, “Thứ giúp chó sẵn trở nên đáng sợ hơn, em chỉ cần đứng xem thôi.”

Mạnh Nghiên tròn tròn mắt nhìn cửa gác mái bị đóng lại một lần nữa.

Không lâu sau cô ta liền nghe thấy tiếng chó sủa loạn.

“Mở cửa, mở cửa ra, chó đang nổi điên.....” Thư Mạch không ngừng gõ cửa gác mái.

Phó Tiếp Nhiên cười đắc ý: “Hahaha, mày cứ ngồi trong đó đi.”

“Thả tôi ra. Chó điên tránh ra, đừng cắn tao.”

Lúc này Mạnh Nghiên cũng cảm thấy sợ hãi, “Tiếp Nhiên, như vậy sẽ xảy ra chuyện đó.”

Phó Tiếp Nhiên đang rất hài lòng với những chuyện vừa xảy ra, vì vậy sao hắn có thể thả Thư Mạch ra chứ, “Thư Mạch, chỉ cần mày giả tiếng chó kêu vài tiếng thì tao sẽ thả mày ra.”

Đáp lại hắn chỉ có tiếng đập cửa điên cuồng, “Thả tôi ra.”

“Không cầu xin tao thì mày cứ ở trong đó đi.” Phó Tiếp Nhiên chẳng hề để ý.

Nghe thấy tiếng gào thét, tim Mạnh Nghiên như bị bóp nghẹt lại. Dù sao cũng chỉ là trẻ con, trong tình huống này, cô ta không biết phải làm gì mới đúng.

Một lúc sau, tiếng đập cửa không còn vang lên nữa, thay vào đó là tiếng va đập và tiếng chó sủa sủa điên cuồng.

“Áo Bác, cắn nó cho tao, cắn chết nó đi.” Hai mắt Phó Tiếp Nhiên sáng ngời, mặt đầy sung sướng.

Mạnh Nghiên cảm thấy sợ hãi, tranh thủ lúc Phó Tiếp Nhiên không để ý cô ta liền chạy xuống lầu gọi cho Tạ Thiệu Văn.

Khi cửa gác mái được mở, mùi máu tươi nồng đậm lập tức bay ra, Mạnh Nghiên thấy cả người Thư Mạch đầy máu, đôi mắt đen hơn cả bóng đêm, còn con chó thì đang nằm thoi thóp ngay gần đó.

Tạ Thiệu Văn cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, bà mê man gọi giúp việc đưa Thư Mạch đến bệnh viện.

Cuối cùng, Phó Tiếp Nhiên bị Phó Diệu Quốc mắng một trận, còn Thư Mạch thì phải nằm viện suốt một tháng.

“Đủ rồi!”

Diêu Mỹ Nhân đánh gãy lời Mạnh Nghiên định nói, đôi mắt đen kịt ửng đỏ, đôi bàn tay thoáng run rẩy.

Mặc dù ánh nắng chiếu xuống vô cùng ấm áp nhưng cô lại thấy như mình đang đứng trong đêm đông giá lạnh, trái tim đỏ hỏn như bị ném thẳng xuống tầng thứ 18 của phiên bản.

Cô không ngờ tuổi thơ của Thư Mạch lại phải trải qua những chuyện như vậy. Chỉ cần tượng tượng đến cảnh người và chó săn sống chung với nhau là cô đã cảm thấy sợ hãi.

Hóa ra chàng trai của cô đã bị những người này chèn ép đến mức mắc bệnh tâm thần!!

Mạnh Nghiên hà hê uống một ngụm cafe lạnh, vị đắng truyền đến đầu lưỡi nhưng cô ta lại thấy khá ngọt ngào, “Chắc cô cũng đoán được chuyện gì xảy ra sau đó rồi, Thư Mạch không phù hợp với cuộc sống ở nhà họ Phó...”

“Tôi nói đủ rồi!”

Giọng nói dịu dàng ngày thường của Diêu Mỹ Nhân mang theo chút lạnh lẽo.

“Có lẽ những lời tôi nói không hề xuôi tai, tuy nhiên cô không thể phủ nhận được việc chính tôi đã cứu Thư Mạch, nếu tôi không vội vã gọi điện báo tin thì Thư Mạch đã chết vì mất máu rồi.”

Diêu Mỹ Nhân gọi thẳng tên đối phương, “Mạnh Nghiên, tốt nhất đừng để tôi biết cô đã từng hại Thư Mạch, nếu không.” Mặc dù cô không nói hết nhưng cả hai đều hiểu rõ.

Mạnh Nghiên nhìn bóng lưng xa dần của Diêu Mỹ Nhân, cuối cùng cô ta cũng đạt được mục đích ngăn cản Phó Tiếp Nhiên và Diêu Mỹ Nhân tiếp xúc với nhau.

Chủ nhật, Diêu Mỹ Nhân đang đứng ngoài ban công phơi quần áo thì bỗng nghe thấy tiếng mở cửa.

Cô vội vã chạy ra ngoài, “Thư Mạch.”

“Chờ tôi một chút.” Thư Mạch liếc nhìn cô gái trước mắt một cái rồi xoay người trả lời Lâm Tinh Trinh đang ngạc nhiên ở phía sau.

Diêu Mỹ Nhân đỏ mặt gọi lại lần nữa, “Thư Mạch.”

Thư Mạch chỉ nhìn thoáng qua rồi đi thẳng đến phòng khách.

Cậu đưa cho Lâm Tinh Trình một tập tài liệu, “Cậu giúp tôi mang cái này về đưa cho giáo sư Cổ.”

Lâm Tinh Trình cố gắng mãi mới có thể hoàn hồn, “Thư Mạch, vừa rồi.....người vừa rồi có phải Diêu Mỹ Nhân – hoa khôi của khoa máy tính không?”

Môi mỏng của Thư Mạch hơi nhếch lên, mắt bắt đầu xuất hiện ý cười.

“Vây là đúng thật à!” Lâm Tinh Trình ngạc nhiên, “Tôi còn tưởng mình nhìn lầm. Bảo sao cậu lại phủ phàng với hoa khôi khoa văn, hóa ra là bị hoa khôi của cả trường khuaht phục rồi.”

Trong mắt cậu ta, Diêu Mỹ Nhân chính là người duy nhất xứng đáng với danh hiệu hoa khôi giảng đường. Vừa rồi hình như cậu ta đã nhìn thấy đôi chân thon gọn trắng nõn như tuyết của cô.

“Không phải vậy.” Giọng nói trầm thấp của Thư Mạch vang lên.

“Cái gì?” Lâm Tinh Trình nhìn cậu.

“Không phải tôi khuaht phục được cô ấy.” Ý cười trong mắt trong mắt Thư Mạch càng nhiều hơn, “Mà là cô ấy khuaht phục tôi.”

Vì cô, cậu cam tâm tình nguyện buông vũ khí đầu hàng.

Diêu Mỹ Nhân cảm quần áo đứng yên tại chỗ, cô vẫn chưa hiểu cái liếc mắt vừa rồi của Thư Mạch là có ý gì. Không ngờ sau nhiều ngày không gặp, cậu lại bày ra dáng vẻ lạnh lùng với cô.

Lúc này, cửa đột nhiên bị chàng trai cao ráo đẩy ra. Diêu Mỹ Nhân hít sâu một hơi rồi mang quần áo về phía ban công.

Vừa đặt quần áo xuống, đôi bàn tay đang cảm sào bỗng bị một người nắm lấy. Cô lao đảo ngã vào lòng ngực ấm áp.

“Aaa.” Diêu Mỹ Nhân hét lớn.

Diêu Mỹ Nhân bị Thư Mạch ép vào thanh chắn ban công, hơi thở nóng rực ập đến.

Cô ngẩng đầu quan sát đôi mắt sâu thăm thẳm của đối phương, ngực trái đập loạn như trống.

“Thư Mạch.....”

Thư Mạch cúi đầu cắn đôi môi đỏ mọng căng tràn nhựa sống của Diêu Mỹ Nhân.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong miệng, cả người Diêu Mỹ Nhân lập tức mềm ra.

Có lẽ do không được thỏa mãn nên Thư Mạch đã dùng tay nâng đầu cô lên, cậu dùng sức liếm mút cánh môi dính đầy nước, đầu lưỡi sắc bén như lưỡi dao không ngừng cạy mở, thăm dò đôi môi anh đào.

Vì nửa người bị đặt nên song sắt nên Diêu Mỹ Nhân đành ôm chặt lấy vòng eo nhỏ bé của chàng trai.

Thấy cô ngoan ngoãn nghe theo, Thư Mạch liền mạnh mẽ cắn mút từng tác thịt ở vùng đất mê hồn.

Nụ hôn mạnh mẽ như cuồng phong bão tố khiến cả người cô tê dại.

Thấy đôi mắt đen long lanh của Diêu Mỹ Nhân, bụng dưới của Thư Mạch bỗng thắt chặt lại.

Thư Mạch lơ đãng chạm tay vào vùng đùi mịn màng trắng nõn mê hoặc lòng người.

“Mình muốn ăn cậu.” Lời nói độc ác, quyến rũ của cậu vang lên.

Diêu Mỹ Nhân kẹp chặt chân lại, thẹn thùng trả lời: “Vây cậu ăn mình đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Viên kẹo ngọt 57

Khu vực này tương đối khép kín, các nhà cách nhau khá xa, cộng với việc quanh nhà trồng nhiều cây xanh nên cho dù có đứng ở tầng 2 thì cũng không thể nhìn thấy dáng vẻ mê người nửa đậy nửa che của cô.

Thời tiết vốn nóng bức nên Diêu Mỹ Nhân chỉ mặc áo lót trắng và quần jean mỏng. Tuy nhiên giờ phút này, phong cách ăn mặc của cô không những không giảm được nhiệt mà còn tăng thêm vài phần nóng bỏng.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Thư Mạch qua lớp áo sơ mi trắng, bắp đùi trắng nõn quần quanh hông cậu.

“Cậu nói gì cơ?” Cậu dùng lực ôm Diêu Mỹ Nhân vào lòng, đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng, giọng nói mang theo chút khàn khàn.

Diêu Mỹ Nhân quay đầu đi vì không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nóng như lửa đốt của đối phương, “Không có gì.”

Thấy đôi tai ngày càng đỏ lên của cô gái, mắt Thư Mạch hiện lên ý cười nhưng lúc mở miệng vẫn cố tỏ ra đáng thương, “Chúng ta xa nhau lâu lắm rồi, vậy mà cậu lại không nhớ mình, cũng không muốn nói gì với mình.”

Dưới ánh nhìn của Diêu Mỹ Nhân, chàng trai mím chặt môi, mắt phảng phất hơi nước, đáng vẻ như muốn được vuốt ve, muốn được yêu thương.

Thấy ánh mắt khao khát của Thư Mạch, lòng Diêu Mỹ Nhân lập tức mềm như nước. Hơn nữa, cô....cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Nghĩ đến đây, cô liền vòng hai tay lên cổ Thư Mạch, giọng nói trở nên dịu dàng và ngọt ngào chưa từng có, “Vào đi.”

Toàn thân Thư Mạch căng cứng lại, vui mừng đến quá nhanh làm cậu khá ngạc nhiên. Cậu ngoan ngoãn đáp lại, “Bảo bối, mình xin tuân lệnh.”

Phòng ngủ được bài trí vô cùng đơn giản và nhã nhặn. Gió thổi qua khiến rèm lụa tung bay, bầu không khí trong phòng càng thêm mờ ám.

Diêu Mỹ Nhân bị Thư Mạch đặt lên trên giường chỉ trong nháy mắt, tay vô tình chạm vào chiếc ga trải giường lót phía dưới. Rõ ràng sáng nay mới thay, không ngờ bây giờ đã phải dùng rồi.

Thư Mạch vui mừng vào cơ thể mềm mại như bông, thoải mái đến mức không nói lên lời.

“Sao thế, lại xấu hổ à?” Cậu cúi đầu nhìn cô gái đang lấy hai tay che mặt, sau đó bật cười thành tiếng rồi kéo tay cô xuống.

Nụ cười chum chim như nụ hoa nở mỗi sớm mai bỗng sụp xuống khiến Thư Mạch hoảng sợ, “Đang vui vẻ, sao lại khóc?”

Mắt cô gái bên dưới đỏ ửng, nước mắt đọng lại trên hàng mi đen nhánh, đáng vẻ đáng thương này khiến người khác rất đau lòng.

Thấy cô khóc không một tiếng động, trái tim Thư Mạch dường như bị bóp chặt lại, cậu giúp cô lau nước mắt, “Ngonan, đừng sợ, bọn mình không làm nữa.”

Cậu hốt hoảng dỗ dành, “Đừng khóc, mình không đụng vào cậu nữa, đừng sợ...” Nói xong, cậu lập tức đứng dậy, rời khỏi cơ thể bé nhỏ của cô.

Lúc này, Diêu Mỹ Nhân đột nhiên duỗi tay ra ôm lấy cổ cậu, sau đó ngậm lấy đôi môi mỏng đang nhếch lên dưới sự ngạc nhiên của cậu. Chiếc miệng lẳng giác [*] vừa hấp dẫn lại mê người của Thư Mạch thật sự rất đẹp mắt.

[] Miệng lẳng giác có đường viền môi rõ ràng, khoe miệng hướng lên trên, góc cạnh, vạch ngang của miệng khá dài và đường nhân trung khá sâu, hai viên nhân trung hơi lồi lên.*

Cô nhẹ nhàng liếm khắp môi đối phương.

“Tiểu Mạch...”

Thư Mạch vốn đang bị cô gái khóc nhe dọa sợ, đã vậy bây giờ còn phải chịu khiêu khích chí mạng nên đầu óc cậu liền trở nên mơ hồ.

Trái tim Thư Mạch đang vô cùng sợ hãi.

“Đừng động đây!”

Cô gái phía dưới không ngừng dí sát cơ thể và liếm mút người chàng trai, thấy vậy, cậu vội vàng quát, “Ngonan, đừng động đây, nếu không mình sẽ làm thật đấy....”

Diêu Mỹ Nhân biết Thư Mạch đang hiểu lầm. Thật ra cô khóc là vì nhớ đến chuyện hồi bé của cậu nên mới không thể kiềm chế nổi.

Cô chủ động dâng đầu lưỡi vào trong miệng cậu rồi thăm thẳm: “Mình muốn....”

Muốn thương cậu, muốn trao thân cho cậu.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng xuyên qua rèm lụa trắng tạo thành một hình ảnh vô cùng chói mắt.

Tắm chăn mỏng không thể che giấu được bóng người quỳ rũ, mê người trên giường. Diêu Mỹ Nhân đang ngủ, hai mắt nhắm lại, có lẽ do tư thế nằm nên những vết đỏ xanh ở bắp đùi và vai đều lộ ra rõ nét.

Diêu Mỹ Nhân tỉnh giấc vì đói bụng, sau khi ngửi thấy mùi thức ăn, cô từ từ mở mắt. Vừa định đứng dậy thì con đau bỗng truyền đến, lúc này cô mới sững sờ nhớ lại những chuyện tồi qua đã xảy ra.

Cơ thể cháy bỏng, mồ hôi tuôn như mưa, không ngừng thờ dốt...Chàng trai ấy xin cô hết lần này đến lần khác, mãi vẫn không đủ. Tất cả như một thước phim được chiếu lại bằng chính cơ thể nồn nà của cô.

Chân Diêu Mỹ Nhân mềm nhũn ra, vừa đặt xuống đất đã suýt ngã xuống...Thư Mạch không còn cứng chiều cô nữa rồi.

Diêu Mỹ Nhân cố chịu đựng cảm giác tê nhức ở chân, lết đến tủ lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm.

“Cậu dậy rồi à?” Thư Mạch vừa mang bữa sang lên phòng liền nhìn thấy cô. Cậu đặt bữa sáng xuống, hớn hờ hỏi: “Sao rồi?”

Diêu Mỹ Nhân hoảng hốt nhìn bóng người cao ngất trước mắt, giọng nói cậu khàn khàn như lưu lại dư vị tồi qua, “Sao gì cơ?”

Đôi mắt đen nhánh của Thư Mạch chứa đầy ý cười, “Minh nghĩ minh đã hỏi rất rõ rồi, cậu thấy hôm qua kỹ thuật của minh thế nào?”

“Thư! Mạch!”

Diêu Mỹ Nhân then đến mức những đầu ngón chân giấu ở gầm bàn cũng nhếch lên.

Làm như không biết cô gái bên cạnh đang xấu hổ, cậu tiếp tục nói: “Cậu sướng đến mức ngất đi, minh nghĩ, kỹ thuật của minh khá tốt.” Lúc mới bắt đầu cậu phải làm mọi thứ theo bản năng của một thằng đàn ông, dù sao đây cũng là lần đầu tiên, thời gian ngắn cũng là bình thường. Tuy nhiên sau đó cô lại rên rỉ hường thụ.

“Hai chúng ta sinh ra để dành cho nhau.”

“Cậu im đi!”

Diêu Mỹ Nhân cảm chiếc gối ôm bên cạnh ném về phía người đang trêu ghẹo mình, tốt nhất cậu đừng nhắc đến những việc khiến cô ngại đến mức muốn đào lỗ để chui xuống.

Lúc ăn bữa sáng, Thư Mạch tận tình phục vụ Diêu Mỹ Nhân, “Minh đã tìm hiểu rồi, cháo tào đồ nấu với cầu kỳ tử có thể giúp bổ máu, cậu nên ăn nhiều vào.” Cậu múc cho cô nửa bát, “Trong bếp vẫn còn một nồi nữa, trưa sẽ uống tiếp.”

Diêu Mỹ Nhân nhận bát, thổi mấy cái rồi uống, vừa uống vừa hỏi sao lại cần phải bổ máu.

Thư Mạch nhìn về phía cô bằng ánh mắt nóng bỏng, “Tối qua minh đã khiến cậu mất nhiều máu, vì vậy dĩ nhiên hôm nay minh phải bù lại.”

Diêu Mỹ Nhân ngoan ngoãn uống cháo mà không đáp lại. Có lẽ do tâm trạng tốt nên hôm nay Thư Mạch đã nói rất nhiều.

Trong phòng ăn yên tĩnh đến lạ thường, thỉnh thoảng mới có vài tiếng nhỏ vang lên.

Thư Mạch lặng lẽ quan sát gò má trắng nõn, đôi chân thon dài tít tắp rồi nhớ lại tồi qua cô đã gác hai chân lên bả vai cậu và không ngừng rên rỉ.

“Cậu ăn no chưa?”

Thấy Diêu Mỹ Nhân đặt thìa xuống, cậu hỏi.

“Minh no rồi.” Khả năng nấu nướng của Thư Mạch thực sự rất tốt, lần nào cô cũng ăn rất nhiều. Vì đói nên vừa rồi cô đã uống tận hai chén cháo mới no.

Thư Mạch xích lại gần cô, “Cậu ăn no rồi thì giờ đến lượt minh.”

Cậu dùng kiểu ôm công chúa bế cô từ ghế lên, sau đó bước nhanh về phòng ngủ. Chỉ có trời mới biết này giờ cậu đã phải cố gắng kiềm chế thế nào. Vậy mà cô lại ăn mặc mỏng manh, cười ngọt ngào, ép tất cả kiềm chế dựng thẳng lên.

“Thư Mạch, cậu muốn làm gì?” Diêu Mỹ Nhân giãy giụa.

“Bảo bối, mình mà nói thì cậu lại xấu hổ đấy.”

Nói rõ như vậy mà còn không hiểu thì IQ quá thấp, Điều Mỹ Nhân lập tức từ chối, “Mình không muốn.”

“Ngoan, ai bảo mới sáng sớm mà cậu đã mặc như vậy để quyến rũ mình.” Thư Mạch đùn đẩy trách nhiệm.

Do tối qua ham muốn của ai đó nhiều, dẫn đến bên dưới vừa rất vừa đau nên cô mới mặc váy để tránh đụng đến. Điều Mỹ Nhân hận đến ngứa răng, cắn thẳng lên vai cậu.

Lúc quay lại trường đã là ba ngày sau.

Trải qua ba ngày hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại “vận động”, cuối cùng Thư Mạch cũng đồng ý thả người.

Điều Mỹ Nhân bước vào phòng, bên trong chỉ có mình Ngô Đan Quế, một tay cầm tiểu thuyết đọc chăm chú, tay còn lại thì lấy khoai tây trong gói bỏ vào miệng.

“Đan Quế, sao chỉ có mình cậu thế?”

“À, Hà Ương đi tham gia hoạt động tập thể, Dương Lê thì đi tìm anh của cậu ấy để bàn vài chuyện.” Ngô Đan Quế để quyển sách trên tay xuống rồi quay đầu nhìn Điều Mỹ Nhân.

Cô ấy nhìn chằm chằm vào đối phương bằng vẻ mặt kì quái, mãi một lúc sau mới mở miệng: “Mỹ Nhân này, sao... sao mình lại thấy cậu không giống trước?”

Điều Mỹ Nhân uống một ngụm nước, thắc mắc, “Gì cơ?”

“Không có gì.” Ngô Đan Quế nhìn thêm vài lần nữa, càng nhìn càng cảm thấy Điều Mỹ Nhân có gì đó thay đổi. Cô ấy không biết phải dùng từ nào để hình dung nên đã cầm sách lên đọc. Khi nhìn thấy từ đó trong sách, cô mới ngỡ ngàng. ...Đúng rồi, Điều Mỹ Nhân đã quyến rũ hơn trước nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Viên kẹo ngọt 58

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây □

Thời gian trôi qua nhanh như nước bốc hơi, Điều Mỹ Nhân ngồi trên ghế, tim đập thình thịch.

Cuộc thi kiến trúc thế giới UIA không chỉ thu hút sự tham gia của các sinh viên, kiến trúc sư trẻ tuổi mà còn có sự xuất hiện của các kiến trúc sư giàu kinh nghiệm đến đây thảo luận về xu hướng mới nhất. Vậy nên sự kiện này đã thu hút sự chú ý của hàng trăm phương tiện truyền thông và mọi người trên thế giới. Nói theo cách đơn giản thì chỉ cần thắng ít sẽ thành danh.

Điều Mỹ Nhân biết Thư Mạch đã chuẩn bị rất lâu cho giải đấu này, cô tin cậu nhất định sẽ làm được.

Thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, không biết qua bao lâu, tiếng bước chân hỗn loạn bỗng vang lên, Điều Mỹ Nhân nhìn vào biển người xuất hiện ở phía đối diện.

Cô nghe thấy Thư Mạch đang giao tiếp lưu loát với mọi người, miệng cậu cười rực rỡ như ánh mặt trời giữa ngày hè oi bức.

Cậu bình tĩnh đứng giữa đám người, những người khác dường như chỉ làm nền cho con người cao ngất này. Phía sau, phóng viên liên tục chụp ảnh, phóng vấn, ánh đèn sáng chói cũng không thể che mất hào quang mà cậu tỏa ra.

“Thắng rồi à?”

Sau khi những người khác rời đi, Thư Mạch bước về phía Điều Mỹ Nhân.

“Ừ.” Nam sinh ôm cô gái vào lòng tựa như muốn cùng cô chia sẻ khoảnh khắc vui sướng này, “Hôm trước cậu nói, nếu mình thắng, tôi sẽ nghe mình.”

Khuôn mặt vốn tràn ngập ý cười của Điều Mỹ Nhân bỗng trở nên cứng đờ.

Cô trừng mắt nhìn cậu, tên khốn này, cảnh tượng này đâu hợp để nói đến chuyện kia!!!!

“Hóa ra thằng bạn trai mà cậu nói chính là cậu ta.”

Lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên phía sau hai người.

Hai người xoay người lại thì thấy người nói chính là Phó Tiếp Nhiên mặc âu phục màu xanh da trời trắng phiu.

“Cậu ta chính là lý do khiến cậu từ chối mình?” Giọng nói của Phó Tiếp Nhiên vừa mang theo ngạc nhiên lại mang theo chút châm chọc.

Thư Mạch buông lỏng tay, giấu Điều Mỹ Nhân ở phía sau, không ngờ Phó Tiếp Nhiên lại biết Điều Mỹ Nhân.

Người đối diện làm vậy không khác gì chọc giận Phó Tiếp Nhiên, “Tôi đang nói chuyện với cậu ấy.”

“Người mà cậu đang nói chuyện là bạn gái của tôi.”

“Cậu...”

Mắt Phó Tiếp Nhiên sắc bén đến lạ thường, cậu ta vẫn nhớ trong trận so tài vừa rồi, tác phẩm “Giải cứu thành phố” của đối phương đã nghiền nát tác phẩm “Thành bầu trời” của cậu ta chỉ bằng 3 phiếu. Thư Mạch đã cướp mất hào quang vốn thuộc về cậu ta, bây giờ, người con gái mà cậu ta nhìn trúng cũng là bạn gái của Thư Mạch.

Quả nhiên, trời sinh bọn họ đã đối nghịch với nhau, bé như thế, lớn lên cũng vậy.

“Thư Mạch, đừng tưởng thắng tôi được một lần là có thể ra oai.” Sắc mặt Phó Tiếp Nhiên âm trầm như nước, “Tác phẩm của cậu chỉ nhiều hơn của tôi ba phiếu thôi.”

Thư Mạch nhéo tay cô gái nhỏ nhắn sau lưng một cái, sau đó mở miệng: “Dù số phiếu là bao nhiêu thì thắng vẫn là thắng. Với cả cậu nhầm rồi, hai lần chứ.” Cuộc thi trước đó, người thắng vẫn là cậu.

Cậu vừa nói xong, sắc mặt Phó Tiếp Nhiên bỗng xanh mét, cậu ta quát Thư Mạch một cái rồi dờn mắt về phía sau thì chỉ thấy một góc quần trắng và nửa cánh tay trắng nõn. Thấy vậy, cậu ta rời đi mà không nói gì thêm.

Khách sạn được chuẩn bị cho thí sinh dự thi vô cùng sang trọng.

Thư Mạch kéo Điều Mỹ Nhân vào trong phòng của mình. Cửa vừa khép lại, cậu lập tức ép cô dựa vào cửa, giọng nói vừa lười biếng lại quyến rũ mê người, “Cậu mau thành thật khai báo đi.”

Thời tiết bên ngoài nóng bức, cộng với việc bị nam sinh ép chặt khiến khuôn mặt trắng nõn của Điều Mỹ Nhân đỏ bừng như bị lửa đốt.

Hai tay cô để trước ngực Thư Mạch, “Mình mới gặp cậu ta vài lần, lần trước cậu ta đến nhờ mình giúp đỡ, mình đã từ chối thẳng rồi.” Điều Mỹ Nhân quan sát Thư Mạch rồi tặng thêm một câu nữa: “Mình bảo cậu ta rằng mình không muốn bạn trai phải suy nghĩ nhiều về chuyện này.”

Nói xong, cô gái chu môi lên, nhìn về phía cậu như muốn được khen ngợi. Câu nói đó khiến dự cảm càng len lỏi vào đầu Thư Mạch.

Mặt Thư Mạch càng lúc càng ghé sát mặt Điều Mỹ Nhân, tay thì luôn thẳng vào trong váy cô.

“Cậu đừng nghịch.” Điều Mỹ Nhân cắn môi.

Hơi thở nóng bỏng, mát lạnh của Thư Mạch phả vào mặt, “Cậu nói nếu mình thắng thì sẽ nghe mình.”

“Ừ...” Cả người Điều Mỹ Nhân khẽ run, miệng phát ra tiếng kêu êm ái.

Thật ra nhân lúc nói chuyện, tay cậu đã chạy thẳng lên trên ôm lấy một bên đầy đặn, ngoài ra cậu còn dùng đầu ngón tay chọc vào chóp đỉnh khiến cảm giác tê dại xông đến.

Thư Mạch cười nhẹ, giọng khàn khàn mê hoặc, “Ồ, bảo bối, hóa ra đây là nơi nấn cảm của cậu à?”

Má cô gái dựa vào cửa đỏ như người bị say rượu. Cậu dùng sức xoa nắn, nặn hình rồi thỏa mãn thờ dài, “Đúng là thoải mái đến chết người.” Lần trước do sợ cô đau nên cậu không dám mạnh tay, may là giờ vẫn chưa muộn.

Điều Mỹ Nhân run rẩy dựa vào ngực cậu, bàn tay mềm yếu không còn sức để ngăn cản đối phương càn quấy nên đành phải dùng miệng để chặn cậu nói linh tinh.

Một lúc lâu sau, má Điều Mỹ Nhân đỏ ửng, mắt phảng phất hơi nước, môi đỏ mím chặt, hai chân không ngừng run. Phía trước là cánh cửa cứng rắn lạnh như băng, sau lưng là lồng ngực cứng rắn nóng bỏng, cảm giác lạnh và ấm gặp nhau khiến đầu cô không khỏi trống rỗng.

Được đến thành phố khác, Diêu Mỹ Nhân dĩ nhiên không muốn dành hết thời gian ở trong khách sạn nên đã kéo Thư Mạch đến thăm các địa điểm nổi tiếng của nước N.

Một tuần sau họ mới quay về thành phố B.

Ngô Đan Quế vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy đồng quà trên tay: “Trời ơi!! Mỹ Nhân, mình yêu cậu nhất luôn ấy, cậu là nữ thần duy nhất trong lòng mình, chỉ có cậu mới có thể sánh đôi với nam thần của mình.”

Diêu Mỹ Nhân vén tóc ra sau tai, tùy ý hỏi: “Nam thần của cậu là ai?”

Hà Ương nuốt miếng thịt đang nhai xuống rồi mở miệng nói: “Cái này mình biết.” Cô ấy giơ tay lên định vỗ nhẹ vào bả vai Diêu Mỹ Nhân, tuy nhiên khi nhìn thấy sự đối lập giữa chiếc váy xinh đẹp của đối phương và bàn tay dính đầy dầu mỡ của mình, cô vội rút tay lại, “Gần đây cô gái nhỏ này suốt ngày la hét tên Thư Mạch, Thư Mạch là nam thần của cậu ấy.”

“Thư Mạch?” Người Diêu Mỹ Nhân thoáng ngáy ra.

“Mỹ Nhân, cậu và bạn trai đến nước N nên tất nhiên không biết chuyện này rồi.” Nói tới nam thần của mình, tinh thần Ngô Đan Quế lập tức phấn chấn, “Thư Mạch là nam thần của khoa kiến trúc, là đại diện của trường đi tham gia cuộc thi quốc tế UIA và đoạt giải nhất. Bây giờ diễn đàn trường đang thảo luận liên tục về cậu ấy đấy.”

Cô ấy phấn khích đến mức nước miếng sắp phun ra ngoài, “Biết là số lượng thiên tài trên thế giới này không hề ít, nhưng hiếm có người nào vừa đẹp trai lại vừa giỏi như vậy lắm. Cậu không biết đâu, mấy sinh viên nữ khoa khác còn lòi ảnh cậu ấy ra liếm cơ.”

Nghe hết lời của Ngô Đan Quế, đôi mắt đen nhánh của Diêu Mỹ Nhân phủ đầy ngạc nhiên, “Ảnh của Thư Mạch?”

“Đúng vậy.” Ngô Đan Quế kéo Diêu Mỹ Nhân sang rồi mở diễn đàn của trường lên, “Cậu nhìn đi, không ai biết chủ nhân của bức hình này là ai, eo ôi, đẹp trai đến mức khiến tim mình thổn thức...”

Diêu Mỹ Nhân phóng to ảnh lên, có lẽ do bị chụp lén nên tấm ảnh không quá rõ nét.

Khuôn mặt lạnh lùng, mắt hơi hừng sáng, môi khẽ mím lại, đẹp trai như trăng thanh gió mát vậy.

Lẽ ra cô phải đoán được chiến thắng này sẽ ảnh hưởng nhiều đến Thư Mạch, nổi tiếng là chuyện tốt, nhưng với người lạnh lùng như Thư Mạch thì đó không khác gì một sự tra tấn.

“Đẹp trai quá mà.” Ngô Đan Quế tự hào: “Không phải mình nói quá đâu, với vẻ ngoài này, Thư Mạch xứng đáng là đại thần của đại học B.”

Hà Ương vừa nhai chân gà vừa tặng cho Ngô Đan Quế một cái trừng mắt. Trong khi đó, Dương Lê chỉ cười một tiếng rồi xoay người tiếp tục học Tiếng Anh.

“Chẳng lẽ mình nói không đúng sao?” Ngô Đan Quế chuyển tầm mắt về phía Diêu Mỹ Nhân, “Mỹ Nhân, cậu thấy sao?”

Diêu Mỹ Nhân gật đầu đồng ý, “Dĩ nhiên rồi.”

Thư Mạch của cô đẹp trai nhất!!!

Ngô Đan Quế vô cùng vui vẻ khi được Diêu Mỹ Nhân đáp lại, “Đúng là chỉ có Mỹ Nhân hiểu mình.”

Một lát sau, Diêu Mỹ Nhân mới mở miệng, “Chuyện là...không biết tối nay các cậu có rảnh không, bạn trai mình muốn mời các cậu ăn cơm.”

“Thật à?” Ngô Đan Quế cười đến híp cả mắt, “Cuối cùng cũng được gặp bạn trai cậu rồi.”

“Phải đến xem mặt.” Hà Ương gật đầu.

Dương Lê quay đầu: “Tất nhiên là rảnh.”

“Vậy thì tốt quá, để mình bảo cậu ấy đặt nhà hàng trước, mong rằng các cậu sẽ không bị hù dọa.” Diêu Mỹ Nhân nháy mắt, cố tỏ ra thần bí.

“Dù có là Ngọc Hoàng Đại Đế thì mình cũng không sợ, chỉ cần không xấu thậm tệ thì không thể hù mình.” Ngô Đan Quế vội vàng cam đoan.

Ung Chính là nhà hàng được chọn cho bữa tối, nằm ở trung tâm thành phố B, giá cả đắt ngoài sức tưởng tượng.

Chưa kịp xuống xe, mọi người đã thấy được kiến trúc sang trọng ở phía xa.

“Không ngờ em rả lại tiêu xài hoang phí đến thế, hàng xóm cũ nhà mình kể một món ăn trong đây giá thấp nhất cũng phải bốn con số.” Hà Ương nói.

“Thật sao? Vậy lát nữa mình nhất định phải kiểm tra chất lượng đồ ăn.” Lòng mày Ngô Đan Quế nhú chặt như thể không ăn không vui.

Biết Thư Mạch đã đến và đang đợi ngoài cổng, Diêu Mỹ Nhân quay đầu nói: “Không sao đâu, miễn là được phục vụ chu đáo là ổn rồi. ...Cậu ấy đến rồi.”

Vừa nói xong, tài xế cũng dừng lại ngay trước cổng chính.

Người xuống xe đầu tiên là Dương Lê. Sau khi mở cửa xe, cô ấy tỏ ra khá ngạc nhiên khi thấy người đứng sau.

Người xuống xe tiếp theo là Ngô Đan Quế, cô ấy kích động nắm chặt tay Hà Ưong.

“Chú ý giữ gìn hình tượng.” Được Hà Ưong nhắc nhở, Ngô Đan Quế vội ép sự xúc động đang trào dâng xuống.

Sau khi xuống xe, thấy được vẻ mặt không ngừng thay đổi của các bạn, Diêu Mỹ Nhân khẽ mỉm cười, sao cô lại không biết họ nghĩ gì chứ!!!

Thư Mạch bước đến, sau đó ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô gái.

“Đợi lâu chưa?”

“Vừa mới tới thôi.” Cậu cầm lấy túi xách trong tay cô.

“Xin giới thiệu với mọi người, đây là Thư Mạch – bạn trai mình.” Diêu Mỹ Nhân tiếp tục giới thiệu, “Còn đây là các bạn cùng phòng mà mình thường xuyên kể cho cậu nghe.”

Thư Mạch cúi đầu chào hỏi: “Chào mọi người, cảm ơn mọi người vì đã chăm sóc tốt cho Mỹ Nhân.”

Dương Lê là người hoàn hồn đầu tiên: “Cậu khách sáo quá, nếu nói chăm sóc thì phải là Mỹ Nhân thường xuyên chăm sóc bọn mình mới đúng.”

Hà Ưong cũng tiếp lời: “Đúng đó, đúng đó.”

Ngô Đan Quế nuốt một ngụm nước bọt, “Đừng khách sáo.” Trời ơi, người thật còn đẹp hơn trong ảnh gấp nhiều lần.

Thư Mạch đặt một phòng vừa thanh nhã lại khác biệt.

“Mọi người muốn ăn gì cứ gọi.” Thư Mạch đưa menu cho mọi người, sau đó giúp Diêu Mỹ Nhân chọn món cô thích.

“Bọn mình sao cũng được.”

Hà Ưong nhận menu rồi nhìn về phía Thư Mạch bằng ánh mắt kì lạ.

Sau khi trò chuyện, bầu không khí lúc ăn cơm sôi nổi hơn hẳn.

“Có phải lúc Mỹ Nhân nói đi du lịch ở nước N với bạn trai là đi cổ vũ cho nam thần không?” Ngô Đan Quế tò mò hỏi.

“Ừ, đúng vậy.” Diêu Mỹ Nhân vừa ăn thịt cua mà Thư Mạch tự tay gỡ vừa gật đầu.

“Xong rồi, cậu lấy thìa múc ăn đi, đừng ăn quá nhiều, cua có tính hàn.”

Thư Mạch đưa cua cho Diêu Mỹ Nhân, sau đó lại tiếp tục bóc tôm. Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng mang theo một vẻ đẹp khó nói thành lời.

Ngô Đan Quế ngồi đối diện vừa nhìn đã thấy thèm, không ngờ Thư Mạch lại là người sống tình cảm như vậy.

Món ăn cuối cùng được đặt lên bàn là thịt trâu sốt cay, nhìn đĩa thức ăn màu hồng hấp dẫn, Diêu Mỹ Nhân không nhịn được mà đưa đũa ra gắp một miếng.

“Aaaaa...” Diêu Mỹ Nhân vừa ăn đã thấy hổi hện.

“Cay à?” Thư Mạch rót cho cô một cốc nước.

“Ừ, ừ.”

Cô rất ít khi ăn cay, vừa rồi nhất thời ham muốn, ăn vào liền khó chịu.

Thấy đôi môi đỏ mọng khẽ xuýt xoa, đầu lưỡi hồng hồng thoát ần thoát hiện, Thư Mạch ước gì có thể giúp cô hạ nhiệt.

“Lần sau đừng ăn cay nữa.” Nhất là khi cậu không ở đây.

Suốt bữa cơm, Thư Mạch chỉ tập trung chăm Diêu Mỹ Nhân chứ không hề ăn gì nhiều.

“Phòng KTV [*] đã được chuẩn bị xong.” Thấy cô bảo các bạn trong phòng đều thích đến KTV nên cậu đã chuẩn bị ngay từ đầu.

[*] Phòng KTV: Phòng hát Karaoke

Thấy phòng K vừa chỉnh tề lại sạch sẽ, Dương Lê không khỏi xúc động vì sự chu đáo của Thư Mịch.

Bọn họ mới vào không bao lâu liền có một nhóm khác gia nhập, họ đều là bạn cùng phòng của Thư Mịch, nghe nói Thư Mịch ở đây nên họ cũng đến góp vui.

Lâm Tinh Trinh đã biết chuyện Thư Mịch và Điều Mỹ Nhân ở với nhau nên tỏ ra khá bình tĩnh, những người còn lại đều ngạc nhiên không khác gì Ngô Đan Quế.

“Nên phạt, nên phạt.” Trịnh Thiệu Khôn rót một ly rượu đầy cho Thư Mịch.

Do tâm trạng tốt nên Thư Mịch đã đồng ý uống một ly.

“Tốt!”

Tính cách mọi người trong phòng đều khá hợp nhau nên không khí rất vui vẻ.

“Không ngờ bạn cùng phòng của cậu lại vui tính vậy.” Điều Mỹ Nhân ngồi rất gần Thư Mịch, tất cả mọi người đều vờ như không thấy màn ân ái này.

“Ừ, các cậu ấy rất hòa đồng, khi thấy con gái thì rất thích thể hiện.” Thư Mịch uống một ngụm bia, mặc kệ các bạn bóc mẽ tính cách của mình.

Điều Mỹ Nhân mỉm cười hạnh phúc... Thư Mịch của cô xứng đáng nhận được nhiều niềm vui.

“Mình muốn đi vệ sinh.”

Thư Mịch kéo cô lại rồi dùng đầu ngón tay khều nhẹ lòng bàn tay cô, “Cần mình đi theo không?”

“Không cần.” Mặt Điều Mỹ Nhân hơi nóng lên.

Phòng vệ sinh ở khu KTV này nằm ở cuối hành lang.

“Trời ơi, Điều Mỹ Nhân cũng đang ở đây?”

Trong khúc quanh cách đó không xa, Phạm Cảnh Nghiệp ngạc nhiên dõi theo Điều Mỹ Nhân đang đi ở phía trước.

“Điều Mỹ Nhân?” Phó Tiếp Nhiên vốn đang có men say, nghe vậy bỗng tỉnh táo hơn hẳn.

“Đi thôi, Tiếp Nhiên, những người khác vẫn đang chờ trong phòng.”

“Cậu vào trước đi, tôi đi rửa tay đã.” Nói xong, không chờ Phạm Cảnh Nghiệp đáp lại, Phó Tiếp Nhiên đã đi về phía Điều Mỹ Nhân vừa đi.

Chỗ rửa tay của đàn ông và phụ nữ nằm ngay cạnh nhau, sau khi ra ngoài, Điều Mỹ Nhân lấy nước rửa tay xoa lên tay.

Phó Tiếp Nhiên đứng ở phía sau, lặng lẽ nhìn cô qua tấm gương sáng.

Sau khi rửa tay xong, vừa ngẩng đầu lên, Điều Mỹ Nhân lập tức bị hình ảnh trong gương dọa sợ.

“Mỹ Nhân.”

Phó Tiếp Nhiên tiến về phía trước một bước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Viên kẹo ngọt 59

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây ☐

Phó Tiếp Nhiên bình tĩnh nhìn cô rồi gọi lại lần nữa, “Mỹ Nhân.”

“Bạn Phó.” Diêu Mỹ Nhân nhủ mảy, cố gắng đè sự chán ghét xuống đáy lòng. Sau khi nghe Mạnh Nghiên kể chuyện, sự vô cảm đối với Phó Tiếp Nhiên dần chuyển sang căm ghét, cô ghét tất cả những người đã từng bắt nạt Thư Mạch.

Phó Tiếp Nhiên muốn tới gần cô nhưng vừa bước lên bậc, chân liền lao đảo, ngã thẳng vào người Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân vội né sang một bên để tránh thân thể cao lớn đổ xuống.

Phó Tiếp Nhiên ngã nhào về phía trước, hai tay phải chống vào bồn rửa thì mới có thể đứng vững. Cậu ta quay đầu cười áy náy với Diêu Mỹ Nhân, “Xin lỗi, suýt nữa đã va vào cậu.”

Diêu Mỹ Nhân thật sự không muốn nói chuyện nên đã quay người đi ra ngoài.

“Chờ chút.” Phó Tiếp Nhiên gọi cô lại.

Diêu Mỹ Nhân không hề nghe theo, tiếp tục bước ra.

Thấy bóng lưng lạnh lùng khi xoay người rời đi của cô, Phó Tiếp Nhiên liền tiến lên kéo tay Diêu Mỹ Nhân lại, tức giận nói: “Minh nói chờ chút, cậu không nghe thấy sao.”

“Cậu muốn làm gì, buông tay ra!” Diêu Mỹ Nhân vùng vẫy.

Phó Tiếp Nhiên ngây ngốc ngắm nhìn đôi mắt đen long lanh xinh đẹp, “Mỹ Nhân.”

“Buông tay ra!” Diêu Mỹ Nhân bắt đầu cảm thấy phiền phức, cả người bức tức, khó chịu.

“Nghe mình, lát nữa mình sẽ để cậu đi...”

Trong phòng KTV, nhóm Trịnh Thiệu Khôn đang rót rượu liên tục cho Thư Mạch uống. Bình thường Thư Mạch suốt ngày chặn họng các bạn cùng phòng kì túc xá, mãi đến hôm nay họ mới có cơ hội để trả thù.

Uống hết ly này sang ly khác nhưng Thư Mạch không hề có biểu hiện bị say, cậu liếc nhìn Lâm Tinh Trinh đang rót rượu rồi nói: “Đủ rồi, không uống nữa.” Tối nay cậu còn phải “chăm sóc” Diêu Mỹ Nhân, ngu gì mà nghe họ uống nhiều rượu!!

Cậu rút điện thoại ra nhìn đồng hồ, sau đó đứng lên, “Mỹ Nhân vẫn chưa về, tôi ra xem sao.”

“Ôi trời!!! Đúng là người có bạn gái có khác, bạn gái mới đi mà đã không chịu nổi rồi.”

Thư Mạch bỏ ngoài tai lời trêu chọc của Lâm Tinh Trinh, đi thẳng ra ngoài.

“Phó Tiếp Nhiên, cậu muốn làm gì!” Diêu Mỹ Nhân tức giận đến mức lớn tiếng.

Phó Tiếp Nhiên kéo người trước mặt vào ngực, vừa chạm vào da thịt của cô, cậu ta lập tức nhận ra da cô vừa trắng nõn, mịn màng vừa mang theo mùi hương nhàn nhạt, hấp dẫn.

“Mỹ Nhân, cậu có biết không, ngay từ lần đầu nhìn thấy cậu, mình đã nhớ mãi không quên.” Phó Tiếp Nhiên ôm chặt cô gái đang giãy giụa lại, “Người cậu chọn phải là mình, Thư Mạch thì có gì tốt, chẳng qua cũng chỉ là thứ tha du bình [*].”

[] Tha du bình: Xét về nghĩa bóng, thì tha du bình = con chồng trước được phụ nữ mang theo khi tái giá, hay “con ghê”. Đây còn là một câu chửi mang hàm ý độc địa, bởi vì thời xưa phụ nữ tái giá và đưa con ghê thường bị chê cười xa lánh.*

Người thấy mùi rượu nồng nặc trên người Phó Tiếp Nhiên, Diêu Mỹ Nhân biết là cậu ta đã say nên càng giãy giụa mạnh hơn, “Trong mắt tôi, Thư Mạch là tốt nhất, cậu vĩnh viễn không thể bằng cậu ấy.”

“Ồ, mình đang nghĩ xem mình kém Thư Mạch ở chỗ nào.” Phó Tiếp Nhiên giận dữ cười lớn rồi cúi đầu hôn cô.

“Khốn nạn!”

Thư Mạch chạy tới nơi thì thấy Diêu Mỹ Nhân đang giãy giụa vì bị Phó Tiếp Nhiên ôm. Cậu xông lên tặng cho Phó Tiếp Nhiên một cú đấm khiến cậu ta loạng choạng lùi về sau.

Thư Mạch kéo Diêu Mỹ Nhân vào trong ngực, sau đó cúi đầu nhìn một cái, thấy cằm cổ trắng nõn có một dấu răng đỏ, mắt cậu lập tức hiện lên lửa đỏ.

Sau khi đứng vững lại, Phó Tiếp Nhiên ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Thư Mạch, cậu ta cười nói: “Mỹ Nhân quả nhiên rất tuyệt.” Nói xong, cậu ta lại liếm môi tựa như vừa được nếm thử mỹ vị, “Đúng là không uống công tao ngày đêm mong nhớ.”

Mắt Thư Mạch tối xuống, khiến người xung quanh cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Cậu kéo Diêu Mỹ Nhân ra sau rồi đi về phía Phó Tiếp Nhiên, đá thẳng vào bụng đối phương khiến cậu ta phải kêu lên và ngã nhào xuống đất.

“Thư Mạch, mày dám đánh tao?”

Phó Tiếp Nhiên ôm bụng, tức giận đứng lên.

Mắt Thư Mạch tỏa ra sương lạnh, cậu bước từng bước về phía trước, “Tao đánh mày đấy.” Nói xong lại vung thêm một cú đấm nữa.

Phó Tiếp Nhiên đưa tay ra chặn nhưng lại bị Thư Mạch bắt bài nên bụng lại phải tiếp tục ăn thêm mấy phát nữa, “Cho dù mày có đánh tao thì cũng không thể thay đổi được việc Diêu Mỹ Nhân đã bị tao chạm vào.”

Phó Tiếp Nhiên gầy yếu chắc chắn không thể chống lại cơn giận dữ của Thư Mạch, ngoài miệng thì coi thường, nhưng lòng lại biết rõ đối phương sẽ bị đau ở đâu nếu mình chậm ngòi, “Mày không thấy dấu vết của tao trên người cậu ấy à?”

Thư Mạch dùng sức bắt lấy Phó Tiếp Nhiên, liều mạng dồn cậu ta vào chỗ chết.

Diêu Mỹ Nhân hoảng sợ nhìn Thư Mạch mất đi lý trí, điên dại đấm Phó Tiếp Nhiên, cô tiến lên can lại, “Thư Mạch, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ xảy ra chuyện đấy.”

Thư Mạch dường như không nghe thấy gì, mắt hằn lên tơ máu.

“Thư Mạch, từ nhỏ mày đã độc ác rồi, nếu có bản lĩnh... thì đánh chết tao đi, nếu không tao sẽ không bỏ qua cho mày...”

Phó Tiếp Nhiên khạc ra một bụng máu, những cú đấm vurun đến càng lúc càng mạnh hơn.

“Thư Mạch, không được.” Diêu Mỹ Nhân nhìn thấy Thư Mạch đè Phó Tiếp Nhiên lên tường rồi liên tục đấm đá.

“Aaaa!” Phó Tiếp Nhiên đập đầu vào tường trắng, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Thư Mạch vẫn không chịu dừng tay lại, Diêu Mỹ Nhân vội nắm lấy tay cậu, “Không được...”

Thấy đôi mắt đỏ ngầu, tràn ngập sương lạnh của chàng trai, nước mắt Diêu Mỹ Nhân liền rơi xuống.

Thư Mạch của cô... mất hết lý trí rồi.

Thư Mạch hất Diêu Mỹ Nhân ra, khiến cô lao đảo lùi về sau. Cậu tiếp tục đập đầu Phó Tiếp Nhiên vào tường, máu không ngừng tuôn ra.

“Thư Mạch!”

Nước mắt lăn xuống càng lúc càng nhanh, cô biết Thư Mạch phát bệnh rồi.

Diêu Mỹ Nhân liều mình ôm eo Thư Mạch, “Thư Mạch, nhìn mình đi, Thư Mạch, Thư Mạch...”

Khi nhóm Lâm Tinh Trình đến tìm người thì thấy Phó Tiếp Nhiên nằm dưới đất, người chảy đầy máu, còn Diêu Mỹ Nhân đang ôm Thư Mạch khóc lớn, rõ ràng vừa rồi đã xảy ra chuyện lớn.

Đến tận nửa đêm họ mới về nhà.

Diêu Mỹ Nhân lấy một chậu nước, thấm ướt khăn lông, sau đó nhẹ nhàng lau mặt và lau vết máu trên tay Thư Mạch.

Thư Mạch nằm yên một chỗ, ngoan ngoãn nghe theo lời Diêu Mỹ Nhân.

Khi chạm vào vết thương ở khóe miệng, bắp thịt ở tay khẽ co rút, môi bỗng mím chặt lại.

Một lúc lâu sau, Diêu Mỹ Nhân mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong nhà.

“Thư Mạch.” Cô mở miệng, giọng nói vẫn ôn hòa, dịu dàng như nước.

Thư Mạch nhìn cô.

“Sau này đừng đánh nhau nữa.”

Thư Mạch không nói gì, mặt vô cùng quật cường.

Thấy đôi mắt đen dần có hồn hơn, nỗi đau trong ngực Diêu Mỹ Nhân cũng vơi dần đi, “Mình sợ.”

Cô sợ nhìn thấy Thư Mạch liều mình vì cô.

Thư Mạch vươn đầu ngón tay ra, run rẩy chạm nhẹ vào khóe mắt của cô, “Ừ”

Ngoài hành lang bệnh viện, người tới người lui khá ít.

Đây là lần đầu tiên Diêu Mỹ Nhân nhìn thấy mẹ của Thư Mạch. Xem ra cuộc sống khá vui vẻ nên vẻ ngoài của bà ta vẫn còn rất tươi trẻ.

Tạ Thiệu Vân quan sát cô gái trước mặt, cô chính là nguyên nhân khiến Phó Tiếp Nhiên và Thư Mạch xảy ra tranh chấp, “Cô nói cô là bạn gái Thư Mạch?”

“Đúng vậy.” Diêu Mỹ Nhân gật đầu.

“Cô muốn chúng tôi bỏ qua cho Thư Mạch?” Bà ta nghiêm nghị chất vấn, “Cô biết bác sĩ nói sao không? Tiếp Nhiên bị gãy hai chiếc xương sườn, đầu mất máu, não chấn động, giờ vẫn chưa thể tỉnh lại.”

Diêu Mỹ Nhân cúi mặt xuống, cô biết Phó Tiếp Nhiên bị thương không nhẹ, không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.

Tạ Thiệu Vân nhìn Phó Diệu Quốc đang đứng bên cạnh rồi nói ra mấy lời khinh thường: “Thư Mạch cố ý đánh người, chúng tôi sẽ nhờ pháp luật can thiệp.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Viên kẹo ngọt 60

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây □

Bầu không khí dường như đông cứng lại. Những người đi ngang qua hành lang đều nhìn về phía nhóm người đang đứng im.

Mặc dù biết người phụ nữ trước mặt chưa từng quan tâm và yêu thương Thư Mạch nhưng cô vẫn ôm theo chút hi vọng, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, không có người mẹ nào lại đối xử tàn nhẫn với chính con đẻ của mình. Tuy nhiên đến giờ phút này cô mới biết rằng mình đã sai, Tạ Thiệu Vân hoàn toàn không xứng với chữ “Mẹ”.

Diêu Mỹ Nhân giấu suy nghĩ của mình đi, tiếp tục nhìn Tạ Thiệu Vân đang hung hăng, vênh váo.

“Tôi thấy...”

Tạ Thiệu Vân quan sát sự thay đổi của cô gái mới vừa rồi còn dịu dàng, yếu đuối, vậy mà giờ đây lại kiên cường, mạnh mẽ. Bà ta sững sờ nhìn mãi cho đến khi đối phương mở miệng, “Bà Tạ đây tuy là mẹ của Thư Mạch nhưng lại chưa từng nuôi dưỡng, dạy bảo cậu ấy, tôi cứ tưởng bà sẽ cảm thấy hổ thẹn, áy náy mới phải, giờ mới thấy tôi nghĩ nhiều rồi.”

Mặt của Tạ Thiệu Vân đỏ bừng lên vì tức giận.

Từ khi trở thành bà chủ nhà họ Phó, ai thấy bà cũng phải kính cẩn lễ phép hoặc khiêm nhường, lễ độ. Không ngờ con bé hèn mọn này lại dám mở miệng chỉ trích bà? Thật nực cười!!!

Diêu Mỹ Nhân tiếp tục nói: “Vi quan hệ giữa bà và Thư Mạch nên tôi mới nghĩ đến việc hòa giải, nhưng có lẽ giờ không được rồi.”

Đã đến nước này, Diêu Mỹ Nhân cảm thấy không thể tiếp tục nói chuyện bình thường với Tạ Thiệu Vân được nữa. Cô quay đầu nhìn Phó Diệu Quốc, “Ông Phó, tôi nghĩ ông biết tôi qua chuyện gì đã xảy ra. Các người định dùng pháp luật để hại Thư Mạch, vậy tôi cũng có thể áp dụng cách đó, tôi sẽ kiện Phó Tiếp Nhiên...” Đôi môi mềm mại của Diêu Mỹ Nhân bỗng phun ra những lời khiến người khác phải tức giận: “Tôi cường hiếp không thành.”

Đôi mắt sau kính hơi nheo lại, không ngờ ngoài những lão hồ ly trên thương trường lại có người dám uy hiếp ông ta.

Tạ Thiệu Vân vô cùng bất ngờ khi thấy Diêu Mỹ Nhân to gan như vậy, bà ta tròn mắt nhìn cô, cười lạnh: “Cô nói hay đấy. Cường hiếp? Ai có thể làm chúng? Không phải cái gì cũng có thể nói ra đâu.”

“Đoạn film này chính là bằng chứng, chỉ cần đưa nó ra thì Phó Tiếp Nhiên sẽ chết chắc. Việc làm của Thư Mạch chỉ là phòng vệ chính đáng, tuy làm đối

phương bị thương nặng nhưng cũng không ảnh hưởng gì.” Khuôn mặt trắng nõn của Điều Mỹ Nhân bình tĩnh đến lạ thường.

Trịnh Thiệu Khôn chỉ mất vài giây để truy cập hệ thống camera của phòng KTV. Tối qua, ngay sau khi xảy ra chuyện, Điều Mỹ Nhân đã nhờ họ đến xin lại đoạn băng ghi hình. Đây cũng chính là lý do mà tận chiều này cô mới đến bệnh viện. Nắm trong tay bằng chứng nhưng cô không muốn lấy cứng đối cứng vì sợ sẽ ảnh hưởng đến Thư Mạch.

Thấy đối phương không hề sợ hãi, rốt cuộc Phó Diệu Quốc cũng không thể duy trì được vẻ mặt nho nhã, “Dựa vào đâu mà cô muốn đối chọi với tôi?”

Thấy đối phương định tạo ra khí thế áp bức, Điều Mỹ Nhân đứng yên tại chỗ, khóe môi xuất hiện nụ cười, “Tôi chỉ biết người nhà họ Phó không thể mang tội cường hiếp. Phó Hằng – chủ công ty bất động sản càng không thể chấp nhận một người thừa kế như vậy.”

“Cô....”

Sắc mặt Phó Diệu Quốc lập tức tái mét.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, sự căng thẳng của Điều Mỹ Nhân cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Cô Diệu.”

Lúc này, một người cao lớn đi tới.

“Anh Cao, xin lỗi vì đã để anh phải chờ lâu.” Điều Mỹ Nhân cảm ơn, “Tôi đã nói chuyện với ba mẹ của người trong cuộc, họ chấp nhận hòa giải rồi.”

“Nên vậy.” Cao Tiến gật đầu, “Vậy tôi về trước đây.”

“Đi cẩn thận.”

Cao Tiến chính là một luật sư nổi tiếng, sáng sớm này cô đã nhờ anh ấy tiếp nhận chuyện này để đề phòng chuyện xấu xảy ra. Mặc dù Phó Diệu Quốc hứa không tiếp tục truy cứu chuyện này nhưng cô biết nếu đã chịu nhún nhường ở phương diện này, ông ta chắc chắn sẽ ra tay vào phương diện khác.

Hoàng hôn, trong phòng khách lớn, một chàng trai cao lớn lẳng lặng ngồi trên sofa, người toát ra sự cô đơn, tịch mịch.

Điều Mỹ Nhân vừa vào đến cửa liền nhìn thấy cảnh này.

Thư Mạch ngược mắt nhìn, “Cậu về rồi.” Khi cô gái đến gần, sự cô đơn, lạnh lẽo bỗng chốc bị đánh tan.

“Chờ lâu chưa?” Điều Mỹ Nhân bước nhanh đến sát cậu, mong điều này có thể cho cậu cảm giác an toàn.

Cô ra ngoài từ sáng sớm đến giờ mới về, lúc ấy Thư Mạch vẫn đang ngủ say nên cô không nỡ đánh thức cậu.

Thư Mạch không hề hài lòng với khoảng cách này, cậu kéo cô vào lòng ngực, ước có thể dán lên người cô.

Cậu gác đầu lên hõm vai Điều Mỹ Nhân, rầu rĩ nói, “Lúc đây không thấy cậu...” Cậu tự nói tự trả lời: “Minh rất nhớ cậu.”

Không biết có phải do bị bệnh hay không mà lúc này Thư Mạch trở nên vô cùng trẻ con. Cậu dựa vào người cô, cái đầu to tròn không ngừng cọ cọ ở hõm vai, ngay sau đó, cổ lập tức đau nhói.

Thư Mạch cắn đúng vị trí mà tối qua Phó Tiệp Nhiên cắn vào. Điều Mỹ Nhân vội thả lỏng người, cố gắng nhịn đau, mặc kệ cậu cắn càng lúc càng mạnh.

Phó Tiệp Nhiên cắn vào lúc Điều Mỹ Nhân không đề ý, sau đó Điều Mỹ Nhân đã vùng vẫy thoát ra nên vết cắn không sâu lắm. Dù vậy, dấu răng nhàn nhạt kia vẫn khiến tim Thư Mạch đau nhói.

Mãi đến khi mùi máu tươi xuất hiện, Thư Mạch mới chịu dừng lại. Cậu chạm nhẹ lên dấu răng đỏ ngầu, còn vương ít máu. Thật ra cậu có thể cắn mạnh và sâu hơn để hai người không thể tách rời, tuy nhiên cuối cùng...cậu vẫn không nỡ.

Điều Mỹ Nhân vừa thả lỏng người được một lúc thì hơi nóng lại phun đến bên tai.

Thư Mạch cúi đầu, vờn đầu lưỡi ra liếm nhẹ vết cắn. Sau đó, có lẽ do sợ cô gái bị đau nên cậu liền hút mạnh vào miệng. Lúc buông ra, vết cắn đã chuyển sang màu đỏ thẫm.

Thấy vết đỏ trên cổ cô gái, tâm trạng Thư Mạch vui vẻ hơn nhiều, “Đẹp lắm!”

Điều Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn sang, xem ra một tuần cũng không thể lành được.

“Cậu.”

Lúc này, Thư Mạch đột nhiên xích lại gần tai cô, vừa nũng nịu vừa ra lệnh: “Cậu sờ mình đi.”

“Cái gì?”

Thư Mạch ngẩng đầu lấp kín môi cô, đi theo đường cũ công thành chiếm đất.

Cậu cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô rồi kéo vào trong vạt áo, đặt nó lên lồng ngực.

Hai má Diêu Mỹ Nhân như bị đốt cháy, chớp mắt xinh xắn đỏ đầy mồ hôi.

Đôi lập với cô là hình ảnh Thư Mạch đang vui sướng hưởng thụ cảm giác được bàn tay mát lạnh lướt nhẹ trên cơ thể. Cậu rút lưỡi ra, dịu dàng liếm láp đôi môi đỏ mọng, lo lắng hỏi: “Tôi qua mình như vậy, cậu có sợ không?”

Diêu Mỹ Nhân mở to đôi mắt long lanh khiến lòng người ngựa ngáy.

Thư Mạch mở nhẹ thêm một cái nữa, giọng nói mang theo âu lo và phiền muộn, “Cậu có ghét mình không?”

Diêu Mỹ Nhân chưa kịp trả lời, cậu đã tiếp tục nói: “Dù cậu sợ mình, ghét mình, mình cũng sẽ không để cậu đi.” Lời nói này vô cùng chắc nịch.

Giấy trước còn uy hiếp, giấy sau cậu đã vội giải thích: “Thật ra từ khi lớn, mình không còn phát bệnh nữa. Mình có thể tự khống chế bản thân, cậu hãy tin mình.”

Đây là lần đầu tiên cô thấy Thư Mạch lo lắng, yếu đuối như vậy.

“Mình biết.”

Nếu không phải vì cô, sao cậu có thể phát bệnh chứ?

Lòng Diêu Mỹ Nhân như bị người khác đâm vào, cô dùng sức ấn các cơ dưới lòng bàn tay, “Mình không sợ, mình cũng không ghét cậu”

Nhận được kết quả mong muốn, lòng mày Thư Mạch lập tức giãn ra, môi mỏng ngập tràn ý cười.

“Mình biết cậu đã phải gặp nhiều khó khăn khi yêu mình.”

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, vừa cười vừa nói: “Sai rồi, mình yêu cậu đến đau khổ mới đúng.”

Lời nói của cô tựa như sóng biển che lấp lí trí của Thư Mạch.

Cậu liếm môi, đặt cô gái xuống dưới, “Mình không thể chịu nổi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Viên kẹo ngọt 61

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây □

Gần đây, không biết là do mới hết bệnh hay là do thiếu cảm giác an toàn mà Diêu Mỹ Nhân đi đâu Thư Mạch cũng đi theo đó, hệt như một chiếc đuôi to dính người.

Một buổi sáng nào đó, Diêu Mỹ Nhân ngồi yên tĩnh trên ban công đọc sách, cách đó mấy bước, Thư Mạch không đi qua mà chỉ yên lặng đứng đó.

Nắng sớm ban tặng cho cảnh vật xung quanh một bộ quần áo mới màu vàng, xua tan đi sương mù mờ ảo, những chiếc lá xanh trên cành cây lắc lư theo gió. Mọi thứ trôi qua vô cùng tốt đẹp.

Cô gái xinh đẹp cúi đầu đọc quyển sách trên tay, chân nhẹ nhàng đứng đưa theo nhịp.

Một lúc sau, Thư Mạch bắt đầu cảm thấy ảm ức, cậu đi đến trước mặt Diêu Mỹ Nhân rồi ấn bàn tay lên trang sách, “Cậu, cậu không nhìn mình.”

Dưới nắng, da mặt cô gái càng trở nên trong suốt, những sợi lông tơ như nhiễm ánh vàng. Nghe thấy người con trai phàn nàn, Diêu Mỹ Nhân đặt quyển sách trên tay xuống.

“20 phút trôi qua.” Đôi mắt Thư Mạch như bị thấm ướt, “Cậu chỉ đọc sách.” Cơ thể cao lớn ngồi xuống ghế, ôm cô vào ngực, “Cậu không hề nhìn mình dù chỉ một cái, sách đẹp hơn cả mình à?”

Nghe vậy, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, “Không đâu, cậu đẹp nhất.”

Thư Mạch tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao cậu không nhìn mình?”

“Vì mình thích cậu. Nhìn cậu, nhịp tim của mình sẽ bị ảnh hưởng.” Mỗi chữ nói ra đều như dính phải mật đường, khiến Thư Mạch bị ngâm đến say, “Và sẽ không thể đọc được sách.”

Ý cười bên môi Thư Mạch càng lúc càng lớn, lông mày giãn ra như gặp gió xuân.

Quả nhiên người cô yêu nhất chính là cậu.

Người bị dỗ đến không phân biệt được đông tây nam bắc vui mừng xung phong: “Để mình đi nấu đồ ăn cho cậu, mình hứa sẽ không làm phiền cậu đọc sách đâu.”

Điều Mỹ Nhân gật đầu, ngượng ngùng xích lại gần hơn để hôn lên gương mặt đẹp như ngọc của chàng trai, “Được rồi, đi đi.”

Thư Mạch hài lòng chạy như bay về phía phòng bếp.

Cuối tuần, Ngô Đan Quế hẹn Điều Mỹ Nhân đi dạo phố.

“Mình đi nhé.”

Lúc Điều Mỹ Nhân đứng ở cửa đổi giày, Thư Mạch – người đang bận rộn làm việc lập tức ngẩng đầu, nhú mày hỏi: “Mấy giờ cậu về?”

Điều Mỹ Nhân nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời: “Có thể bọn mình sẽ ăn ở bên ngoài rồi mới về.” Mặt Thư Mạch lộ ra vẻ không vui, cô tranh thủ cơ hội nịnh nọt cậu, “Mình đảm bảo mình sẽ về trước 9 giờ tối, đừng lo cho mình.”

Thư Mạch đặt tài liệu xuống, nghiêm túc dặn dò: “Có chuyện gì phải gọi cho mình ngay, nhớ mình thì cũng phải gọi cho mình.”

Đôi mắt đen của Điều Mỹ Nhân cong cong, cô duỗi tay ôm cổ Thư Mạch lấy lòng, sau đó nhẹ nhàng liếm môi cậu, thấy sắc mặt đối phương dần thay đổi, cô lập tức tranh thủ cơ hội luồn ra ngoài, “Mình đi đây.”

Điều Mỹ Nhân đi theo Ngô Đan Quế, Dương Lê và Hà Ương vào một cửa hàng quần áo, hôm nay là sinh nhật Hà Ương nên cô đến đây chọn quần áo cho cô ấy.

“Mãi mới có cơ hội gặp cậu.” Ngô Đan Quế lên tiếng, “Từ khi cậu chuyển ra ngoài sống với Thư Mạch, trừ lúc đi học thì bọn mình không thể thấy cậu. Cậu nói đi, có phải Thư Mạch giấu cậu đi rồi phải không?”

Điều Mỹ Nhân lắc đầu, “Sau này mình vẫn sẽ về ký túc xá.”

Thời gian này Thư Mạch rất dính người nên cô phải ở lại bên kia với cậu. Chỉ cần cô để lộ ra ý định muốn về ký túc xá, cậu sẽ không nói câu nào, cứ im lặng nhìn cô bằng đôi mắt ướt át.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Điều Mỹ Nhân bỗng vang lên.

Mấy người bên cạnh đều đứng yên tại chỗ, nhao nhao vênh tai lắng nghe.

“Cậu...” Giọng nói trầm thấp tràn từ đầu bên kia sang.

“Cậu đã gặp bạn cùng phòng chưa?”

Thư Mạch nói tiếp: “Mình chỉ muốn biết cậu có an toàn không thôi.”

“Cậu không ở đây, đầu mình không thể load được.”

Không ai có thể tưởng tượng được mấy câu nói nùng nịu này lại phát ra từ miệng một người lạnh lùng như Thư Mạch.

“Mình chỉ nghĩ đến cậu nên không có tâm trạng làm việc khác.”

“Đừng có ở bên ngoài quá lâu, gần đây trật tự công cộng không được tốt lắm.”

.....

Thư Mạch lăm băm gần hai mươi phút, mục đích cuối cùng vẫn là giục Điều Mỹ Nhân về sớm.

Suốt cuộc đối thoại, Điều Mỹ Nhân luôn cười tươi khiến nhóm Ngô Đan Quế ngây ngốc ngẩn nhìn.

Mãi đến khi Điều Mỹ Nhân cúp điện thoại, các cô mới bình thường lại.

“Mình sai rồi, mình xin phép rút lại câu nói bạn trai của Trần Nhã Hàm rất dính người.” Ngô Đan Quế nuốt nước miếng, cảm thán: “Tất cả là do mình nông cạn, đại thần Thư Mạch mới là nhân tài kiệt xuất trong lĩnh vực này.”

“Đúng, mình đồng ý.” Hà Ương phối hợp gật đầu.

Điều Mỹ Nhân ngượng ngùng, “Các cậu nghe thấy hết rồi à?”

Mấy người lại gật đầu thêm lần nữa.

“Tôi nay mình phải về sớm để ăn cơm với Thư Mạch, các cậu cũng nghe thấy đúng không?”

“Điều Mỹ Nhân, cậu là đồ trọng sắc khinh bạn!” Ngô Đan Quế căm phẫn.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của các bạn, Điều Mỹ Nhân gật đầu như thể đó là dĩ nhiên: “Mình thừa nhận, mình bị Thư Mạch câu mất hồn rồi.”

Nhớ tới gương mặt tuấn tú, hoàn mỹ kia, nhóm Ngô Đan Quế không thể nào phản bác nổi, ngược lại còn cảm thấy rất hợp lý.

Chiều hôm ấy, do Điều Mỹ Nhân đồng ý về ăn cơm nên Thư Mạch đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm rồi ngồi đợi trên bàn.

Thấy Điều Mỹ Nhân về đúng giờ, mắt Thư Mạch lập tức bùng sáng. Quả nhiên, đối với cô, cậu là duy nhất.

Nụ cười của chàng trai đẹp và rực rỡ hơn cả ánh trăng, Điều Mỹ Nhân cảm thấy mình đã quyết định đúng.

Thư Mạch của cô rất dễ hài lòng.

Tháng 11, trời vẫn còn oi bức, nóng nực. Ven đường, những chiếc lá vàng khẽ thâm thì tạm biệt cành cây rồi đợi cơn gió kéo xuống mặt đất.

Giữa trưa, sau khi tan học, Điều Mỹ Nhân và Dương Lê đến căn tin phía Đông. Hôm nay người hướng dẫn đến bàn việc với Thư Mạch nên hai người không đi ăn cơm với nhau.

Có lẽ do đến trễ nên có khá ít người đang xếp hàng.

“Hôm nay cô ấy cho khá nhiều cơm, Đan Quế mà đi theo thì chắc chắn sẽ rất vui sướng.” Dương Lê cười nói.

Nhớ tới dáng vẻ khi ăn uống của Ngô Đan Quế, Điều Mỹ Nhân không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Thư Mạch? Đó là người đẹp trai nhất khoa kiến trúc mà.” Một nữ sinh cao gầy nói.

“Cậu đã nghe mấy chuyện về cậu ấy chưa?” Cô gái xinh đẹp bên cạnh hỏi tiếp.

“Cậu muốn nói đến việc cậu ấy giành được giải nhất ở nước N? Cái này mình biết, hồi đó mình còn giữ ảnh của cậu ấy và coi cậu ấy là nam thần của mình.”

Nữ sinh viên xinh đẹp cười nhạo: “Tin đó lỗi thời rồi, sáng nay mới có người nói Thư Mạch bị bệnh.”

Do quá ngạc nhiên nên nữ sinh cao gầy nói hơi lớn, “Không phải chứ, Thư Mạch bị bệnh gì?”

“Sáng nay mình thấy trên diễn đàn có người nói Thư Mạch bị bệnh tâm thần.”

Nữ sinh cao gầy không ngờ mọi chuyện lại gây sốc đến vậy, “Sao có thể vậy!” Tuy chưa từng nhìn thấy người thật nhưng mấy bức ảnh kia đã chỉ ra người đó tài hoa đến nhường nào, “Có thể có người bịa chuyện.”

“Haha, trang web đó đã đưa ra báo cáo Thư Mạch đánh người ta bị thương và bệnh án của bệnh viện, vậy còn giả được sao? Nghe nói người bị cậu ta đánh là một cô gái.”

Lúc mới nghe nữ sinh cao gầy còn tỏ ra đau lòng, đến khi biết Thư Mạch bị tâm thần, cô ta liền nói chuyện bằng thái độ kiêu kỳ, “Người đoạt giải bị bệnh tâm thần? Chúng ta đang học cùng trường với một tên tâm thần?”

Vừa nói xong, cô ta lập tức bị nữ sinh xinh đẹp vỗ lưng.

Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp xuất hiện.

Cùng lúc đó, Điều Mỹ Nhân lạnh lùng lên tiếng: “Tôi không thích nghe thấy người khác nói cậu ấy không tốt, dù là một câu cũng không được.”

Sau đó, Diêu Mỹ Nhân giờ tay hất thẳng bát canh lên người hai người trước mắt.

Dương Lê trợn mắt há mồm đứng yên tại chỗ.

Trong mắt Dương Lê, Diêu Mỹ Nhân là một người dịu dàng, thân thiện, vân đạm phong khinh [*]. Giờ phút này cô mới biết, hóa ra mình đã nhầm.

[*] *Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến điều gì khác, thờ ơ, lạnh nhạt, tựa như gió nhẹ mây hồ hững hờ trôi.*

Thấy người bên cạnh mím chặt môi, chớp mũi đỏ đầy mồ hôi, Dương Lê mới nhận ra. ...Thư Mạch chính là điểm yếu của Mỹ Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Viên kẹo ngọt 62

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây ☐

Diêu Mỹ Nhân vội vàng quay về ký túc xá.

“May quá, cậu về rồi.” Ngô Đan Quế đặt sách lên bàn rồi cầm một tờ báo, thờ hờn hển, “Cậu đã biết chuyện gì chưa. ...”

Vẫn chưa nói hết câu, cô ấy liền nhìn thấy chiếc máy tính trên bàn đang chạy vào forum của trường, hóa ra Mỹ Nhân đã biết.

Dương Lê kéo Ngô Đan Quế sang một bên để kể những chuyện đã xảy ra ở căn tin.

Sau khi nghe xong chuyện, Ngô Đan Quế quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt xinh đẹp, trắng nõn của Diêu Mỹ Nhân rồi nuốt nước bọt, bạn cùng phòng quá mạnh mẽ.

Diêu Mỹ Nhân nhấp chuột, nghiêm túc nhìn những dòng chữ trên diễn đàn.

“Tôi nghĩ cậu ấy bị hãm hại, một người đẹp trai như vậy sao có thể bị tâm thần? Khó tin quá!!!”

“Không ngờ nam thần mới của tôi lại bị hủy hoại theo cách này, tôi không thể tiếp nhận được việc cậu ấy bị thần kinh.”

“Đến cả con gái còn bị đánh thì nói gì đến con trai? Nói người này bị thần kinh cũng không sai.”

“Trời ạ, cậu ấy không phải là thiên tài của ngành kiến trúc ư? Chẳng lẽ ranh giới giữa thiên tài và kẻ điên lại mong manh đến vậy?”

“Đẹp trai nhưng khôn nạn?”

.....

“Này, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Ngô Đan Quế nhìn những comment trên diễn đàn, “Tin tức này không chỉ được đăng trên website của trường mà còn cả trên báo nữa.”

Cô ấy lo lắng đưa báo cho Diêu Mỹ Nhân.

Năm chữ “Thiên tài hay kẻ điên?” nằm ngay ở phần tiêu đề của bài báo như đâm thẳng vào mắt cô.

“Báo cũng đăng rồi à?” Giọng nói vẫn dịu dàng nhưng lại pha thêm chút lạnh lùng.

“Đúng vậy, lúc mọi người trong lớp bàn bạc mình vẫn không tin, mãi đến khi nhìn thấy bài báo, mình mới chắc chắn người được nhắc đến chính là Thư Mạch.”

Ngô Đan Quế quan sát đôi mắt đang sụp xuống của Diêu Mỹ Nhân, sau đó lên tiếng hỏi thăm: “Thư Mạch, cậu ấy. ...”

Diêu Mỹ Nhân vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, một lúc lâu sau cô mới trả lời: “Thư Mạch vẫn ổn.”

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Đan Quế và Dương Lê, mười ngón tay trắng nõn tinh tế tung bay trên bàn phím, sự đối lập giữa trắng và đen khiến người nhìn có cảm giác mắt được kích thích. Khi hai người lấy lại tinh thần, mười ngón tay đang bay cũng dừng lại.

“Mình có việc phải đi trước, Lê Lê, chiều nay xin nghỉ giúp mình.” Diêu Mỹ Nhân đeo balo rồi chạy ra ngoài.

“Được, cậu đi đi.” Dương Lê hiểu ý.

Ngô Đan Quế nhìn màn hình màu xanh, tò mò hỏi: “Đây.....”

Dương Lê kéo ghế ngồi xuống, “Trang web của trường bị Mỹ Nhân hack rồi.”

Ngô Đan Quế tròn tròn mắt.

Dương Lê thân nhiên nhìn Ngô Đan Quế, “Đừng ngạc nhiên, đối với Mỹ Nhân, trang web của trường chỉ như một bữa ăn sáng.”

Đúng là không nên chọc giận sinh viên khoa máy tính.

Vừa ra khỏi cổng ký túc xá, Diêu Mỹ Nhân liền gọi cho Cao Tiến để nhờ anh ấy hỗ trợ xử lý vài việc. Xong xuôi tất cả cô mới gọi cho Thư Mịch, tuy nhiên gọi mãi mà đầu bên kia vẫn luôn tắt máy. Vì vậy cô phải chạy đến ký túc xá nam để tìm.

Lâm Tinh Trình vừa nhận được điện thoại liền tranh thủ chạy xuống, “Chị dâu!!” Các thành viên trong ký túc xá đều được xếp theo tuổi tác, Thư Mịch xếp thứ ba, còn cậu xếp thứ tư nên phải gọi vậy.

Đây là lần đầu tiên Diêu Mỹ Nhân bị gọi như vậy, nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ đỏ mặt, tuy nhiên giờ phút này cô không còn tâm trạng để ý đến chuyện đó nữa, “Thư Mịch đã về ký túc xá chưa?”

“Chưa về, cậu ấy ra ngoài nói chuyện với người hướng dẫn rồi. Sáng nay tôi đã nghe thấy chuyện của cậu ấy, nếu tìm ra được thằng chó má nào tung tin đồn thì cả phòng 408 nhất định sẽ không bỏ qua cho nó.” Lâm Tinh Trình cắn răng nói lớn.

“Cảm ơn tình cảm của cậu dành cho Thư Mịch, tôi đi trước đây, nếu Thư Mịch về thì bảo cậu ấy gọi cho tôi.” Diêu Mỹ Nhân không muốn lãng phí thời gian, cô định sẽ về khu nhà bên kia một chuyến.

“Được rồi, cậu cũng đừng lo lắng quá, Thư Mịch chắc chắn sẽ không sao đâu.” Lâm Tinh Trình an ủi.

Diêu Mỹ Nhân gật đầu, sau đó xoay người rồi đi.

Hơn 1 giờ chiều cô mới về đến phòng.

Vừa mở cửa ra, Diêu Mỹ Nhân lập tức cảm nhận được sự u ám trong phòng khách. Trên ghế sofa có một người đang nằm.

“Thư Mịch?”

“Đừng bật đèn.”

Giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên ngăn cản động tác bật đèn của Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân đóng cửa lại, đi đến chỗ cậu, “Thư Mịch, cậu làm sao vậy?”

Đối phương không trả lời.

Phòng khách nhất thời rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Diêu Mỹ Nhân ngồi xuống sát mép chần, dịu dàng vỗ về, “Mình biết hết những chuyện xảy ra hôm nay rồi.”

Thư Mịch ngẩng đầu nhìn cô xuyên qua bóng tối.

Diêu Mỹ Nhân lặng lẽ ngắm nhìn người trước mặt, “Thư Mịch, cậu sợ à?”

Chàng trai năm đó giờ đã trở thành một người đàn ông, cậu ôm chặt Diêu Mỹ Nhân, thì thầm nói: “Bọn họ đều nói mình có bệnh.”

Diêu Mỹ Nhân đau nhói lòng, cô dịu dàng lên tiếng: “Không sao, mình là thuốc của cậu.”

Nói xong, cô ôm lấy vòng eo rắn rỏi của cậu, nói tiếp: “Thư Mịch, cậu đừng sợ, cũng đừng lo lắng, cho dù có chuyện gì xảy ra thì mình vẫn ở đây.”

Nếu thế giới vứt bỏ cậu, cô nguyện vứt bỏ cả thế giới.

Thư Mịch của cô không đáng phải nhận sự tổn thương.

Nghe thấy lời Diêu Mỹ Nhân, mắt Thư Mịch lại sáng rực lên, cậu thâm thỉ vào tai cô gái: “Mỹ Nhân, yêu mình cậu phải khổ rồi.”

Sau đó, cậu chạm trán lên chóp mũi của cô, “Mình thật sự rất yêu cậu.”

Cảm nhận được sự vui vẻ trong lời nói của Thư Mịch, tâm trạng đang siết chặt của Diêu Mỹ Nhân cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cô ôm Thư Mịch, ngẩng đầu hỏi cậu: “Sao cậu lại tắt điện thoại?”

“Tôi qua mình quên sạc pin.”

Diêu Mỹ Nhân gật đầu, không sao là tốt rồi, “Vậy cậu ăn trưa chưa?”

Thư Mịch trả lời bằng quơ: “Chưa.”

Diêu Mỹ Nhân đau lòng, vội vàng kéo tay cậu, “Sao lại không ăn?”

Thư Mịch ngoan ngoãn giải thích: “Không được ăn cơm với cậu nên mình không muốn ăn.”

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu bật cười, Thư Mịch dính lấy cô khiến cô khóc không được mà cười cũng không xong.

Thấy thế, Thư Mịch nói tiếp: “Những lúc ăn với cậu, mình mới thấy ngon.”

Diêu Mỹ Nhân gật đầu để cậu biết rằng cô đã hiểu, “Vậy sau này ngày nào mình cũng cố gắng ăn cơm với cậu, được không nào?”

Thư Mịch nhếch miệng, “Được.”

Đêm hôm đó, cho dù bên ngoài đang xôn xao lan truyền tin tức về Thư Mịch thì trong phòng khách vẫn vô cùng ảm áp.

Thư Mịch và Diêu Mỹ Nhân đang tựa vào thành ghế xem bộ phim thần tượng nhàm chán.

“Đừng lo lắng về trang web nhà trường, mình hack sập nó rồi.” Đầu Diêu Mỹ Nhân dựa vào vai Thư Mịch, mắt dán lên màn hình TV, “Mình đã tìm luật sư kiện trang báo kia tội xâm phạm quyền riêng tư của người bệnh.”

Thư Mịch nâng đầu cô lên, “Cậu đã phải làm nhiều việc vì mình rồi.”

Cậu bỗng cảm thấy vô cùng xúc động, trên thế giới này, có lẽ chỉ có mình Diêu Mỹ Nhân là yêu cậu nhiều đến vậy.

Nghĩ đến điều này, Thư Mịch vừa cười vừa nói: “Để mình xử lý việc còn lại.” Nên để cậu đối phó với nhà họ Phó, họ đã cướp mất của cậu cái gì, cậu nhất định sẽ trả lại gấp đôi.

Diêu Mỹ Nhân trầm ngâm một lúc rồi trả lời: “Mình nghe cậu.” Cô sẽ đưa hết tài liệu mà cô tìm thấy trong hệ thống công ty của họ cho cậu, những tài liệu này đủ để làm người nhà họ Phó phải điều chặt vật, điều đứng.

Mặc dù những bài đăng trên web đã bị xóa, nhà báo đưa tin về Thư Mịch cũng đã phải ra tòa và công khai xin lỗi nhưng vẫn có không ít người ở Đại học B ngấm ngấm bàn tán về vấn đề này. Thư Mịch ít khi xuất hiện ở trường nên cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều. Cho dù có người nói thẳng vào mặt cậu thì cậu cũng chỉ lạnh lùng liếc nhìn đối phương một cái rồi bỏ đi.

Những ngày sau đó, Thư Mịch càng lúc càng bận.

Cậu và Lâm Tĩnh Trình đã cùng nhau thành lập một công ty nhỏ. Muốn mọi chuyện diễn ra thuận lợi thì cần phải có một nguồn vốn ổn định, vì vậy Thư Mịch đã bí mật liên hệ với Diêu Thiên Nhai để cùng nhau hợp tác.

Diêu Mỹ Nhân không hề biết gì về chuyện này, một lần nào đó, do không kiềm chế được sự tò mò nên cô đã hỏi thẳng Thư Mịch. Cậu im lặng một lúc lâu rồi mới mở miệng đáp lại: “Đây là bí mật giữa mình và ba cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Viên kẹo ngọt 63

Editor: Cup

Beta: Dâu Tây ☐

Nhà hàng được trang trí theo phong cách cổ điển, trước mỗi bàn ăn đều có một tấm bình phong được may vô cùng tinh tế.

Nhân viên phục vụ đang pha trà, hơi nước lượn lờ và hương trà tươi mát thoang thoảng khắp nơi.

Đội nhân viên phục vụ đi xuống, Diêu Mỹ Nhân mở miệng hỏi Tạ Thiệu Vân và Mạnh Nghiên đang ngồi ở phía đối diện, “Hai người đến tìm tôi làm gì?”

Tạ Thiệu Vân hơi cau mày, bà không tin Diêu Mỹ Nhân không biết những chuyện gần đây xảy ra ở nhà họ Phó, huống hồ công ty bất động sản kia lại là của bà, dù vậy bà ta vẫn giả ngu: “Hôm nay tôi đến tìm cô để bàn chuyện liên quan đến công ty bất động sản của Phó Hằng.”

Diêu Mỹ Nhân uống một ngụm trà xanh rồi điềm tĩnh lắc đầu, “Tôi không thể giúp bà.”

“Tôi biết vì chuyện của Thư Mạch nên hai người mới nhắm vào nhà họ Phó.”

Tạ Thiệu Vân nhìn cô gái lạnh lùng trước mặt bằng sự căm ghét. Từ sau vụ của Thư Mạch, Phó Diệu Quốc không hề vui vẻ với bà ta như trước, thậm chí có lần say rượu ông ta còn đánh bà, việc này trước đây chưa từng xảy ra.

Do cô gái này và Thư Mạch nên vị trí bà chủ của bà ta mới bị lung lay.

Thấy Diêu Mỹ Nhân không nói gì, sắc mặt bà lập tức trở nên khó chịu: “Cô nói đi, cô muốn gì?”

Phó Diệu Quốc nhận được tin Thư Mạch đang nắm trong tay những tài liệu chưa đưa ra ánh sáng của công ty nên muốn bà ta giải quyết êm đẹp tất cả chuyện này. Đến cả cơ hội nói chuyện còn không có thì nói gì đến gặp mặt, vậy nên bà ta chỉ có thể tìm gặp Diêu Mỹ Nhân.

Diêu Mỹ Nhân im lặng một lúc rồi mới mở miệng: “Tôi muốn biết vì sao bà lại ghét Thư Mạch?”

Tạ Thiệu Vân bị câu hỏi này làm cho sững sờ, “Nói cho cô biết chuyện đó thì cô sẽ bỏ qua cho chúng tôi và giao những tài liệu kia ra?”

Diêu Mỹ Nhân lắc đầu, “Hai chuyện này không hề liên quan đến nhau, tôi muốn biết thì tôi hỏi.” Dáng vẻ của cô vô cùng thông dong, nhàn hạ, “Bà không nói cũng được.”

“Sau một lần ngoài ý muốn, tôi có thai Thư Mạch, lúc đầu tôi định phá đứa bé này đi nhưng cha của Thư Mạch lại tới cầu xin tôi sinh đứa bé. Sau khi kết hôn, do tính cách không hợp cộng với cuộc sống sinh hoạt không như ý muốn, tôi bắt đầu hối hận vì đã giữ lại nó.” Tạ Thiệu Vân chìm trong hồi ức, “Lúc sinh Thư Mạch, tôi mất quá nhiều máu, bác sĩ nói rằng sau này tôi rất khó có thể mang thai.”

Vì Thư Mạch nên bà ta mới kết hôn sai người, cũng vì cậu nên bà ta mới khó sinh. Mỗi lần nhìn thấy mặt Thư Mạch là bà ta lại nhớ đến lần đi đến quý môn quan [*] của mình. Sau khi ba của Thư Mạch qua đời, bà đã dẫn cậu bước vào nhà họ Phó, lúc ấy bà chủ nhà họ Phó mới mắt chưa được ba tháng. Để trở thành chủ nhân mới của gia đình quyền thế, bà đã phải giả vờ xa lánh Thư Mạch, lâu ngày, dần, rồi dần, cuối cùng lại biến thành sự thật.

[] Quý Môn Quan: chính là cánh cửa địa ngục âm phủ, canh chốt giữ những vong hồn không thể đầu thai sang kiếp khác.*

Diêu Mỹ Nhân chưa bao giờ ngờ đến nguyên nhân này, “Vậy nên bà nghĩ tất cả đều là do Thư Mạch?” Cô cười gằn, đôi mắt đen láy bỗng xuất hiện ý lạnh, “Kết hôn là lựa chọn của bà, khó sinh là do nhân tố bên ngoài tác động tới, những điều này sao một đứa bé có thể quyết định được? Thật ra bà đang kiểm soát để che giấu đi sự yếu đuối của bản thân mình!”

Có một người mẹ ích kỷ như vậy... Diêu Mỹ Nhân cảm thấy mình nên yêu thương Thư Mạch nhiều hơn.

Lời nói của cô như một mũi tên đâm thẳng vào trái tim bà ta, khiến bà ta cảm nín không nói lên lời. Những ngón tay được tô đỏ siết chặt tách trà. Dù rất tức giận nhưng bà ta vẫn mỉm cười, “Những gì cô muốn biết thì tôi đã nói hết rồi, bây giờ cô có thể đưa tài liệu ra không?”

“Không bao giờ, tôi muốn thấy nhà họ Phó, đặc biệt là bà phải chặt vật, điều đúng.”

“Cô...” Tạ Thiệu Vân muốn giơ tay lên nhưng lại bị Mạnh Nghiên nắm giữ im lặng cản lại.

Cô ta lên tiếng: “Diêu Mỹ Nhân, cô còn nhớ những lời trước đây cô đã nói với tôi không?” Mạnh Nghiên kiêu ngạo nói tiếp, “Tôi đã cứu Thư Mạch một mạng, bây giờ tôi muốn đổi mạng đó để cứu nhà họ Phó.”

Tiếng nhạc du dương hòa lẫn với tiếng tranh luận ồn ào khiến người nghe vô cùng chói tai.

Diêu Mỹ Nhân vén tóc lên mang tai, bình tĩnh trả lời: “Cô Mạnh, ơn cứu mạng không phải cứ mở miệng ra là có thể lấy lại. Báo ơn hay không là do tôi và Thư Mạch quyết định.”

Nói xong, Mạnh Nghiên sững sờ tại chỗ, còn Diêu Mỹ Nhân thì chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã.” Mạnh Nghiên gọi cô lại, “Diêu Mỹ Nhân, cô hãy nói ra yêu cầu của cô đi.” Cô ta tin, nếu như không có yêu cầu gì thì đối phương chắc chắn sẽ không cho bên ngoài biết chuyện này.

Diêu Mỹ Nhân quay lưng về phía hai người, mồi đỏ cong lên thành một đường cong đẹp mắt.

Cô vừa về nhà không lâu thì Thư Mịch cũng về đến nơi.

“Sao không gọi mình đến đón cậu?” Cậu đặt ca táp xuống, vừa đi vừa kéo cà vạt màu bạc trên cổ.

Diêu Mỹ Nhân đang ngồi trên giường thu dọn quần áo, trước khi nghỉ đông ba mẹ đã gọi điện giục cô về nhà nên cô đành phải ngoan ngoãn nghe theo.

Thư Mịch cởi áo vest ra rồi ngồi xuống, “Bà ta có làm khó cậu không?”

Diêu Mỹ Nhân biết bà ta trong miệng Thư Mịch chính là Tạ Thiệu Văn.

“Mình không dễ bị bắt nạt thế đâu.” Cô ngược mặt lên, cười nói: “Bà ta bị mình chọc đến tức đỏ mặt, Thư Mịch, có phải càng ngày mình càng xấu tính không?”

Vì phòng mở rất nhiều đèn nên cậu có thể nhìn thấy rõ ý cười trong đôi mắt đen của Diêu Mỹ Nhân, “Không đâu, cậu rất tốt.”

“Mình đã yêu cầu họ phải mang 10% cổ phần công ty ra để đổi lấy sự bình yên cho nhà họ Phó.”

Diêu Mỹ Nhân biết rằng mình ích kỷ, chỉ để ý đến Thư Mịch nên luôn muốn làm mọi thứ để đền bù cho cậu. Nhà họ Phó đối xử với cậu thế nào, cô sẽ trả lại gấp trăm, thậm chí gấp nghìn lần.

Trước kia công ty của nhà họ Phó vốn đã xảy ra vấn đề nhưng đều bị đè xuống, Diêu Mỹ Nhân phải xâm nhập hệ thống máy chủ mới biết được điều này. Nội bộ công ty đang lục đục lại còn bị Diêu Thiên Nhai chèn ép nên gần đây cổ phiếu lao xuống không phanh. Ngoài ra, tác phẩm đạt giải của Phó Tiếp Nhiên cũng bị tố ăn cắp ý tưởng của một người vô danh. Những việc này đã khiến nhà họ Phó lao đao, khó có thể tiếp tục đứng vững.

Khóe miệng Thư Mịch cong lên, cô nghĩ gì, sao cậu không biết chứ?

Trước kia, cậu luôn lo được lo mất, lúc nào cũng cảm thấy không an toàn, may mà Diêu Mỹ Nhân đã dùng tất cả sự bao dung để bước cùng cậu đến ngày hôm nay.

Cậu dùng tay nâng cằm cô lên, tay còn lại kéo chông quần áo đang xếp ném sang một bên rồi hôn.

Thư Mịch rất nhanh đã không chịu nổi cảm dỗ, ngựa quen đường cũ chạy thẳng tay vào trong áo cô.

Vì bây giờ là mùa đông nên Diêu Mỹ Nhân mặc khá nhiều áo, Thư Mịch phải mất khá nhiều thời gian mới có thể cởi hết ra.

Ngón tay vô tình chạm vào miền cực lạc, vừa lạnh vừa như có điện phát ra, Diêu Mỹ Nhân rên rỉ không ngừng.

“Đừng, không được.....” Diêu Mỹ Nhân đánh lên ngực cậu, “Thư Mịch, không được, mai mình phải về nhà.”

“Ừ...”

Cô kéo tay cậu ra, không ngờ cậu lại ôm chặt một bên ngực, thà chết cũng không chịu buông. Không còn cách nào khác, cô đành phải nhắm vào “người anh em” của cậu. Thư Mịch ngậy ra một lúc vì không biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

“Xin lỗi, mình ra tay nặng quá.” Diêu Mỹ Nhân run rẩy nhận lỗi vì sợ sẽ bị trừng phạt.

Thư Mịch cam đoan: “Một lần thôi.”

Mãi đến khi sắp thiếp đi vì mệt mỏi, Diêu Mỹ Nhân mới bàng hoàng nhận ra, một lần của cậu dài gần bằng nhiều lần.

Sáng nay Thư Mịch đã ôm Diêu Mỹ Nhân dậy, tự tay mặc quần áo, cho cô ăn sáng rồi đưa cô đến sân bay. Máy bay bay bao lâu thì Diêu Mỹ Nhân cũng ngủ bấy lâu.

Về đến nhà, Diêu Thiên Nhai và Tô Tú Phương đã làm sẵn cơm đợi cô về.

Sau mấy tháng mới được gặp người nhà, Diêu Mỹ Nhân vô cùng xúc động.

Trên bàn ăn, Tô Tú Phương liên tục gấp thức ăn cho con gái, “Ăn nhiều lên, đồ ăn ở trường có ngon không?”

“Mẹ ơi, đủ rồi, con ăn không hết đâu.” Thấy chồng đồ ăn trong bát càng lúc càng cao, Diêu Mỹ Nhân dờ khóc dờ cười, không biết phải làm sao, “Mẹ yên tâm, đồ ăn ở thành phố B rất ngon. Mẹ có thấy con béo lên không?”

Ở thành phố B, ngày nào Thư Mịch cũng vào bếp nấu cơm cho cô nên cô càng ngày càng béo lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cũng hồng hào hơn,

trông vô cùng khỏe mạnh.

Tô Tú Phương nhìn mặt cô rồi hài lòng gật đầu.

Diêu Thiên Nhai nãy giờ im lặng cũng lên tiếng: “Ngày nào mẹ con cũng lo con ăn uống không quen, bây giờ mới thấy, con thích ứng khá nhanh.”

“Dạ, đúng vậy ạ.”

Diêu Mỹ Nhân tán thành, “Cũng may là có Thư Mịch giúp đỡ con.”

“Cháu trai của bà Thư?” Tô Tú Phương vẫn còn nhớ rất rõ chàng trai trẻ tuổi ưu tú đó, nghe con gái nhắc đến, ấn tượng của bà với Thư Mịch cũng tốt hơn nhiều, “Vậy nhà mình phải cảm ơn thằng bé một câu, khi nào nó về thành phố D, con nhớ bảo mẹ để mẹ mời nó với bà Thư sang ăn cơm.”

“Khó lắm ạ, Thư Mịch mới mở công ty nên khá bận, chắc phải 30 cậu ấy mới về.” Diêu Mỹ Nhân lời hết ưu điểm của Thư Mịch ra nói trước mặt ba mẹ.

“Mẹ từng nghe nói thằng bé đến tìm ba con nhờ giúp đỡ.” Tô Tú Phương cảm thấy Thư Mịch là một người con trai tốt, vừa học giỏi lại có chí tiến thủ.

Diêu Thiên Nhai không dễ bị lừa như Tô Tú Phương, ông nhìn thẳng vào mắt cô, “Con thường xuyên gặp thằng nhóc Thư Mịch à?”

Diêu Mỹ Nhân hoảng hốt, vội vàng cúi đầu ăn cơm, “Không.Không đâu ạ, thỉnh thoảng gặp nhau ở trường nên khá thân thiết.”

Cô vẫn chưa muốn nói ra chuyện của hai người, ba mẹ từng nói phải qua 20 tuổi mới được yêu đương, cô không muốn họ nghĩ xấu về Thư Mịch... Bởi vì Thư Mịch của cô rất rất tốt.

Sang năm cô sẽ đủ hai mươi, năm nay coi như dùng để trải đường vậy.

“Đừng để ý đến ba con.” Tô Tú Phương lờ Diêu Thiên Nhai, “Con nên tiếp xúc nhiều với Thư Mịch, người ta giúp đỡ con nhiều vậy, chẳng lẽ giờ lại quay lưng đi?” Bà thấy cả con gái mình và Thư Mịch đều xuất sắc, tài sắc vẹn toàn, nếu hai đứa có cơ hội thành đôi, bà chắc chắn sẽ tán thành.

Diêu Thiên Nhai bị vợ quát nên không dám hỏi thêm, chỉ bắt lực phản bác: “Không phải tại sợ con gái bị ôm mắt sao?”

Mặt Diêu Mỹ Nhân đỏ lên, tốc độ ăn cơm cũng nhanh hơn.

Ba à...con gái ba đã bị ôm mắt từ lâu rồi.

Sắp đến Tết, nhà nhà đều trang trí màu đỏ, tích cực đi mua sắm Tết.

Diêu Mỹ Nhân theo Tô Tú Phương ra ngoài mua đồ, vừa về đến cửa liền gặp bà Thư.

“Bà Thư.”

“Ôi trời, Mỹ Nhân về rồi à?” Tâm trạng của bà Thư rất tốt, vừa nhìn thấy Diêu Mỹ Nhân, bà lập tức nở nụ cười, “Đã quen với cuộc sống ở thành phố B chưa?”

“Dạ, rất tốt ạ. Thư Mịch giúp đỡ cháu nhiều lắm.” Diêu Mỹ Nhân tươi cười đáp lại.

“Tiểu Mịch vẫn chưa về, tối qua nó gọi cho bà, bảo bà rằng vẫn đang bận nên tuần sau mới về được.” Bà Thư thở dài, mấy tháng không gặp cháu trai, bà thấy rất lo lắng.

“Thư Mịch vừa mới thành lập công ty nên khá bận. Cháu về rồi, cháu sẽ thay cậu ấy nói chuyện với bà.” Diêu Mỹ Nhân an ủi.

“Được, được, cháu đúng là đứa bé ngoan.”

Những ngày sau đó, trừ nói chuyện với mọi người trong nhà và bà Thư, Diêu Mỹ Nhân cũng dành chút thời gian đi học lớp.

Tất cả mọi người đều đã thay đổi, mọi ngày nào còn ngây thơ, tràn trề nhiệt huyết thanh xuân mà giờ đây đều đã thành thực, trưởng thành hơn nhiều.

Người thay đổi nhiều nhất trong số đó có lẽ là Nghiêm Thi Lâm, trước kia cô ấy luôn nhắm vào cô, vậy mà lần này gặp mặt, câu đầu tiên cô ấy nói lại là “Xin lỗi.”

30 Tết, Diêu Mỹ Nhân học ba mẹ và bà Thư cách làm sủi cảo.

“Đúng rồi đấy, lần đầu gói mà đã biết làm, cháu giỏi quá!!” Bà Thư khen ngợi.

Không ngờ loại người không biết làm bếp như mình mà cũng học được, Diêu Mỹ Nhân cười vui sướng, “Cái này dễ học mà.”

Thấy mấy cái sùi cảo trắng treo mập mạp của con gái, Tô Tú Phuong cũng khen, “Đêm nay mẹ cho con ăn thêm vài cái.”

Mỗi lần ăn Tết họ đều gói sùi cảo, ngụ ý là “vui mừng đoàn viên” và “như ý cát tường”.

“Chờ Thụ Mạch về rồi ăn cơm.” Bà Thụ thờ dài, “Không biết nó có về kịp không nữa.”

Sáng nay Diêu Mỹ Nhân đã gọi cho Thụ Mạch để hỏi kĩ tình hình, “Bà Thụ, bà cứ yên tâm, chắc chắn cậu ấy sẽ về kịp.”

“Vây thì tốt. Thụ Mạch rất thích ăn sùi cảo nhân nấm hương và thịt của bà, bà phải làm nhiều lên mới được.” Bà Thụ vui sướng, nhanh tay gói thêm sùi cảo.

Đêm xuống, nhiệt độ càng lúc càng hạ nhưng không thể cản được ngọn lửa vui vẻ của mọi người. Pháo hoa đốt khắp nơi, không khí vui mừng bao quanh mọi nhà.

Tất cả đã được dọn ra, vì đây là bữa cơm đoàn viên nên đồ ăn đều được trang trí đẹp mắt, hương vị thơm ngon.

Diêu Mỹ Nhân quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, còn 7 phút nữa, chắc Thụ Mạch sắp về rồi.

“Hay là chúng ta ăn trước đi, đừng đợi nữa, đồ ăn cũng sắp nguội rồi.” Bà Thụ đề nghị, bà không muốn tất cả mọi người đều phải ngồi chờ.

“Không sao đâu, chắc cũng sắp đến nơi rồi.” Diêu Thiên Nhai nói.

Vừa nói xong, tiếng chuông cửa lập tức vang lên.

“Về rồi, để con ra mở cửa.” Diêu Mỹ Nhân đứng dậy chạy ra ngoài.

Cửa vừa mở, khí lạnh lập tức ập vào mặt, Diêu Mỹ Nhân lẳng lặng nhìn chàng trai đang đứng đó.

“Đã lâu không gặp.” Cậu nói tiếp: “Không để mình vào à?”

Diêu Mỹ Nhân cắn môi, ảo não vì vừa rồi mình đã bị mê hoặc, “Vào đi.” Nói xong, cô xoay người không nhìn cậu nữa.

“Bà ơi, cháu đã về. Cháu chào cô Diêu, chú Diêu.” Thụ Mạch chào hỏi tất cả mọi người.

“Về là tốt rồi.” Hốc mắt bà Thụ bỗng trở nên ướt át, cháu trai của bà lớn rồi.

Tô Tú Phuong bung canh ra, “Đi vội như vậy chắc cũng mệt lắm, để Mỹ Nhân đưa cháu đi rửa tay rồi ra ăn cơm.”

Diêu Mỹ Nhân không dám nhìn Thụ Mạch, bởi vì ánh mắt của đối phương quá mãnh liệt, khiến cô bồn chồn không yên.

Hai người đi về phía nhà vệ sinh, vừa bước chân vào, Thụ Mạch lập tức ôm cô vào ngực.

“Thụ Mạch!”

“Mình rất nhớ cậu.”

Diêu Mỹ Nhân ngẩng người một lúc mới phát hiện ra những gì Thụ Mạch muốn nói từ lúc mở cửa.

Đã lâu không gặp, mình rất nhớ cậu.

Cô vùi đầu vào trong ngực cậu, e thẹn nói: “Cuối cùng cậu cũng về.” Cô đã đợi rất lâu....

“Ừ.”

Thụ Mạch cúi đầu định hôn cô nhưng lại bị cô dùng tay che lại, “Đừng, mau thả mình ra, người lớn đang đợi.”

“Được.” Thụ Mạch cười, nghe lời buông tay.

Diêu Mỹ Nhân ngẩn ra vì không ngờ cậu lại nghe lời như vậy.

Sau khi rửa tay xong, Diêu Mỹ Nhân định chạy ra cửa, ai đó lại bị chàng trai cúi đầu, cắn một cái ở tai. Sau đó cậu quang minh chính đại đi ra ngoài, bỏ mặc người nào đó đứng ngây tại chỗ.

Mặt Diêu Mỹ Nhân đỏ lên, “Đồ lưu manh!”

Lúc cô đi vào, tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, Thụ Mạch ngồi bên cạnh bà Thụ, ngoan ngoãn nói chuyện phiếm, không còn chút đáng về lưu manh nào.

“Mau ngồi xuống đi con, đến giờ ăn cơm rồi.” Tô Tú Phương đưa bát cơm cho cô và để bên cạnh Thư Mạch.

“Vâng ạ.”

Điều Mỹ Nhân không cần nhìn cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của chàng trai. Cô ngồi xuống cạnh Thư Mạch, lúc kéo ghế, cô trừng mắt nhìn cậu để nhắc nhở không được làm bậy.

Một giây xong, một giọng nói truyền cảm vang lên, “Uống canh đi.” Thư Mạch để canh bên trái cô.

Thấy người lớn đều nhìn về phía này, Điều Mỹ Nhân cố gắng bình tĩnh trả lời: “Cảm ơn.”

“Tiểu Mạch đã quen với cuộc sống ở thành phố B chưa?” Tô Tú Phương quan tâm hỏi.

Thư Mạch thành thật đáp lại: “Cháu thích ứng rồi, cháu mới chuyển ra ngoài sống và rất hài lòng về cuộc sống bây giờ.”

Bàn tay đang gấp thức ăn của Điều Mỹ Nhân khẽ run lên.

“Cháu ở một mình à?” Tô Tú Phương tò mò.

“Không ạ, cháu ở với một người nữa.” Thư Mạch trả lời.

Điều Mỹ Nhân cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài.

Khi Tô Tú Phương muốn hỏi tiếp, cô tranh thủ xen vào, làm nũng hỏi: “Mẹ, sao mẹ không hỏi con?”

“Mẹ hỏi rồi mà, con nói mọi chuyện vẫn tốt, còn nói Thư Mạch giúp đỡ con nhiều nên con muốn cảm ơn nó, đứa nhỏ này đúng là hay quên.”

“Hả? Cậu muốn cảm ơn mình?” Thư Mạch nhìn về phía cô, mắt đong đầy ý cười, “Không cần khách sáo, giúp đỡ cậu là việc mình nên làm.”

Điều Mỹ Nhân âm thầm cắn răng, đồ khốn nạn!!!!

Không, phải là vô cùng khốn nạn mới đúng!!!!

Trong bữa cơm, Thư Mạch vừa gấp đồ ăn giúp cô vừa nói ra những lời dọa cô hoảng sợ.

Sùi cào phải ăn vào buổi đêm, vì trước đó mới ăn cơm nên ai nấy đều cố gắng ăn mấy cái lấy may.

Gần 10 giờ, Thư Mạch đưa bà Thư về nhà, người già phải đi ngủ sớm, không nên thức đêm, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

“Mỹ Mỹ, con mệt à?”

“Dạ? Không phải ạ.” Mặt Điều Mỹ Nhân đỏ lên.

Thấy con gái mãi nhìn đồng hồ, không hề thích xem TV nên Tô Tú Phương khuyên nhủ: “Đừng cố thức, mệt thì đi ngủ đi, ba mẹ cùng nhau đón giao thừa cũng được.”

Điều Mỹ Nhân đắn đo một lúc rồi trả lời: “Vây con lên trước, ba, mẹ, chúc ngủ ngon.”

Hơn 11 giờ, trời rất tối. Trong đêm đông, ánh trăng dường như cũng dính sương lạnh nên khá lạnh lẽo. Khi tiếng pháo hoa vang lên, cái rét lạnh của đêm đông mới giảm đi.

Điều Mỹ Nhân mở cửa, bước nhanh ra ban công, khi thấy đèn phòng bên vẫn chưa sáng, đôi mắt vui vẻ bỗng sụp xuống. Cũng đúng, Thư Mạch đã phải đi suốt một ngày, chắc hẳn rất mệt.

Dù cố gắng an ủi như thế nào thì lòng cô vẫn vô cùng thất vọng. Điều Mỹ Nhân buồn bực cọ mũi chân lên mặt đất.

Đêm càng lúc càng lạnh, cô xoa xoa tay, nhìn cửa sổ đối diện thêm một lần nữa, sau đó xoay người.

“Bịch!”

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên từ phía sau. Điều Mỹ Nhân lập tức xoay người nhìn lại, đôi mắt đen nhánh lúc này chứa đầy ánh sao.

Cách cửa sổ một mét có một cái thang sắt được dựng qua, một người con trai cao lớn đang đứng đó.

Cô nghe thấy cậu mở miệng dụ dỗ: “Mỹ Nhân, bây giờ mình qua chỗ cậu được không?”

Một giây sau, cậu lại hỏi tiếp: “Mình mà qua thì cậu phải cho mình ôm một cái nhé?”

Diêu Mỹ Nhân mỉm môi cười, nụ cười dịu dàng hơn cả ánh trăng.

“Được, Thư Mạch, đến đây ôm mình đi.”

Tiếng cười khẽ vang lên.

Không hiểu sao đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh cậu bé ngây ngô ngày nào và chàng trai trưởng thành bây giờ.

Mãi đến khi ngả người vào lồng ngực quen thuộc, Diêu Mỹ Nhân mới có thể bình tĩnh lại.

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, “Cho mình ôm một cái.”

Diêu Mỹ Nhân cười rồi dang tay về phía Thư Mạch, “Cho cậu ôm một cái đây.”

Pháo hoa đột nhiên xuất hiện, Diêu Mỹ Nhân ngẩng đầu ngắm nhìn những bông hoa đang nở rộ ở phương xa, ánh sáng mà nó tỏa ra khiến bầu trời trở nên lung lẫy hơn.

Dưới ánh sáng lấp lánh, đôi mắt đen của chàng trai tỏa sáng rực rỡ, cô có thể nhìn thấy cả thế giới qua mắt cậu và cậu chính là cả thế giới của cô.

Cậu thầm thì: “Chúc mừng năm mới, khao khát của anh.”

Cô đáp lại: “Chúc mừng năm mới, quãng đời còn lại của em.”

Người em mong nhớ ngày đêm là anh, người em yêu đến bị thương đầy mình cũng là anh.

Thanh xuân là em, quãng đời còn lại cũng là em.

☞ HOÀN CHÍNH VĂN ☞

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Phụ Hồ Sát Vách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.